JACK LONDON

VAHŞETİN ÇAĞRISI

BEYAZDİŞ

Çeviri: SEÇKİN SELVİ - OMCA A. KORUGAN

CAN

JACK LONDON

VAHŞETİN ÇAĞRISI

BEYAZDİŞ

KLASİKLER 87

Can Yayınları 1963

The Call of the Wild & White Fang, Jack London
© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2011
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com / Spiritartist

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1302-6

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

JACK LONDON

VAHŞETİN ÇAĞRISI

BEYAZDİŞ

ROMAN

İngilizce aslından çevirenler

Seçkin Selvi - Omca A. Korugan

Jack London'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Âdem'den Önce, 1982

JACK LONDON, 1876'da San Francisco'da doğdu. Kendi kendini eğitti ve 1897'de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Klondike'tan döndükten sonra, şansını bir kez de yazarlıkta denemeye karar verdi. Otobiyografik romanı *Martin Eden*'da yansıttığı gibi, yazar olabilmek için olağanüstü bir çaba harcadı. İlk kitabı *Kurt Kanı* geniş bir okur kitlesine ulaştı. 17 yıl içinde *Vahşetin Çağrısı, Beyazdiş, Deniz Kurdu, Demir Ökçe* gibi yapıtlarının sayısı 50'yi buldu ve ABD'nin en çok kazanan yazarı oldu. Jack London, 1916'da California'da öldü.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat*'ta tiyatro eleştirileri yazıyor. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957' den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında yüz elliye yakın yapıt çevirdi.

OMCA A. KORUGAN, 1969'da Ankara'da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi'ndeki öğrenimini tamamladıktan sonra gittiği ABD'nin Boston kentinde on yıl yaşadı. Northeastern Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesi aldıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi Felsefe Bölümü doktora programına girdi. Halen tez çalışmalarını sürdürmekte ve çevirmenlikle uğraşmaktadır.

İçindekiler

Vahşetin Çağrısı 11
Beyazdiş 125

VAHŞETİN ÇAĞRISI

Çeviri

Seçkin Selvi

1

İlkele doğru

"Aşındırarak zincirini alışkanlığın,
Sıçrayıp gelir eski özlemler göçebe misali;
Uysallığın uzun uykusundan,
Yeniden uyandırır kanındaki vahşeti."

Buck, başında dolanan beladan, hem yalnız kendinin değil, Puget Sound'dan San Diego'ya uzanan topraklar üstündeki güçlü kuvvetli, uzun, sıcak tüylü tüm kıyı köpeklerinin başında dolanan beladan habersizdi. Habersizdi, çünkü Buck gazeteleri okumamıştı. Okumuş olsaydı, bütün gemi ve nakliyat şirketlerinin yeni bir buluşu dünyanın dört bir yanına avaz avaz duyurduklarını bilecekti. Kutup karanlığında başıboş dolaşan insanlar, sarı bir maden bulmuşlardı. Binlerce kişi bu sarı maden için Kuzey'e akın ediyordu. Bu insanların köpeklere gereksinimi vardı. Ağır, yorucu işlerin üstesinden gelebilecek, karakışa dayanabilecek, uzun tüylü, iri, güçlü köpeklere. Buck iriydi, Buck güçlüydü ve Buck'ın uzun tüyleri vardı.

Buck, güneşli Santa Clara Vadisi'ndeki büyük bir evde yaşıyordu. Yargıç Miller'ın yeri denirdi buraya: Yoldan içeride, ağaçların arasına gizlenmiş, sık dallar arasından ancak dört bir yanını dolanan geniş terasın yer yer görün-

düğü bir evdi bu. Geniş çimenlikler arasından ve uzun kavak ağaçlarının birbirine dolanmış dalları altından kıvrılarak uzanan, çakıllı araba yoluyla eve ulaşılırdı. Bu, önden büyük görünen evin arkasındaki her şey, önden göründüğünden de büyüktü. Bir düzine seyis ve uşağın çalıştığı büyük ahırlar; asmalarla sarmaş dolaş, dizi dizi hizmetkâr kulübeleri; göz alabildiğine uzanan düzgün sıralar boyunca küçük çiftlik binaları; uzun asma çardakları; yeşil çimenler; meyve ve çilek bahçeleri. Bütün bunlardan başka, artezyen kuyusunun pompa dairesi ve Yargıç Miller'ın oğullarının sabahları içine daldıkları ve sıcak ikindilere serinlik getiren kocaman çimento havuz vardı.

Ve bütün bu uçsuz bucaksız topraklara, bu sonsuz zenginliğe kayıtsız şartsız egemen olan tek varlık Buck'tı. Burada doğmuştu, ömrünün dört yılını burada geçirmişti. Yargıç Miller'ın malikânesinde Buck'tan başka köpekler de vardı kuşkusuz; böylesine büyük, böylesine geniş bir yerde başka köpekler olmadan olmazdı. Ama onların hükmü yoktu. Gelip geçiciydi hepsi. Onlar kalabalık köpek kulübelerinde otururlar ya da Japon finosu Toots veya tüysüz Meksikalı Ysabel gibi, evin karanlık köşelerinde gözden uzak, hanım hanımcık yaşarlardı: Kırk yılda bir burunlarını dışarı uzatan, pek ender toprağa basan garip yaratıklardı bunlar.

Dışarıda ise, pencerelerden kendilerini kollayan, süpürgeler, sopalarla donanmış bir hizmetçi ordusu tarafından korunan Toots ve Ysabel'e ürkütücü havlamalarla gözdağı veren, en azından yirmi av köpeği vardı.

Ama Buck, ne bu kalabalık kulübelerin ne de evin köpeğiydi. O bütün malikânenin sahibiydi. Yargıç'ın oğullarıyla beraber yüzme havuzuna dalar, ava çıkar; uzun akşam ve sabah gezilerinde Yargıç'ın kızları Mollie ve Alice'e eşlik eder; kış geceleri kitaplığın gürül gürül yanan şöminesi önünde malikâne sahibinin ayakları dibine

uzanır, Yargıç'ın torunlarını sırtında taşır ya da onları çimenlerde yuvarlar, ahırların yanındaki çeşmeye kadar, hatta daha da ötelere, çayırlara ve çilek bahçelerine uzanan tehlikeli serüvenlerinde önlerine düşüp onlara koruyuculuk ederdi. Av köpeklerinin arasında, her şeye tepeden bakan bir edayla azametli azametli dolaşır; Toots ve Ysabel'e ise kafasını çevirip bakmazdı bile. Çünkü kraldı o. Yargıç Miller'ın malikânesindeki bütün yürüyen, sürünen ve uçan yaratıkların, insanlar da dahil her şeyin kralıydı o.

Babası Elmo, iri bir St. Bernard'dı. Yargıç'ın can yoldaşıydı. Buck da babasının izinden gideceğe benziyordu. O kadar iri değildi, ancak yetmiş kilo geliyordu. Çünkü annesi Shep, bir İskoç çoban köpeğiydi. Ama yine de, yaşamının zenginliğinden ve çevresinde uyandırdığı saygıdan gelen bir gururla, bu yetmiş kilo, gerçek bir kral edasıyla salınmasına yetiyordu. Yavruluğundan bu yana geçen dört yıl boyunca, besili bir aristokrat hayatı yaşamıştı; kendine büyük güveni vardı, hatta çevreden kopuk yaşamalarından dolayı arada bir taşralı beylerde görüldüğü gibi biraz da kendini beğenmişti. Ama Buck kendini, sadece şımartılmış, el üstünde tutulan bir ev köpeği olmaktan kurtarmıştı. Av ve her türlü açık hava eğlencesi yağlanmasını önlemiş, kaslarını güçlendirmişti; suya olan sevgisi, tıpkı soğuk suyla yıkananlarda olduğu gibi, onun için ayrı bir güç ve sağlık kaynağı idi.

İşte 1897 sonbaharında, Klondike'ta bulunan zengin maden, insanları dünyanın dört bir yanından buzlarla kaplı Kuzey'e sürüklerken; Buck'ın, bu gururlu köpeğin içinde bulunduğu durum buydu. Ama Buck gazeteleri okumamıştı ve bahçıvan yamaklarından biri olan Manuel'in ne hinoğluhin, ne fırsatçı bir adam olduğunu da bilmiyordu. Manuel'in bir türlü kurtulamadığı, boynuna asılı bir de günahı vardı üstelik. Çin lotaryası oyna-

maya bayılırdı. Yalnız oynasa ne ise... Bir de kumarda Nuh der peygamber demez, kendi bildiğinden şaşmaz bir inatçılığı vardı. Onu daha çok mahveden de bu inatçılığıydı. Çünkü böyle burnunun doğrusuna kumar oynamak için para, hem de çok para gerekliydi. Oysa bir bahçıvan yamağının ücreti, karısı ve sayısını kendisinin de bilmediği bebelerinin ihtiyaçlarını karşılamaya kıtı kıtına yetiyordu.

Manuel'in ihanetinin o unutulmaz gecesi, Yargıç, Üzüm Yetiştiricileri Birliği'nin toplantısındaydı; oğlanlar da bir spor kulübü kurmak için kendi aralarında toplanmışlardı. Buck'ın şöyle bir gezinti sandığı yürüyüşlerinde, meyve bahçesinden öteye giderlerken kimse Buck'la Manuel'i görmedi. Ve bir tek adamın dışında hiç kimse, College Park denilen ara istasyona gelişlerinin de farkına varmadı. Bu adam Manuel'le konuştu ve aralarında paralar şıngırdadı. Yabancı, "Teslim etmeden önce malı bağlasaydın keşke," dedi ters ters. Manuel kalın bir ipi Buck'ın boynuna geçirdi, tasmanın altından iki kere doladı. Yabancı, "İpi bir büktün mü, hepten kesersin nefesini," diye homurdanarak akıl verdi Manuel'e.

Buck, boynuna dolanan ipi sessiz bir gururla kabul etmişti. Alışık olmadığı bir davranıştı bu. Ama tanıdığı kişilere güvenmeyi ve kendisinden daha çok aklı erenlerin yaptıklarına ses çıkarmadan boyun eğmeyi öğrenmişti. Yalnız, ipin ucu yabancının eline geçince tehdit edici bir tonda hırladı. Hoşnutsuzluğunu belirtmişti sadece. Buck için düşüncesini belirtmek demek, emretmek demekti. Kendine olan güveni, bunun böyle olduğuna inandırmıştı onu. Ama Buck, hiç de beklemediği, alışmadığı bir davranışla karşılaştı. Yabancıya hırlar hırlamaz, boynuna dolanmış ip bir anda daraldı, nefes alamaz oldu. O öfkeyle adamın üstüne atladı, ama yabancı, onu daha havadayken boğazından sıkıca kavrayıp becerikli

bir büküşle gerisin geriye, sırtüstü yere fırlattı. Dili ağzından sarkan Buck, nefes alabilmek için koca göğsünü bir körük gibi indirip kaldırmaya çalışıyordu, ama çabası boşunaydı. Öfkeyle boğuşurken, ip amansız bir şekilde sıkıldı. Ömründe hiçbir zaman böylesine kötü davranmamışlardı ona ve ömründe hiçbir zaman böylesine öfkelenmemişti. Ama ne yapsın ki gücü kesildi, gözleri cam gibi donuklaştı; önlerinde tren durup da iki kişi kendisini yük vagonuna fırlattıkları zaman, olanların farkına varamayacak kadar kendinden geçmişti.

Kendine geldiği zaman, dilinin acıdığını ve vagona benzer bir yerde sallana yıkıla yol aldığını fark eder gibi oldu. Lokomotifin bir geçidi belirleyen kısık ve acı düdüğü nerede olduğunu anlatmaya yetmişti ona. Buck daha önceleri, çok kere Yargıç'la birlikte yolculuk yapmıştı. Ama içinde bulunduğu şu yük vagonu, önceki rahat yolculuklardan hayli farklıydı. Kirpiklerini araladı ve gözleri tahtından uzaklaştırılmak istenen bir kralın kiniyle, amansız öfkesiyle doldu. Yanındaki adam, bu gözlerdeki korkunç anlamı kavramış gibi boğazına sarılmak için fırladı, ama Buck ondan çok daha çevikti. Bir anda çeneleri adamın elinin üzerinde kilitlendi ve yeniden kendinden geçirilinceye kadar da açılmadı.

Adam parçalanmış elini saklayarak, boğuşmanın sesine koşup gelen tren memuruna, "Ya, arada bir nöbet geliyor da," dedi. "Patronun isteği üzerine Frisco'ya götürüyorum. Oradaki bir deli doktoru, sözüm ona bunu iyileştirebileceğini sanıyormuş."

San Francisco rıhtımında bir meyhanenin arkasındaki küçük sundurmada, adam o geceki tren yolculuğundan epey yakındı meyhaneciye.

"Elime geçen topu topu elli kâğıt," diye homurdandı. "Trink peşin, bin papel verseler, böyle işe girmem bir daha."

Eli kanlı bir mendille sarılıydı, pantolonunun sağ paçası da dizden bileğe kadar boydan boya yırtılmıştı.

"Öteki enayi ne kadar aldı?" diye sordu meyhaneci.

"Yüz kâğıt," diye cevapladı. "İnan olsun, bir metelik eksiğine yanaşmadı."

"Böylece yüz elli ediyor," diye hesapladı meyhaneci. "Değer de doğrusu, yoksa baştankara girmezdim bu işe."

Buck'ı kaçıran adam, kanlı sargıları çözüp yaralı eline baktı. "Kuduz olmazsam..."

"O zaman, asılarak ölmek için doğdun demektir," diye güldü meyhaneci. "Hadi, voltanı almadan yardım ediver bana."

Olup bitenlerden şaşkına dönmüş, boğazında ve dilinde dayanılmaz acılar duyan Buck, kendine bu davranışı layık görenlere karşı koymak için debeleniyordu. Ama her seferinde adamlar onu yere yıkıp soluğunu kesinceye dek sıkıyorlardı boynundaki ipi. Bu, ağır pirinç tasmanın boynundan çıkarılmasına kadar böyle sürüp gitti. Kendi tasmasından sonra, sıra ipin çıkarılmasına geldi ve neden sonra Buck, kafese benzer bir sandığın içine fırlatıldı.

İşkenceyle geçen gecenin geri kalan bölümünde, öfkesini ve yaralanmış gururunu tazeleyerek yattı orada. Bütün bunlardan hiçbir şey anlayamıyordu.

Bunlar, bu yabancı adamlar ne istiyorlardı ondan? Neden bu daracık kafeste kapalı tutuyorlardı kendisini? Nedenini bilmiyordu, ama yaklaşan tehlikenin belli belirsiz sezgisi canını sıkıyordu. Bütün gece kapının gıcırdayarak açıldığı her sefer, Yargıç'ı ya da hiç değilse çocukları görmek umuduyla ayağa fırladı. Ama her seferinde gördüğü, yağ kandilinin solgun ışığında uzanıp kendisine bakan meyhanecinin şiş suratıydı. Ve yine her seferinde, Buck'ın boğazında titreşen sevinç dolu havlama, vahşi bir hırlamaya dönüyordu.

Ama meyhaneci dokunmuyordu ona. Sabahleyin dört kişi gelip kafesi yüklendiler. Yeni işkenceciler, diye düşündü Buck; çünkü, kılıksız, saçları sakallarına karışmış, kötü görünüşlü kimselerdi bunlar; parmaklıkların arkasında hiddetle köpürüp öfkelendi. Adamlar sadece güldüler ve onu sopalarla dürttüler. Buck, adamların da bütün istediklerinin bu olduğunu anlayıncaya dek, dişleriyle sopalara saldırıp durdu. Farkına varınca da somurtup yere uzandı ve kafesin kaldırılıp bir vagona yüklenmesine hiç ses çıkarmadı. Ondan sonra, içine kapatıldığı kafes elden ele dolaşmaya başladı. İstasyondaki memurlar onu aldılar; bir başka vagona götürüldü; bir araba vapurunun içinde, çeşitli kutular ve paketler arasında bir yük arabasında taşındı; vapurdan kamyonla çıkarılıp büyük bir demiryolu ambarına getirildi ve sonunda da bir ekspresе yerleştirildi.

İki gün iki gece, bu ekspres, acı acı bağıran lokomotifin arkasında çekilip durdu; Buck da iki gün iki gece ne yedi ne içti. Önceleri öfkeyle, hınçla tren memurlarının yanına sokulmalarına hırlayarak karşı koydu, onlar da onu kızdırıp huylandırarak karşılık verdiler. Hırsından titreyip ağzı köpürerek kendini parmaklıklara attığı zaman ona güldüler, alay ettiler. Karşısına geçip iğrenç köpekler gibi hırlayıp havladılar, kedi gibi miyavladılar, kollarını kanat gibi çırparak horozlar gibi öttüler. Bütün bunlar çok saçmaydı, biliyordu; bu yüzden de gururu daha çok inciniyor, öfkesi biriktikçe birikiyordu. Açlığa pek aldırdığı yoktu, ama susuzluğa dayanamıyor, bu da öfkesini körükleyip parlamaya hazır bir ateş haline getiriyordu. Gerçekten de, çok sinirli ve duyarlı olduğu için, karşılaştığı kötü davranış onu hasta etmiş, zedelemişti. Boğazı şişmiş, dili iltihaplanmış, ateşi yükselmişti.

Bir tek şeye seviniyordu: İp boynunda değildi artık. İp karşısındakilere haksız bir üstünlük vermişti; ama artık

boynunda olmadığına göre, günlerini gösterecekti onlara. Bir daha ip geçiremeyeceklerdi boynuna. Bu konuda kararlıydı, iki gün iki gece ne yedi ne içti. Bu iki gün iki gecelik sıkıntı süresince de kendine çatacak ilk insan için pek de hayırlı olmayacak bir hırsla doldurdu içini. Gözlerini kan bürümüş, öfkeden kuduran bir canavara dönmüştü. Öylesine değişmişti ki, artık Buck'ı Yargıç bile tanıyamazdı. Tren memurları, onu Seattle'da apar topar trenden indirdikleri zaman rahat bir nefes aldılar.

Dört kişi kafesi dikkatle trenden alıp yüksek duvarlı, küçük bir avluya taşıdılar. Geniş yakalı kırmızı kazak giymiş şişman bir adam avluya çıkarak arabacının uzattığı teslim makbuzunu imzaladı. Bir önseziyle, işte bu, bundan sonraki işkenceci, diye düşündü Buck ve kendini kaldırıp vahşi bir şekilde parmaklıklara attı. Adam Buck'ın bu davranışına gaddarca gülümsedi. Ufak bir baltayla, bir sopa getirdi.

"Şimdi çıkaracak değilsiniz ya?" diye sordu arabacı.

Baltayı kafese sokup parmaklıkları kanırtarak, "Çıkaracağım ya, ne sandındı!" diye cevap verdi adam.

Onu getiren dört kişi, birden çil yavrusu gibi dağılarak duvarın üzerinde kendilerini tam sipere aldıkları yerlerden, gösteriyi seyretmeye hazırlandılar.

Buck yarılan tahta parçalarına atıldı, yuvarlanıp boğuşarak dişlerini tahtaya geçirdi. Kırmızı kazaklı adam, onu dışarı çıkarma konusunda ne denli soğukkanlı ise, Buck da dışarı çıkmak için o denli heyecanlı, hırlayıp havlayarak, dışarıdaki baltanın indiği yerde bitiveriyordu içeriden.

Adam, Buck'ın geçebileceği kadar bir yer açınca, "Hadi bakalım, kızıl gözlü canavar," dedi. Aynı anda da baltayı bırakıp sopayı sağ eline aldı.

Ve Buck, tüyleri dikilmiş, ağzı köpürmüş, kanlı gözlerinde delice yanan bir ışıkla atılmak için toparlandığı

sırada gerçekten de bir kızıl gözlü canavardı, iki gün iki gece yay gibi gerilmiş, hırsla büsbütün kabarmış olan yetmiş kiloluk öfkesini doğruca adamın üzerine fırlattı. Havada, tam dişlerini adama geçireceği sırada, birden kendini engelleyen ve dişlerini şimşek hızıyla birbirine geçiren bir darbe yedi. Havada dönüp sırtının ve böğrünün üstüne yere serildi. Hayatında hiç sopayla dövüldüğü olmamıştı. Ne olduğunu anlamadı. Biraz havlamaya, daha çok da haykırmaya benzer bir hırlamayla tekrar ayağa kalkıp havaya fırladı. Ve sopa, onu gaddarca yere yıkarak yeniden indi. Bu sefer sopanın farkına vardı Buck, ama çılgınlığı sakınma nedir bilmiyordu. Bir, bir daha, bir daha ve her atılışı sopayla yarıda kesilerek yere yıkılıyordu.

Özellikle indirilen çok sert bir vuruştan sonra, fırlayamayacak kadar sersemleyip sürünerek doğruldu. Ağzından burnundan, kulaklarından kan boşanarak, o güzelim tüyleri kanlı salya lekeleri içinde, topallayıp sendeleyerek dolaştı. O zaman adam yaklaştı ve burnunun üstüne inadına daha da sert indirdi sopayı. Çektiği bütün acılar, bu vuruşun verdiği dayanılmaz sızının yanında hiç kalırdı. Vahşiliği aslanı andıran bir kükreyişle, yeniden adamın üzerine atıldı. Adam, sopayı sağ elinden soluna geçirdi, soğukkanlılıkla altçenesinden tutup aynı anda geriye ve aşağı doğru büktü. Buck, havada bir bütün ve bir de yarım daire çizdikten sonra başının ve göğsünün üstünde yere yıkıldı.

Son olarak bir hamle daha yaptı. Adam bu kadar uzun süredir hınzırca beklettiği o keskin darbeyi indirdi ve Buck büzülüp tamamen kendinden geçerek olduğu yere yığıldı kaldı.

"Köpekleri yola getirmekte üstüne yok. Bunu bilir, bunu söylerim," diye heyecanla haykırdı duvarın üstündekilerden biri.

"Druther her gün bir, pazarları da iki köpeğin hakkından gelir," diye cevap verdi arabacı, arabaya binip atları sürerken.

Buck kendine gelir gibi oldu, ama gücü geri gelmedi. Düştüğü yerde uzandı ve oradan kırmızı kazaklı adamı gözledi.

Adam, meyhanecinin kafesle içindekinin gönderildiğini bildiren mektubunu okuyup, kendi kendine, "Buck diye çağırılınca gelir," diye tekrarladı. "Evet, oğlum Buck," dostça bir sesle devam etti: "Şöyle ufaktan hırlaştık. Şimdi en iyisi bütün olanları unutmak. Bundan böyle sen sen ol, yerini öğren, ben de kendiminkini biliyorum. Akıllı uslu bir köpek olursan her şey düzelir, işler yolunda gider. Yok eğer kötü bir köpek olursan, dayaktan canını çıkarırım. Anladın mı?"

Konuşurken, az önce alabildiğine gaddarca vurduğu kafayı korkusuzca okşuyordu. Elin dokunuşuyla ister istemez tüylerinin diken diken olmasına karşın, Buck buna ses çıkarmadan dayandı. Adam su getirdiği zaman, büyük bir istekle içti, sonra da adamın elinden lokma lokma doğranmış, koca bir parça çiğ eti çiğnemeden yutarak yedi.

Dövülmüştü (biliyordu bunu); ama yenilmemişti. Ömründe ilk ve son olarak eli sopalı bir adama karşı elinden hiçbir şey gelmediğini görmüş, öğreneceğini öğrenmişti. Ve bundan böyle bütün hayatı boyunca bunu hiç unutmadı. Sopa, o güne kadar gizli kalmış bir şeyi ortaya çıkarmıştı; orman yasasının egemenliğiyle tanışmasıydı bu; üstelik tanışmanın ancak yarısıydı gördüğü. Yaşamındaki gerçekler giderek daha da sert bir görünüş aldı ve Buck bu sert görünüşe, hiç yılmadan, doğasında yeni yeni uyanan, o güne dek gizli kalmış bir ustalıkla göğüs gerdi. Hemen her gün, kafeslerin içinde ve boyunları iplerle bağlı yeni köpekler geldi. Kimi uysal, kimi

kendi gelişi gibi öfkeli, kükreyerek. Teker teker hepsinin, kırmızı kazaklı adamın egemenliği altına girişlerini seyretti. O insafsız gösteriyi her seyredişinde, aldığı dersi tekrar tekrar hatırladı Buck: Sopa kimdeyse yasa odur. Gönlü hoş edilmese bile, boyun eğilmesi gereken bir efendidir. Dövülen köpeklerden adama yaltaklananları, kuyruk sallayanları ve elini yalayanları gördüğü halde, Buck adamın gönlünü almak gibi bir günaha hiç girmedi. Üstelik gönül kazanmaya ve boyun eğmeye yeltenmeyen bir köpeğin, bu efendilik mücadelesi sonunda öldürüldüğünü de gözleriyle gördüğü halde, yine de adama yaltaklanmadı.

Zaman zaman birileri geliyor, kâh heyecanla, kâh alttan alarak, çeşitli biçimlerde kırmızı kazaklı adamla konuşuyorlardı. Ve aralarında paranın el değiştirdiği bu konuşmalardan sonra, yabancılar, köpeklerden birini ya da birkaçını alıp beraberlerinde götürüyorlardı, Buck onların nereye gittiğini merak ediyordu, çünkü bir daha hiç dönmüyorlardı. Sonu belirsiz bir yolculuğun korkusu iyice içine çöreklenmişti. O yüzden yabancılar tarafından seçilmediğine her seferinde seviniyordu.

Ama sonunda bir gün, yarım yamalak İngilizcesiyle tükürür gibi konuşan, Buck'ın anlayamadığı bir alay tuhaf ve duyulmamış sesler çıkaran, ufak tefek, eciş bücüş bir adamı karşısında buldu. Sırasının geldiğini anlamıştı.

Bakışı Buck'ın üzerine takılan adam, gözleri parlayarak, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Şu Allahın belası güzel köpek! Ha? Kaça?"

"Üç yüz, hem de büyük kelepir," diye duraksamadan cevap verdi kırmızı kazaklı adam. "Devletin kesesinden vereceğine göre, itiraz etmezsin zaten, ha Perrault?"

Perrault sırıttı. Beklenmedik orandaki istek artışı karşısında köpek fiyatlarının göklere fırladığı düşünülürse, böylesine mükemmel bir hayvan için istenilen para,

hiç de çok sayılmazdı. Bundan ne Kanada hükümeti zarar ederdi ne de kuryeler daha yavaş yolculuk etmek zorunda kalırdı. Perrault köpekten anlardı, Buck'a bakar bakmaz, onun binde bir rastlanılan köpeklerden olduğunu anlamıştı. "Binde değil on binde bir gelir böylesi," diye geçirdi içinden.

Buck, adamların para değiş tokuş ettiklerini gördü ve ufak tefek adam, uysal bir Newfoundland köpeği olan Curly ile kendisini alıp giderken hiç yadırgamadı. Bu, kırmızı kazaklı adamı ve Narwhal'ın güvertesinden Curly ile beraber gittikçe uzaklaşan Seattle'a bakarken, sıcak Güney topraklarını son görüşü oldu.

Perrault, Curly ile Buck'ı aşağı indirip François denilen kara suratlı bir deve devretti. Perrault, Fransız asıllı bir Kanadalıydı ve esmerdi; ama François melez bir Fransız asıllı Kanadalıydı ve ondan iki misli karaydı. Bunlar, Buck için yepyeni, şimdiye kadar hiç rastlamadığı tipte insanlardı (onlar gibi daha nicelerini görmek vardı kaderinde) ve onlara karşı herhangi bir yakınlık duymamakla beraber, içtenlikle saygı beslemekten de geri kalmadı. Kısa zamanda Perrault ile François'nın iyi insanlar olduklarını, adalet dağıtımında soğukkanlı ve tarafsız davrandıklarını, köpeklerin oyununa gelme konusunda da, köpekler gibi fazlasıyla akıllı olduklarını öğrendi.

Narwhal'ın ara güvertelerinde, Buck ve Curly, başka iki köpekle buluştular. Bunlardan biri, sonradan jeolojik araştırma için Barrens'e giden bir balina gemisinin kaptanı tarafından alınıp getirilmiş kocaman, süt beyaz bir Spitzbergenli soydaştı.

Dostluğuna güven olmazdı; adamın yüzüne gülüyor, ardından saman altından su yürütüyordu, daha ilk yemekte Buck'ın önündekilerden çalmıştı. Buck onu cezalandırmak için fırladığı anda, François'nın kamçısı havada ıslık çalarak, ondan önce suçluya ulaşmış ve Buck'a kemi-

ğini geri almaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. "Dürüst adammış François," diye düşündü kendi kendine ve melez adam, Buck'ın gittikçe gözüne girmeye başladı.

Öteki köpek hiç yanaşmadı, kendine de yanaştırmadı; yeni gelenlerden aşırmaya da kalkmadı. Sıkıntılı, suratsız bir arkadaştı ve Curly'ye, bütün isteğinin yalnız kalmak olduğunu, daha da ötesi, rahat bırakılmadığı takdirde bela çıkaracağını açıkça gösterdi. Adı Dave'di. Yiyip yatıyor, yemediği ya da uyumadığı zamanlar da esniyordu. Hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Hatta Narwhal gemisi Kraliçe Charlotte Boğazı'ndan geçerken, dalgaya tutulup sallandığı, baştan kıçtan vuran dalgalarla yükselip yükselip alçaldığı zaman bile kılı kıpırdamadı. Buck ve Curly heyecanlanıp korkudan yarı çılgın bir duruma geldikleri sırada, o canı sıkılmış gibi başını kaldırdı, onlara kayıtsızca şöyle bir bakıp esnedi, sonra da sanki hiçbir şey yokmuş gibi yeniden uykuya daldı.

Gemi, gece gündüz, pervanenin usanmak bilmez nabzıyla aynı tempoda ilerliyordu; her günün tıpkı bir öncekine benzemesine karşılık, havanın sürekli olarak soğuduğunu Buck açıkça duyuyordu. Sonunda, bir sabah pervane sustu ve Narwhal'ı bir heyecan havası kapladı. Öteki köpekler gibi, Buck da duydu bunu ve bir değişikliğin başlamak üzere olduğunu anladı. François onları kırbaçlayarak güverteye çıkardı. Soğuk güverteye atılan ilk adımda, Buck'ın ayakları, çamura çok benzeyen, beyaz, lapa gibi bir şeyin içine gömüldü. Hırlayarak geriye sıçradı. Bu beyaz nesne her neyse, boyuna düşüp duruyordu havadan. Silkelendi, ama daha çoğu indi üstüne. Merakla kokladı, sonra dilinin ucuyla bir parça aldı. Ateş gibi yaktı dilini, ama hemen eriyip yok oluverdi. Bu onu çok şaşırttı. Bir daha denedi, yine aynı sonuç. Çevresindekiler kahkahalarla güldüler, utandı; neden olduğunu da bilmiyordu, çünkü gördüğü ilk kardı bu.

2

Sopaya sopa ve dişe diş yasası

Buck'ın Dyea kıyısındaki ilk günü bir karabasan gibiydi. Her saat, her an şaşkınlık ve sürpriz doluydu. Uygarlığın göbeğinden bir anda çekilip alınmış ve en ilkel yaşamın ortasına fırlatılmıştı. Aylaklık ve can sıkıntısından başka yapılacak iş olmayan, tembel tembel güneş altında geçirilen yaşama hiç benzemiyordu bu. Burada ne rahat ne huzur ne de güven vardı. Olan biten hep kargaşa ve hep hareketti. Her an can canan tehlikedeydi. Sürekli olarak tetikte bulunmak zorunluydu; çünkü buradaki köpekler ve insanlar, şehir köpekleri, şehir insanları değildi. Bunların hepsi de, sopaya sopa ve dişe diş yasasından başka yasa tanımayan vahşilerdi.

Buck, köpeklerin, buradaki kurdu andıran yaratıklar gibi dövüştüğünü o zamana kadar hiç görmemişti. İlk denemesi de unutulmaz bir ders oldu. Doğrusu, bu başkasının deneyiminden alınmış bir dersti, yoksa bundan yararlanacak kadar yaşayamazdı. Kurban, Curly idi. Odun deposunun yakınında kamp kurmuşlardı; Curly, o dostça tavrıyla Buck'ın ancak yarı beline gelen boyuna bakmadan, yetişkin kurt boyundaki bir kızak köpeğine yanaştı. Toparlanacak zamanı olmadı, yıldırım hızıyla bir sıçrama, dişlerin madenî bir sesle birbirine vurması, aynı hızla geriye atlama ve Curly'nin suratı gözünden çenesi-

ne kadar yırtıldı. Bu, kurt usulü dövüştü, dalıp geri kaçmak; ama dahası da vardı: Otuz kırk kızak köpeği hemen oraya, kavganın olduğu yere koştular, dikkatli ve sessiz bir daire halinde durup kavgacıları çevrelediler. Buck, köpeklerin bu sessiz dikkatine ve ağızlarını şapırdatışlarındaki istekli, iştahlı tavra bir anlam veremedi. Curly rakibine saldırdı, beriki yeniden daldı ve yana sıçradı. Curly'nin ikinci atağını da ayaklarını yerden kesen, tuhaf bir biçimde göğüsledi. Zaten Curly bir daha ayağa kalkamadı. Seyirci köpeklerin beklediği de buydu. Hırlayıp acı acı havlayarak üzerine kapandılar ve Curly acıdan haykırarak, tüyleri kabarmış bir kütle altında ezildi, gözden kayboldu.

Bu öylesine birden, öylesine beklenmedik biçimde olmuştu ki, Buck şaşırıp kaldı. Spitz'in, kırmızı dilini güler gibi dışarı sarkıttığını, François'nın baltayı sallayarak köpek sürüsünün içine daldığını gördü. Üç kişi, ellerindeki sopalarla köpekleri dağıtması için ona yardım ediyorlardı. Uzun sürmedi. Curly yere yıkıldıktan iki dakika sonra, saldıranların sonuncusu da sopalarla kovulmuştu. Ama Curly, çiğnenmiş, kan lekeleriyle kaplı karların üstünde, neredeyse paramparça edilmiş olarak cansız yatıyor, esmer melez adam başında durmuş korkunç küfürler savuruyordu. Bu sahne sık sık Buck'ın gözünde canlanıyor, uykularını kaçırıyordu. Demek töre buydu. Dürüstlük sökmüyordu. Bir kere yıkıldın mı, sonun geldi demekti. Öyleyse, hiç yıkılmamaya bakacaktı. Spitz dilini çıkarıp tekrar güldü ve o andan sonra Buck ondan, büyük ve ölümsüz bir kin besleyerek nefret etti.

Curly'nin trajik ölümünün yarattığı sarsıntıyı atlatmadan, ikinci bir sarsıntıya daha uğradı Buck. François ona kayışlar ve tokalarla yapılmış bir şey bağladı. Bu, evde gördüğü gibi, seyislerin atlara taktıklarına benzer bir koşumdu. Ve malikânede gördüğü atlar gibi, onu da işe

koştular; François'nın bindiği kızağı, vadiyi çevreleyen ormana kadar çekip odun yüklü olarak geri taşıdı. Böyle yük hayvanı haline getirilmek gururunu fazlasıyla incittiği halde, aklı, başkaldırmasına engel oluyordu. İstekle çalışmaya koyuldu ve bu işin tamamen acemisi ve yabancısı olmasına rağmen, elinden geleni yaptı. François sertti, söylediklerinin ağzından çıktığı anda yerine getirilmesini istiyor ve kamçısının kerametiyle dediği anda da yaptırıyordu. Bu arada, deneyimli bir kızakçı olan Dave, Buck'ın her hata yapışında arka ayaklarına diş atıyordu. Onun kadar deneyimli Spitz ise, başı çekiyor ve her zaman Buck'a erişemediği için arada bir sert hırlamalarla onu azarlıyor ya da Buck'ı yürümesi gereken yöne çekmek için ağırlığını ustaca koşum kayışlarına bindiriyordu. Buck işleri kolay öğrendi ve iki arkadaşıyla François'nın ortak eğitimi altında gözle görülür bir ilerleme kaydetti. Daha kampa dönmeden, "hey" denince durmayı, "çek" denince yürümeyi, dönemeçlerde geniş kavis çizerek dönmeyi ve yüklü kızak yokuş aşağı peşlerinden gelirken, kızağa en yakın köpekle arayı açmasını öğrendi.

François, "Çok iyi köpekler," dedi Perrault'ya. "Hele o Buck, zehir gibi çekiyor. Göz açıp kapayana kadar her şeyi öğretiyorum ona."

Öğleden sonra, postayı bir an evvel yetiştirmek için yola koyulmakta acele eden Perrault, iki yeni köpekle geldi. "Billee" ve "Joe" diyordu onlara; kardeştiler, ikisi de gerçek kızak köpekleriydi. Aynı ananın oğulları oldukları halde, gece ve gündüz gibi farklıydılar birbirlerinden. Billee'nin tek kusuru, aşırı iyi huylu olmasıydı; oysa Joe tam tersine, sürekli hırlayan, kötü kötü bakan huysuzun, bencilin biriydi. Buck dostça karşıladı onları. Dave hiç oralı olmadı, Spitz de önce birini, sonra ötekini dövmeye kalktı. Billee, yatıştırıcı bir biçimde kuyruk salladı, yatış-

tırmaya çalışmanın boşuna olduğunu anlayınca da kaçmaya yeltendi ve Spitz'in keskin dişleri böğrünü çizdiği sırada da (yine yatıştırıcı bir biçimde) ağlayıp bağırdı. Ama Spitz ne yana dönerse dönsün, Joe, yelesi kabarmış, kulakları geri yatmış, dudakları titreyip hırlayarak, çeneleri bütün hızıyla birbirine çarpıp gözleri, kavgacılara özgü korkunun somut bir belirtisi halinde şeytanca parlayarak, topukları üzerinde olduğu yerde dönüyor ve Spitz'in karşısına geçiyordu. Görünüşü öylesine ürkütücü idi ki, Spitz onu yola getirmekten vazgeçti; yenilgisini örtmek için de, bir köşeye çekilmiş ağlayan Billee'yi kampın dışına kadar kovaladı.

Akşam, Perrault bir köpek daha buldu; ince uzun, kupkuru, suratı dövüşlerde aldığı yara izleriyle dolu, saygı uyandıran bir yiğitlikle parlayan tek gözlü, yaşlı bir kızak köpeğiydi bu. Adı Sol-leks'ti, yani öfkeli. Tıpkı Dave gibi, o da bir şey istemiyor, bir şey vermiyor, bir şey beklemiyordu. Ağır ağır, özenle aralarına doğru yürüdüğü zaman, Spitz bile ilişmedi ona. Buck'ın keşfetmek bahtsızlığına uğradığı bir özelliği vardı. Kör yanından kendisine yanaşılmasına dayanamıyordu. Buck farkında olmadan işledi bu suçu ve ancak, Sol-leks fırtına gibi dönüp omzunu yukarıdan aşağı on santim kadar yırtınca düşüncesizliğini anladı. Ondan sonra, Buck her zaman onun kör yanından uzak durdu ve arkadaşlıklarının sonuna kadar başka bela çıkmadı. Sol-leks'in gözle görünür tek isteği, tıpkı Dave gibi yalnız kalmaktı; ama Buck'ın daha sonraları öğreneceği gibi, aralarındaki ilişki ölüm kalım derecesine dek uzanacaktı.

O gece Buck, uyumak gibi bir büyük sorunla karşılaştı. Fenerle aydınlatılmış çadır, beyaz düzlüğün ortasında ılık ılık parlıyordu; Buck, son derece doğal bir davranışla içeri girdiği zaman, Perrault ile François onu küfür ve kap kacak bombardımanına tuttular, ta ki şaşkın-

lığı geçip kepaze bir halde dışarıdaki soğuğa kaçana kadar. Bıçak gibi kesen ve özellikle yaralı omzunu düşmancasına ısıran soğuk bir rüzgâr esiyordu. Buck kara uzandı ve uyumaya yeltendi, ama ayaz, çok geçmeden titreyerek ayağa dikti onu. Perişan ve kederli, bir sürü çadırın arasında dolaşıp durdu, ama her yerin bir önceki kadar soğuk olduğunu görmekten başka bir şey yapamadı. Orada burada vahşi köpekler saldırdılar üstüne, fakat Buck yelelerini kabartıp hırladı (hızla öğreniyordu bunları), köpekler de ilişmeden bıraktılar onu.

Sonunda aklına geldi. Geri dönüp kendi takım arkadaşlarının ne yaptıklarına bakacaktı. Şaşırtıcı bir biçimde ortadan kaybolmuştu hepsi. Onları arayarak, büyük kampı yeniden dolaştı ve yine döndü. Çadırda mıydılar yoksa? Hayır, olamazlardı, öyle olsa kendisini dışarı atmazlardı. Öyleyse, nerede olabilirlerdi? Kuyruğu düşmüş, tir tir titreyerek, gerçekten pek acınacak bir halde ve amaçsızca çadırın etrafını dolandı. Birden, ön ayaklarının altında kar çöktü ve Buck gömüldü. Ayağının altında bir şey kıpırdandı. Bu görünmeyen ve bilinmeyenin korkusuyla, tüylerini dikip hırlayarak geri fırladı. Ama dostça bir havlayış ona güven verdi, Buck ne olduğunu anlamak için geri döndü. Bir ılık esinti yükseldi burnuna, orada, karın altında dertop olup kıvrılmış yatıyordu Billee. Yatıştırıcı bir tonda sızlandı, iyi niyetini göstermek için kıvrılıp büzüldü ve hatta barış rüşveti olarak, sıcak ıslak diliyle Buck'ın yüzünü yalamayı bile göze aldı.

Bir ders daha. Demek böyle yapıyorlardı, ha? Buck, hemen bir yer beğenip telaşla, büyük gayret sarf ederek kendine bir çukur açmaya girişti. Vücudunun sıcaklığı, bir anda bu kapalı yeri ısıtıverdi ve uyuyakaldı. Gün uzun ve çetin olmuştu. Hırlayıp havlamasına, kâbuslarla boğuşmasına rağmen, rahat ve deliksiz bir uyku çekti.

Uyanmakta olan kampın gürültüleriyle kaldırılınca-

ya kadar da, açmadı gözlerini. Önce nerede olduğunu anlayamadı. Gece boyunca kar yağmış ve tamamen gömülüp kalmıştı. Kar her yanından bir duvar gibi sıkıştırıyordu onu; bir büyük korku dalgası, vahşi hayvanlara özgü o tuzak korkusu sardı benliğini. Kendi yaşam çizgisinden geriye, atalarının yaşamına döndüğünü gösteren bir belirtiydi bu; çünkü o uygar, hem de fazlasıyla uygar bir köpekti, tuzağın ne olduğunu kendi deneyimleriyle bilemezdi, durup dururken korkması da olanaksızdı. Bedenindeki bütün kaslar titreyerek, içgüdüsel bir biçimde kasıldı. Boynundaki ve omuzlarındaki tüyler dikildi ve ürkütücü bir ulumayla, karın, göz kamaştırıcı bir bulut gibi çevresinde uçuştuğu, kör edici gün ışığına fırlayıp çıktı. Ayaklarının üstünde doğrulmadan önce, bembeyaz kampın önünde uzandığını gördü, nerede olduğunu anladı ve Manuel'le yürüyüşe çıktıkları andan, bir önceki gece kendisine çukur kazıncaya kadar geçen süre içinde olanları bir bir anımsamaya çalıştı.

François'nın bağırışı, ortaya çıkışına bir selam oldu. Köpek sürücüsü, "Demedim mi ben?" diye seslendi Perrault'ya. "Bu Buck, gerçekten de yıldırım hızıyla öğreniyor."

Perrault büyük bir ciddiyetle başını sallayarak François'yı onayladı. Kanada Hükümeti'nin kuryesi olması ve önemli mektuplar taşıması dolayısıyla en iyi köpekleri bulmaya çalışıyordu ve Buck gibi bir köpeğe sahip olmak ona özellikle sevinç veriyordu.

Bir saat içinde, takıma üç kızak köpeği daha katılarak toplam dokuzu buldu ve bir çeyrek geçmeden koşumlara bağlanıp Dyea Kanyonu'na doğru yola koyuldular. Buck yola çıktıklarına memnundu ve iş ağır olduğu halde, bunu pek de öyle hor görmediğini fark etti. Bütün takıma canlılık getiren ve kendine de geçen hevese şaştı; ama daha da şaşırtıcı olan, Dave ve Sol-leks'teki değişik-

likti. Koşumların içinde tamamen değişmişler, yeni birer köpek olup çıkmışlardı. Bütün uyuşuklukları ve kayıtsızlıkları uçup gitmişti. Uyanık ve hareketli, işin iyi yürümesi için telaşlıydılar ve arkada kalma ya da ayağı dolaşma gibi işi aksatacak bir şey oldu mu müthiş sinirleniyorlardı. Koşumlara asılıp çekmek sanki varoluşlarının en yüce belirtisiydi, sanki sadece bunun için yaşıyor ve sadece bundan mutluluk duyuyorlardı.

Dave ya tekerleklere ya kızağa bağlanıyordu; onun önünde Buck çekiyor, sonra Sol-leks geliyordu; takımın gerisi tek sıra halinde, öne doğru uzanıyor, başı çeken Spitz'de son buluyordu.

Buck, ders alabilmesi için, özellikle Dave'le Sol-leks'in arasına yerleştirilmişti. Buck'ın yetenekli bir öğrenci olduğu ölçüde, ötekiler de yetenekli eğiticilerdi; hiçbir zaman uzun boylu yanlış yapmasına göz yummuyorlar, öğrettiklerini sivri dişleriyle pekiştiriyorlardı. Dave, dürüst ve çok akıllıydı. Hiçbir zaman yok yere Buck'ı dişlemiyor; ama gerektiğinde de, hatır gönül dinlemeden dişi atıveriyordu. François'nın kırbacı da Dave'e arka çıkınca, Buck yanlışlarını düzeltmeyi misillemeye girmekten yeğ buldu: Bir seferinde, kısa bir mola sırasında koşumlara dolaşıp da hareketi geciktirince, hem Dave, hem de Sol-leks, üzerine atılıp bir güzel patakladılar onu. Bu kapışmanın sonucundaki dolaşıklık baştakinden de beterdi, ama ondan sonra Buck, kayışları dolaştırmamaya dikkat etti; daha gün sona ermeden işini öylesine iyi öğrendi ki, yanındaki arkadaşları onu azarlamayı bıraktılar. François'nın kırbacı gittikçe daha seyrek şakladı ve hatta Perrault, ayaklarını tutup dikkatle inceleyerek onurlandırdı Buck'ı.

Kanyon'dan yukarı, Koyunlar Kampı'nın içinden, Scales'den ve artık ötesinde ağaç bitmeyen tepelerden, buzulların ve yüzlerce metre derinliği olan kar birikinti-

lerinin üzerinden, tuzlu suyla tatlı su arasında, yalnız ve hüzünlü Kuzey'e geçmek isteyenleri engellercesine bekçilik eden büyük Chilkoot Boğazı'nı aştıkları çetin bir yolculuktu o günkü. Sönmüş yanardağ kraterlerini dolduran göller zincirinden aşağı hızla yol alıp gece geç vakit Bennett Gölü'nün kıyısındaki binlerce altın arayıcısının konakladığı ve baharda buzlar eridiği zaman kullanmak için kayıklar yaptıkları büyük kamp yerine ulaştılar. Buck, karın içine çukurunu kazıp yorgunluktan bitkin bir halde uykuya daldı. Ama çok erkenden, buz gibi karanlıkta gizlendiği yerden çıkarılıp arkadaşlarıyla birlikte kızağa koşuldu.

O gün, önceki kızakların yolundan gittikleri için altmış kilometre yaptılar; ama ertesi gün ve daha sonraki birçok gün, ezilmemiş karın içinde yollarını kendileri açmak; daha sıkı çalışmak zorunda kaldılar ve daha az yol alabildiler. Genellikle, Perrault takımın önünden gidiyor, onların işini kolaylaştırmak için, raketli botlarıyla karı bastırıyordu. Elindeki sırıkla kızağa yön veren François, bazen Perrault ile yer değiştiriyordu, ama pek sık olmuyordu bu. Perrault'nun acelesi vardı, üstelik buz konusundaki bilgisine de güveniyordu. Sonbahar buzu çok ince olduğu ve akıntılı yerlerde hiç buz olmadığı için, bu bilgi şarttı.

Günden güne, o günden de başka günlere akarak, Buck koşumda kızak çekti. Her zaman, karanlık basınca mola veriyorlar ve günün ilk kurşuni aydınlığı onları, onlarca kilometreyi arkalarında bırakmış olarak yolda yakalıyordu. Ve her zaman, karanlık bastıktan sonra kamp kuruyor, balıklarını yiyor ve karın içinde kıvrılıp uyuyorlardı. Buck, aç kurt gibiydi. Günlük payı olan yedi yüz elli gram kurutulmuş alabalık, dişinin kovuğuna bile gitmiyordu. Hiçbir zaman doymuyor ve sürekli olarak midesi kazınıyordu. Ama öteki köpekler, daha hafif çektik-

leri ve bu hayata alışkın oldukları için, sadece yarım kilo balık yiyor ve kendilerini idare edebiliyorlardı.

Buck, eski yaşamının bir özelliği olan titizliğini, bu vahşi düzenin içinde büyük bir hızla yitirdi. Titizlikle ve kibarca yerken, bir de baktı ki, yemeklerini bir hamlede bitiren arkadaşları, onun el sürülmemiş yemeğini çalıyorlar. İkisiyle üçüyle baş edeyim derken, yemek ötekilerin ağzında kaybolup gidiyordu. Bunu önlemek için, ötekiler kadar hızla yemeye başladı; ve açlığı onu öylesine zorladı ki, gün oldu kendinin olmayanı almaktan da geri kalmadı. Baktı ve öğrendi. Yeni köpeklerden biri olan Pike'ın, bu usta hilekâr ve hırsızın, Perrault'nun arkası dönükken kurnazca bir dilim domuz yağını çalışını görünce, ertesi gün aynı numarayı, yağın tamamını alarak tekrarladı. Büyük bir gürültü koptu, ama ondan şüphelenmediler; bu gibi işlerdeki sabıkası bilinen acemi Dub, Buck'ın suçu için cezalandırıldı.

İlk hırsızlık, Buck'ın bu düşman Kuzey çevresinde yaşayabileceğini kanıtladı. Yoksunluğu çabuk ve korkunç bir ölüm demek olan çevreye uyabilme ve kendini değişen koşullara uydurma yeteneğini gösterdi. Daha da ötesi, amansız ölüm kalım mücadelesinde bir işe yaramayan ve engel olan ahlakının da bozulup yok olduğunu ortaya koydu. Güney'de, sevgi ve dostluk yasasının egemen olduğu ortamda, özel mülkiyete ve kişisel duygulara saygı beslemek yeterliydi; ama sopaya sopa ve dişe diş yasasının egemenliğindeki Kuzey'de, bunları hesaba katan aptallık eder ve başarıya ulaşma konusunda hep yaya kalırdı.

Buck mantığıyla varmadı bu sonuca. Buck'ın hamurunda vardı bu duygu. Ve farkında olmaksızın kendini yeni yaşamına alıştırdı. O güne dek, ömrü boyunca, hangi tarafın daha üstün olduğuna aldırmadan, gözünü hiçbir şeyden esirgememişti. Ama kırmızı kazaklı adamın

elindeki sopa, daha ilkel ve temel bir yasayı içine işletmişti. Uygarken, ahlaki bir dava uğruna, diyelim Yargıç Miller'ın kamçısını korumak için canını verebilirdi. Oysa şimdi ahlaki davalar uğruna dövüşmekten kaçması ve paçasını kurtarmaya bakması uygarlıktan uzaklaşmasının kesin bir belirtisiydi. Keyif için çalmıyor, karnının gurultusunu bastırmak için çalıyordu. Açıkça hırsızlık etmiyor, sopa ve dişe duyduğu saygı yüzünden, gizlice ve kurnazlıkla çalıyordu. Kısaca, yaptıkları, yapılması yapılmamasından daha kolay olan şeylerdi.

Gelişmesi (ya da gerilemesi) hızla ilerliyordu. Kasları demir gibi sertleşti ve bütün o bildiğimiz sıradan acılara karşı duyguları köreldi. Dış görünüşüyle olduğu kadar, iç yapısıyla da kendinden başkasını düşünmeyen bir bencilliğe tutuldu. Ne kadar iğrenç, ne kadar ağza alınmaz olursa olsun, her şeyi yiyebiliyor ve bir kere yedikten sonra da, mide suyu bunlardaki besini son damlasına kadar süzüp çıkarıyor; ve kanı bu besini gövdesinin en uzak köşelerine kadar taşıyarak, en sert ve güçlü dokuları oluşturuyordu. Görme ve koku alma duyuları son derece gelişti. Duyuşu da öyle bir keskinlik kazandı ki uykusunda bile en hafif sesi duyuyor ve iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu anında anlıyordu. Tırnaklarının arasına biriken buzu dişleriyle kırıp temizlemeyi, suyun üstünde kalın bir buz tabakası varsa, susadığı zaman gerileyip sert ön ayaklarıyla atlayarak buzu kırmayı öğrendi. En belirgin özelliği, bir gece öncesinden rüzgârın kokusunu alıp yönünü kestirmesiydi. Bir ağaç ya da bayır dibinde yuvasını kazarken, isterse havada en ufak bir kıpırtı olmasın, sonradan amansız bir şekilde esecek rüzgâr, onu daima rüzgâr altı bir yerde, kapalı ve kuytu bir sığınakta buluyordu.

Yalnızca deneyimlerle öğrenmiyordu bütün bunları. Çok eskiden ölmüş içgüdüler yeniden canlanıyordu için-

de. Ehlileşmiş kuşakların kötü alışkanlıklarını attı üzerinden. Hayal meyal bir biçimde, çok çok eski günleri, soyunun ilkgençlik günlerini, vahşi köpeklerin yüzyıllar önceki ormanlarda sürüler halinde yaşayıp soluk alan, kaçışan, bağıran canlı avlarını daha yere yıkarlarken öldürdükleri zamanları anımsıyordu. Pençeleyip yırtarak dövüşmeyi ve kurt usulü, dişleriyle çekip koparmayı öğrenmek, onun için işten bile değildi. Çoktan unutulmuş ataları hep bu usulle dövüşmüşlerdi. İçinde canlanmaya başlayan eski yaşama hız verdi ataları ve onların katılımıyla kuşaktan kuşağa geçmiş bütün ustalıklar, onun ustalığı oldu. Bunlar, sanki daima kendisininmiş gibi, hiçbir çaba harcamadan ve araştırmadan kendiliklerinden geliyorlardı. Ve durgun, soğuk gecelerde burnunu bir yıldıza doğru dikip uzun uzun bir kurt gibi uluduğu zaman, sanki yüzyılların ötesinden yıldıza burnunu uzatıp onun ağzından uluyan, ölüp toprak olmuş atalarıydı. Onun ağzındaki nağmeler, onların nağmeleriydi; hüzünlerini dile getiren ve onlar için, durgunluğun ve soğuğun ve karanlığın anlamı demek olan nağmeler.

O eski şarkı, yaşamın nasıl başkalarının oyuncağı olduğunu belirlercesine, içinden dalga dalga kabarıp yükseldi ve aslına döndü yeniden; aslına döndü, çünkü insanlar Kuzey'de bir sarı maden bulmuşlardı ve çünkü Manuel, aldığı ücret, karısının, kendisinin ve kendinin bir sürü küçük kopyasının ancak temel gereksinimlerini karşılamaktan öteye geçmeyen bir bahçıvan yamağıydı.

3

Ata kanının güçlü canavarı

Ata kanının kudretli canavarı güçlüydü. Buck'ın kanında, yeni yaşamının çetin koşulları altında geliştikçe gelişti. Ama yine de gizli bir gelişmeydi bu. Yeni yeni ortaya çıkan ustalığı, dengeyi ve kontrolü sağlamıştı. Rahat nefes alamayacak yoğunluktaki bir çabayla, kendini yeni yaşamına uydurmakla meşguldü. Yalnızca kendisi kavga çıkarmamakla kalmıyor, başkalarının başlattığı kavgalardan da elinden geldiğince kaçınıyordu. Davranışında belirli bir ağırlık göze çarpıyordu. Kendini telaşa kaptırmıyor; aceleci, düşüncesiz hareketler yapmıyordu; Spitz'le arasındaki amansız nefrete tepki olarak da hiç sabırsızlık göstermiyor, saldırgan davranışlardan sakınıyordu.

Öte yandan, Buck'ta tehlikeli bir rakip sezinlediğinden olsa gerek, Spitz dişlerini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Hatta Buck'a gözdağı vermek için, âdeti olmayan bir şey yaparak, ancak birinin ya da ötekinin ölümüyle sona erecek kavgayı sürekli kışkırttı durdu.

Beklenmedik bir olay olmasaydı, bu kavga yolculuğun daha başlangıcında patlayabilirdi. O günün sonunda, Le Barge Gölü'nün kıyısında, rüzgârlı, berbat bir yerde mola verdiler. Kar fırtınası, bıçak gibi kesen rüzgâr ve karanlık, onları kararlamadan bir mola yeri kestirmeye zorlamıştı. Daha beterini de arasalar bulamazlardı. Ar-

kalarında kayalardan dik bir duvar yükseliyordu; Perrault ile François, gölü kaplayan buzun üstünde ateş yakıp uyku tulumlarını sermek zorunda kalmışlardı. Yolculukta yük olmasın diye çadırı Dyea'da bırakmışlardı. Akarsuların sürükleyip getirdiği odun parçaları, buzla beraber eriyip giden ve yemek boyunca onları karanlıkta bırakan küçük bir ateş yakılmasında hayli işe yaradı.

Buck, çukurunu rüzgârı tutan kayanın hemen dibine kazdı. Yeri öylesine kuytu ve ılıktı ki; François, ateşte yumuşatıp hazırladığı balıkları dağıtırken, istemeye istemeye çukurdan çıktı. Ama payına düşeni bitirip de döndüğü zaman, yuvasını işgal edilmiş buldu. Tehdit edici bir hırlama, yuvasına giren haddini bilmezin Spitz olduğunu gösterdi. Buck şimdiye kadar, düşmanıyla bela çıkarmaktan kaçınmıştı, ama bu kadarı da fazlaydı artık. İçindeki canavar kükredi. Buck her ikisini de şaşırtan bir hırsla Spitz'in üstüne atıldı; ama Spitz ondan daha çok şaşırmıştı, çünkü o ana kadar Buck konusundaki deneyimleri, ona rakibinin sadece büyüklüğü ve ağırlığı yüzünden kendini ezdirmeyen, son derece uysal bir köpek olduğunu göstermişti.

Buck'la Spitz darmadağın olan yuvadan, birbirlerine kenetlenmiş bir halde dışarı çıktıkları ve kavganın nedenini sezdiği zaman, François da şaşırdı. "Vay be!" diye bağırdı Buck'a. "Göster gününü, Tanrı aşkına! Göster gününü şu pis hırsıza!"

Spitz de aynı derecede istekliydi. Dalış yapmak için fırsat kollayarak bir öne bir arkaya dolanıp dururken, öfke ve hırstan haykırıyordu. Tıpkı onun gibi fırsat kollayarak öne arkaya dönen Buck da, daha az hırslı ve daha az ihtiyatlı değildi. Ama, işte o sırada hiç beklenmedik bir şey, onların üstünlük mücadelesini bilemedikleri ileri bir güne, kilometrelerce uzak bir başka güne erteleyen bir şey oldu.

Perrault'nun küfrü, kemikli bir bedene inen sopanın vurduğu yerden ses getiren darbesi ve acıdan kaynaklanan keskin bir uluma, pandominayı başlattı. Kamp yeri, pusuya yatmış tüylü gölgelerle, bir yerli köyünden kampın kokusunu alıp gelmiş açlıktan kıvranan köpeklerle birden canlanıvermişti. Hem de sekseni doksanı birden. Buck ve Spitz dövüşürken, sürünerek yaklaşmışlar ve iki adam kalın sopalarla aralarına daldığı zaman dişlerini göstererek saldırmışlardı. Yemek kokusundan çılgına dönmüşlerdi. Perrault, içlerinden birini başını yiyecek sandığının içine gömmüş halde yakaladı. Sopası, deriye yapışmış kaburgalara olanca ağırlığıyla indi ve yiyecek sandığı yere devrildi. Aynı anda, açlıktan gözleri dönmüş canavarların yirmisi birden ekmeği ve domuz yağını kapıştılar. Sopalar aman vermeden indi tepelerine. Sopa yağmuru altında acı acı havlayıp uludular, ama son ekmek kırıntısı da mideye inene kadar, aynı çılgınlıkla sağa sola saldırdılar.

Bu arada, şaşkına dönmüş kızak köpekleri yuvalarından fırlamışlar, ama bu vahşi saldırganların ani baskınıyla neye uğradıklarını şaşırıp hiçbir şey yapamamışlardı. Buck, hiç bunlar gibi köpek görmemişti. Sanki kemikleri, derilerini yırtıp dışarı fırlayacak kadar zayıftılar. Gözleri alev alev, ağızları köpürmüş, çamurlu postlara şöylece bir sarınıvermiş, kuru iskeletlerdi bunlar. Ama açlığın verdiği çılgınlık, onları korkunç, karşı konulmaz bir hale getiriyordu. Bunlara karşı çıkmak olanaksızdı. Kızak köpekleri, ilk atakta yamaca doğru sürüldüler. Buck, üç köpeğin saldırısına uğramış, göz açıp kapayana kadar kafası, omuzları paralanıp yırtılmıştı. Çıkan gürültü korkunçtu. Billee her zamanki gibi sızlanıyordu. Dave ve Sol-leks, yaralarından kan damlayarak, omuz omuza vermişler, düşmanla yiğitçe dövüşüyorlardı. Joe şimşek gibi atılıp dişlerini karşısındakine gömüyordu. Bir kere-

sinde, dişini köpeklerden birinin ön ayağına geçirdi ve kemiklerini un ufak edene kadar çatır çatır çiğnedi. Hırsızlığıyla ün salmış olan Pike, yürümeye gücü olmayan bir hayvanın üstüne atıldı. Hızla dişlerini geçirip geri çekilerek boynunu kırdı. Buck, köpükler içindeki bir düşmanı gırtlağından yakaladı ve dişleri büyük atardamara geçince, baştan aşağı kana bulandı. Kanın, ağzındaki ılık tadı, onu daha da büyük bir vahşete sürükledi. Kaldırıp bir başkasının üstüne fırlattı kendini ve aynı anda kendi boğazına geçirilen dişlerin acısını duydu. Böyle haince yandan saldıran, Spitz'di.

Kampın kendilerine düşen payını saldırılardan temizleyen Perrault ve François, kızak köpeklerinin yardımına koştular. Açlıktan gözleri dönmüş canavarlar, onların önünde vahşi bir dalga halinde yükselip gerilediler ve Buck silkinerek kendini sıyırdı. Ama bu, yalnızca bir an sürdü. Adamlar, yiyecekleri kurtarmak için dönmek zorundaydılar, onlar gider gitmez vahşi köpekler yeni baştan kızak takımına saldırdılar. Billee, korkudan her şeyi göze alarak vahşi çemberi yiğitçe yarıp fırladı ve buzun üzerinden ötelere kaçtı. Pike ve Dub, takımın geri kalanlarını peşlerine takıp onun izinden gittiler. Buck da, onların arkasından fırlamak için kendini toplarken, gözucuyla Spitz'in onu devirmek niyetiyle üstüne geldiğini gördü. Bir kere ayağı yerden kesilip de, o vahşi köpek yığınının altında kaldı mı, kurtuluş umudu yoktu. Spitz'in vuruşunu yere yıkılmadan savuşturup gölün üzerinden kaçanlara katıldı.

Daha sonra, takımın dokuz köpeği bir araya geldiler, ormanda sığınacak bir yer aradılar. Artık peşlerinden gelen giden yoktu, ama durumları hiç de iç açıcı değildi. Aralarında, en azından dört beş yara almamış olan yoktu. Hele birkaçı acınacak derecede ağır yaralıydı. Dub'ın arka ayaklarından biri fena sakatlanmıştı; takıma Dyea'da

en son katılan kızak köpeği Dolly'nin boğazı parçalanmıştı; Joe gözünün birini kaybetmişti; bir kulağı dişlenip paramparça edilmiş olan iyi huylu Billee ise bütün gece boyunca ağlayıp sızlandı. Gün ışırken, bitkin bir halde, topallaya topallaya kampa döndüler. Yağmacılar gitmişlerdi. Perrault ile François'yı öfke içinde buldular. Erzaklarının hemen hemen yarısı gitmişti. Köpekler kızağın kayışlarını ve çadır bezinden yapılma siperliği bile dişleyip paramparça etmişlerdi. Kısaca, yenilecek, yenilmeyecek ne varsa hiçbiri kurtulmamıştı ellerinden. Perrault'nun bir çift mokasenini yemişler, deri koşumlardan parçalar koparmışlar, hatta François'nın kamçısının ucundan yarım metre götürmüşlerdi. François, kendini kamçının üzüntüsünden sıyırıp yaralı köpeklerine bakmaya kalktı.

"Ah, dostlarım," dedi yumuşak bir sesle, "belki bu ısırıklar sizi kudurtur. Belki hepsi de kuduz köpeklerdi, lanet olsun! Sen ne dersin, ha Perrault?"

Kurye, kararsız bir şekilde başını salladı. Dawson'la arasında daha hâlâ altı yüz kilometrelik yol varken, köpeklerinin arasında kuduz salgını hiç de işine gelmezdi, iki saat süren küfürler ve çabalar sonunda, koşumları düzene sokuldu ve yaralı takım, o güne kadar aştıkları ve Dawson'a kadar aşacakları yolun en zorlu bölümünde ilerlemeye koyuldu.

Otuz Mil Irmağı, göz alabildiğine açıktı. Deli suları ayaza meydan okuyor ve ancak pek durgun yerlerle, girdaplarda buz tutunabiliyordu. Bu belalı elli kilometreyi aşabilmek için, altı yorucu gün boyunca kızağı sürüklemek gerekti. Gerçekten de belalı bir yoldu; çünkü her adımı köpeklerin ve adamların canları pahasına aşılıyordu. Perrault, el yordamı ile yol bulmaya çalışırken, belki on kere ince buzu kırıp gömüldü ve enlemesine tuttuğu sırığın, düştüğü deliğin ağzındaki buzlara tutulmasıyla

kurtuldu. Isırıcı bir soğuk vardı, derece eksi elliyi gösteriyor ve her düşüşte donmamak için bir ateş yakıp çamaşırlarını kurutmak zorunda kalıyordu.

Onu hiçbir şey yıldırmıyordu. Hiçbir şey yıldırmadığı içindir ki, hükümet kuryesi olarak seçilmişti. Ufacık çarpık suratını ayaza verip sabahın kör karanlığından akşamın zifiri karanlığına kadar uğraşarak her türlü tehlikeye göğüs geriyordu. Geçit vermeyen kıyıların, her adımda ezilip kırılan ve üzerinde durmaya gelmez incecik kenar buzları üzerinden kıvrılıyordu. Bir keresinde Dave ve Buck'la birlikte kızak da kırılan buzun içine gömüldü; sürüklenip dışarı çıkarıldıklarında, köpekler yarı donmuş ve neredeyse boğulacak durumdaydılar. Onları kurtarmak için töre haline gelen ateşin yakılması gerekti. Baştan aşağı buza bulanmışlardı. Adamlar onları ateşin çevresinde koşturarak, terletip buzlarını erittiler. Ateşe öyle yakın koşuyorlardı ki, alevler tüylerini alazlıyordu.

Bir başka sefer de Spitz gömüldü buza ve ardından bütün takımı da sürükledi. Sadece Buck, her yanına ok gibi batıp ısıran buzun kaygan kenarına ön pençelerini dayayarak var gücüyle direndi. Buck'ın arkasında da, kendisi gibi geriye doğru direnen Dave ve kızağın gerisinde de, kaslarını gerip çatırdatıncaya kadar kayışlara asılan François vardı.

Buzlar yeniden bu sefer hem önlerinden hem de arkalarından kırıldı; yamaca tırmanmaktan başka kurtuluş yolu yoktu. Perrault'nun buraya tırmanması için bir mucize gerekliydi. François da böyle bir mucizenin olmasına dua ediyordu; kızakta ne kadar sırım ve kayış varsa, koşumlara eklenerek uzun bir halat haline getirildi ve köpekler bu halatla teker teker yamacın tepesine çekildi. François en arkadan, kızak ve yükler yukarı çekildikten sonra tepeye çıktı. Sonra inişe uygun bir yer aradılar; sonunda iniş de yine halatın yardımıyla yapıldı ve gece,

onları gün boyunca sadece beş yüz metre yol almış olarak yine ırmağın üstünde bastırdı.

Hootalinqua'ya ve sert buza ulaştıkları zaman, Buck bitkindi. Geri kalan köpekler de aynı durumdaydılar; ama Perrault kaybedilen zamanı kapatmak için onları erkenden yola koşuyor ve eskisinden geç saatlere kadar mola vermiyordu. Birinci gün, elli kilometre yapıp Büyük Somon Kampı'na vardılar; ikinci gün bir elli kilometre daha aşıp Küçük Somon'a ulaştılar; üçüncü gün onları ta Beş Parmak Kampı'na ulaştıran altmış kilometrelik yolu yaptılar.

Buck'ın ayakları, kızak köpeklerininki kadar sıkı ve sert değildi. Vahşi atalarının bilinmeyen bir sonuncusu, bir mağara ya da kıyı adamı tarafından ehlileştirildiğinden bu yana geçen sayısız kuşaklar boyunca yumuşamıştı patileri. Bütün gün acıyla topalladı ve mola verilir verilmez ölü gibi uzandı yere. Açlığına karşın, balıktan payına düşeni almak için bile yerinden kımıldayacak gücü yoktu. Sonunda yemeğini François getirmek zorunda kaldı. Köpek sürücüsü, her akşam yemekten sonra da yarım saat Buck'ın ayaklarını ovuyordu; kendi ayakkabılarını gözden çıkarıp onların derisinden Buck'a dört tane patik yaptı. Büyük rahatlıktı bu; hatta bir sabah François patikleri giydirmeyi unutunca Buck sırtüstü yatıp dört ayağını havada yalvarırcasına sallayarak, yalınayak yola çıkmayı reddettiği zaman, Perrault'nun çarpık suratı bile eğrilip sırıttı. Gittikçe, yol ayaklarını sertleştirdi ve eskiyen patikler kaldırılıp atıldı.

Bir sabah Pelly'de, koşumlara bağlanırlarken, o güne kadar göze batacak hiçbir şey yapmamış olan Dolly, birden kuduruverdi. Köpeklerin tüylerini diken diken eden, acı ve uzun bir kurt ulumasıyla kudurduğunu açığa vurdu. Sonra da doğruca Buck'ın üzerine atıldı. Buck, daha önce hiç kudurmuş köpek görmemişti, kudurganlıktan

korkması için bir sebep de yoktu; yine de bunda korkulacak bir şeyler olduğunu anlayıp panik içinde kaçtı. Buck önde, ağzı köpürerek soluk soluğa bir adım gerisinden gelen Dolly peşinde, fırlayıp gittiler. Buck öylesine korkmuştu ki, Dolly arayı kapatamıyordu; Dolly de öylesine kudurmuştu ki, Buck arayı açamıyordu. Buck, adacığın ortasındaki ağaçlığa daldı, öteki uca kadar koştu, kalın bir buz tabakasıyla kaplı ara kanaldan ikinci ve sonra bir üçüncü adacığa atladı. Geri dönüp ırmağa geldi ve çaresizlik içinde karşıya geçmeye başladı. Bütün bu süre boyunca hiç arkasına bakmadığı halde, Dolly'nin hırıltısını hemen bir adım gerisinde duyuyordu. François dört yüz metre kadar öteden seslendi; Buck, hâlâ bir adım önde, nefes alabilmek için zorlukla soluyarak ve bütün umudunu François'nın kendisini kurtaracağına bağlayarak geri döndü. Köpek sürücüsü, elindeki baltayı havaya kaldırmış duruyordu, Buck şimşek gibi önünden geçer geçmez, balta olanca hızıyla kudurmuş Dolly'nin kafasına indi.

Bitkin, soluk soluğa ve çaresizlik içindeki Buck, sendeleyerek kızağa doğru gitti. Spitz'in kolladığı fırsat da buydu. Buck'ın üstüne atıldı ve dişleri, hiç karşı koymayan düşmanına iki kere gömülüp etini ta kemiğe kadar paralayarak kopardı. İşte tam o anda François'nın kamçısı indi ve Buck, Spitz'in o güne kadar içlerinden hiçbirine reva görülmemiş bir şekilde kırbaçlanışını keyifle seyretti.

"Canavarın teki bu Spitz," dedi. Perrault. "Öldürecek bu Buck'ı günün birinde."

"Buck, onun gibi kaç canavarı cebinden çıkarır," diye cevapladı François. "Buck'a her bakışımda, kesinlikle anlıyorum bunu. Bak, bu sözüme mim koy; günün birinde bu, canavar gibi kudurup Spitz'i paramparça edecek, sonra da karın üstüne tükürüp atacak. Bilirim ben."

O andan sonra, aralarında savaş başladı. Spitz, başı çeken köpek ve takımın bilgiç efendisi olarak, bu tuhaf Güneyli köpeğin, kendi yerini tehlikeye atacağını seziyordu. Buck, ona gerçekten tuhaf geliyordu, gördüğü bunca Güneyli köpekten hiçbiri, şimdiye kadar ne kampta ne de yolda bir varlık gösterememişlerdi. Fazlasıyla dayanıksızdılar, kızağın yüküne, buza, açlığa dayanamayıp ölüyorlardı. Buck onların hiçbirine benzemiyordu. Sadece o, bunlara dayanıp göğüs germiş, güçlülükte, yırtıcılıkta ve kurnazlıkta sadece o kızak köpeklerine ayak uydurabilmişti. Öyleyse, lider olacak bir köpekti ve onu asıl tehlikeli kılan da, kırmızı kazaklı adamın Spitz'e indirdiği kamçıyla, Buck'ın başa geçme hırsındaki aceleciliği yüzünden körü körüne tehlikeye atılmasına gerek bırakmamış olmasıydı. En uygun anı bekleyecek kadar kurnazdı ve ilkellere özgü bir sabırla fırsatını kolluyordu Buck.

Liderlik çarpışması artık kaçınılmazdı. Buck istiyordu bunu. İstiyordu, çünkü kanında vardı bu; istiyordu, çünkü kızak ve koşumun anlaşılamaz, tanımlanamaz gururuna, köpekleri son nefeslerine kadar kayışların içinde tutan, koşumların arasında mutluluk içinde ölüme çeken ve koşumdan çözüldükleri zaman üzüntüden öldüren o ilkel gurura yakalanmıştı. Dave'in bir kızak köpeği olarak duyduğu, Sol-leks'in kızağı bütün gücüyle çekerken içinde taşıdığı gururdu bu. Kamp toplandığı zaman onları avucuna alan, huysuz, ters birer hayvan olmaktan çıkarıp gayretli, hevesli, hırslı yaratıklar haline getiren gururdu bu. Bütün gün onları mahmuzlayıp ileri süren ve geceleri mola verilince, hüzünlü huzursuzluklarına ve hoşnutsuzluklarına kapılıp kendini koyuveren gururdu bu. Spitz'i ayakta tutan, yolda yanlış bir iş yapanı ya da işten kaytaranları dövmesine, sabahları koşumlar bağlanırken kaçıp saklananları yola getirmesine neden olan,

bu gururdu. Spitz'in, Buck'tan muhtemel bir öncü köpek olarak korkması da yine bu gururdandı. Ve bu, Buck'ın da gururuydu.

Buck, açıkça ötekinin liderliğini tehdit ediyordu. Cezalandırılması gereken haylazlarla Spitz'in arasına giriyor, onların tarafını tutuyordu. Ve bunu bile bile yapıyordu. Bir gece çok kar yağmıştı. Sabahleyin Pike, hani o hilebaz olan, görünmedi ortalıkta. Otuz santimlik karın altındaki yuvasında, güvenle saklanmıştı. François seslenip onu aradı boşu boşuna. Spitz öfkeden çılgına dönmüştü. Gizlenilebilecek her yeri koklayıp kazarak ve Pike'ı saklandığı delikte korkudan titretecek bir kızgınlıkla hırlayarak, bütün kampı hırsla dolaştı.

Fakat sonunda Pike toprak üstüne çıkarıldığı ve Spitz cezalandırmak için üstüne atladığı zaman, Buck onunkine eş bir öfkeyle fırlayarak araya girdi. Bu öylesine beklenmedik ve öylesine kurnazca olmuştu ki, Spitz'in ayakları yerden kesilip arkaya yuvarlandı. Perişan bir halde titremekte olan Pike, bu pervasız başkaldırma karşısında yüreklendi ve yere yıkılmış liderinin üstüne atıldı. Dövüşte eşitlik ve dürüstlük, Buck için unutulmuş bir yasaydı, o da atıldı Spitz'in üstüne. Ama François, bir yandan olanlara kıkırdayarak gülerken, yine de adalet dağıtımında haksızlığa sapmayıp kamçısını bütün gücüyle Buck'a indirdi. Bu, Buck'ı yere yıkılmış rakibinden söküp almaya yaramadı. O zaman kamçının sapı işe karıştı. Vuruştan sersemleyen Buck, geriye yıkıldı ve Spitz bir yandan kabahatli Pike'ı şiddetle cezalandırırken, öte yandan da kırbaç Buck'ın üstünde şaklayıp durdu.

Sonraki günlerde, Dawson gittikçe yakınlaşırken, Buck, lider Spitz'le suçluların arasına girmeye yine devam etti; ama artık bunu kurnazca, François ortalıkta olmadığı zaman yapıyordu. Buck'ın gizli isyanıyla, genel bir itaatsizlik baş gösterdi ve bütün takıma yayıldı. Dave

ve Sol-leks değişmediler, ama takımın geri kalanı, kötüden betere gitti. İşler artık düzenli gitmiyordu. Sürekli bir çekişme ve kavga vardı. Bela her zaman hazırdı ve bunun altında Buck yatıyordu. François'yı oyalıyordu; çünkü deneyimli köpek sürücüsü, ikisi arasında er geç patlak vereceğini adı gibi bildiği ölüm kalım savaşının kaygısını her an duyuyordu; geceleri başka köpekler arasındaki kavga ve çekişme sesleri, Buck'la Spitz'in kavgaya tutuşmuş olacağı korkusuyla uyku tulumundan dışarı fırlatıyordu onu.

Ama bu beklenen fırsat bir türlü ele geçmedi ve kasvetli bir akşamüzeri, o büyük dövüşü yapmamış, yapamamış olarak Dawson'a girdiler. Burada bir alay insan ve sayısız köpek vardı; Buck, hepsini de çalışıyor buldu. Köpeklerin işe koşulması, ilahî bir takdir gibi görünüyordu. Bütün gün boyunca, uzun sıralar halinde anayolda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlar ve geceleri de çıngıraklarının şıngırtısı sürüp gidiyordu. Kulübeler için kütükler ve ateş için odunlar yükleniyor, bunları madenlere kadar taşıyorlar ve Santa Clara Vadisi'nde atların gördüğü her türlü işi yapıyorlardı. Buck, arada bir Güneyli köpeklere rastlıyordu, ama genel olarak kurt köpeği soyundan vahşi köpekler vardı. Her gece hiç şaşmadan saat dokuzda, on ikide ve üçte, Buck'ın da sevinçle katıldığı bir gece şarkısı tutturuyorlardı, uğursuz ve ürkütücü bir nağme.

Tepede Kuzey'in beyaz geceleri soğuk soğuk parlar, ya da yıldızlar buz dansına ayak uydurup oradan oraya kayarlarken ve toprak, bir tabut örtüsü gibi uzanan karın altında sessiz ve donuk yatarken, kutup köpeklerinin bu şarkısı yaşamın doğaya meydan okuması sayılabilirdi. Ne var ki, uzun süreli feryatlar ve kesik hıçkırıklarla dolu, pes perdeden bir şarkıydı bu ve daha çok yaşamın yakarışı, varoluş acısının dile getirilişiydi. Çok eski bir şarkıy-

dı bu. Soyun kendisi kadar eski. Şarkıların hüzünlü olduğu bir zamanın, dünyanın gençlik çağının ilk şarkılarından biri. Buck'a anlamadığı bir hüzün veren bu ağıt, sayısız kuşakların küme küme acısını yüklenmişti. Bu eski şarkıda vahşi atalarının çilesi, bilinmedik zamanlardan kalma bir yaşam acısıyla ve atalarını ürküten, gizemini çözemedikleri soğuğun ve karanlığın korkusuyla inleyip hıçkırıyordu. Şarkının dokunaklılığı, ateş karşısında ve dam altında geçirilen devirlerden geriye, uluma çağlarındaki yaşamın başlangıcına, çiğ et yendiği zamanlara uzanan havlayışın o gizemli güzelliğini anlatıyordu.

Kızağı Dawson'a çektiklerinden yedi gün sonra, Barracks'ın yanındaki dik yamaçtan Yukon Irmağı'na indiler, Dyea'ya ve Tuzlu Su'ya doğru ilerlediler. Perrault, bu kez postayı, getirdiklerinden daha da aceleymiş gibi bir hızla götürüyordu; üstelik yolculuk gururu onu da yakalamıştı. Amacı o yılın hız rekorunu kırmaktı. Bu amacına ulaşmasına yardımcı olabilecek bazı şeylere güveniyordu. Bir haftalık dinlenme, köpeklere yeniden güç vermiş ve tepeden tırnağa düzene sokmuştu. Gelirken açtıkları yol, daha sonraki yolcular tarafından sıkıca bastırılmıştı. Üstelik, polis iki üç yerde, köpekler ve insanlar için yiyecek depoları yapmıştı, bu yüzden yükü de hafifti Perrault'nun.

İlk gün, yetmiş kilometre uzaktaki mola yerine ulaştılar; ikinci gün, onları Yukon üzerinde Pelly'ye doğru hızla ilerlerken yakaladı. Ama bu mükemmel koşunun hızı, ta baştan beri beklenen büyük belanın patlak vermesi ve François'nın öfkeden deliye dönmesiyle kesildi. Buck'ın yönettiği sinsi isyan, takımdaki beraberlik ruhunu bozmuştu. Eskiden olduğu gibi, kızağı sanki tek bir köpek çekiyormuş izlenimi uyandıran o birlik yoktu artık. Buck'ın isyancılara verdiği cesaret, onları küçük suçlar işlemeye yüreklendiriyordu. Spitz, artık korkulacak

bir lider olmaktan çıkmıştı. Eski korku gitti ve onun otoritesine karşı çıkacak bir eşitliğe geldiler. Bir gece Pike, Spitz'in yarım balığını yürütüp Buck'ın himayesi altında gövdeye indirdi. Bir başka gece, Dub'la Joe, Spitz'le boğuşup kendilerine hak ettikleri cezayı vermekten vazgeçirdiler onu. Ve hatta Billee, o iyi huylu Billee daha az iyi huylu oldu ve eski günlerdeki yatıştırıcılığını hemen hemen unutturan bir tonda sızlanmaya başladı. Buck, hırlayıp tehdit edici bir havayla tüylerini kabartmadan hiç yanaşmıyordu Spitz'in yanına. Gerçekten de, davranışı bir kabadayı tavrına dönüştü ve Spitz'in burnunun dibinde külhani bir edayla kurumlu kurumlu yürümeye başladı.

Disiplinin bozulması, köpeklerin birbirleriyle olan ilişkilerini de aynı ölçüde etkiledi. Aralarında eskisinden de sık dövüş ve kavga çıkıyor, bazen kamp yeri ulumalarla dolu bir tımarhane haline gelinceye kadar sürüyordu bu çekişmeler. Sonu gelmez kavgalar sinirlerini bozduğu halde, değişmeyen yalnız Dave ve Sol-leks'ti. François yakası açılmadık küfürler ediyor, müthiş bir öfkeyle karların üstünde tepinip saçını başını yoluyordu. Kamçısı köpeklerin arasında sürekli ıslık çalıyor, ama bu da pek işe yaramıyordu. Arkasını döner dönmez, yeniden başlıyorlardı. Buck takımın Spitz dışındaki köpeklerini korurken, o da kamçısıyla Spitz'e arka çıktı. François, bütün kargaşanın arkasında Buck'ın yattığını biliyor, Buck da, onun bunu bildiğini biliyordu. Ama bir kere daha suçüstü yakalanmayacak kadar akıllıydı. Kızağı çekmek onun için bir mutluluk haline geldiğinden, koşumda canla başla çalışıyordu. Fakat itiraf etmeli ki, arkadaşları arasında sinsi bir kavga çıkartıp dizginleri arapsaçına döndürmek, daha da büyük bir mutluluktu onun için.

Talkeetna Boğazı'nın ağzında, bir akşam yemekten sonra, Dub bir kutup tavşanının yolunu çevirip şaşırt-

macaya getirdi ve elinden kaçırdı. Bir anda, bütün takım havlayarak avın peşine düştü. Üç yüz metre ileride Kuzeybatı Polis Karakolu vardı. Karakolun, hepsi kızak köpeği olan elli köpeği de bu kovalamaya katıldılar. Tavşan, hızla ırmağın aşağılarına doğru koştu, ufak bir dereye sapıp donmuş dere yatağından yukarı hiç durmadan yoluna devam etti. Köpekler güçlükle yol açıp ilerlerken, tavşan karın üstünde kuş gibi gidiyordu. Güçlü kuvvetli altmış köpeklik sürünün başındaki Buck, dönemeçten dönemece koşuyor, ama arayı kapatamıyordu. Yere yatarcasına eğilmiş, o görkemli gövdesi göz kamaştıran bir şimşek gibi atlayarak ilerliyordu soluk ay ışığında. Ve solgun benizli, soğuk bir ölüm habercisi gibi, bir hayalet gibi sıçraya sıçraya ileri fırlıyordu kutup tavşanı.

Belirli zamanlarda, insan eliyle yapılmış kurşunlarla, saçmalarla bir şeyler öldürmek için, insanları toplum kurallarıyla dolu kentlerden söküp dağlara, ormanlara iten o eski içgüdülerin canlanması, kana susamışlık, öldürme zevki, hepsi, hepsi vardı Buck'ta; yalnız onun duyguları kesinlikle çok daha içtendi, çok daha derindeydi. Sürünün başında gidiyor, kendi dişleriyle öldürmek ve yüzünü gözünü ılık kanla yıkamak için yabani avının, soluyan etin peşinden koşuyordu.

Yaşamın doruğunu belirleyen ve ötesinde başka yücelik bulunmayan bir büyük kendinden geçme vardır. Ve yine yaşamın öylesine bir çelişkisi vardır ki, bu kendinden geçme, bireyin en yaşam dolu olduğu bir anda, yaşadığını tamamen unutmasıyla gerçekleşir. Bu kendini kaybediş, bu yaşamı unutuş, benliğinden sıyrılıp bir alev tabakasına dalan sanatçıda; bombalanmış bir alanda savaş çılgınlığına kapılan ve düşmana aman tanımayan askerde görülür; işte Buck da, sürünün başını çekerek, eski kurt çığlığını haykırarak ay ışığında hızla önünden kaçmaya çalışan canlı yiyeceğin peşinden seğirten Buck da o

kendinden geçme, o her şeyi unutma noktasına geldi. Varlığının derinlerinden, varlığının kendinden de ötedeki derinliklerinden, zamanın döllendiği yere kadar uzanan derinliklerden gelen sesi haykırıyordu. Onu yöneten, yaşamın ileri atılan dalgası, varoluşun önüne geçilmez yükselişiydi. Onu yöneten, bütün kaslarının, eklemlerinin ve sinirlerinin ayrı ayrı duydukları mutlak bir mutluluktu. Onu yöneten, hareket içinde anlamını bulan, yıldızların altında ve kıpırdamayan ölü toprağın üstünde uçarcasına giden parlak, şahlanmış ve içinde ölüm olmayan her şeydi.

Ama en büyük öfkelerinde bile soğuk ve hesaplı olan Spitz, sürüden ayrıldı ve derenin geniş bir kavis çizdiği dar bir boğazı andıran kara parçasının üzerinden kestirmeden geçti. Buck bunu bilmiyordu. Hâlâ kuş gibi uçan o tavşanın soğuk, ölüm habercisi hayaletinin peşinde dönemeci kıvrılırken, bir başka ve daha büyük hayaletin, tepelerinde yükselen yamaçtan aşağı, tavşanın üstüne atladığını gördü. Spitz'di bu. Tavşan dönemedi ve beyaz dişler daha havadayken etine geçip belkemiğini kırarken vurulmuş bir adamın çıkarabileceği kadar yüksek bir sesle haykırdı. Ölümün kavrayışıyla, yaşamın doruğundan aşağı yuvarlanan yaşamın çığlığı üzerine, Buck'ın peşindeki bütün sürüden, bir cehennem korosunun umutlu şarkısı yükseldi.

Buck ses çıkarmadı. Durup kendini toparlamak için zaman kaybetmedi ve bir anda Spitz'in üstüne daldı. Omuz omuza öylesine sert çarpıştılar ki, Buck Spitz'in gırtlağını ıskaladı. Ufalanmış karın içinde alt alta üst üste dönüp durdular. Spitz sanki yere yıkılan kendisi değilmiş gibi ayağa fırlayıp Buck'ın omzunu dişledi ve öteye sıçradı. Etsiz dudakları geri çekilmiş, hırlayarak, ağzı köpük içinde, daha sağlam basabilmek için gerilerken, dişleri tıpkı bir kapanın çelik dişleri gibi iki kere birbirine çarptı.

Bir anda anladı Buck. Vakit gelmişti, ölümdü bunun sonu. Kulakları geri yatmış, bütün dikkatleriyle fırsat kollayıp hırlayarak dönerlerken, bu sahne pek bildik bir seziyle canlandı Buck'ın kafasında. Bütün bunları hatırlıyor gibiydi. Bembeyaz ormanı ve toprağı ve ay ışığını ve savaş heyecanını. Beyazlığın ve sessizliğin üzerine bir ölüm suskunluğu yayıldı. En ufak bir rüzgâr fısıltısı yoktu, hiçbir şey kımıldamıyor, yaprak bile oynamıyordu. Köpeklerin solukları soğuktan buğulaşarak yavaşça yükseliyor ve buzlu havada takılıp kalıyordu. Yabantavşanının işini çabuk bitirmişlerdi; aslında doğru dürüst ehlileşmemiş birer kurt olan bu köpekler, şimdi bir bekleyiş halkası halinde çevrelenmişlerdi Buck'la Spitz'in etrafında. Sadece gözleri parlayıp solukları ürkek ürkek yükselirken, onlar da sessizdi. Bu eskiden kalma sahne, Buck'a yeni ya da yabancı gelmiyordu. Sanki hep olagelmiş, sanki alışılmış bir şeydi bu.

Spitz usta bir dövüşçüydü. Spitzbergen'den kalkıp Kutup üzerinden Kanada'ya ve Barrens'e kadar, her çeşit köpeğin üstesinden gelmiş ve onlara egemen olmuştu; öfkesi acı, ama gözükara bir öfke değildi. Koparıp parçalama hırsıyla tutuşurken, düşmanının da aynı koparıp parçalama hırsında olduğunu hiçbir zaman unutmazdı. Atağa hazır olmadan atılmaz; saldırıya karşı kendini güvenceye almadan saldırmazdı.

Büyük beyaz köpeğin boynuna dişlerini geçirmeye boşuna uğraştı Buck. Dişleri ne zaman yumuşak ete doğru dalsa, Spitz'in sivri ve keskin dişleriyle karşılaşıyordu. Diş dişe geldiler, dudaklar kesilip kanamaya başladı, ama Buck düşmanının savunusunu yırtıp geçemedi. Sonra kızıştı ve Spitz'i bir atak girdabı içine aldı. Üst üste, yaşamın yüzeye yakın kaynayıp durduğu, o kar beyazı gırtlağı yakalamaya uğraştı ve her seferinde Spitz diş atıp uzaklaştı. Sonra Buck saldırıya geçti ve gırtlağına atlaya-

cakmış gibi yapıp birden başını arkaya atarak yandan dolandı ve Spitz'e kafa vurup yere yıkmak için omuz omuza geldi. Ama tersine, her seferinde de Spitz sıçrayıp uzaklaşırken Buck'ın omzu paralanıyordu.

Buck oluk gibi kan akıtır ve nefes nefese solurken, Spitz hiç el değmemiş gibiydi. Dövüş korkutucu bir niteliğe bürünüyordu. Ve bütün bu süre boyunca, o sessiz ve kurdu andıran köpekler çemberi, yere yıkılacak olan köpeğin işini bitirmek için bekliyordu. Buck'ın soluğu kesildikçe Spitz saldırıyor ve onu sendeletiyordu. Bir keresinde Buck düştü ve o altmış köpeklik çember ayağa dikildi; ama Buck daha havadayken kendini topladı ve çember yeniden olduğu yere çöküp bekledi.

Ama Buck'ın kudret için biçilmiş bir özelliği vardı: hayal gücü. İçgüdüsü ile dövüşüyordu. Aynı şekilde kafasını kullanarak da dövüşebilirdi. Eski omuz numarasını yapacakmış gibi atıldı, ama son anda kara sürtünürcesine eğilip daldı. Dişleri, Spitz'in sol ön ayağına gömüldü. Kırılan kemiklerin sesi duyuldu ve beyaz köpek üç ayakla dikildi karşısına. Buck, üç kere onu yere yıkmaya çalıştı, sonra aynı oyunu tekrarlayıp sağ ön ayağını kırdı. Acısına ve çaresizliğine rağmen, Spitz ayakta kalabilmek için çılgınca mücadele etti. Spitz, alev alev yanan gözleri, dışarı sarkmış dilleri ve yükselen gümüşi soluklarıyla bekleyen sessiz halkanın, eskiden kaç kez gördüğü, buna benzer çemberler halinde yenilen düşmanın üzerine kapanışı gibi kendi üzerine kapandığını gördü. Bu sefer yenilen kendisiydi.

Onun için hiç umut kalmamıştı. Buck amansızdı. Merhamet, daha yumuşak iklimlere özgü bir duyguydu. Son dalışa hazırlandı. Çember daralmıştı. Köpeklerin soluğunu iki yanında duyuyordu. Spitz'in arkasından ve yanlardan, gözlerini ona dikmiş, yaylanmaya hazır pozda durduklarını görüyordu. Ortalığa bir sessizlik çöker gibi

oldu. Bütün hayvanlar, taş kesilmişçesine hareketsizdi. Sadece Spitz, titreyerek ve tüylerini kabartarak öne arkaya sendeliyor, yaklaşmakta olan ölümü korkutup uzaklaştırmak istercesine, tehdit edici bir tonda hırlıyordu. Sonra Buck yaylanıp daldı ve çekildi; ama daldığı zaman, omzu en sonunda ötekinin omzunu bulmuştu. Ay ışığının yıkadığı karın üstündeki koyu renkli daire, Spitz gözden kaybolurken bir nokta halini aldı. Buck, o yenilmez şampiyon, öldürücü vuruşunu yapıp keyiflenen, o kanında ağır basmış ilk canavar durdu ve gururla seyretti.

4

Liderliği kim kazandı

"Ya! Demedim mi ben? Buck, değil birini, iki Spitz'i cebinden çıkarır derken, haklıymışım."

Ertesi sabah, Spitz'in ortalıkta görünmediğini ve Buck'ın yara bere içinde olduğunu görünce François böyle dedi. Onu ateşin yanına çekip alevlerin ışığında, yaralarını gösterdi.

Perrault, koparılıp parçalanmış yaraları gözden geçirirken, "Bu Spitz, canavar gibi dövüşüyor," dedi.

"Buck da ondan aşağı mı sanki?" diye cevap verdi François. "Artık hızla yol alırız. Spitz gitti, kavga bitti, tamam."

Perrault, kamp eşyasını toplayıp kızağı yüklerken, sürücü de köpekleri kızağa koşuyordu. Buck, lider olarak Spitz'in bulunması gereken yere doğru koştu; ama François ona aldırış bile etmedi. Göz dikilen yere Sol-leks'i getirdi. Gerideki köpeklerin içinde öncülüğe en uygun olanın Sol-leks olduğunu düşünüyordu. Ama Buck öfke içinde Sol-leks'in üzerine atlayıp onu geriye sürdü ve yerine geçti.

François, bacaklarına keyifli keyifli vurarak, "Hop! Hop!" dedi. "Şu Buck'a bak. Spitz'i öldürdü ya, yerini de alacağını sanıyor."

"Defol, bakayım!" diye bağırdı. Ama Buck hiç oralı olmadı.

François, Buck'ın tehditkâr hırlamalarına rağmen, onu ensesinden yakaladığı gibi bir kenara sürükledi ve yerine Sol-leks'i geçirdi. Hayli yaşlanmış olan köpek bundan hoşlanmadı ve Buck'tan korktuğunu açıkça gösterdi. François verdiği karardan döneceğe pek benzemiyordu. Ama o arkasını döner dönmez, Buck yerinden edilmesine hiç ses çıkarmadan katlanan Sol-leks'in yerine geçti yine.

François kızmıştı. "Allahın belası, ben seni şimdi hizaya getiririm!" diye bağırarak elinde ağır bir sopayla dikildi Buck'ın başına.

Buck o anda kırmızı kazaklı adamı hatırladı. Yavaşça geri çekildi. Sol-leks yeniden öne geçirildiği zaman da yeniden atılmaya kalkmadı. Acı ve öfkeyle hırlayarak, sopanın erişemeyeceği bir yere dolandı. Dönerken bir yandan da, François'nın elinden ne zaman fırlayacağı belli olmayan sopayı kolluyordu. Sopa konusunda akıllanmıştı artık.

Sürücü işine devam etti ve Buck'ı, Dave'in önündeki eski yerine bağlamaya hazır olunca seslendi. Buck iki üç adım geriledi. François yaklaştı, o yine geri çekildi. Bu birkaç sefer yinelenince, François, Buck'ın dayaktan çekindiğini düşünerek sopayı elinden attı. Oysa Buck, açıkça isyan halindeydi. Sopadan kurtulmayı değil, liderliği istiyordu. Hakkıydı bu. Bileğinin gücüyle hak etmişti bunu, daha azıyla yetinmeye hiç de niyeti yoktu.

Perrault da yardıma koştu. Buck bir saate yakın bir süre boyunca, Perrault'dan François'ya, François'dan Perrault'ya doğru koşup durdu. Üstüne sopalar fırlattılar. Yana kaçıp kurtuldu. Küfrettiler, anasına atasına sövdüler. Doğacak torunlarına ve torunlarının torunlarına lanetler yağdırdılar. Vücudundaki tüylerin her birine ve damarlarındaki kanın her damlasına küfrettiler. Bütün bu küfürlere hırlayarak cevap verdi Buck ve onların eri-

şemeyecekleri kadar uzakta durdu. Kaçmaya çalışmadı. Arzusu yerine getirilince, efendi efendi işinin başına döneceğini göstermek istercesine, kampın içinde geri geri giderek dönenip durdu.

François oturup başını kaşımaya başladı. Perrault saatine bakıp küfretti. Zaman uçup gidiyordu. Bir saat önce yola çıkmış olmaları gerekirdi. François yine başını kaşıdı. Kafasını sallayarak, koyun gibi anlamsız bir sırıtmayla kuryeye baktı. Perrault, yenilgiyi kabullenmekten başka çare olmadığını ifade eden bir şekilde omuz silkti. O zaman François, Sol-leks'in yanına gidip Buck'a seslendi. Buck güldü, köpek gibi güldü. Yine de uzak durdu. François, Sol-leks'in koşumlarını çözüp onu yine eski yerine bağladı. Takım, yola çıkmaya hazır bir dizi halinde kızağa koşulmuş bekliyordu. Buck için en öne geçmekten başka yapacak şey kalmamıştı. François bir kere daha seslendi. Buck bir kere daha güldü ve yine yaklaşmadı.

Perrault, "Sopayı at elinden," diye uyardı. François sopayı attı. Bunun üzerine Buck, zaferini vurgulayan bir gülüşle koşarak geldi. Dönüp takımın başındaki yerini aldı. Koşumları bağlandı. Ve kızak iki adamı da yanı sıra koşturarak nehir yolunda ilerlemeye koyuldu.

Köpek sürücüsü, Buck'a canavarlar canavarı diye değer biçmişti. Oysa daha günün ilk saatlerinde, ona yine de hak ettiği değeri vermemiş olduğunu fark etti. Buck göz açıp kapayana kadar liderlik görevlerini benimsedi. Karar vermek, hızla düşünüp hızla hareket etmek gerektiği zaman, Spitz'den de, François'nın bir daha eşini benzerini görmeyeceğini sandığı Spitz'den de üstün olduğunu gösterdi.

Buck'ın en büyük üstünlüğü, kural koymak ve arkadaşlarını bu kurala uydurmaktı. Dave ve Sol-leks liderlikteki bu değişime hiç aldırmadılar. Onların nesine gerekti bu. Onların işi kızağı çekmekti. Koşumlara var güç-

leriyle asılıp kızağı çekmek. Buna engel olunmadığı sürece, olup bitenlerle hiç mi hiç ilgilenmiyorlardı; isterse iyi huylu Billee başa geçsin, düzeni bozmadıkça onlara göre hava hoştu. Fakat, takımın gerisi, Spitz'in son günlerinde iyiden iyiye gemi azıya almıştı. Buck, onları hizaya getirmeye başlayınca pek şaşırdılar.

Buck'ın hemen arkasındaki Pike, hiçbir zaman gerektiğinden bir milim hızla asılmamıştı kayışlara. Oysa şimdi Buck arka arkaya ve hızla çekiştirip yüklenmeye zorluyordu onu. Daha ilk gün sona ermeden, ömründe hiç yapmadığı bir hızla kızağı çekmeye başladı. İlk gece mola verdikleri zaman, asık suratlı Joe da bir güzel pataklanıp cezasını aldı. Spitz bunu hiç başaramamıştı. Buck, sadece iriliğinin verdiği bir üstünlükle onu ezip üstüne çıkarak soluğunu kesti ve Joe diş atmaktan vazgeçip merhamet dilenmeye başlayıncaya kadar paralayıp durdu.

Takımın gidişatı derhal düzeldi. Eski birlik beraberlik yeniden kuruldu. Ve köpekler yine tek bir köpekmiş gibi koşmaya koyuldular. Rink Çağlayanı kampında, iki yerli kızak köpeği daha, Teek'le Koona takıma katıldılar. Buck'ın onları yola getirişindeki hız, François'ya bile pes dedirtti.

"Bu Buck'ın eşi bir köpek daha olamaz!" diye haykırdı. "Hiç olamaz! Allah biliyor ya, bin dolar değer buna. Ha? Sen ne dersin Perrault?"

Perrault başını sallayarak onayladı onu.

Kurye, kırmayı düşündüğü rekoru çoktan aşmıştı. Günden güne de hız kazanıyordu. Yol mükemmeldi. Karlar iyice bastırılmış, sertleşmişti. Onları uğraştıracak yeni kar birikintileri de yoktu. Hava dayanılamayacak kadar soğuk değildi. Isı, eksi elli dereceye kadar yükseldi ve bütün yolculuk boyunca öyle kaldı. Adamlar sırayla kızağa biniyorlar ve köpekler pek seyrek molalarla devamlı koşturuluyordu.

Otuz Mil Irmağı, dönüşlerinde iyice buz tutmuştu. Giderken on günde aldıkları yolu, dönüşte bir günde kapatıyorlardı. Kayıklı Gölü'nden Beyaz At Çağlayanı'na kadar hiç durmadan doksan kilometre yol yaptılar.

Marsh, Tagish ve Bennett'ten (yetmiş mil süren göller dizisi) öylesine bir hızla uçarak geçtiler ki, adamlardan yürüme sırası gelen, kızağa bağlı bir iple arkadan sürükleniyordu. Ve ikinci haftanın son akşamı Ak Geçit'e ulaşıp Skagway'in ilk ışıklarına vararak ayaklarının dibinde uzanan denize doğru inmeye başladılar.

Bu, rekor bir koşuydu. On dört gün süreyle her Allahın günü, ortalama altmış kilometre yapmışlardı. Perrault'yla François, tam üç gün Skagway'in ana caddesinde koltuklarını kabarta kabarta dolaşıp ikram edilen içkilerin içinde boğuldular. Bu arada, köpek takımı da, köpek meraklılarının kendilerini ilahlaştıran ilgisiyle çevrelenmişlerdi.

Sonra şehri talan etme niyetiyle Vahşi Batı'dan gelmiş birkaç kötü adam kurşunlarla delik deşik edilip kötülüklerinin cezasını gördüler. Ve halkın ilgisi, bu sefer de bunları öldüren ilahlara yöneldi. Daha sonra ise, resmî emirler geldi. François, Buck'ı çağırdı. Ona sarılıp uzun uzun ağladı. Ve bu, Buck'ın François ile Perrault'yu son görüşü oldu. Tıpkı başkaları gibi, onlar da Buck'ın hayatından temelli çıkıp gittiler.

Bir İskoçyalı melez, onu ve arkadaşlarını aldı. Bir düzine başka köpek takımıyla birlikte, Dawson'a giden o yorucu yola düştüler. Bu seferki yolculuk ne kuş gibi hafifti ne de rekordu. Her gün ölesiye çalışıyorlardı. Çünkü bu seferki posta katarıydı; dünyanın dört bir yanından, Kutup karanlığında altın arayanlara gelen mektupları taşıyorlardı.

Buck hiç hoşlanmadı bu işten. Ama baktı ki Dave ve Sol-leks, sevseler de sevmeseler de üstlerine düşen göre-

vi yapıyorlar, o da bunu bir gurur meselesi yapıp işe dayandı. Tekdüze, tıkır tıkır saat gibi işleyen bir yaşantıydı bu. Her gün bir öncekinin aynıydı. Sabahları belirli bir saatte aşçılar ortaya çıkıyor, ateşler yakılıp kahvaltı ediliyordu. Sonra, adamların bir kısmı kampı toplarken, bir kısmı köpekleri kızağa koşuyor ve sabahın ilk ışıkları görünmeden bir saat önce yola düşüyorlardı. Akşamları mola veriliyordu. Kimi çadır kuruyor, kimi ateş için çalı çırpı ve yatakların altına sermek için çam dalları topluyor, kimi de aşçılara su ve buz taşıyordu. Bu arada köpeklerin yiyeceği de veriliyordu. Balıklarını yedikten sonra, sayıları yüzü aşan öteki köpeklerle gezip dolaşmak iyi oluyordu. Yine de günün en önemli olayı akşam yemeğiydi. Öteki köpeklerin arasında amansız dövüşçüler vardı. Ama bunlardan en başa çıkılmaz üç tanesiyle yaptığı dövüşler, Buck'ı kayıtsız şartsız krallık tahtına oturttu. Artık ne zaman tüylerini kabartıp dişlerini gösterse, ötekiler hemen toz oluyorlardı.

Buck, ateşin karşısında yan gelip yatmaya bayılıyordu. Arka ayaklarını altına alıp ön ayaklarını ileri uzatarak, başı havada, gözleri alevlere dalıp gidiyordu. Arada bir, güneşli Santa Clara Vadisi'ndeki Yargıç Miller'ın evini, büyük yüzme havuzunu ve tüysüz Meksikalı Ysabel' le Japon finosu Toots'u düşünüyordu. Ama kırmızı kazaklı adamı, Curly'nin ölümünü, Spitz'le büyük dövüşünü ve yediği ve yemek istediği leziz şeyleri daha sık düşünüyordu. Sıla özlemi duymuyordu. Güneş Ülkesi çok uzaklarda, çok silik kalmıştı. Bu anıların onun üstünde hiç etkisi olmuyordu artık. Kanında taşıdığı, hiç görmediği şeylere belirgin bir aşinalık getiren anılar çok, çok daha güçlüydü. Ata alışkanlıklarının anısından başka bir şey olmayan içgüdüler yeniden canlanıp güçleniyordu. Eski atalarından sonra unutulmuş, o güne kadar duymadığı içgüdüler.

Oturup dalgın dalgın alevlere bakarken, bazen bu alevler bir başka ateşin alevleriymiş gibi geliyordu ona. Kendini o öteki ateşin karşısında oturur bulduğu zaman da, yanındaki kampın melez aşçısı değilmiş de, bir başkasıymış gibi geliyordu. O başkası, daha kısa bacaklı, daha uzun kolluydu. O başkasının, yuvarlak, şişkin olmayan, uzun uzun, düğüm düğüm kasları vardı. Saçları uzun, keçe gibiydi bu adamın ve arkaya kaykık suratını, ta gözlerine kadar kaplardı. Garip sesler çıkarır, karanlıktan pek korkuyor gibi görünürdü. Dizi ile ayaklarının arasında bir yere uzanan elinde, ucuna ağır bir taş bağlanmış sopasını tutarak gözlerini karanlığa diker kalırdı. Belinden aşağı doğru sallanan orası burası yanmış, parça parça bir hayvan derisinden başka şey yoktu üstünde. Vücudu çok kıllıydı. Hele göğsünü ve omuzlarını, kollarını ve bacaklarını, neredeyse kalın bir post gibi sarıyordu kıllar. Dimdik durmaz, dizlerini büküp kalça hizasından öne eğilerek yürürdü. Gövdesinde tuhaf bir esneklik vardı: Yay gibi, kedi gibiydi sanki. Ve bildiği ve bilmediği şeylerin sürekli korkusu içinde yaşayanlara özgü bir çevikliği vardı.

Bazen bu adam ateşin başına çömelir, başını bacaklarının arasına alıp uyurdu. Dirseklerini dizlerine dayar, kıllı kollarıyla yağmurdan korunmak istercesine ellerini başının üzerinde kenetlerdi. Ve bu ateşin ötesinde, çevrelerini saran karanlığın içinde, ikişer ikişer, daima ikişer ikişer yanan kor parçaları görürdü Buck. Ve bu ışıl ışıl kor parçalarının, yırtıcı canavarların gözleri olduğunu bilirdi. Ve gövdelerinin çalılara sürtünüşünü ve gecenin içinde çıkardıkları sesleri duyardı. Yukon kıyısında, gözlerini tembel tembel ateşe dikip düş gördüğü zaman, bu başka dünyanın sesleri ve görüntüleri, omuzları ve boynuna kadar sırtı boyunca bütün tüylerini ayağa diker; bastırmaya çalıştığı, kesik bir hıçkırığa ya da alçak sesle hırlamasına kadar tüyleri diken diken öylece kalırdı. O

zaman, melez aşçı, "Hey, uyan bakalım, Buck!" diye bağırırdı. Bunun üzerine o öteki dünya yok olur, gerçek dünyayı görmeye başlardı. Ayağa kalkar, sanki uykudan yeni uyanmış gibi esneyip gerinirdi.

Çetin bir yolculuktu bu. Arkalarındaki posta katarı ve işin ağırlığı tüketiyordu onları; Dawson'a vardıklarında zayıflamışlardı. Perişan bir durumdaydılar. En azından on günlük ya da hiç değilse bir haftalık bir dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Ama iki gün sonra, dışarı gidecek mektuplarla yüklü olarak Barracks'tan aşağı, Yukon kıyısına sarktılar. Köpekler yorgundu. Sürücüler homurdanıp duruyorlardı. Bunlar yetmezmiş gibi, her gün de kar yağıyordu. Bu, yolun yumuşaması, kızakların daha büyük bir sürtünme direnciyle karşılaşması ve köpeklerin daha büyük güçle kayışlara asılması demekti. Yine de sürücüler insaflı davrandılar, hayvanları fazla yıpratmamak için ellerinden geleni yaptılar.

Akşamları, her şeyden önce köpeklerin ihtiyaçlarını düşünüyorlardı. Köpekler, sürücülerden önce yemek yiyor ve hiç kimse sürdüğü köpeklerin yatmaya gidişini görmeden uyku tulumuna girmiyordu. Her şeye rağmen güçten kuvvetten düşüyorlardı boyuna. Kışın başından beri, tam iki bin beş yüz kilometre yol yapmışlardı. Kızaklara asılmakla geçen iki bin beş yüz yorucu kilometre. En dayanıklı olanlar bile dayanamazdı buna. Buck dayandı. Kendisi de çok yorgun olduğu halde, arkadaşlarını ha gayret çalıştırıp düzeni sürdürerek dayandı. Billee her gece, uykusunda ağlayıp sızlanıyordu. Joe her zamankinden daha asık suratlı olmuştu. Sol-leks'e ise yaklaşmanın imkânı yoktu, ne kör yanından ne bakar yanından.

En çok acı çeken Dave'di. Ona bir haller olmuştu. Eskisinden de huysuz, eskisinden de aksiydi. Mola verilir verilmez hemen çukurunu kazıyor, sürücüsü onu orada doyuruyordu. Bir kere koşumdan çözülüp de yere çöktü

mü, ertesi sabah yeniden koşuluncaya kadar bir daha yerinden kıpırdamıyordu. Bazen yolda, kızağın ani bir duruşuyla geriye zorlandığı ya da kızağın hareketi için kayışlar gerildiği zaman acıyla haykırıyordu. Sürücü onu muayene etti, bir şey bulamadı. Bütün sürücüler onun durumuyla ilgilenir oldular. Bu konuyu yemekte ve yatmadan önce tüttürdükleri son pipolarını içerek otururlarken konuştular. Bir akşam ona konsültasyon yaptılar. Dave yuvasından çıkarılıp ateşin başına getirildi. Avaz avaz bağırtıncaya kadar orasını burasını elleyip çekiştirdiler. Bozukluk içinde bir yerde olmalıydı. Kırık çıkık bulamadılar. Derdinin ne olduğu anlaşılamadı.

Cassiar Bar'a ulaştıkları zaman, öylesine zayıf düşmüştü ki, koşumda ha bire yıkılıp kalıyordu. Melez İskoçyalı, kızağı durdurdu. Onu takımdan çıkarıp onun önündeki köpeği, Sol-leks'i kızağa bağladı. Niyeti, Dave'i kızağın arkasından serbestçe koşturup dinlendirmekti. Dave bütün o hastalığına, halsizliğine rağmen, takımdan çıkarılışına gücendi. Koşumlar çözülürken havlayıp hırladı. Hele Sol-leks'in o kadar zaman emek verdiği yere geçirildiğini görünce kalbi kırılmış gibi ağlamaya başladı. Çünkü onda koşum ve kızak gururu vardı ve öleceğini bilse, bir başka köpeğin kendi yerini almasına dayanamazdı.

Dave, kızak yola koyulduğu zaman, çiğnenip basılmış yolun kıyısındaki yumuşak karın içinde debelene debelene koşup Sol-leks'e saldırmaya başladı. Diş atıyor, üzerine atlayıp onu yolun öte yanındaki yumuşak karların içine devirmeye uğraşıyordu. Onun koşumlarının içine atlamaya, kızakla Sol-leks'in arasına girmeye çalışıyordu. Ve bu arada boyuna acı ve üzüntüyle inleyip havlıyor, ağlayıp haykırıyordu. Melez adam onu kamçıyla uzaklaştırmaya çalıştı. Ama o, kamçıya aldırış etmedi, adam da daha sert vurmaya kıyamadı. Dave, kızağın ar-

kasından, rahatça yürünebilecek yoldan gitmeyip yorgunluktan yıkılıncaya kadar kızağın yanında, yumuşak karın içinde debelenip koşmaya çalıştı. Sonra düştü ve düştüğü yerde kaldı. Upuzun kızak katarı önünden kayıp gittiği sürece hazin hazin uludu.

Son gücüyle çabalayıp katar ikinci bir mola verene kadar arkadan sendeleye sendeleye gitti. Sonra kızakları bir bir geçip, sendeleyip yuvarlanarak kendi kızağının yanına geldi. Sol-leks'in başına dikildi. Sürücü, piposunu yakmak için arkasındaki adamın ateşini isteyip bir an durdu. Sonra döndü ve köpeklerini sürdü. Köpekler hiç gayret sarf etmeden, hızla ileri atıldılar. Huzursuzlukla başlarını geri çevirdiler ve şaşıp kaldılar. Sürücü de şaşırmıştı. Çünkü kızak hareket etmemişti. Durumu göstermek için arkadaşlarını çağırdı. Dave, Sol-leks'in koşumlarını dişleriyle koparmış, kızağın önünde, her zamanki yerinde duruyordu.

Orada kalabilmek için, bakışlarıyla yalvarıyordu. Sürücü şaşkına dönmüştü. Arkadaşları, bir köpeğin ölüm pahasına da olsa işinden uzaklaştırılmasına nasıl yanıp yakıldığını anlattılar ona. Görüp duydukları olaylardan örnekler verdiler. Kızağa koşulamayacak kadar yaşlı ya da sakat köpeklerin, koşumdan çözüldükleri için nasıl öldüğünü anlattılar. Dave nasıl olsa ölecekti. Hiç değilse, koşumdayken, gönlü rahat, gözü arkada kalmadan ölsün dediler. Böylece yeniden kızağa koşuldu. Ve her defasında içindeki o anlaşılmaz derdin sızısından kendini tutamayıp bağırmasına rağmen, koşumlara eski günlerdeki gibi gururla asıldı. Birkaç kere düşüp koşumlara asılı sürüklendi. Bir keresinde kızağın altında kaldı. Ondan sonra da arka ayaklarından biri topallayıp durdu.

Canını dişine takarak mola verilinceye kadar dayandı. Sürücüsü ona ateşin yanında bir yer hazırladı. Sabahleyin yola çıkamayacak kadar güçsüzdü. Koşumlar ha-

zırlanırken sürüklenerek sürücüsüne doğru emeklemeye çalıştı. Son bir gayretle, ayakları üzerinde doğruldu, sendeledi. Düştü. O zaman, bir solucan gibi kıvranıp sürünerek arkadaşlarının koşuma bağlandığı yere doğru yavaş yavaş ilerlemeye koyuldu, ön ayaklarını ileri koyuyor, gövdesini sürükleyerek çekiyordu. Sonra yeniden ön ayaklarını uzatıyor, gövdesini yeniden çekiyordu. Milim milim, santim santim. Gücü kesildi. Ve arkadaşları onu son defa, soluk soluğa karın üstüne yatmış, özlemle kendilerine bakarken gördüler. Kızak, bir ağaçlığın arkasında gözden kaybolunceya kadar Dave'in acı acı uluduğunu duydular.

Katar burada durduruldu. Melez İskoçyalı, ağır ağır kamp yerine döndü. Adamlar konuşmayı kestiler. Bir tabanca patlaması yankılandı. Adam hızla geri geldi. Kamçılar şakladı, çıngıraklar neşeli neşeli şıngırdadılar, kızaklar yolun üstünde kayıp gitti. Herkesin her şeyden haberi vardı. Buck da biliyordu, öteki köpekler de biliyordu. O ağaçların arkasında neler olup bittiğini hepsi biliyordu.

5

Koşum ve kızağın dayanılmaz yükü

Tuzlu Su Postası, Dawson'dan çıktıktan otuz gün sonra, önde Buck ve arkadaşları olduğu halde Skagway'e vardı. Perişandılar. Tükenmiş. Çökmüş. Yetmiş kiloluk koca Buck erimiş, elli kiloya düşmüştü. Geri kalan arkadaşları, ondan hafif olmalarına rağmen, daha da çok kilo vermişlerdi. Hırsız Pike, yalanlarla dolu yaşamı boyunca, pek başarılı topallama numaraları yapmıştı. Şimdi gerçekten topallıyordu. Sol-leks aksıyordu. Dub ise, ezilmiş omuz kemiğinin acısından duramıyordu.

Yürümekten köpeklerin ayakları tutmaz hale gelmişti. Can kalmamıştı bacaklarında. Rasgele yere basıyorlar, gövdelerini sarsarak tüm ağırlığı ayaklarına yükleyip yol yorgunluğunu iki misli artırıyorlardı. Ölesiye yorgun olmaktan başka dertleri yoktu. Bu öyle kısa süreli, ama zorlu bir çabanın getirdiği yorgunluk değildi. O tür yorgunluğun acısı birkaç saatte atlatılırdı. Onların ölesiye yorgunlukları ise, aylarca süren zahmetli çalışmanın güçlerini kuvvetlerini azar azar ve gitgide sömürüp yok etmesinden geliyordu. İyileşme gücü, enerjisi kalmamıştı. Enerji namına neleri var neleri yoksa son zerresine kadar tüketmişlerdi. Kaslarının her biri, liflerinin her biri ve hücrelerinin her biri yorgundu. Ölesiye yorgun. Sebepsiz de değildi. Beş aydan daha kısa bir sürede

dört bin kilometre yürümüşlerdi. Hele bunun son iki bin beş yüz kilometresi boyunca sadece ve sadece beş gün dinlenmişlerdi. Skagway'e vardıklarında artık son güçleriyle ayakta durabiliyorlardı. Koşumları güç halle gergin tutabiliyorlar ve yokuş aşağı inerlerken kızağın altına girmekten kıl payı ile kurtuluyorlardı.

Skagway'in ana caddesinden geçerken, sürücü, "Yürüyün bakalım, benim zavallı topalcıklarım," diye onlara gayret veriyordu. "Bu son artık. Şimdi bir güzel dinleneceğiz. Ha? Uzun boylu dinleneceğiz."

Sürücüler, gerçekten de uzun bir mola verileceğini umuyorlardı. İki günlük bir dinlenmeyle bin sekiz yüz kilometre yol almışlardı. Şöyle uzun bir dinlenmeyi, şöyle bir soluklanmayı hak etmişlerdi. Ama Klondike'a doluşan öylesine çok adam vardı ki. Ve Klondike'a onlarla beraber gelmemiş öylesine çok yavuklu, çoluk çocuk ve soy sop vardı ki. Birikmiş mektuplar dağlar gibi yığılmıştı. Üstelik iletilmesi gereken resmî yazışmalar da vardı. Hudson Körfezi köpeklerinden genç ve dinç bir sürü, yolculuğa gelemeyecek kadar yorgun olanların yerini alacaktı. Değeri düşmüş olanlar elden çıkarılacak, posta seferinin getireceği dolarlara kıyasla bir köpeğin fazla önemi olmadığı için satılacaklardı.

Üç gün geçti. Buck ve arkadaşlarının yorgunluğu yeni çıkıyordu. Ne kadar tükenmiş ve zayıf düşmüş olduklarını yeni yeni fark ediyorlardı. Dördüncü günün sabahı iki Amerikalı geldi. Koşum takımları, kayışları, gemleriyle birlikte Buck ve arkadaşlarını yok pahasına aldılar. Adamlar birbirlerine "Hal" ve "Charles" diye hitap ediyorlardı. Charles orta yaşlı, kumral bir adamdı. Çipil çipil, zayıf gözleri vardı. Bıyıkları büyük bir hiddet ve şiddetle yukarı kıvrılıyor, dudaklarının sarkmış kenarları güçsüzlüğünü sanki inkâr etmeye çalışıyordu. Hal on dokuz yirmi yaşlarında bir gençti. Kocaman bir Colt ta-

bancası ve fişekliklerle dolu kemerine asılı bir avcı bıçağı vardı. En göz alıcı, en dikkati çekici yeri de bu kemerdi. Oğlanın tüm toyluğunu ortaya döküyordu. Kelimelerle anlatılamayacak mutlak bir toyluk. İkisi de buraların adamı değildi. Kuzey'de ne gibi bir serüven peşinde oldukları da anlaşılır cinsten değildi.

Buck pazarlığı duydu. Adamla hükümet memuru arasında paranın el değiştirdiğini gördü. Ve melez İskoçyalı ile posta katarı sürücülerinin de tıpkı Perrault ve François ve onlardan da öncekiler gibi bir daha dönmemecesine yaşamından geçip gitmekte olduğunu anladı. Arkadaşlarıyla birlikte, yeni sahiplerinin kampına götürüldüğü zaman, Buck büyük bir derbederlik ve pasaklılıkla karşılaştı. Çadır doğru dürüst toplanmamış, bulaşıklara el sürülmemişti. Her şey darmadağınıktı. Kampta bir de kadın vardı. Adamlar "Mercedes" diyorlardı ona. Charles'in karısı, Hal'in ablasıydı. Mutlu bir aile tablosu.

Çadırı söküp kızağa yüklerlerken, Buck endişeyle seyretti onları. Büyük bir çaba sarf ediyorlardı. Ama hiç de işten anlar bir halleri yoktu. Çadırı olabileceğinden üç misli büyük, garip bir denk biçimine soktular. Çinko tabaklar yıkanmadan kaldırıldı. Mercedes boyuna ayak altında dolaşıyor, büyük bir telaşla oradan oraya seğirtip duruyordu. Çenesi hiç kapanmıyor, adamların yaptığını beğenmeyip akıl hocalığı yaparak dırdır edip duruyordu. Adamlar çamaşır torbalarından birini kızağın önüne yerleştirdiler. Kadın, arkaya koymalarının daha iyi olacağını söyledi. Adamlar torbayı alıp arka tarafa yerleştirdiler, üzerine de başka eşyalar koydular. Tam o sırada, Mercedes dışarıda kalmış ve ancak çamaşır torbasına konulabilecek bir şeyler buldu. Haydi bakalım, bu sefer yeniden bütün eşya indirildi.

Yakındaki çadırların birinden üç adam geldi. Sırıtıp

birbirlerine göz kırparak kızağın yüklenişini seyre koyuldular.

Biri, "Bir hayli yükünüz var," dedi. "Akıl öğretmek gibi olmasın ama, sizin yerinizde olsam bir de bu çadırı beraber sürüklemezdim."

Mercedes, pek temiz, pek titizmiş gibi, dehşet içinde ellerini açıp, "İmkânsız!" diye haykırdı. "Çadırsız, dünyada yapamam."

"Bahar geldi. Bundan sonra soğuk olmaz," diye cevap verdi adam.

Mercedes başını sallayarak, kesinlikle reddetti bu teklifi, Charles ve Hal de son pılı pırtıyı, dağ gibi yükün üzerine yerleştirdiler.

Adamlardan biri, "Kızak hareket eder mi, dersiniz?" diye sordu.

Charles "Neden etmesin?" diye kesip attı.

Adam, yatıştırıcı bir tonda, "Peki canım. Peki, öyle olsun," diye atıldı. "Bana biraz fazla havaleli geldi de, onun için söyledim."

Charles arkasını döndü. Kayışları elinden geldiğince sıkıştırıp bağladı. Ama bu iş hiç de elinden gelmiyordu.

Bir ikincisi, "Peşlerinde bu hafif yükle, köpekler de bütün gün iyi yol teperler hani," dedi.

Nazik olmaya çalışan, ama buz gibi bir ifadeyle, "Pek tabii," diye cevap verdi Hal. Sırığını bir eline, kamçısını öteki eline aldı. "Yürüyün!" diye bağırdı. "Asılın bakalım!"

Köpekler göğüs kayışlarına abandılar. Birkaç dakika direndiler. Sonra kendilerini koyuverdiler. Kızağı kımıldatamıyorlardı bile.

"Miskin hayvanlar, ne olacak!" dedi Hal. "Ben şimdi gösteririm size!" Kamçıyı indirmeye hazırlandı.

Ama Mercedes haykırarak atıldı. "Ah, yapma Hal! Yapma!" diyerek kamçıyı oğlanın elinden çekip aldı. "Za-

vallı tontonlar! Söz ver bana. Yol boyunca onlara hiç haşin davranmayacağına söz ver. Yoksa şuradan şuraya adımımı atmam!"

Kardeşi, "Köpekten de amma iyi anlıyorsun ha!" diye alay etti. "Hadi, kes dırdırı şimdi. Tembel bunlar. Bir iş yaptırabilmek için indireceksin kırbacı. Bundan anlarlar ancak. Kime istersen sor. Şuradakilere sor da bak."

Güzel yüzünde acıya dayanamayan bir ifadeyle, yalvarırcasına adamlara baktı Mercedes.

Adamların biri, "Mademki ısrar ediyorsunuz, söyleyeyim," dedi. "Cıcığı çıkmış bunların. Yorgunluktan pelte gibi olmuşlar. Dinlenmeleri gerek."

Hal bıyıksız dudaklarının arasından, "Şuna bak! Cıcıkları çıkmışmış. Canları çıksın," dedi. Mercedes bu lanetlemenin verdiği acı ve üzüntüyle bir "Ah!" çekti.

Ama hayvan sevgisi kadar, ailesine düşkünlüğü de fazlaydı. Hemen kardeşinin yardımına koştu. Anlamlı bir tonla, "Sen o adama aldırma, canım," dedi. "Sürdüğün köpekler bizim malımız. Seversin de, döversin de."

Hal'in kırbacı, köpeklerin üstünde yeniden şakladı. Köpekler kayışları göğüslediler. Ayaklarını, donmuş kara iyice bastırdılar. Yere sürünürcesine eğildiler. Bütün güçleriyle asıldılar. Kızak, demir atmış gibi duruyordu yerinde. İki defa daha denedikten sonra, soluk soluğa durdular. Kamçı vahşi ıslıklar çalarken, Mercedes, Buck'ın önünde diz çöktü. Gözleri dolu dolu olmuştu. Buck'ın boynuna sarıldı.

"Zavallı, zavallı tontoncuklar," diye ağlayarak, "neden daha kuvvetli çekmiyorsunuz? O zaman, kırbaçlanmazsınız," dedi. Buck kadından hiç hoşlanmadı. Ama ona karşı koyamayacak kadar perişan hissediyordu kendini. Kadının sözlerine de, o günkü rezilliklerin bir parçası diye katlandı.

O zamana kadar ana avrat sövmemek için dişlerini

sıkıp susan adamlardan biri sonunda dayanamadı:

"Size ne olacağı zerre kadar umurumda değil. Ama köpeklerin hatırı için söylüyorum; kızağı yerinden oynatıp biraz yardımcı olun onlara. Kızağın altı tamamen donup yapışmış. Sırığı sağa sola kanırtıp kızağı oynatın yerinden."

Köpekler bir üçüncü defa atıldılar. Bu sefer Hal, adamın öğüdünü tutup kara yapışmış kızağı yerinden söktü. Buck ve arkadaşları kamçı sağanağı altında çılgınca mücadele ederken, fazlasıyla yüklü ve acemice idare edilen kızak ileri fırladı. Birkaç yüz metre ileride patika kıvrılıyor ve dik bir yokuşla anayola iniyordu. Tepeleme dolu kızağı devirmeden indirebilmek için adamakıllı tecrübeli biri gerekti. Hal hiç de tecrübeli değildi. Dönemeci kıvrılırken, kızak yana devrildi. İyice sıkıştırılmamış kayışların arasından yükün yarısı yere saçıldı. Köpekler hiç durmadılar. Hafiflemiş olan kızak yan yatarak peşlerinden kayıp gitti. Gördükleri kötü muameleye ve sırtlarına bindirilmiş insafsız yüke öfkelenmişlerdi. Buck öfkeden kuduruyordu. Bir koşu tutturdu. Takım da peşinden. Hal, "Çüş! Çüş!" diye haykırıyordu. Hiç oralı olmadılar. Hal sendeleyip düştü. Yana devrilmiş kızak üstünden geçti. Ve köpekler yoldan yukarı vurup dengin içinde ne varsa hepsini Skagway'in ana caddesine saçarak şehrin neşesine neşe kattılar.

İyi kalpli vatandaşlar, köpekleri tutup dağılan öteberiyi toparladılar. Bir de öğüt verdiler acemi serüvencilere. Dawson'a ulaşmak istiyorlarsa, yükü yarıya indirmeli, köpekleri de iki misline çıkarmalıydılar. Hal, ablası ve eniştesi pek gönülsüz dinlediler bu sözleri. Çadırı yaydılar, içindekileri bir bir gözden geçirip ayırmaya başladılar. Konserveler ortaya çıkınca adamları bir gülmedir aldı. Uzun Yol'da konserve, ancak bir düş olabilirdi. Adamlardan biri gülerek onlara yardım ederken, "Bu battani-

yeler otele yakışır," dedi. "Size yarısı bile fazla. Atın gitsin. Şu çadırı da, bütün o tabakları da bırakın. Kim bulaşık yıkayacak zaten? Hey yarabbi! Yataklı vagonda mı yolculuk ettiğinizi sanıyorsunuz siz ne?"

Ve fazlalıkların insafsızca ayıklanması böyle sürüp gitti. Çamaşır torbası yere dökülüp de içindekiler bir bir atıldığı zaman Mercedes gözyaşlarını tutamadı. Genel olarak bütün atılanlara ağlıyor, her bir parça için de özel olarak, ayrı ayrı gözyaşı döküyordu. Ellerini dizlerinin üstünde kavuşturup büyük bir acı içinde öne arkaya sallanmaya, sızlanmaya başladı. Bir değil ya, bir düzine Charles olsa, hiçbirinin hatırı için bir adım daha atmayacağına yeminler etti. Herkese ve her şeye lanet okudu. Sonra gözlerini kuruladı. Kalkıp en lüzumlu giyim eşyalarını bile fırlatıp atmaya girişti. O kızgınlıkla, kendininkiler bitince, adamların eşyalarına saldırdı ve onları da darmaduman etti.

Bütün bu ayıklamadan sonra yük yarıya inmişti. Yine de azametli bir yığın halindeydi. Akşam Charles'la Hal gidip altı tane dışarlıklı köpek aldılar. Bunlar, takımın ilk altısına ve rekor kırdıkları sefer Rink Çağlayanı'nda alınan kızak köpekleri Teek ve Koona'ya katılınca, takım on dört köpeğe çıktı. Ama dışarlıklı köpeklere, geldiklerinden bu yana oldukça terbiye edilmiş olsalar da pek kulak asmaya gelmezdi. Üçü kısa tüylü av köpeğiydi. Biri Newfoundland'den gelmişti, öteki ikisinin ise soyu karışıktı. Bu yeni gelenler dünyadan habersiz görünüyorlardı. Buck ve arkadaşları onlara küçümseyerek baktılar. Buck, onlara yerlerini ve ne yapmamaları gerektiğini çarçabuk öğretti. Ama ne yapmaları gerektiğini bir türlü öğretemedi. Kızak ve koşuma kolay alışamadılar. O iki soyubozuğun dışındakiler, içinde bulundukları bu yabancı, bu vahşi çevreden şaşkına dönmüşlerdi. Gördükleri kötü muamele de morallerini iyice bozmuştu. İki

soyubozuğun ise zaten morali yoktu. Onların olsa olsa kemikleri kırılabilirdi.

Yeni gelenlerin bu umutsuz ve çaresiz hali, eski takımın sürekli dört bin kilometrelik yorgunluğuyla birleşince, durum parlak olmaktan çoktan çıkmıştı.

Ama adamlar yine de keyifliydiler. Üstelik gururlanıyorlardı da. Öyle ya, bu işi raconuna uygun yapıyorlardı. Tam on dört köpekle. Dawson'a gitmek üzere Ak Geçit'ten geçen kızaklar görmüşlerdi. Dawson'dan gelen kızaklar görmüşlerdi. Hiçbirinde de böyle on dört köpek yoktu. Kutup gezilerinin doğası gereği, bir kızağı on dört köpek çekmezdi. Zira bir kızak, on dört köpeğin yiyeceğini almazdı. Ama Charles'la Hal bunu bilmiyorlardı. Ellerine birer kalem alıp hesaplamışlardı. Bir köpeğe günde şu kadar yiyecek. Şu kadar köpeğe şu kadar yiyecek. Eldeki stok şu kadar gün yeter. İşte o kadar. Mercedes onların omuzlan üstünden bu planı izlemiş, başını büyük bir bilgiçlikle sallayarak onaylamıştı. Bu kadar basitti işte.

Ertesi sabah geç vakit, Buck uzun dizinin başını çekip yoldan yukarı sürdü. Hallerinde hiç de canlılık yoktu. Ne Buck'ta ne de arkadaşlarında hırs heves kalmamıştı, ölesiye yorgun bir halde yola çıkıyorlardı. Buck, Tuzlu Su'yla Dawson arasındaki yolu dört defa kat etmişti. Ve böylesine yorgun, bitkin bir halde aynı yolu bir defa daha tepeceğini bilmek onu büsbütün perişan ediyordu. Kendini işe vermiyordu, öteki köpekler de öyle. Dışarlıklı köpekler şaşırmış ve ürkmüşlerdi. Eskiler ise efendilerine güvenemiyorlardı.

Buck, bu iki adama ve kadına güvenmemek gerektiğini az biraz sezinliyordu. Hiçbir şey yapmasını bilmiyorlardı. Günler geçtikçe, hiç öğrenemeyecekleri de açıkça anlaşıldı. Her şeyleri sallapati idi. Ne düzen vardı ne nizam. Gecenin yarılarına kadar derme çatma bir ça-

dır kurmakla uğraşıyorlardı. Sabahları da geç saatlere kadar çadırın toplanması ve yine aynı sallapatilikle kızağa yüklenmesi sürüyordu. Öylesine ki, yol boyunca ikide bir durup dengi yeniden düzeltmek gerekiyordu. Gün oluyor, on beş kilometre bile yapamıyorlardı. Gün oluyor, yola bile çıkamıyorlardı. Ve hiçbir gün, adamların köpeklerin yiyeceğini hesaplarken esas olarak aldıkları mesafenin yarısından fazlasını yapamıyorlardı.

Köpek yiyeceklerinin yetişmeyeceği ortadaydı. Ama onlar, köpekleri gerektiğinden de fazla doyurarak, açlığın başlayacağı günü daha da yakınlaştırdılar. Dışarlıklı köpekler uzun süreli açlığa alışık değildiler. Bu yüzden de sindirim sistemleri, az besinden çok enerji çıkaracak şekilde gelişmemişti. Doymak bilmez bir iştahları vardı. Üstelik yorgunluktan bitap düşmüş kızak köpekleri artık kayışlara kuvvetle asılamadıkları zaman, Hal her zaman verilen yemek payının yetmediğine karar vererek iki misline çıkardı. Bütün bunların üstüne tüy dikercesine, Mercedes yaşlı gözleri ve titrek sesiyle kardeşini, köpeklere daha çok yemek vermeye kandıramadığı zaman, balık çalıp gizlice yediriyordu. Ama Buck ve öteki kızak köpeklerinin ihtiyacı yemek değil, dinlenmekti. Fazla yol alamıyorlarsa da, çektikleri ağır yük onların bütün gücünü kuvvetini eritip bitiriyordu.

Sonra yetersiz yemek verme zamanı geldi. Hal bir gün uyandı ve köpeklerin yiyeceğinin yarıya inmiş olduğunu fark etti. Oysa yolun daha dörtte birini ancak tamamlamışlardı. Üstelik ne şefkat ne de para yeni yiyecek sağlayabilirdi. Günden güne verilen payı azalttı. Günde aşılması gerekli mesafeyi de artırdı. Ablasıyla eniştesi de ona yardım etmeye çalıştılar. Ama ağır yük ve beceriksizlikleri yüzünden bütün çabaları boşunaydı. Köpeklere daha az yiyecek vermek kolaydı. Onları daha hızlı koşturmak ise olanaksızdı. Sabahları erken yola çıkamama-

ları da günlük yolculuk süresini kısaltıyordu. Köpekleri çalıştırmayı bırakın bir yana, kendileri de çalışmayı bilmiyorlardı.

İlk önce Dub gitti. Bütün o acemi hırsızlığına, her zaman enselenip cezalanmasına karşın işine bağlıydı. İncinen omuz kemiği, tedavi edilmediği ve dinlenmediği için kötüden betere gitti. Sonunda Hal, büyük Colt tabancayla vurdu onu. Oralarda yerleşmiş bir deyim vardır. Derler ki, dışarlıklı köpek, kızak köpeğine verilen yiyecekle acından ölür. Buck'ın emrindeki altı dışarlıklı köpek için de, kızak köpeklerine verilmesi âdet olan yiyeceğin yarısıyla acından ölmekten başka yapacak şey yoktu. Önce Newfoundlandli gitti. Arkadan kısa tüylü av köpeklerinin üçü birden. Sonra da, yaşama dört elle sarılıp yiğitçe direnen iki soyubozuk.

Bu arada, Güney'in bütün o tatlılığı, o inceliği, o nezaketi, karlar içindeki bu üç kişinin üstünden sıyrılmıştı. Bütün sihrini, romantizmini kaybeden Kutup yolculuğu ise, erkeklikleri ve kadınlıkları için fazlasıyla katı bir gerçek haline gelmişti. Mercedes önce köpeklere ağlamayı bıraktı. Kendisi için üzülüp ağlamaktan, kardeşiyle ve kocasıyla sürekli kavga etmekten, köpeklere kederlenip ağlayacak ne hali ne de vakti vardı; iş kavgaya gelince yorgunluklarını unutuveriyorlardı. Asabiyetleri, içinde bulundukları perişanlıktan doğuyor, bu perişanlıkla büsbütün artıyor, perişanlıklarının da ötesine gidiyordu. Ağır iş görüp ağrı sızı çeken, ama yine de tatlı dilini, yine de iyi kalpliliğini kaybetmeyen kişilere gelen yolculuk sabrı, bu iki adamda ve kadında yoktu. Böyle bir sabrın belirtisi bile görünmüyordu onlarda. Kaskatıydılar. Acı çekiyorlardı. Hatta kalpleri sızlıyordu. Bu yüzden de konuşmaları gittikçe sertleşiyor, kabalaşıyordu. Sabah gözlerini açtıkları zaman ilk sözleri küfür oluyor, akşam yatarken son sözleri yine küfür oluyordu.

Mercedes fırsat verdi mi, Charles'la Hal hemen kavgaya tutuşuyorlardı. İkisinin de sarsılmaz bir inancı vardı. İkisi de kendi payına düştüğünden daha fazla çalıştığına inanıyordu. Her fırsatta da bu inancı kelimelerle belirtmekten geri kalmıyorlardı. Mercedes kimi zaman kocasının tarafını tutuyor, kimi zaman kardeşinden yana çıkıyordu. Sonunda, güzel ve sonu gelmez bir aile kavgası patlak veriyordu. Ateş için kimin bir iki parça odun kıracağı gibi ufak bir tartışmayla, yani sadece Charles ve Hal'i ilgilendiren bir tartışmayla başlayan ağız dalaşı büyüyor büyüyor, sonunda bütün aile işin içine sürükleniyordu. Herkesin kirli çamaşırı ortaya dökülüyordu. Anasına avradına, babasına atasına, amcasına dayısına, yeğenine, binlerce kilometre uzaklardaki kişilere, çoktan ölüp gitmiş kişilere sövülüp sayılıyordu. Ne Hal'in sanat konusundaki görüşlerinin saçmalığı kalıyordu verip veriştirilmedik ne de anasının kardeşinin sosyete oyunları yazdığı. Bütün bunların odun kırmakla ne ilgisi vardı? Orası belli değil. Ama kavga önünde sonunda ya bu yana çekiliyor ya da Charles'ın politik görüşlerine kadar dayanıyordu. Charles'ın kız kardeşinin dedikoduculuğuyla, Yukon kıyısında ateş yakmak arasında ne gibi bir bağlantı olabilirdi. Onun orasını ancak Mercedes biliyordu. Zira bu konunun her açılışında ve ucu kocasının ailesine dokunan her tartışmada atıp tutuyor, içini boşaltıyordu. Bu arada ise ateş yakılmadan, çadır kurulmadan ve köpekler doyurulmadan kalıyordu.

Mercedes'in daha başka ve daha özel bir derdi vardı. Seks. Güzeldi. Narindi. Nazlıydı. Nazenindi. Bütün yaşamı boyunca şövalyece davranışlar görmüştü. Ama kocasının ve kardeşinin şimdiki tutumları, şövalyece olmaktan pek uzaktı. Çaresizlik onun için bir alışkanlık, bir ikinci huy halindeydi. Adamlar bundan şikâyetçiydiler. Mercedes ise, kadınlığının kaçınılmaz bir ayrıcalığı

olarak kabul ettiği bu çaresizliğe dil uzatıldığı zaman, adamları doğduklarına doğacaklarına pişman ediyordu. Artık köpeklere acıdığı, onları umursadığı yoktu. Yorgundu. Ayakları sızlıyor, her yanı ağrıyordu. Ve kızağa binmekte ısrar ediyordu. Güzeldi. Narindi. Nazlıydı. Nazenindi. Amma altmış kiloydu. Güçsüz, açlıktan ölmek üzere olan hayvanların çektiği dağlar gibi yükü taşıran altmış kiloluk bir son damlaydı. Günlerce kızakta gitti. Hayvanlar koşumların içinde yıkılıp kızak durana kadar inmedi. Charles ve Hal, inip yürümesini rica ettiler, olmadı. Yalvardılar, olmadı. Yakardılar, olmadı. Bu arada o boyuna ağlıyor, Tanrı'ya yakarıyor, adamların ne kadar canavar, nasıl hayvan olduklarını dile getirip Tanrı'nın da boş yere başını şişiriyordu.

Bir keresinde, zorla kızaktan indirdiler. Bir daha da böyle bir şey yapmaya kalkışmadılar. Kadın şımarık bir çocuk gibi bacaklarını koyuverip yola oturdu. Ötekiler yola devam ettiler. Kıpırdamadı. Beş kilometre gittikten sonra, kızağın yükünü indirdiler. Dönüp geldiler. Ve yine zorla bindirdiler kızağa.

Kendi perişanlıklarının büyüklüğü karşısında, hayvanların çektiği acıya duygusuz kalıyorlardı. Hal'in ötekilere inandırmaya çalıştığı bir görüşü vardı. İnsan katılaşmak zorundadır. Ablasıyla eniştesine, vaaz verir gibi bunu söyleyip duruyordu. Onlara kabul ettiremeyince, bu düşünceyi köpeklerin kafasına sopayla soktu. Beş Parmak Kampı'nda köpeklerin yiyeceği tükendi. Ağzında diş kalmamış, yaşlı bir yerli kadın, Hal'in kalçasında sallanıp duran avcı bıçağına eşlik eden Colt tabancaya karşılık birkaç kilo donmuş at derisi vermeyi teklif etti. Bu deri, hiç de yemek yerini tutmuyordu. Altı ay önce, sığırtmaçların açlıktan ölen atlarından yüzülüp alınmıştı. Donmuş haliyle, daha çok galvanize demir çubuklara benziyordu. Köpekler binbir güçlükle yutup mideye in-

dirdikleri zaman da, donu çözülüyor, ince ve gıdasız deri şeritleri, yenip yutulmaz bir kıl yığını haline geliyordu.

Buck, bütün bunları, takımın başında sendeleyerek bir karabasan gibi sineye çekti. Çekebildiği zaman çekti. Çekemediği zaman yere yıkıldı ve kamçı ya da sopa harekete geçinceye kadar düştüğü yerden kımıldamadı. O güzelim tüylerinin bütün kabarıklığı, bütün parlaklığı gitmişti. Tüyleri aşağı sarkmıştı. Gevşek gevşek. Islak, çamurlu. Ya da Hal'in sopasının zedelediği yerlerde kan pıhtısıyla karışıp keçe gibi olmuştu. Kasları, orada burada düğüm düğüm olmuş, ince lifler haline gelmişti. Et namına hiçbir şey kalmamıştı. Öyle ki, içinin boşluğundan katmer katmer buruşmuş ve gövdesine bol gelen derisinin altından her bir kaburgası ve her bir kemiği rahatça görülebilecek biçimde ortaya çıkmıştı. Yürek parçalayan bir hali vardı. Ama Buck'ın yüreği öyle kolay kolay parçalanmazdı. Kırmızı kazaklı adam kanıtlamıştı bunu.

Buck bu haldeydi, öteki arkadaşlarının da ondan geri kalır tarafı yoktu. Birer canlı cenazeydiler sanki. Buck dahil, hepsi yedi taneydiler. O müthiş perişanlıkları içinde kamçının acısını, sopanın sızısını duymaz oldular. Dayağın acısı artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Onların çok dışındaydı. Tıpkı gözleriyle kulaklarıyla duydukları şeylerin silik ve onların dışında oluşu gibi. Yarı ölü gibi olmak şöyle dursun, üç çeyrek ölü gibi bile değildiler. Yer yer sönük yaşam kıvılcımlarının titreştiği birer kemik çuvalıydılar artık. Mola verildiği zaman, koşumların içine ayrı ayrı köpek leşi halinde yığılıyorlar, o titrek yaşam kıvılcımı da azalıp solarak sönecek gibi oluyordu. Ve sopa ya da kamçı üzerlerine indiği zaman, kıvılcım titreyerek canlanır gibi oluyor, onlar da güç halle ayakları üstünde doğrulup sendeleyerek yola düzülüyorlardı.

Günlerden bir gün, iyi huylu Billee düştü ve kalka-

madı. Hal tabancasını satmıştı. Baltayı aldı. Kayışların arasında yatan Billee'nin kafasına indirdi. Sonra leşi koşumdan kesip çıkararak bir kenara sürükledi. Buck gördü bunu. Arkadaşları da gördü. Ve bunun pek yakında kendi başlarına da geleceğini anladılar. Ertesi gün Koona da gitti. Sadece beşi kaldı: Huysuzluk edemeyecek kadar bitkin Joe, aksayıp topallayan ve yarı kendinden geçmiş, hırsızlık yapamayacak kadar baygın Pike, kızak ve koşuma hâlâ sadık ve kuvvetle çekecek gücü kalmadığına üzülen, tek gözlü Sol-leks. O kış ötekiler kadar uzun yolculuk yapmamış ve yorgunluğa kanıksamamış olduğu için ötekilerden daha bitkin Teek. Ve Buck. Hâlâ takımın başını çeken Buck. Evet, Buck hâlâ takımı çekip götürüyordu. Ama artık eskisi gibi düzeni sürdürmek için arkadaşlarını zorlamıyor, zorlamaya niyetlenmiyordu. Zaman zaman güçsüzlükten gözleri görmez oluyordu. Yolu hayal meyal seçebiliyor, ayak yordamıyla ilerliyordu.

Çok güzel bir ilkbahar havası sürüyordu. Ama ne hayvanlar ne de insanlar bunun farkındaydı. Her gün güneş biraz daha erken doğuyor, biraz daha geç batıyordu. Şafak sabahın üçünde söküyor, günün son ışıkları gecenin dokuzuna kadar sürüp gidiyordu. Bütün o upuzun gün boyunca, güneş kocaman bir alev gibi parlıyordu. Kışın ölü sessizliği gitmiş; yerine baharla uyanan yaşamın neşeli cıvıltısı, sessiz coşkunluğu gelmişti. Bu sessiz coşkunluk toprağın, o yaşama sevinciyle dolu toprağın her yanından yükseliyordu. Uzun don ayları boyunca ölü gibi kıpırdamadan kalmış, canlı ve kıpır kıpır her şeyden geliyordu bu coşku. Çam ağaçlarının özsuları dallarından yukarı çıkıyordu. Söğütlerle akkavaklar, hayat fışkıran genç tomurcuklarla doluydu. Fundalar, asmalar yeni yeşillere bürünüyordu. Cırcırböceklerinin şarkıları geceleri dolduruyor; gündüzleri tüm sürüngenler güneşe doğru atılıyordu. Ormanda keklikler çığlık çığlığa uçu-

şuyor, ağaçkakanlar etrafı taktaklara boğuyordu. Sincaplar zevzeklik ediyor, kuşlar şarkılar söylüyordu. Hünerli bir bıçak gibi havayı yarıp güneyden akın eden yaban ördeklerinin sesleri duyuluyordu.

Her tepenin yamacından, şıp şıp damlayan suların çağıltısı, görünmez pınarların eşsiz müziği geliyordu. Her şey eriyor, eğilip bükülüyor, çatırdayıp geriniyordu. Yukon Irmağı kendini kapayıp hapseden buzu kırmaya çabalıyordu. Irmak alttan yiyip bitiriyordu buzu, güneş üstten. Göz göz kabardı buzun üstü. Şahrem şahrem yarıldı, ayrıldı. İnce buz tabakaları oldukları gibi ırmağın dibine indiler. Ve uyanan yaşamın bütün bu fışkırması, kendini tutan bütün bu bağları koparıp atması, yüreğinin çarpması ortasında iki adam ve kadın ve köpekler sendeleyerek ilerliyorlardı. Ve alev alev güneşin altında iki adam ve kadın ve köpekler düşe kalka yürüyorlardı. Ve bir soluk gibi hafif esintilere karşı iki adam ve kadın ve köpekler varacakları yere ulaşmaya çalışıyordu. Tıpkı ölüm yolcuları gibiydiler... iki adam ve kadın ve köpekler.

Köpekler yıkıla yıkıla, Mercedes kızağın üstünde ağlaya ağlaya, Hal mecalsiz küfürler savura savura, Charles'ın gözleri düşünceli yaşlarla dola dola Ak Irmak'ın ağzındaki John Thornton'un kampına ulaştılar. Durdukları zaman, köpekler vurulup ölmüş gibi yere yıkıldılar. Mercedes gözlerini kuruladı ve John Thornton'a baktı. Charles bir kütüğün üstüne oturup dinlenmeye çalıştı. Pek ağır ağır, kaskatı kesilmiş vücudunun sızısıyla yüzünü buruşturarak çöktü. Konuşmayı Hal sürdürdü. John Thornton, huş ağacı dalından yaptığı bir balta sapını yontuyor, son düzeltmeleri yapıyordu. Bir taraftan yontmaya devam etti, bir taraftan dinledi. Tek heceli cevaplar verdi. Ondan akıl istedikleri zaman da az ve öz söyledi. Bu gibilerini iyi bilirdi. Söylediklerini yapmayacaklarından emindi.

Thornton çürük buzun üzerinden gidip tehlikeye girmekten kaçınmaları gerektiğini söyledi. Hal, cevaben, "Orada da karların eridiğini, yolun altının yumuşamaya başladığını söylediler. En iyisi, burada kalın dediler," diye devam etti. "Ak Irmak'a ulaşamayacağımızı söylediler. Ama görüyorsunuz ya, ulaştık işte."

"Doğru söylemişler," diye cevap verdi John Thornton. "Buzun altı her an eriyip dibe çökmek üzere. Bunu göze almak için deli olmak gerek. Ancak gözükara bir deli, delilere özgü o kör talihle bu yoldan geçebilirdi. Açıkça söyleyeyim, Alaska'daki altının tümü için bile bu buzun üstünde canımı tehlikeye atmam."

Hal, "Herhalde gözükara bir deli olmasanız gerek," dedi. "Ama ne olursa olsun, biz gideceğiz Dawson'a." Eline doladığı kamçıyı çözdü. "Kalk bakalım, Buck! Hey! Kalk hadi! Yürü bakalım!"

Thornton, balta sapını yontmaya devam etti. Biliyordu. Bir deli ile deliliği arasına girmek boşunaydı. Hem şu dünyada iki üç deli, ha eksik, ha fazla, ne fark ederdi ki.

Takım bu emri duyunca ayağa kalkmadı. Ancak şiddetin, sopanın, kamçının onları ayağa kaldırabileceği bir devreye girmişlerdi çoktan. Kamçı oradan oraya şaklayıp koşturdu, insafsız görevini yerine getirdi. John Thornton dudaklarını sıktı. Sendeleyerek ilk doğrulan Sol-leks oldu. Onu Teek izledi. Arkadan, acıdan haykırarak Joe. Pike debelenip doğrulmaya çabaladı. Yarıya kadar doğrulmuşken, iki kere yana devrildi. Ancak üçüncüde kalkabildi. Buck hiçbir çaba göstermedi. Düştüğü yerde sessizce yatmaya devam etti. Kamçı üstüne indi ha indi. İndi ha indi. Ama o ne sızlandı ne de karşı koymaya çalıştı. Thornton birkaç kere konuşacakmış gibi ileri atıldı. Sonra vazgeçti. Gözleri doldu. Kamçı havada şaklarken ayağa kalktı, kararsız adımlarla, düşünceli düşünceli bir yukarı bir aşağı dolaşmaya başladı.

Bu Buck'ın ilk yılgınlığıydı. Sadece bu bile Hal'i öfkeye sürüklemek için yeter nedendi. Kamçıyı bıraktı. Artık alışılmış sopayı aldı eline. Buck, bu daha da sert vuruşlar altında bile kımıldamadı yerinden. Zaten kalkacak hali yoktu. Tıpkı arkadaşları gibi. Üstelik kalkmamaya kesinlikle kararlıydı. Arkadaşlarından burada ayrılıyordu. Ölümün yaklaştığını sezinler gibiydi. Nehrin kıyısına vardıkları zaman bu duygu güçlenmiş; o zamandan beri de yakasını bırakmamıştı. Bütün gün ayaklarının altında duyduğu o ince ve çürük buz tabakası ona tehlikenin pek yaklaştığını, az ileride, efendisinin onu sürmeye çalıştığı yerde olduğunu haber veriyordu. Kımıldamadı. Öylesine acı çekmişti ve öylesine yıpranmıştı ki, sopa bile fazla acı vermiyordu ona. Sopa orasına burasına inmeye devam ettikçe, içindeki yaşam kıvılcımı titreyerek ufaldı ufaldı. Nerdeyse sönmek üzereydi. Tuhaf bir uyuşukluk kaplamıştı her yanını. Pek pek uzaklardan duyulan bir duygu gibi, dövüldüğünü şöyle böyle fark edebiliyordu. Son acı duyusu da tükendi. Artık hiçbir şey duymuyordu. Sadece sopanın gövdesine indiği zamanki sesini derinden derine işitiyordu. Ama bu artık onun gövdesi değildi, öylesine uzak, öylesine yabancıydı...

İşte o sırada, John Thornton birden eli sopalı adamın üstüne atıldı. Aniden. Hiç uyarmadan. Anlaşılmaz ve daha çok bir hayvan çığlığına benzer bir şekilde haykırarak atladı. Hal, üstüne koca bir ağaç düşmüşçesine arkaya yıkıldı. Mercedes çığlık attı. Charles düşünceli düşünceli baktı. Büsbütün ıslanmış çipil gözlerini kuruladı. Ayağa kalkmadı, her yanı tutulmuştu.

John Thornton, kendini kontrol etmeye çalışarak, Buck'ın başında durdu. Öfkeden konuşamıyordu. Sonunda, boğulur gibi bir sesle, "Bu köpeğe bir daha vurursan, öldürürüm seni!" diyebildi.

Kalkıp gelirken ağzından akan kanı silen Hal, "Köpek benim köpeğim," diye cevap verdi. "Çekil yolumdan, yoksa seni de haklarım! Ben Dawson'a gideceğim, işte o kadar."

Thornton, onunla Buck'ın arasında durdu ve yoldan çekilmeye hiç de niyetli olmadığını gösterdi. Hal uzun avcı bıçağını çekti. Mercedes haykırdı. Ağladı. Güldü. İsterinin gürül gürül boşanmasını, kapıp koyuverilmişliğini gösterdi. Thornton balta sapını Hal'in parmaklarına indirdi. Bıçak yere düştü. Bıçağı almaya çalışırken yeniden vurdu. Sonra durdu. Bıçağı kendisi aldı ve iki vuruşta Buck'ın koşum kayışlarını kesti.

Hal'in dövüşecek hali kalmamıştı. Üstelik ellerinde, daha doğrusu kollarında Mercedes vardı. Buck ise, kızak çekiminde işe yaramayacak kadar bitkindi, ölü gibiydi. Birkaç dakika sonra kıyıdan uzaklaşıp ırmaktan aşağı kayıp gittiler. Buck onların gittiğini duydu. Başını kaldırıp baktı. Pike başı çekiyordu. Sol-leks kızağa bağlanmıştı. Joe'yla Teek de aradaydılar. Topallıyor, sendeliyorlardı. Mercedes, yüklü kızağın üstündeydi. Hal dümeni idare ediyor, Charles geriden düşe kalka ilerlemeye çalışıyordu.

Buck onları seyrederken, Thornton yanı başına diz çöktü. Sert, nasırlı ama şefkat dolu elleriyle kırık çıkık var mı diye yokladı. Bir sürü bere ve müthiş bir açlığı ortaya koyan muayenesi sona erdiği zaman, kızak dört beş yüz metre ötedeydi. Köpek ve adam, kızağın buzun üstünde sürünüşünü seyrettiler. Birden, arka ucunun bir çukura girer gibi aşağı kaydığını gördüler. Dümen sırığı ve sırığa yapışmış olan Hal havaya fırladılar. Mercedes'in çığlığı kulaklarına kadar geldi. Charles'ın döndüğünü, geriye bir adım atıp kaçmaya çalıştığını gördüler. Sonra koca bir buz parçası çöktü. Hayvanlar ve insanlar gözden kayboldular. Esneyen bir ağız gibi açılmış koca bir

delikten başka hiçbir şey görünmüyordu. Yolun altı erimişti.

John Thornton'la Buck birbirlerine baktılar. "Zavallı hayvan!" dedi John Thornton. Ve Buck onun elini yaladı.

6

Bir insanın sevgisi uğruna

John Thornton'un ayağı aralık ayında donup kaldığı zaman, arkadaşları onu tedavi etmişler ve iyileşmesi için orada bırakarak gitmişlerdi. Kütüklerden bir sal yapıp ırmaktan yukarı, Dawson'a gideceklerdi. John Thornton, Buck'ı kurtardığı sıralarda hâlâ hafiften aksıyordu. Ama havaların sürekli sıcak gitmesiyle bu belli belirsiz topallama da kayboldu. Uzun bahar günleri boyunca ırmağın kıyısına uzanıp yattı Buck. Dalgalanarak kabarıp akan suyu seyretti. Tembel tembel, kuşların şarkılarını, doğanın müziğini dinledi. Yavaş yavaş eski gücünü kazandı.

Dört bin beş yüz kilometre yol teptikten sonra, dinlenmek gerçekten iyi gelmişti ona. Bu arada itiraf etmeli ki, Buck da işi iyice tembelliğe vurdu. Yan gelip yattıkça yaraları iyileşti. Kasları dolup gerildi. Kemiklerinin üstü yeniden et bağladı. Aslında, hepsi de ense yapıyorlardı. Buck, John Thornton, Skeet ve Nig. Onları Dawson'a götürecek salın gelmesini bekleyerek aylaklık edip duruyorlardı. Skeet bir İrlanda seteriydi. Buck, ölümüne mek parmak kala onun gösterdiği yakınlığı ses çıkarmadan kabullenmiş, sonra da çabucak dost olmuşlardı. Bazı köpeklerde görülen doktorluk hassası onda da vardı. Bir ana kedinin yavrularını yalayıp temizlemesi gibi, o da Buck'ın yaralarını yalayıp temizledi. Hiç aksatmadan,

her sabah Buck kahvaltısını bitirir bitirmez gelir, gönüllü olarak yüklendiği görevi yerine getirirdi. Öyle ki, Buck, tıpkı Thornton'un şefkatini ve ilgisini aradığı gibi, onun bu davranışlarını da arar olmuştu. Yakınlığını Skeet ölçüsünde göstermese bile, Nig de aynı ölçüde dostça davranıyordu. Kocaman, siyah bir köpekti, iki ayrı cins tazı meleziydi. Gözlerinin içi gülerdi. Sınırsız iyilik dolu bir huyu vardı.

Buck'ı şaşırtan, bu köpeklerin ona karşı hiç kıskançlık göstermemesi oldu. John Thornton'un iyi kalpliliğini, cömertliğini onunla paylaşıyor gibiydiler. Buck'ın gücü kuvveti yerine geldikçe, onu baştan çıkarıp türlü maskaralıklara sürüklediler. John Thornton da kendini tutamayıp bu oyunlara katılıyordu. Buck, böylece oynaya sıçraya nekahet süresini geçirdi ve yepyeni bir yaşantıya girdi. Sevgiyi bulmuştu ilk defa. Gerçek, candan, içten sevgiyi. Güneşli Santa Clara Vadisi'ndeki Yargıç Miller'ın evinde bile böyle bir sevgi görmemişti. Yargıç'ın oğullarıyla dolaşması, avlanması bir iş arkadaşlığı olmuştu. Yargıç'ın torunlarıyla olan ilişkisinde azametli ve tantanalı bir dostluğu vardı. Ama yakıp kavuran sevgi, tapınma ölçüsündeki sevgi, çılgınlık raddesindeki sevgi ancak John Thornton'la su yüzüne çıkmıştı.

Bu adam hayatını kurtarmıştı. Küçümsenmeyecek bir şeydi bu. Eşi menendi bulunmaz bir efendiydi bu Thornton kısaca. Başkaları bir ödev duygusu ve işlerini bir an önce görme amacıyla köpeklere iyi bakarlardı. Oysa Thornton, onlara kendi çocukları gibi bakıyordu. Başka türlü davranmak elinde değildi. Bakmaktan da öte, hiçbir zaman dostça selamlamayı ya da gönül alıcı bir şeyler söylemeyi ihmal etmiyordu. Onlarla oturur, uzun uzun konuşurdu. Bu konuşmalara "havadan sudan" derdi ve en az onlar kadar keyif alırdı. Buck'ın başını hoyratça ellerinin arasına bir alışı, kendi başını onun ba-

şına bir dayayışı vardı ki... Bunu yaparken bir yandan da Buck için sevgi ve şefkat belirtisi olan küfürcükler savururdu. Buck'a sarılır, ileri geri sarsardı. Buck bu hoyrat kucaklamalardan, bu mırıldanan küfürlerden duyduğu mutluluğu hiçbir zaman duymamıştı. Ve her ileri geri silkinişinde, yüreği göğsünü delip fırlayacakmış gibi olurdu. Öylesine büyük bir mutluluk, öylesine sınırsız bir kendinden geçmeydi bu. Thornton onu bıraktığı zaman, ayaklarının üzerinde dikilir, bütün dişlerini göstererek gülüp bir şeyler söylercesine gözlerini adama diker, kelime haline getiremediği sesler gırtlağında düğümlenir, öylece kıpırdamadan alesta beklerdi. John Thornton huşu içinde haykırırdı: "Aman Tanrım! Bir konuşman eksik senin!"

Buck sevgisini, karşısındakinin canını yakarak ifade ederdi. Sık sık Thornton'un elini ağzına alır ve dişlerini öylesine bastırırdı ki, adamın elinde uzun bir süre diş izi kalırdı. Buck, adamın küfürlerinin sevgi belirtisi olduğunu anlıyordu. Adam da bu şakadan ısırmaların okşamak anlamına geldiğini biliyordu.

Ama çoğu zaman, Buck'ın sevgisi bir tapınma şeklinde ifadesini bulurdu. Thornton onu okşadığı ya da onunla konuştuğu zaman sevinçten çıldırdığı halde, bu sevgi dolu yaklaşmalara pek itibar etmedi. Burnunu Thornton'un elinin altına sokup okşanıncaya kadar dürtükleyip duran Skeet ve azametli azametli yaklaşıp koca kafasını Thornton'un dizlerine dayayan Nig'in aksine, Buck uzaktan uzağa tapınmayla yetinirdi. İstekle, heyesle saatlerce adamın ayağının dibinde uzanırdı. Başını kaldırıp onun yüzüne bakar, gözünü ayırmadan bu suratı büyük bir dikkatle inceler, yüzünün aldığı ifadeleri, her çizgisinin hareketini ve ifadesinin değişmesini inceden inceye izlerdi. Ya da, bazen daha uzakta, yanda veya arkada yatar, adamın dış çizgilerini, gövdesinin seyrek kı-

mıldanışlarını seyrederdi. Ve öylesine bir birlik ve beraberlik içinde yaşarlardı ki, çoğu zaman Buck'ın bakışlarının gücü, Thornton'un başını arkaya çeviriridi. O da, tıpkı Buck'ın sevgisinin gözlerinden parlayıp taşışı gibi, sevgi dolu bir bakışla ona bakardı.

Buck, kurtarılışından sonra uzun bir süre Thornton'un gözünün önünden uzaklaşmasını istemedi. Çadırdan çıktığı andan, çadıra girdiği ana kadar efendisinin peşinden ayrılmıyordu. Kuzey ülkesine geldiğinden bu yana gelip geçen efendileri, onda hiçbir efendinin sürekli olmayacağı korkusunu yaratmışlardı. Perrault ile François ve melez İskoçyalı'nın geçip gittiği gibi, günün birinde Thornton'un da yaşamından geçip gitmesinden korkuyordu. Geceleri, rüyalarında bile bu korku onu tedirgin ediyordu. Böyle zamanlarda silkinerek uyanır, çadırın kapısına kadar sürünüp efendisinin soluğunu dinlerdi.

Ehlileşme, yumuşama belirtisi gibi görünen bu büyük sevgiye rağmen, Kuzey ülkesinin ta derinlerden dürtükleyip canlandırdığı ilkelin zorlaması, bütün canlılığı, bütün baskısıyla sürdü. Sadakat ve bağlılık. Ateş karşısında ve dam altında geçirilen sayısız yüzyılların ortaya getirdiği bu iki özelliğe sahipti. Ama vahşilik ve hilekârlık da vardı doğasında. O ılıman Güney ülkesinin köpeği değildi artık. Kuşaklar boyunca uygarlığın içini dışını kapladığı bir köpek değildi artık. Vahşete ait bir şeydi. O vahşetin içinden gelip John Thornton'un ateşinin başına oturmuştu. Bu adama karşı beslediği büyük sevgi yüzünden hırsızlık etmiyordu. Ama bir başka kampta, bir başka adamın malı için gözünü bile kırpmıyordu. Hırsızlıktaki ustalığı, yakalanmasına da engel oluyordu.

Suratı ve gövdesi, sayısını şimdi kendisinin de unuttuğu köpeklerin diş izleriyle doluydu. Her zamankinden daha yırtıcı, her zamankinden daha akıllı dövüşüyordu.

Skeet ve Nig kavga edilmeyecek kadar iyi huyluydular. Üstelik John Thornton'un köpekleriydiler. Ama yabancı köpekler, cinsleri ne olursa olsun, yiğitlikleri ne ölçüde olursa olsun, Buck'ı görür görmez ona baş eğiyorlardı. Ya da bu insafsız rakip karşısında çaresiz bir ölüm kalım savaşına giriyorlardı. Buck amansızdı. Buck sopaya sopa, dişe diş yasasını iyi bellemişti. Ne bir fırsat kaçırıyor ne de ölüm yolculuğuna başlattığı bir düşmanından o aman vermez pençesini çekiyordu. Spitz'den dersini almıştı. Polis köpeklerinden ve posta köpeklerinden dersini almıştı. İkisi ortası olmazdı. Ya efendilik edecekti ya kölelik. Merhamet ise sadece güçsüzlük belirtisiydi. İlkel yaşamda, çok, çok eskilerdeki atalarının yaşamında merhametin yeri yoktu. Merhamet yanlış anlaşılır, korku sanılırdı; böyle bir yanlış anlama ise bu düzende ölüm demekti. Ya öleceksin ya öldüreceksin. Ya yiyeceksin ya yenileceksin. Yasa buydu. Buck, zamanın derinliklerinden gelen bu emre bütün azgınlığı, bütün benliğiyle uyuyordu.

Görüp geçirdiği günlerden ve soluyup geride bıraktığı nefeslerinden çok daha yaşlıydı. Geçmişi bugüne bağlıyordu. Ve arkasında bıraktığı sonsuzluğun yüreği, güçlü bir ritimle onda çarpıyor, bu ritme uyarak tıpkı denizlerin ve mevsimlerin gelip gittiği gibi gidip geliyordu. John Thornton'un ateşinin başında oturuyordu. Geniş göğüslü bir köpekti. Bembeyaz dişleri, upuzun tüyleri vardı. Ama arkasında tüm köpeklerin, tüm yarı kurtların ve tüm vahşi kurtların karanlık hayaleti vardı. Onu durmadan zorlayan, onun ağzından seslenen hayaletler. Yediği etin tadına bakan, içtiği suya susatan hayaletler. Rüzgârın kokusunu onun burnuyla alan, ormandaki vahşi yaşamın seslerini onunla dinleyip ona anlatan hayaletler. Düşüncelerini, davranışlarını belirleyen hayaletler. Uzanıp yattığı zaman onunla beraber uyuyan, onunla

birlikte ve onun ötesinde düşlere dalan ve kendileri onun düşlerini dolduran hayaletler.

Bu hayaletler öylesine inatla çağırıyorlardı ki Buck'ı, insanlar ve insanlarla ilgili her şey günden güne ondan uzaklaşıyordu. Ormanın ta derinlerinden bir çağrı duyuluyordu. Bu çağrıyı, bu gizemli bir biçimde heyecan veren, kendini cezbeden çağrıyı duyduğu her sefer, ateşe ve onu çevreleyen ezilmiş topraklara arkasını dönmek, ormana dalmak, başını alıp gitmek, çok uzaklara gitmek istiyordu. Nereye ve niçin olduğunu bilmiyordu. Ormanın derinliklerinden gelen bu baskın çağrının da nereden ve neden geldiğini merak etmiyordu. Ancak, ayak basılmamış yumuşak toprağa, yeşil gölgelere her yaklaşışında, John Thornton'a duyduğu sevgi onu tekrar geriye, ateşin başına döndürüyordu.

Onu tutan sadece ve sadece Thornton'du. Geride kalan tüm insanlar onun için bir hiçti. Gelip geçen yolcular onu över, okşarlardı. Ama Buck, bütün bunları buz gibi soğuk karşılar, hele fazla nümayişçi biri oldu mu, kalkıp uzaklaşırdı. Thornton'un ortakları, Hans ve Pete, hasretle beklenen salın üzerinde çıkageldikleri zaman, Thornton'un yakınları olduğunu anlayıncaya kadar suratlarına bile bakmadı Buck. Zamanla, verdikleri şeyleri lütfen kabul ediyormuş gibi kayıtsız bir tavırla onlara yakınlık göstermeye başladı. Bunlar, Thornton'un cinsinden, iriyarı, toprağa bağlı, basit düşünen, ileriyi sezen adamlardı. Salı, Dawson'daki bıçkı fabrikasının önüne yanaştırmadan çok önce, Buck'ı ve huylarını öğrendiler. Skeet ve Nig'le oldukları gibi yüz göz olmaya kalkışmadılar onunla.

Her geçen gün, Buck'ın Thornton'a olan sevgisi gitgide büyüyor, büyüyordu. Yaz yolculukları boyunca, adamların içinde sadece o, Buck'ın sırtına yük yükleyebiliyordu. Thornton istedi mi, Buck için yapılmayacak

şey yoktu. Salı sonradan almak üzere Dawson'da bırakmışlar, Tanana pınarlarına doğru yola koyulmuşlardı. Bir gün adamlarla köpekler bir uçurumun kenarında oturuyorlardı. Uçurum, yüz metre aşağıdaki çıplak kayalara doğru dimdik iniyordu. John Thornton hemen kenardaydı, Buck da omuz başında. Thornton düşüncesiz bir hevese kapıldı. Aklından geçirdiği denemeyi Hans ve Pete'e göstermek istedi. Kolunu uçuruma doğru uzatarak, "Atla Buck!" diye emretti. Bir an sonra, uçurumun tam kenarında yetişip kucaklayabildi Buck'ı. Hans'la Pete onları çekip kurtardılar.

Bunlar olup bittikten ve konuşabilecek kadar soluk aldıktan sonra, Pete, "İnanılır şey değil!" dedi.

Thornton başını salladı. "Hayır, muhteşem ve müthiş bir şey. Biliyor musun, bu beni ürkütüyor bazen."

Pete başıyla Buck'ı işaret ederek, "Bu ortalardayken sana el sürmeye kalkan adamın yerinde olmak istemem," dedi. Hans, "Al benden de o kadar," diye bu görüşe katıldı.

Circle City'de, daha yıl sona ermeden Pete'in kehaneti gerçekleşti. Meyhanenin birinde, "Kara Burton" diye nam salmış kötü kalpli ve kötü niyetli biri, sertliğe pek alışkın olmayan bir yabancıyla kavgaya tutuşmuştu. Thornton, bütün iyilikseverliğiyle araya girdi. Buck, âdeti olduğu üzere bir köşeye çekilmiş, başını pençelerinin üstüne uzatmış, efendisinin her hareketini kolluyordu. Burton hiç bekletmeden, omuz hizasından yumruğu indirdi. Thornton olduğu yerde döndü. Sendeledi. Barın korkuluğuna tutunarak düşmekten kurtuldu.

Kavgaya seyirci olanlar, ne hırlamaya ne havlamaya benzeyen, ancak kükreme olarak tanımlanabilecek bir ses duydular. Buck'ın Burton'ın gırtlağına sarılmak üzere yerinden doğrulduğunu ve bütün gövdesiyle havaya fırladığını gördüler. Adam, içgüdüsel bir hareketle kolunu

öne uzatarak canını kurtardı. Arkaya, yere yıkıldı. Buck olanca ağırlığıyla üzerindeydi. Dişlerini adamın kolundan söküp yeniden boğazına hamle etti. Adam bu sefer ancak yarı yarıya engelleyebildi onu ve gırtlağı bir baştan bir başa yırtıldı. O zaman kalabalık Buck'ın üstüne geldi, onu çekip uzaklaştırdılar. Doktor yarayı muayene ettiği sırada, Buck korkunç hırlamalarla bir yukarı bir aşağı dolaşıp dalmak için fırsat kolladı. Ama düşmanca sallanan sopalar tarafından durduruldu. Hemen orada, bir "madenciler toplantısı" yapıldı. Olayda ağır tahrik görüldü ve Buck serbest bırakıldı. Ama artık adı çıkmıştı. O günden sonra Alaska'daki bütün kamplara namı yayıldı.

Daha sonraları, o yılın sonbaharında, John Thornton'un hayatını bir başka şekilde kurtardı. Üç ortak, sırıkla yürütülen sandallarını, Kırk Mil Irmağı'ndaki hızlı bir akıntı şeridinden geçiriyorlardı. Hans ve Pete kıyıdan gidiyorlar, sandala bağladıkları ipi ağaçtan ağaca dolayıp gererek, sandalın akıntıya kapılmasını engellemeye çalışıyorlardı. Thornton sandalda kalmıştı. Sırıkla sandalı itiyor, kıyıdakilere direktif veriyordu. Buck kıyıdaydı. Heyecanlı ve endişeliydi. Sandalla aynı hizada koşuyor, gözünü efendisinden ayırmıyordu.

Pek belalı bir noktada, yüzeye pek yakın bir kaya serpintisinin ırmağın içine doğru sokulduğu bir noktada, Hans ipi koyverdi. Thornton sırığın yardımıyla açılmaya çalıştı. Bu arada Hans, elinde ipin ucu, kıyı boyunca koşuyor, sandal kayalıktan sıyrıldığı zaman kıyıya doğru çekmeye hazırlanıyordu. Sandal kayalığı sıyırdı ve bir değirmen çarkı gibi hızla akan suya kapılıp sürüklenmeye başladı. Hans ipe asıldı. Çok hızla asıldı. Kayık alabora oldu ve kıyıya yanaştı. Thornton kayıktan fırlamıştı. Akıntının en berbat yerine, benim diyen yüzücülerin bile kurtulamayacakları deli sulara doğru sürüklendi.

Buck, sandalın devrildiği anda suya atlamıştı.

Yüz metre kadar ileride, suyun çılgınca dönerek bir girdap haline geldiği yerde, Thornton'a yetişip önüne geçti. Onun kuyruğuna sarıldığını duyunca, bütün o muhteşem gücüyle kıyıya doğru yüzmeye başladı. Ama kıyıya doğru çok zor ilerliyorlardı. Akıntı ise baş döndürücü bir hızla onları ölüme sürüklüyordu. Dipten, vahşi akıntının daha da vahşileştiği, bir kocaman tarağın dişleri gibi yukarı uzanan kayaların arasında parçalanıp püskürtüldüğü yerden ölüm kükremeleri duyuluyordu. Çağlayanın son ve dik katından aşağı, suyun düşmeye başladığı yerdeki yutma gücü korkunçtu. Thornton karaya ulaşmalarının olanaksız olduğunu biliyordu. Çok can yakan bir biçimde bir kayanın üstünden geçti. Bir ikincisi onu sıyırıp yaraladı. Öldürücü bir güçle üçüncüsüne çarptı. Kayanın kaygan ucuna iki eliyle sarıldı. Buck'ı bıraktı. Çağıldayan suyun kükreyişini bastırarak haykırdı: "Git Buck, git!"

Buck olduğu yerde tutunamıyordu. Aşağı doğru sürüklendi. Dehşet içinde çabaladı. Ama geri gelemiyordu. Thornton'un emrini tekrarladığını duyunca, yarı yarıya sudan fırladı. Başını alabildiğine uzatıp son bir defa daha görmek istercesine efendisine baktı. Sonra emre uyup kıyıya yöneldi. Bütün gücüyle yüzdü. Yüzmenin olanaksızlaştığı ve ölümün başladığı anda Pete ve Hans onu çekip kıyıya çıkardılar.

Bir adamın, sürüp giden bu akıntıya karşı, kaygan bir kayaya ancak birkaç dakika tutunabileceğini biliyorlardı. Koşabildikleri kadar hızla kıyıdan yukarı koştular. Thornton'un kayaya asılı olduğu yerin çok ötesinde bir yerde durdular. Sandalı çekmekte kullandıkları ipi, onu boğmayacak ve yüzmesini engellemeyecek bir biçimde Buck'ın boynuna ve omuzlarına bağladılar. Suya bıraktılar. Buck cesaretle ileri atıldı. Ama yeteri kadar açılamadı. Hatasını çok geç fark etti. Thornton'un hizasına geldi,

sadece birkaç kulaç ötesindeydi. Çaresizlik içinde sürüklenip geçti.

Hans, hemen ipe asıldı. Akıntının ortasında ip böyle geriliverince, Buck sanki sandalmış gibi suyun altına çekildi. Ve gövdesi karaya ulaşıp da dışarı çekilinceye kadar suyun altında kaldı. Boğulmak üzereydi. Hans ve Pete kendilerini onun üstüne attılar. Soluk aldırmaya ve yuttuğu suları çıkartmaya çalıştılar. Buck sendeleyerek doğrulmaya çalıştı. Yere yıkıldı. Thornton'un sesi çok uzaklardan duyuldu. Ne dediğini anlayamadılar. Ama son anlarını yaşadığını biliyorlardı. Efendisinin sesini duyunca Buck şöyle bir silkelenip ayağa fırladı. Adamların önünden koşarak, az önce suya daldığı yere vardı.

İp yeniden bağlandı. Yeniden suya koyuverildi. Yeniden ileri atıldı. Ama bu sefer iyice açıldı. İlk seferinde yanlış hesaplamıştı. Aynı yanlışa bir ikinci defa düşmeyecekti. Hans gevşetmeden ipi koyveriyor, Pete dolaşmamasına çalışıyordu. Buck, Thornton'un tam hizasına gelinceye kadar açılmaya devam etti. Sonra döndü. Bir ekspres hızıyla ona doğru yollandı. Thornton onun geldiğini gördü. Ve Buck, bir şahmerdan gibi ona tosladığı zaman, arkasındaki akıntının bütün gücüyle uzandı. İki kolunu birden bu tüylü boyna doladı. Hans ipi ağaca dolayıp çekti. Buck'la Thornton suya gömüldüler. Boğulacak hale gelip bir suyun üstüne çıkarak, bir dibe batarak, dipte diş diş uzanan kayalara sürtünüp köklere çarparak kıyıyı buldular.

Thornton kendine geldiği zaman, suların sürükleyip getirdiği bir kütük üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Hans ve Pete büyük bir hızla onu ileri geri, kütüğün üzerinde kaydırıp duruyorlardı. Gözünü açar açmaz Buck'ı aradı. Hareketsiz ve cansız görünen Buck'ın başında Nig uluyor, Skeet ıslak yüzünü ve kapalı gözlerini yalıyordu. Thornton da yara bere içindeydi. Arkadaşları Buck'ı ya-

nına getirdiler. Dikkatle her tarafını inceledi. Üç kaburgasının kırık olduğunu gördü.

"Bu iş bu kadar beyler," dedi. "Burada mola veriyoruz." Ve Buck'ın kemikleri kaynayıp yola çıkacak duruma gelinceye kadar orada kamp kurdular.

O kış Dawson'da, Buck unutulmaz bir iş daha yaptı. Belki Thornton'un hayatını kurtarması kadar kahramanca bir iş değil, ama yine de adı Alaska'nın şöhretler toteminin tepesine kadar çıkmaya yetti de arttı bile. Hem bu sefer yaptığı, üç adamın çok işine yaradı. Çünkü o olayın sonunda elde ettikleri, onlara gerekli araç ve gereçleri sağladı. Onların uzun süredir yapmayı istedikleri bir yolculuğu gerçekleştirdi. Altın arayıcılarının henüz boy göstermediği, Doğu'daki bakir topraklara yolculuk. Olay, Eldorado meyhanesindeki bir konuşmayla patlak verdi. Altın arayıcıları burada oturur, gözde köpekleriyle övünüp caka satarlardı. Erişilmez rekorları yüzünden bu adamların konuşmalarındaki en büyük hedef Buck'tı. Thornton da onu savunmak zorunda kalmıştı. Konuşma başladıktan yarım saat sonra, adamlardan biri, kendi köpeğinin iki yüz elli kiloluk yük taşıyan bir kızağı yerinden oynatıp yürütebileceğini iddia etti. Bir başkası, kendi köpeğinin üç yüz kilo taşıyabileceğini söyledi. Bir üçüncüsü, üç yüz elli kilo dedi.

"Tüh! Tüh! O da bir şey mi?" dedi John Thornton. "Buck beş yüz kilo kaldırır!"

Altın krallarından biri olan, kendi köpeği için üç yüz elli kiloya iddiaya giren Matthewson, "Kızağı yerinden oynatacak ha? Yirmi beş metre çekebilecek ha?" diye ortalığı kızıştırdı.

John Thornton soğuk bir tavırla, "Kızağı yerinden oynatacak ve yirmi beş metre çekecek," dedi.

Matthewson, herkesin duyabilmesi için ağır ağır konuşup kelimelerin üstüne basa basa, "Demek öyle," dedi.

"Ben de yapamayacağına bahse girerim. Benden bin dolar çalışır, işte, para da burada!" Böyle diyerek, kalın bir sucuk şeklindeki altın tozu torbasını, barın üstüne baş aşağı devirdi.

Kimsede çıt yoktu. Thornton'un blöfü, eğer blöfse, görülmüştü. Thornton, sıcak bir kan dalgasının alev alev yüzüne yayıldığını duydu. Dilinin kurbanı olmuştu. Buck'ın beş yüz kilo kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu. Yarım ton bu! Dile, kolay! Yükün ağırlığı ürküttü onu. Buck'ın gücüne büyük güveni vardı. Çok kere oturup düşünmüş, Buck'ın bu kadar kiloyu kaldırabileceğine iyice kanaat getirmişti. Ama şimdi olduğu gibi, bu olasılığın gerçekleşmesi denemesiyle yüz yüze gelmemişti. Çevresindeki bir düzine adamın gözü üstündeydi. Soluklarını kesmiş, bekliyorlardı. Üstelik bin doları da yoktu. Hans'ın da, Pete'in de yoktu.

Matthewson insafsız bir tonda devam etti: "Dışarıda kızağım duruyor. Üstünde de tam yirmi tane yirmi beş kiloluk un çuvalı var. Yükü nereden bulacağız diye tasalanma."

Thornton cevap vermedi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Düşünme yeteneğini kaybetmiş bir adam gibi, bu yeteneği harekete geçirecek bir işaret arar gibi, dalgın dalgın adamların yüzlerine baktı. Teker teker. Gözü eski bir dosta, altın krallarından Jim O'Brien'in yüzüne takıldı. Yapmayı aklından bile geçiremeyeceği şeyi göze alabilmesi için uğurlu bir işaret saydı bu yüzü.

Neredeyse fısıltıyla, "Bana bin dolar verebilir misin?" diye sordu.

O'Brien, "Tabii," diyerek, Matthewson'unkinin yanına tıka basa dolu bir torba koydu. "Ama doğrusu hayvanın bu marifeti gösterebileceğine pek de inanmıyorum, John," dedi.

Eldorado'nun müşterileri sokağa döküldü. Yapıla-

cak denemeyi seyre hazırlandılar. Masalar boşaldı. Kumarcılar ve kumarbazlar bahsin nasıl gelişeceğini görmek ve kendileri de para bastırmak için dışarı çıktılar. Kürkler içinde, yün eldivenler içinde kaybolmuş birkaç yüz kişi, kızağın çevresinde sıralandılar. Matthewson'un kızağı, tam beş yüz kilo un yüklü kızak birkaç saattir orada duruyordu. Dondurucu bir ayaz vardı. Isı eksi altmış dereceydi. Kızağın tabanı, donmuş kara yapışmış, buz tutmuştu. Adamlar, Buck'ın kızağı yerinden oynatamayacağına bire iki bahse girdiler. "Yerinden oynatmak" deyimi üzerine bir tartışma çıktı. O'Brien, Thornton'un, kızağın tabanını tutan buzu kırmaya hakkı olduğunu ileri sürdü. Önemli olan, Buck'ın duran kızağı "yerinden oynatmasıydı". Matthewson, "yerinden oynatmak" deyiminin, tabandaki buzu kırıp kızağı yerinden oynatmak anlamına geleceğini söyleyerek diretti. Bahsin bardaki başlangıcını bilenlerin büyük çoğunluğu onun lehinde karar verdi. Seyirciler arasındaki iddia, Buck'a karşı bire üçe yükseldi.

Kimse bahse tutuşmaya yanaşmıyordu. Kimse, Buck'ın bunu becerebileceğine inanmıyordu. Thornton elinde olmadan, emrivaki olarak girmişti bahse. Şüphe içindeydi. Kızağı somut bir gerçek olarak, önünde koşulu on köpeklik takımıyla karların içinde kıvrılmış yatar görünce, işin olanaksızlığını iyice fark etti. Matthewson'un keyfine diyecek yoktu.

"Bire üç!" diye bağırdı. "Kabul edersen, bin dolar daha yatırıyorum. Ne dersin?"

Thornton'un kuşkusu yüzünden okunuyordu. Ama mücadeleci yanı da ayaklanmıştı. Olasılıkların üstünde atıp tutan, olanaksızı göremeyen, mücadelenin cazibesinden başka her şeye kulaklarını tıkayan kumarbaz ruhu şahlanmıştı. Hans'la Pete'i yanına çağırdı. Onların para torbaları pek ince, pek sıskaydı. Kendininkiyle bera-

ber, üçü ancak iki yüz dolar denkleştirebildiler. Şansları yaver gitmezse harcayacakları paraydı bu. Bütün sermayeleri buydu. Yine de hiç duraksamadan, Matthewson'un altı yüzüne karşı sürdüler iki yüz dolarlarını.

On köpeklik takım kızaktan çözüldü. Buck, kendi kayışlarıyla kızağa koşuldu. Heyecan dalgasını fark etmişti. Garip bir sezgiyle, John Thornton için çok büyük bir iş yapması gerektiğini anlıyordu. Onun o muhteşem görünüşü karşısında çevredekilerden hayranlık mırıltıları yükseldi. Tam formundaydı. Bir dirhem fazlalık yoktu gövdesinde. Yetmiş beş kilosunun yetmiş beşi de taş gibiydi. Yiğitlik, mertlik doluydu her yanı. Tüyleri ipek gibi parlıyordu. Boynunda ve omuzlarında bir yele gibi uzanan tüyleri hafiften kabarmıştı. Gövdesinin en ufak bir hareketiyle dikiliyor, sanki enerjisinin fazlalığı tüylerini teker teker canlandırıyor, harekete geçiriyordu. Derisinin altından, sımsıkı kümeler gibi görünen kaslarıyla geniş göğsü ve iri ön ayakları da bu gövdenin mükemmelliğine uygundu. Adamlar bu kasları yokladılar. Demir gibi sert olduğunu gördüler, iddialar bire üçten, bire karşı ikiye düştü.

Skookum Benches'de altın bulmuş yeni para babalarından biri, "Aman efendim! Aman efendim!" diye kekeledi. "Sekiz yüz dolar veririm buna beyim. Hem de denemeye girmeden. Şu haliyle sekiz yüz dolar veririm beyim!"

Thornton olmaz anlamında başım sallayarak Buck'ın yanına gitti.

Matthewson çıkıştı: "Sen şöyle uzakta dur. Oyunbozanlık yok. Hayvan serbest kalsın."

Kalabalığın sesi soluğu kesildi. Sadece bire iki diye boşuna müşteri kızıştırmaya çalışan kumarbazların sesi duyuluyordu. Doğru, Buck, görkemli olmasına görkemliydi. Ama elli tane yirmi beş kiloluk un çuvalı gözlerin-

de öylesine büyüyordu ki, kimsenin eli para kesesine gitmiyordu.

Thornton Buck'ın yanına diz çöktü. Buck'ın başını ellerinin içine aldı. Yanağını yanağına dayadı. Âdeti olduğu şekilde onu iki yana sallayıp oynamadı. Tatlı küfürler de savurmadı Sadece kulağına fısıldadı. "Hatırım için Buck. Benim hatırım için," diye fısıldıyordu. Buck, bastırmaya çalıştığı bir heyecanla hırladı.

Kalabalık merakla seyrediyordu. İş gizemli bir havaya bürünüyordu. Thornton'un yaptıklarına bir sihirbazlık, bir büyü gözüyle bakıyorlardı. John Thornton ayağa kalkarken, Buck onun eldivenli elini ağzına aldı. Dişlerini geçirdi. Yavaşça, istemeye istemeye koyuverdi. Bu, onun kelimelerle değil sevgiyle verilmiş cevabıydı.

Thornton iyice geriye çekildi.

"Hadi Buck," dedi.

Buck kayışları gerdi. Sonra birkaç santim gevşetecek şekilde geriledi. Böyle öğrenmişti.

Sessizliğin içinde Thornton'un sesi çınladı: "Sağa! Yallah!"

Buck sağa kaykıldı. Sonra birden daldı. Kayışlar geriliverdi. Ve yetmiş beş kilosunun olanca ağırlığıyla yüklendi. Yük olduğu yerde sallandı. Kızağın ayaklarının altında çatlayan buzun sesi duyuldu.

Thornton, "Sola dön!" diye emretti.

Buck aynı hareketi, bu sefer sola doğru tekrarladı. Buzun çatırtısı kırılma halini aldı. Kızak durduğu yerde bir ileri bir geri sallandı. Ayaklar kaydı, gıcırdayarak birkaç santim yana döndü. Kızak yerinden oynamıştı. Adamlar soluklarını kestiler. Akılları almıyordu.

"Hadi, İLERİ!"

Thornton'un emri bir top gibi gürledi. Buck, kayışları şaklatarak geren bir hamleyle ileri atıldı. Bu muazzam enerjiyle bütün gövdesi kasıldı. Kasları, ipek gibi

tüylerinin altında kıpır kıpır, canlı yaratıklarmış gibi kıvrılıp bükülüyor, düğüm düğüm toplanıyordu. Geniş göğsü yere yaklaşmıştı. Başını ileri, aşağı uzatmıştı. Ayakları çılgın bir hızla, yerden kesilircesine hareket ediyordu. Pençeleri, sıkıca ezilip donmuş karın üstünde birbirine paralel çizgiler kazıyordu. Kızak sallandı. Sarsıldı. Buck'ın bir ayağı kaydı. Bir adam kahkahayla güldü. Sonra kızak, küçük sıçrayışlar halinde ilerlemeye başladı. Sürekli yol almıyor, ama hiçbir zaman da tam durmuyordu... Bir santim... İki santim daha... Beş santim daha... Sıçramalar giderek azaldı. Kızak hız aldı. Kayışların çekişine ayak uydurdu. Yola koyuldu.

Adamlar iç çekip yeniden soluk almaya başladılar. Bir an nefeslerinin kesilmiş olduğunu fark etmemişlerdi bile. Thornton kızağın arkasından koşuyor, tek heceli, tatlı sözlerle Buck'a cesaret veriyordu. Gidilecek mesafe önceden ölçülmüştü. Yirmi beş metrenin sona erdiğini gösteren odun yığınına yaklaşırken gitgide artan bir alkış tufanı başladı. Odunları geçip Thornton'un emriyle durduğu zaman bu alkış sesleri bir gümbürtü haline geldi. Herkes sevinçle üstünü başını yoluyordu. Matthewson bile. Havada kasketler, eldivenler uçuşuyordu. Herkes, karşısındakinin kim olduğuna aldırmadan, birbiriyle el sıkışıyordu. Kopuk kopuk sözler, anlamlı anlamsız kelimeler ortalığı curcunaya çevirmişti.

Yalnız Thornton, Buck'ın yanında diz çöktü, başını başına dayadı. Onu ileri geri sarsmaya başladı. Yanlarına koşanlar onun küfrettiğini duydular. Uzun uzun küfretti. Hararetle küfretti. Okşarcasına küfretti. Sevgiyle küfretti.

Skookum Bench'de zengin olan para babası, "Aman efendim! Aman efendim!" diye kekeleyerek koştu. "Bin dolar veririm buna beyim. Bin dolar... Bin iki yüz dolar beyim!"

Thornton ayağa kalktı. Gözleri yaşlıydı. Gözyaşları hiç sakınmadan yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Beyim," dedi Skookum Bench'in yeni zenginine. "Hayır, beyim. Cehenneme kadar yolun var beyim. Yolun açık olsun beyim!"

Buck, dişleriyle Thornton'un elini yakaladı. Thornton onu ileri geri sarstı. Seyredenler, ortak bir itiyle harekete geçirilmişler gibi, saygıyla geriliediler. Bir daha da onların arasına girmek küstahlığında bulunmadılar.

7

Çağrının yankısı

Buck, beş dakikada John Thornton'a bin altı yüz dolar kazandırdı. Efendisi bu parayla borçlarını ödedi. Bu parayla, ortaklarını alıp Doğu'ya gidebildi. Doğu'daki efsaneleşmiş bir kayıp altın yatağına. Bu efsane, ülkenin tarihi kadar eskiydi. Çok kişi bunu aramıştı. Birkaçı bulmuş, çoğu gittikleri yerden hiç geri dönmemişti. Bu kayıp maden, bir trajedi içinde boğulmuş, esrar bir kefen gibi üstünü kaplamıştı. Madeni ilk bulan adamı kimse bilmiyordu. En eski efsaneler bile, ona ulaşamadan sona eriyordu. Başlangıçtan beri, pek eski, pek viran bir kulübe vardı orada. Son nefeslerini veren adamlar bu kulübeye ve yerini belirledikleri altın yatağına lanetler yağdırmışlardı. Avuçlarında, Kuzey ülkesinde bilinen görülen altınların hiçbirine benzemez değerde bir yatak bulduklarının kanıtı olan altın külçeleriyle ölüp gitmişlerdi.

Bu hazineyi talan etme fırsatı hiçbir canlıya kısmet olmamıştı. Kısmet olanlar ise ölmüştü, ölenle ölünmez ya! İşte John Thornton ve Pete ve Hans, bir de Buck ve yarım düzine köpek oraya gidiyorlardı. Doğu'ya yönelmişler, bilinmeyen bir yolda, kendileri kadar güçlü insanların ve köpeklerin o güne kadar başaramadığı şeyi başarmak için gidiyorlardı. Yukon'dan yukarı yüz yirmi kilometre gittiler. Sola, Stewart Irmağı'na döndüler. Ma-

yo ve McQuestion'ı geçtiler. Stewart, küçük bir dere haline gelinceye kadar ilerlediler. Dere buradan sonra, kıtanın belkemiği olan tepelere bir şerit gibi uzanıp gidiyordu.

John Thornton ne insanlardan ne doğadan fazla bir şey beklemezdi. Vahşetten korkmazdı. Bir avuç dolusu tuzla, bir tüfek alır, o vahşiliğin ortasına dalardı. Canı nereye isterse gider, canı ne kadar isterse dolaşırdı. Acele etmezdi. Yiyeceğini, yerliler gibi günlük gezintisi sırasında avlardı. Eğer ava rastlamazsa, yerliler gibi yoluna devam ederdi. Bilirdi ki, er geç avını bulacaktır. Doğu yönündeki bu büyük yolculukta da, yemek listesi et, yine et ve katıksız etti. Kızağın başlıca yükü av araçları ve cephaneydi. Zaman kısıtlaması yoktu. Sonsuz geleceğe kadar uzanıp gidiyordu yolları.

Buck için, bu sınırsız bir mutluluktu. Bu avlanma, bu balık tutma ve bilinmeyen yerlerdeki bu alabildiğine geziler. Bazen haftalarca yola devam ediyorlardı. Günden güne, günden güne kayıp gidiyorlardı. Bazen de haftalarca mola veriyorlardı. Orada burada kamp kuruyorlardı. Köpekler yan gelip yatıyordu. Adamlar donmuş kumu ya da çamuru kazıp içinde ateş yakıyor, ateşin başında oturup yığınlar halinde birikmiş bulaşıkları ve çamaşırları yıkıyorlardı. Bazen aç kalıyorlar, bazen tıka basa doyuyorlardı. Bütün iş avın bolluğunda ve şanslarının yaver gitmesindeydi. Yaz geldi. Adamlar ve köpekler eşyayı sırtlarına yüklendiler. Lacivert dağ göllerini sallarla geçtiler. Ormandan kestikleri ağaçlardan yapılma ince uzun sandallarla, bilinmeyen nehirlerden yukarı ya da aşağı süzüldüler.

Aylar gelip geçti. Haritası bile yapılmamış bu geniş, bu alabildiğine uzanıp giden topraklarda bir ileri, bir geri dolanıp durdular. Buralara kimse ayak basmamıştı. Ama Kayıp Kulübe efsanesi doğruysa, ayak basan birile-

ri olmuştu mutlak. Yağmur sularını iki yana akıtan yamaçlardan geçtiler. Yaz tipisine tutuldular. Ötesinde ağaç yetişmeyen yerlerle, sonsuz karlar arasındaki çıplak tepelerde, gece yarısı güneşinin altında titreştiler. Sivrisineklerle, tatarcıklarla dolu sıcak vadilere indiler. Buzulların gölgesinde, Güney ülkesindekileri kıskandıracak kadar olgun ve güzel çilekler, çiçekler topladılar. O yılın sonbaharında, bir göller bölgesine girdiler. Tuhaf bir yerdi burası. Sessiz ve hüzünlü. Bir zamanlar buralarda yabankuşları uçmuştu. Şimdi ne yaşam vardı ne de bir kıpırtı. Sadece soğuk soğuk esen rüzgâr, kuytuları kaplayan buz ve ıssız kıyılara vuran dalgaların melankolisi.

Ve bir ikinci kış boyunca, kendilerinden öncekilerin silinmiş izleri üzerinde dolaştılar. Bir keresinde, ormanın içerlerine doğru açılmış bir patikaya geldiler. Eski bir patikaydı bu. Kayıp Kulübe hemen oracıktaydı sanki. Ama patikanın, ne başı belliydi ne sonu. Bir esrar olarak kaldı. Onu açan adamın bir esrar olduğu gibi. Patikayı neden ve niçin açtığının bir esrar olduğu gibi. Bir başka sefer, zamanın aşındırdığı bir avcı kulübesine, köhne, viran bir kulübeye geldiler. John Thornton, çürümüş battaniyelerin paramparça katları arasında uzun namlulu bir filinta buldu. Kuzeydoğu'nun gençlik çağlarında, Hudson Körfezi'ndeki firmalardan biri satardı bunları. O zamanlar böyle bir tüfek, ağırlığınca ayı postu ederdi. John Thornton bunları biliyordu. Ama sadece bunları biliyordu. Uzak bir günde bu kulübeden çıkıp giden, tüfeği battaniyelerin arasında bırakan adamı bilmiyordu.

Bir kere daha bahar geldi. Ve bütün o dolaşmalarının sonunda, Kayıp Kulübe'yi değil de, geniş bir vadinin tabanına suların sürüklediği, kumla, çakılla karışık sığ bir altın tozu birikintisi buldular. Bulaşık tasının dibine yayılan sarı yağ tabakası gibi vadiye yayılmıştı altın. Daha ileri gitmediler. Kayıp Kulübe'yi aramadılar. Her çalıştık-

ları gün, onlara binlerce dolarlık altın tozu kazandırıyordu. Ve her gün olanca güçleriyle çalışıyorlardı. Altını geyik derisinden torbalara dolduruyorlardı. Yirmi beşer kiloluk torbalara. Ve torbalar, çam dallarından yaptıkları kulübenin dışında, bir odun yığını gibi istifleniyordu. Yorulmak bilmeden çalışıyorlardı. Günler birbirini kovalayıp düşler gibi hızla geçiyordu. Altını yığdıkça yığıyorlardı adamlar.

Köpekler için yapacak iş yoktu. Yalnız arada bir, Thornton'un öldürdüğü av etlerini taşıyorlardı. Buck, saatlerce ateşin karşısında dalıp gidiyordu. Yapılacak iş az, düş kuracak zaman çok olduğundan, kısa bacaklı, kıllı adamın hayali daha sık görünmeye başladı ona. Ve Buck, çoğu kez ateşin karşısında gözlerini kırpıştırıp dururken, o adamla birlikte anımsadığı o öteki dünyada dolaşıp durdu.

Bu öteki dünyanın en göze çarpıcı yanı korkuydu. Kıllı adamı, başı dizlerinin arasında, elleri tepesinde kenetli, ateşin başında uyurken seyrediyordu. Adamın huzursuz bir uykusu vardı. İkide bir sıçrıyor, uyanıyordu. Uyandığı zamanlar korkuyla karanlığa bakıyor, sonra ateşe daha çok, daha çok odun atıyordu. Deniz kıyısında dolaşırlarken, adam bir yandan kabuklu deniz hayvanlarını topluyor, bir yandan yiyordu. Bu arada gözlerini devirerek dört bir yanı kolluyor, gizli bir tehlike araştırıyordu. Böyle bir tehlike ortaya çıktığı anda rüzgâr hızıyla kaçıp kurtulmak için de, bacakları daima koşmaya hazır duruyordu. Ormanda, hiç ses çıkarmadan, sürünerek ilerliyorlardı. Kıllı adam önde, Buck onun peşinde, ikisi de her an uyanık, her an tetikteydiler. Kulakları dikiliyor, burun kanatları titriyordu. Adam da, Buck kadar keskin koku alıyor, Buck kadar iyi duyuyordu. Kıllı adam ağaçlara tırmanır ve yerde yürüdüğü kadar hızla ilerlerdi. Dallara tutunup kendini salar, daldan dala, daldan dala,

bazen metrelerce aralıklı dallara atlardı. Kendini boşluğa koyuverir, tutunduğu dalı bırakır ve aynı anda bir sonraki dalı yakalardı. Tuta bıraka, tuta bıraka dallar boyunca ilerlerdi. Hiç düşmeden. Yakaladığı dalı hiç elinden kaçırmadan. Aslına bakılırsa, adam ağaçların arasındayken yerde olduğundan daha rahat hareket ediyordu. Buck, ağaçların dibinde nöbet tuttuğu geceleri hatırlıyordu. Adam ağaçta tüneyip uyuyor, uykusunda bile sıkıca kavradığı dalı elinden bırakmıyordu.

Ve kıllı adamın hayaline çok benzer bir şekilde, ormanın derinlerinden gelen çağrı sürüp gidiyordu. Bu ses onda büyük bir huzursuzluk ve tuhaf istekler uyandırıyordu. Hafif, tatlı bir keyif duymasına yol açıyordu bu çağrı. Ne olduğunu bilmediği şeyler için vahşi özlemler, vahşi heyecanlar duyuyordu. Bazen bu çağrının ardından ormana dalardı. Elle tutulabilir bir şeymiş gibi arar dururdu bu çağrıyı. Çağrının o andaki baskısına uyarak yavaşça ya da küstahça, durmadan havlardı. Ağaçların dibindeki serin yosuna burnunu daldırır ya da çimenlerin uzayıp gittiği kapkara, yumuşak toprağa gömerdi. Kabarmış topraktan yükselen kokuları horuldayarak içine çekerdi. Bazen üzerleri mantarlarla kaplanmış devrik ağaç gövdelerinin arkasına saklanır gibi çöker kalırdı. Saatler ve saatler boyu. Gözlerini, kulaklarını dört açar, çevresindeki her kıpırtıyı, her sesi kollardı. Belki de böyle yatıp gizlenerek, anlayamadığı, tanımlayamadığı o çağrıyı yakalamayı umuyordu. Ama bütün bunları neden yaptığını bilmiyordu. İçinden gelen bir sesle bu davranışlara sürükleniyor, nedenini, niçinini de araştırmaya kalkmıyordu.

Karşı konulmaz itiler kavradı Buck'ı. Kampta uzanır yatar, kızgın güneşin altında tembel tembel şekerleme yaparken birden kafasını kaldırır, kulaklarını dikerdi. Tetikte, dikkatle dinlerdi. Sonra ayağa fırlar, koşarak uzak-

laşırdı. Koşardı. Koşardı. Koşardı. Saatlerce, orman patikalarından, küme küme fundalıklarla dolu düzlüklerden koşar giderdi. Kuru dere yataklarından aşağı koşmayı severdi. Ormana dalıp kuşları gözetlemeye bayılırdı. Bazen bütün bir gün, ağaçların altındaki sık otlar arasına uzanır, kekliklerin kanatlarını çırparak, azametli azametli yürümelerini seyrederdi. Ama en sevdiği, yaz gecelerinin yarı karanlığında koşmak, ormanın kısık, uykulu mırıltılarını dinlemekti. Görüntüleri ve sesleri okurdu. Tıpkı insanların kitap okuduğu gibi. Ve onu çağıran, o esrarlı şeyi aradı hep. Çağıran, durmadan dinlenmeden çağıran, ister uykuda olsun ister uyanık, daima onu çağıran o gizemli şeyi.

Bir gece sıçrayarak uyandı. Gözleri özlemle açılmıştı. Burun delikleri titriyor, koku almaya çalışıyordu. Yelesi, sürekli bir dalgalar dizisi halinde kabarıp duruyordu. Çağrının sesi geliyordu ormandan. Daha doğrusu sesin biri. Çünkü çok sesli bir çağrıydı bu. O güne kadar hiç olmadığı şekilde açık ve belirgin bir çağrı. Uzun, upuzun bir uluma. Kızak köpeklerinin sesine benzeyen, aynı zamanda da onlardan çok, pek çok farklı bir uluma. Ve Buck tanıdı bu sesi. Sanki kırk yıldır bildiği, tanıdığı bir şeymiş gibi. Daha önce duyduğu bir sesmiş gibi. Uyuyan kampın içinden koşarak fırladı. Büyük bir sessizlik içinde ormana daldı. Sese yaklaştıkça adımları ağırlaştı. Artık her adımını dikkatle, çekinerek atıyordu. Sonunda ağaçların arasındaki bir boşluğa çıktı. Ve ileride, ön ayaklarını yere dayayıp arka ayaklarının üzerine oturmuş bir bozkurt gördü. Dimdik. Burnu havaya dikilmiş, ince uzun bir bozkurt.

Buck hiç ses çıkarmadı. Öteki ulumasını kesti, onun varlığını duymaya çalıştı. Buck yarı sürünerek ortaya çıktı. Gövdesi iyice kasılmış, kuyruğu upuzun dikilmişti. Alışılmamış bir dikkatle her adımını hesaplıyordu. Her

hareketinde birbirine karışmış tehdit ve dostluk vardı. Yırtıcı ve vahşi hayvanların karşılaşmasındaki tehdit dolu sessizlikti bu. Kurt onu görünce kaçtı. O peşinden gitti. Vahşi sıçramalarla, çılgın bir yakalama isteğiyle izledi kurdu. Kurt onu bir çıkmaza sürükledi. Dere yatağındaydılar. Devrilmiş bir kütük yollarını kesiyordu. Kurt rüzgâr gibi döndü art ayaklarının üstünde. Tıpkı Joe'nun yaptığı gibi. Köşeye kıstırılmış her kızak köpeğinin yapacağı gibi. Hırlıyordu. Tüylerini kabartıyordu. Dişleri sürekli bir takırdamayla birbirine vuruyordu.

Buck saldırmadı. Onun çevresini dolandı. Arada bir dostça yaklaşıyor, sonra yine dönüyordu. Kurt kuşkulanmıştı. Korkmuştu. Buck ondan üç misli ağırdı. Oysa kendisi, Buck'ın omzuna bile gelmiyordu. Bir fırsatını buldu, fırlayıp kaçtı. Az önceki kovalamaca yeniden başladı. Üst üste, defalarca ve defalarca kıstırıldı. Defalarca ve defalarca kaçıp kovalamaca yinelendi. Güçten düşmüştü. Yoksa Buck, o kadar kolay yetişemezdi ona. Buck'ın başı, yanı başında belirinceye kadar koşuyor, sonra olduğu yerde dönüyordu. İlk fırsatta da fırlayıp kaçıyordu.

Sonunda Buck ısrarının karşılığını aldı. Onun kötü bir niyeti olmadığını anlayan kurt yanaştı. Burnunu ileri uzattı. Buck da uzattı. Koklaştılar. Sonra arkadaş oldular. Vahşi hayvanların vahşetlerini yalanlayan bir şekilde yarı çekingen, yarı tedirgin oynaştılar. Bir süre sonra, kurt uzun ve rahat sıçrayışlarla uzaklaşmaya başladı. Besbelli, bir yere gittiğini göstermek istiyordu. Besbelli, Buck'ın da gelmesi gerektiğini belirtiyordu. Ve loş akşam karanlığında, yan yana koştular. Dere yatağından yukarı, derenin aşağı aktığı boğazdan, derenin tırmandığı çıplak yamaçtan geçtiler.

Derenin karşındaki bayırdan aşağı, düze indiler. Büyük ormanlar ve sayısız derecikler vardı burada. Uzayıp giden bu ağaçlıkların arasından hiç durmadan koştular.

Saatler saatleri kovaladı. Güneş yükseldikçe yükseldi. Ilık, sıcağa döndü. Buck vahşi bir mutluluk içindeydi. Biliyordu. Sonunda çağrıya cevap vermişti. Ormandan gelen bu kardeşiyle yan yana, kararlı ve dosdoğru çağrının geldiği yere koşarken, çağrıya karşılık verdiğini biliyordu. Eski anılar sarıyordu her yanını. Bu anılar onu duygulandırıyordu. Anı olmayıp da gerçek oldukları eski günlerdeki gibi duygulandırıyordu. O eski gerçeklerin hayaliydi bu anılar. Bunu daha önce de yapmıştı. O öteki, o hayal meyal anımsanan dünyada da yapmıştı. İşte şimdi de yapıyordu. Düzlükte serbestçe koşuyor, koşuyordu. Ayağının altında, basılmamış yumuşak toprak. Başının üstünde uzanıp giden gökyüzü.

Su içmek için bir derenin kıyısında durdular. Durunca John Thornton geldi aklına. Oturdu. Kurt, kararlı bir inatla çağrının geldiği yere doğru ilerlemeye başladı. Sonra yanına geldi. Burnunu uzattı. Koklaştılar. Sanki ona cesaret vermeye çalışıyordu. Ama Buck arkasını döndü. Ağır ağır, geldikleri yoldan geri dönmeye başladı. Bir saate yakın bir süre, vahşi kardeşi, yavaşça hırlayarak yanında koştu. Sonra oturdu. Burnunu havaya dikti. Uludu. Yaslı bir ulumaydı bu. Buck durmadan yoluna devam etti. Ve uluma uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı... Duyulmaz oldu.

Buck kendini kampa attığı zaman John Thornton yemek yiyordu. Buck bir sevgi krizi, bir sevgi çılgınlığı içinde onun üstüne atladı. Yere yıktı. Üstüne tırmandı. Yüzünü gözünü yaladı. Elini ısırdı. John Thornton'un deyimiyle "maskaralıklar" yaptı. Bu arada John Thornton onu ileri geri sarsıyor, sevgiyle küfrediyordu.

Buck iki gün iki gece kamptan dışarı adım atmadı. İki gün iki gece Thornton'u gözünden kaçırmadı. Çalışırken peşinden gidiyor, çevresinde dolaşıyordu. Yemek yerken oturup onu seyrediyordu. Akşamları yatağına ka-

dar götürüyor, sabahları yatağında karşılıyordu. Ama iki gün sonra, ormandan gelen çağrı, eskisinden de baskın, daha keskin bir tonda çınlamaya başladı. Buck huzursuzlandı. Vahşi kardeşini anımsıyor, yamacın ötesindeki yüze gülen topraklar, yaban ormanları arasından kurtla yan yana koşmaları aklına düşüyordu. Bu anılar onu rahatsız ediyor, huzursuzluk veriyordu. Bir kere daha ormana uzandı. Ama vahşi kardeşi bir daha görünmedi. Uzun uzun kulaklarını dikip dinledi. Ama o yaslı uluma bir daha hiç duyulmadı.

Buck, geceleri dışarıda geçirmeye başladı. Bazen günlerce kamptan uzak kaldığı oluyordu. Bir keresinde, derenin sonundaki yamacı geçti. Ağaçlar ve sular ülkesine indi. Oralarda bir hafta dolaştı durdu. Vahşi kardeşinin yeniden görünmesini boşuna bekledi. Onunla ilgili bir şey bulma umuduyla boşuna arandı. Yol boyu yiyeceği eti daha canlıyken yakalayıp öldürüyor, o yorulmak bilmez rahat, uzun adımlarıyla koşuyordu. Bir yerlerde denize dökülen geniş bir ırmakta alabalık avladı. Onun gibi balık avlarken sineklerin sokmasıyla kör olmuş, çaresiz, perişan, öfkeyle ormanda dolaşan koca bir kara ayıyı da bu ırmağın kıyısında paraladı. Ayının gözleri görmüyordu. Çaresizdi. Bitkindi. Yine de zorlu bir dövüş oldu. Bu dövüş, Buck'ın ta derinlerde çöreklenmiş vahşiliğini hepten ayaklandırdı. İki gün sonra ayının yanına döndü. Bir düzine porsuk, leşin başında toplanmışlar, senindi benimdi kavgası yapıyorlardı. Onları çil yavrusu gibi dağıttı. Kaçanlar arkalarında bir daha kavga edemeyecek iki arkadaşlarını bıraktılar.

Kana susamışlık her zamankinden güçlü, her zamankinden etkili olmaya başlamıştı. Buck öldürücüydü. Yırtıcıydı. Yaşayanları yiyerek yaşıyordu. Tek başına, kimseden yardım görmeden, sadece kendi gücü ve yiğitliğiyle güçlülerden başkasına yaşam hakkı olmayan bu

düşman çevrede zaferden zafere koşarak yaşıyordu. Bütün bunlar onu gururlandırdı. Bu büyük gururun tutsağı oldu. Bu gurur onun gövdesine, eline, ayağına, her yanına bulaştı. Bütün hareketlerinde bu gurur vardı. Her kasının oynayışında bu gurur vardı. Azametli azametli yürüyüşünde bu gurur vardı. O görkemli, o güzelim tüylerini daha da bir güzelleştirdi, daha da bir parlattı bu gurur. Burnuyla gözlerinin üstündeki, sürüden ayrılmış o kahverengi lekelerle, göğsünün tam ortasından uzanan beyaz tüyler olmasa, pekâlâ kurt sanılabilirdi. Bir kurt azmanı. Tüm kurtların en irisinden de iri bir koca kurt. İriliğini ve ağırlığını St. Bernard babasından almıştı. Ama bu iriliğe ve ağırlığa çoban köpeği olan anası biçim vermişti. Burnu uzun, kurt burnuydu. Tüm kurt burunlarının en irisinden de iri, uzun bir kurt burnu. Kafası kurt kafasıydı. Tüm kurt kafalarının en irisinden de iri bir kurt kafası.

Kurnazlığı kurt kurnazlığıydı. Vahşi bir kurnazlık. Anlayışı ve aklı ise çoban köpeği anlayışı ve St. Bernard aklıydı. Ve bütün bunlar ve bütün bunlara ilaveten okulların en vahşisinde edinilen deneyimler, onu vahşi topraklar üstünde gezinenlerin en korkunçlarından biri kadar korkunç yapmıştı. Et yiyen bir hayvandı. Ve sürekli olarak sadece et yediği için gittikçe irileşiyordu. Gittikçe heybetli olmuştu. Yaşamının doruğundaydı. Her yanından güç kuvvet, her yanından yiğitlik ve cesaret fışkırıyordu. Thornton elini sırtında gezdirip onu okşarken, elinin hareketini bir dizi çıtırtı izliyordu. Elin dokunuşuyla, her bir tüy içinde kapalı kalmış mıknatıs gücünü koyuveriyordu. Her yeri, beyni ve bedeni, sinirleri ve lifleri sımsıkı bağlıydı birbirine. Ve her yerinde mükemmel bir denge ya da bir uygunluk, bütünlük vardı. Hareket gerektiren her görüntüde, her seste, her olayda şimşek hızıyla fırlardı yerinden. Kızak köpekleri ataktan korun-

mak ya da atak yapmak için hızla sıçrarlardı. O sanki uçuyordu havada. Kıpırtıyı görür ya da sesi işitir işitmez öteki köpekler daha ne olduğunu kavrayamadan, o harekete geçmiş olurdu. Aynı anda algılıyor, aynı anda kavrıyor ve aynı anda karşılık veriyordu. Aslında bu üç hareket, algılama, kavrama ve karşılama birbirini izliyordu. Ama aralarında öylesine bölünmez, öylesine ufak zaman farkları vardı ki, aynı anda oluyormuş gibi görünüyordu. Kasları yaşam doluydu. Çelik yaylar gibi harekete geçiveriyorlardı. Yaşam, görkemli bir sel gibi kabarıyordu içinde. Mutlu, doymuş, şahlanmış bir yaşam. Ona öyle geliyordu ki, bu coşup taşan yaşam onu kendinden geçirecek, parçalayıp dışarı çıkacak ve cömertçe bütün dünyaya boşalacaktı.

Bir gün ortaklar oturmuşlar, Buck'ın kampın dışına doğru yürüyüşünü seyrediyorlardı. John Thornton, "Bunun gibi bir köpek daha gelmemiştir dünyaya," dedi.

Pete, "Tanrı onu yarattıktan sonra, kalıbı kırmış olmalı," diye cevap verdi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye bu fikre katıldı Hans.

Buck'ın kamptan çıkışını gördüler. Ama ormanın gizliliği içine girer girmez bir anda oluşan o korkunç değişimi görmediler. Artık yürümüyordu. Bir anda vahşete ait bir yaratığa dönüştü. Yavaşça kayıyor, yabankedileri gibi sessiz ilerliyordu. Gölgeler arasından bir görünüp bir kayboluyor, yeniden görünüyor yeniden kayboluyordu. Gölgeler arasından geçen bir gölgeydi o. Hayvanların gizlendiği her çalılıktan nasibini almayı biliyordu. Yılan gibi karnının üzerinde sürünmeyi, yılan gibi sıçrayıp diş geçirmeyi biliyordu. Kekliği yuvasından çekip alabilirdi. Tavşanı uykudayken öldürebilirdi. Ağaca tırmanmakta bir an geciken sincapları yan yolda dişleyebilirdi. Göllerde erişemeyeceği balık, setlerini onaran kunduzlar ara-

sında gafil avlayamayacağı yoktu. Keyif için ya da alışkanlıktan öldürmüyordu. Karnını doyurmak için öldürüyordu. Ve kendi öldürdüğü şeyleri yemeyi tercih ediyordu. Pusu kurmak, bir yerde eğlence haline gelmişti onun için. Sincaplara pusu kuruyor, yakaladığı zaman koyuveriyor, onların ölüm korkusu içinde çeneleri atarak ağaçların tepelerine tırmanmalarını seyrediyordu. Bunlar büyük bir sevinç ve keyif veriyordu ona.

O yılın sonbaharı yaklaşırken, yabangeyikleri gitgide daha sık görünmeye başladı. Ağır ağır yürüyor, kışı sert rüzgârların pek işlemediği alçak ve kuytu vadilerde karşılamaya gidiyorlardı. Buck sürüden ayrılmış bir yavruyu haklamıştı bu arada. Ama daha büyük, daha heybetli bir av peşindeydi. Bir gün derenin sonundaki yamaçta, tam istediği gibi bir av buldu. Yirmi geyiklik bir sürü, ağaçlar ve sular ülkesinden çıkmış geliyordu. Başlarında kocaman bir erkek geyik vardı. Korkunç bir öfke içindeydi, iki metreye yaklaşan yüksekliğiyle, Buck'ın arayıp da bulamadığı heybette bir rakipti. On dört çatala ayrılan ve bir ucundan öbürüne iki metrelik bir genişliği kapsayan, parmakları açılmış bir el gibi yükselen boynuzlarını tos vuracak gibi öne arkaya sallıyordu. Buck'ı görünce gözleri kötü ve keskin bir parıltıyla yandı. Korkunç bir sesle kükredi.

Geyiğin yanından, hemen böğrünün önünden tüylü bir okun sapı çıkıyordu. Öfkesinin sebebi buydu. Atalarının ilkel dünyasındaki eski av günlerinden gelen bir içgüdüyle, Buck onu sürüden ayırmaya çalıştı. Kolay iş değildi bu. Boynuzların ve tek vuruşta canını alabilecek o yayvan ayakların erişemeyeceği bir uzaklıkta duruyor, hayvanın önünde sıçrayıp havlıyordu. Bu sivri dişli tehlikeye arkasını dönüp yoluna devam edemediği için, geyik öfke nöbetlerine tutuluyordu. Böyle anlarda Buck'a tos vurmak için fırlıyor, ama Buck çevik bir hareketle bun-

dan sıyrılıyordu. Sonra onu kaçınılması olanaksız bir şekilde kızıştırarak üzerine çekiyordu. Böylece arkadaşlarından ayrılmış oluyordu. Ama hemen erkek geyiklerden birkaçı Buck'ın üzerine yürüyor ve arkadaşlarının yeniden sürüye katılmasını sağlıyorlardı.

Vahşi dünyanın bir sabrı vardır. Yorulmak, bıkmak nedir bilmeyen bir sabır. Avının peşini bırakmayan bir sabır. Yaşamın kendisi gibi ısrarlı, dirençli bir sabır, örümceği saatler ve saatler boyu ağında kımıldamadan tutan işte bu sabırdır. Yılanı çöreklenip öyle oturtan bu sabırdır. Panteri kurduğu pusuda bekleten bu sabırdır. Bu sabır yaşamın sabrıdır. Hem de tuhaf bir çelişkisi vardır. Yaşam, hayat dolu varlıklara yine hayat dolu varlıkları avlamak için bu sabrı verir. Bu sabır Buck'ta da vardı. Sürünün yanından ayrılmıyordu. Yanlarında koşuyor, yürüyüşlerini aksatıyor, engelliyordu. Erkek geyikleri kızdırıyordu. Dişi geyikler yavrularını kollamaya çalışıp tedirgin oluyorlardı. En öndeki, yaralı geyik ise çaresizlik içinde çılgına dönüyordu. Bu böyle yarım gün sürdü. Sanki bir tane değil, yüzlerce, binlerce Buck vardı. Sağdan saldırıyor, hışım gibi dönüp soldan saldırıyor, kurbanıyla sürünün arasına giriyor, yolunu kesiyordu. Nereye baksanız Buck vardı. Sağda, solda, önde, arkada. Geyiklerin sabrı tükeniyordu. Vahşi dünyanın, yenilmek yutulmak için yaratılmış bu canlılarındaki sabır, yemek yutmak için yaratılmış canlılarındaki kadar güçlü ve sürekli olmuyordu.

Gün ilerledi. Güneş kuzeybatıdaki yatağına çekildi. Sonbahar gecelerinin altı saat süren karanlığı indi. Geyikler yavaş yavaş gerilemeye başladılar. Düşmanından paçasını kurtaramayan liderlerinin yardımına pek de istekle koşmaz oldular. Kış yaklaşıyordu. Alçak vadilere bir an önce varmaları gerekiyordu. Onları yollarından alıkoyan bu yorulmak bilmez yaratık silkip atılacak, ge-

ride bırakılacak gibi değildi. Üstelik tehlikede olan ne öteki erkek geyiklerin hayatıydı ne de bütün sürünün. Onlardan sadece birinin başı isteniyordu. Kendi canlarına oranla, bir başkasının ölümü tabii ki daha az önemliydi. Sonunda yollarına devam edebilmek için onlardan istenilen bu haracı vermeyi kabul ettiler.

Akşamın alacakaranlığında, yaşlı geyik başını önüne eğdi, arkadaşlarının sönmekte olan günün son ışıklarında ayaklarını sürüye sürüye geçip gidişlerini seyretti. Bir zamanlar sevişmiş olduğu dişi geyikler, babalık ettiği yavrular, önderlik ettiği erkek geyikler. Hepsi, hepsi başlarını bile çevirmeden geçip gittiler. Onların peşinden gidemedi. O amansız, o insafsız sivri dişli tehlike burnunun dibinde bitivermişti yine. Kaçacak yer yoktu. Yarım tondan da yüz elli kilo ağır çekiyordu geyik. Uzun bir ömür sürmüştü. Güçlü bir yaşam. Dövüş ve mücadele dolu bir yaşam. Ve işte sonunda, başı kendi fırlak kemikli koca dizlerine kadar bile gelmeyen bir yaratığın dişlerinde geliyordu ölüm.

O andan sonra, Buck avını hiç bırakmadı. Ne gece ne gündüz. Ne bir anlık dinlenme hakkı tanıdı ne de ağaç yapraklarını, söğütlerin ve huş ağaçlarının yeni sürgünlerini yemesine fırsat verdi. Yanından geçip gittikleri şırıl şırıl dereciklere eğilip susuzluğunu gidermesine de meydan vermedi. Geyik, sık sık büyük bir umutsuzluk içinde ileri fırlıyor, çaresiz bir koşu tutturuyordu. Böyle zamanlarda Buck onu durdurmaya kalkışmıyordu. Rahat ve uzun adımlarla peşinden gidiyor, işin bu yola dökülmesinden hoşlanıyordu. Geyik durduğu zamanlar uzanıp yatıyor, bir şeyler atıştırmaya ya da bir yudum su içmeye çabaladığı zaman saldırıp geyiğin karşısına dikiliveriyordu.

Bir ağacı andıran boynuzların altındaki o koca kafa gitgide aşağı düştü. O ayaklarını sürüye sürüye yürüyüşü

gitgide daha da ağırlaştı. Sık sık ve uzun uzun durmaya başladı. Durduğu zamanlar burnu toprağa dikiliyor, kulakları düşüyordu. Bu arada da Buck, su içip dinlenmek için bol bol zaman kazanıyordu. Kırmızı dili dışarı sarkmış, soluk soluğa koşan Buck, her şeyde bir değişimin başladığını görüyordu. Toprakta yeni bir kaynaşma, yeni bir kımıltı seziyordu. Geyiklerin geldiği gibi, başka canlılar da yollara düşmüş geliyorlardı. Orman, su ve hava onların varlığıyla yeniden can buluyor, kalbi onlarla atıyor gibiydi. Bir şey görmedi. Duymadı. Koku almadı. Yine de bunun böyle olduğunu biliyordu. Bir başka sezgiyle, anlaşılmaz bir sezgiyle garip bir şeyler olduğunu, bir şeyler döndüğünü fark ediyordu. Elindeki işi bitirir bitirmez bunu araştırıp ne olduğunu öğrenmeye karar verdi.

Dördüncü günün sonunda, koca geyiği yıktı yere. Bir gün bir gece avının başından ayrılmadı. Bir yiyor, bir uyuyor, yine yiyor, yine uyuyordu.

Sonra dinlenmiş, güçlenmiş olarak kalktı. Kampa ve John Thornton'a yöneldi. O uzun, rahat adımlarla koşmaya başladı. Saatlerce ve saatlerce koştu. Karmakarışık ormanlar, sular arasından yolunu hiç kaybetmeden, bu yabancı topraklardan insanoğlunu ve onun pusulasını utandıracak bir isabetle geçip evinin yolunu tuttu.

İlerledikçe, topraktaki bu yeni kaynaşmayı daha da çok sezinlemeye başladı. İleride, uzaklarda, bütün yaz olduğundan çok daha başka bir yaşam kımıltısı vardı. Bunu artık sadece o garip, o anlaşılmaz sezgiyle anlamıyordu. Kuşlar şarkılarında bunu söylüyor, sincaplar bunun gevezeliğini yapıyor, rüzgâr bunu fısıldıyordu. Birkaç kere durdu. Temiz sabah havasını derin derin içine çekip kokladı. Aldığı solukta bile, ona daha hızlı, daha daha hızlı gitmesini söyleyen bir şey vardı. Bir felaketin yaklaştığını, o ana kadar olmamışsa bile pek yakında bir felaket olacağını duyuyor, bu sezgiyle adımlarını sıklaştı-

rıp hız alıyordu. Derenin sonundaki yamacı geçip de kampa doğru inmeye başladığı zaman, adımlarını daha bir dikkatli, daha bir etrafı kollayarak atmaya başladı.

Kampa beş kilometre kala, bütün tüylerini kabartıp diken diken eden taze bir ize rastladı. Bu iz dosdoğru kampa ve John Thornton'a uzanıyordu. Buck koştu. Hızla, hiç durmadan koştu. Çevresindeki her şeye, en küçük ayrıntılarına kadar her şeye dikkatle bakıyordu. Her şey dile geliyor, olanların hikâyesini anlatıyordu ona. Sonun, o korkunç sonun hikâyesini. Burnu, izinden gittiği o canlıların değişik kokularını getiriyordu ona. Ormanın, korkunç olaylara gebe büyük sessizliğini fark etti. Kuşlar görünmüyordu ortalıkta. Sincaplar saklanmışlardı. Sadece bir sincap gördü. Gri, pırıl pırıl tüylü bir sincap. Yıkılmış bir kütüğün, çürümüş, kurşuni kabuğuna öylesine yapışmıştı ki, ağacın bir yumrusu gibi görünüyordu.

Buck, kayıp giden bir gölgenin itisiyle koşarken, birden sanki biri tutup çevirmiş gibi burnu yana döndü. Yeni kokuyu izledi. Bir fundalığa geldi. Ve Nig'i buldu. Bir yanının üstüne devrilmiş yatıyordu. Buraya kadar sürüklenmiş, burada ölmüştü. Sapı tüylü bir ok gövdesini delip geçmişti. Bir yanından okun ucu, bir yanından tüyler içindeki sapı görünüyordu.

Otuz metre kadar ileride, Thornton'un Dawson'da aldığı kızak köpeklerinden birine rastladı. Tam yolun üstünde yatmış, can çekişiyordu. Buck onun yanında durmadan, dolanıp yürüdü. Uzaktan uzağa sesler geliyordu kamptan. Düşme kalkma sesleri, devrilen bir şeylerin çıkardığı sesler. Curcuna vardı sanki. Karnının üstünde sürünerek, düzlüğe yanaştı. Hemen ağaçların bittiği yerde Hans'ı buldu. Yüzükoyun yatıyordu. Vücudundaki tüylü oklarla bir kirpiye dönmüştü. Buck onu gördüğü anda, çam dallarından yapılma kulübenin olduğu yere baktı.

Ve bakar bakmaz omuzlarındaki, boynundaki bütün tüyler dikiliverdi havaya. Önüne geçilmez bir öfke kasırgası sardı her yanını. Hırladığını hiç fark etmedi. Oysa kükrer gibi, korkunç bir hırlama tutturmuştu. Ömründe son kez, hırsın akıl ve kurnazlığa üstün gelmesine izin verdi. Aklı başından gitmişti. John Thornton'a olan o yüce sevgisi yüzünden aklı başından gitmişti.

Yeehat kabilesinin adamları, çam dallarından yapılma kulübe yıkıntısının çevresinde ölüm dansları yapıyorlardı. Korkunç bir kükreme duydular. Ve o ana kadar benzerini hiç görmedikleri bir hayvanın üzerlerine doğru atıldığını gördüler. Buck'tı bu. Canlı bir öfke kasırgası olan Buck. Yıkmak, parçalamak, yok etmek için kendini kaldırıp onların üstüne atıyordu. Bir yay gibi en öndeki adamın üstüne fırladı. Yeehat'lerin reisiydi bu. Bir anda adamın gırtlağını bir boydan bir boya paraladı. Şahdamarını kopardı. Kan bir sel gibi oluk oluk boşalmaya başladı. Oluk oluk, ığıl ığıl kan. Kurbanıyla fazla oyalanmadı. Atlayıp geçti. Bir ikincisinin boğazı yırtılıverdi aynı anda. Artık onun önüne geçmeye imkân yoktu. Adamların ortasına daldı. Yırtıyor, paralıyor, öldürüyor, yok ediyordu. Bir an durmuyor, bir an yavaşlamıyordu. Üzerine savrulan oklardan daha hızla dalıyordu. Hareketleri öylesine akıl almaz bir çabukluktaydı ve yerliler öylesine birbirlerine yakın duruyorlardı ki, ona attıkları oklarla birbirlerini vuruyorlardı. Genç bir avcı Buck'a mızrak savurdu. Ama Buck mızraktan önce fırlamıştı yerinden. Mızrak gitti, bir başka avcının göğsüne saplandı. Ucu adamın sırtını delip öteye geçti. Yerliler paniğe kapıldılar. Dehşet içinde ağaçların arasına doğru kaçtılar. Bir yandan koşuyor, bir yandan Kötü Ruh'un baskınına uğradıklarını söylüyorlardı.

Buck, gerçekten de şeytanın ta kendisiydi. Peşlerini bırakmıyor, soluk aldırmıyordu. Ağaçların arasına onlar-

la beraber dalıyor, geyiği yıktığı gibi, birer birer yere indiriyordu onları da. O gün, Yeehat'ler için korkunç bir gün oldu. Çil yavrusu gibi dört bir yana dağıldılar. Açılabildikleri kadar açıldılar, yayılabildikleri kadar yayıldılar. Kurtulanların bir vadide yeniden bir araya gelip kaç kayıp verdiklerini anlamaları için aradan tam bir hafta geçmesi gerekti. Kovalamaktan bıkan Buck ise ıssız, sessiz kampa döndü. Pete'i buldu. Yatağında battaniyelerin arasında, yüzünde o ilk anlık şaşkınlıkla, öldürülmüş yatıyordu. Thornton'un umutsuz çabası olduğu gibi toprağa kazılmıştı. Buck bu izleri koklaya koklaya derin bir gölün kıyısına kadar ulaştı. Gölün kıyısında, başı ve ön ayakları suyun içinde, Skeet yatıyordu. Sonuna kadar efendisine bağlı kalmıştı. Göl çamurluydu. İçine sürüklenen altın tozlarıyla rengi değişmişti. Ve ser verir, sır vermez bir gizlilikle içindekileri saklıyordu. John Thornton'u saklıyordu. Buck onun izini suya kadar izlemişti. Sudan öteye de hiçbir iz yoktu.

Bütün gün boyunca, Buck ya gölün kıyısında dalgın dalgın dolaştı ya da kampa koşup kükreyerek etrafı araştırdı. Ölümün bir hareketsizlik, yaşayanların hayatlarından çıkıp uzaklara gidiş olduğunu biliyordu. Ve John Thornton'un öldüğünü biliyordu. Bu, onun içinde bir boşluk yarattı. Açlığa benzer bir boşluk. Ağrıyan, ağrıyan, hiç durmadan ağrıyan bir boşluk. Hiçbir yemeğin doyuramayacağı bir boşluk.

Arada bir, Yeehat'lerin ölülerine bakmak için durduğu zamanlar bu boşluğun verdiği acıyı duymaz oluyor, unutuyordu. Ve o zaman içinden büyük bir gururun fışkırdığını duyuyordu. O güne kadar bilip duyduğundan çok daha yüce, çok daha güçlü bir gurur. İnsan öldürmüştü. Avların en soylusunu. Ve sopaya sopa, dişe diş yasasına karşı çıkarak. Cesetleri merakla kokladı. Öyle kolay ölmüşlerdi ki. Bir kızak köpeğini öldürmek bile

daha zordu. Onun dengi değildi insanlar. Okları ve mızrakları ve sopaları olmadan hiçbir işe yaramazlardı. Bundan sonra onlardan korkmayacaktı. Ellerinde oklar ve mızraklar ve sopalar olmadığı zaman onlardan hiç mi hiç korkmayacaktı.

Gece oldu. Dolunay ağaçların arkasından yükseldi, yükseldi. Toprak aydınlandı. Ay ışığı, bir gündüz hayaleti gibi aydınlattı her yanı. Ve gecenin gelişiyle, dalgın dalgın düşünen yaslı Buck, ormanda bir yeni yaşamın, Yeehat'lerinkinden başka bir yaşamın kımıl kımıl kıpırdadığını duydu. Kalktı. Dinledi. Kokladı. Uzaklardan, çok uzaklardan keskin, acı bir uluma geldi. Onu başka ulumalar izledi. Bir koro gibi. Dakikalar ilerledikçe, sesler daha yakından, daha yüksek tonda gelmeye başladı. Buck, anılarından kopup gitmeyen o öteki dünyanın seslerini tanıdı.

Açıklığın ortasına yürüdü. Dinledi. Çağrıydı bu. O çok sesli çağrı. Bundan öncekilerden çok daha çekici, bundan öncekilerden çok daha karşı konulmaz bir çağrı. Ve Buck, bundan önce hiç olmadığı gibi, bu çağrıya koşmaya hazırdı. John Thornton ölmüştü. Son bağ da kopmuştu, insanlar ve insanlarla ilgili hiçbir şey tutamazdı artık onu.

Yeehat'lerin canlıları öldürdükleri gibi, yiyeceklerini yol boyu canlıyken öldüre öldüre, göçen yabangeyiklerini avlaya avlaya, ağaçlar ve sular ülkesinden geliyordu kurt sürüsü. Ağaçlar ve sular ülkesinden çıkıp Buck'ın vadisine yayılıyordu kurt sürüsü. Ay ışığının yıkadığı düzlüğe gümüşi bir sel gibi boşandılar. Ve düzlüğün ortasında Buck kımıldamadan durdu. Bir heykel gibi dikildi. Onların gelmesini bekleyerek durdu. Kurtlar korktular. Öylesine kocaman ve öylesine hareketsizdi. Bir an sessizlik oldu. Durdular. Sonra en gözüpekleri Buck'ın üstüne atladı. Buck bir şimşek gibi vurdu. Boynunu kır-

dı. Sonra durdu. Eskisi gibi, hiçbir şey olmamış gibi kımıldamadan durdu. Kurt arkasında acıyla kıvranıyor, debeleniyordu. Üçü de, peş peşe aynı atağı denediler. Üçü de peş peşe çekildiler. Yırtılan boğazlarından, paralanan omuzlarından sel gibi akan kanlar içinde çekildiler. Bu bütün sürünün ileri atılmasına yetti. Karmakarışık bir halde, birbirine girmiş bir kütle gibi, avı bir an önce yere yıkma hırsıyla önlerini görmez bir karmaşa içinde ileri atıldılar. İnanılmaz hızı ve çevikliği Buck'ı ayakta tuttu. Arka ayaklarının üstüne kalktı. Olduğu yerde dönmeye başladı. Koparıyor, parçalıyor, yırtıyordu. Her an her yere yetişiyordu. Art ayaklarının üstünde dikilmiş, düşmanın saldırısına göre dönüp dururken, öylesine büyük bir hız içindeydi ki, kurtlar karşılarında bitip tükenmek bilmez bir Buck duvarı görüyorlardı. Onların arkasına geçmelerine engel olmak için gerilemek zorunda kaldı. Göle kadar çekildi. Gölü geçti. Dere yatağına girdi. Kumun bir set gibi yığıldığı yere kadar geriledi. Adamlar altın toplarken, bu yığını bir dik açı biçiminde kazmışlardı. Buck buraya girdi. Artık güvendeydi. Üç yanı da kapalıydı. Savunmak ve saldırmak için sadece önü açıktaydı.

Ve öylesine bir savundu ve öylesine bir saldırdı ki, yarım saat sonra kurtlar yenilip çekildiler. Hepsinin dili dışarıda sallanıyordu. Dişleri ay ışığında beyaz beyaz, insafsız insafsız parlıyordu. Kimi başını kaldırıp kulaklarını dikerek yatmıştı; kimi ayakta, onu seyrediyordu. Kimi gölden su içiyordu. Ve bir kurt, ince uzun, boz bir kurt çekine çekine yaklaştı. Dostça ilerledi. Buck, bir gün bir gece yan yana, baş başa koştuğu vahşi kardeşini tanıdı. Alçak sesle hırlıyordu. Buck da hırladı. Koklaştılar.

Sonra yaşlı, sıska, suratı dövüşlerde, savaşlarda aldığı yaraların izleriyle dolu bir kurt yaklaştı. Buck'ın dudakları titremeye başladı. Hemen hırlamaya hazırlandı. Koklaştılar. Bunun üzerine yaşlı kurt yere çöktü. Burnu-

nu aya doğru dikti. Uzun uzun, o uzun kurt ulumasıyla uludu. Ötekiler çöktüler. Uludular. Artık çağrı, yanılgı götürmez bir kesinlikle geliyordu Buck'a. O da oturdu. Uludu. Bu bitince, durduğu yerden çıktı. Kurtlar çevresini aldılar. Yarı dostça, yarı vahşi kokladılar onu. Liderler, sürünün başına geçip uludular. Ağaçlara doğru atılıp uzaklaşmaya başladılar. Kurtlar, koro halinde uluyarak peşlerinden koştular. Ve Buck onlarla beraber koştu. Vahşi kardeşiyle yan yana. Uluyarak.

Buck'ın öyküsü burada da bitebilir. Aradan pek çok yıl geçmeden, Yeehat'ler, bozkurtların soyunda bir değişim olduğunu fark ettiler. Aralarında, burunlarıyla gözlerinin üstü kahverengi lekeli, göğüsleri beyaz tüylü kurtlar türemişti. Ama Yeehat'leri en çok şaşırtıp korkutan, sürünün başında koşan bir Hayalet Köpek'ti. Bu Hayalet Köpek'ten korkuyorlardı. Çünkü onlardan daha kurnazdı. Çünkü şiddetli kışlarda kamplarına dalıyor, yiyeceklerini çalıyordu. Çünkü kurdukları kapanları bozuyor, yakaladıkları hayvanları götürüyordu. Çünkü köpeklerini öldürüyordu. Çünkü en gözüpek avcılarını yere yıkıyordu.

Hayır, öykü burada da bitmedi. İş bu kadarla da kalmadı. Kampa bir daha dönmeyen avcılar vardı. Karların arasında, gırtlakları yırtılıp paralanmış yatan avcılar bulunuyordu. Ve karların üzerinde, kurtların en irisininkinden iri ayak izleri görülüyordu. Her sonbahar, Yeehat'ler yabangeyiklerinin göçünü izleyip av sürdürürler. Bu av süresince, hiç uğramadıkları bir vadi vardır. Ve ateşin başında oturup konuşurlarken, laf dönüp dolaşıp Kötü Ruh'un o vadiye yerleştiğine gelip dayanır. Ve kadınlar üzülürler.

Yazları bir konuğu vardır bu vadinin. Yeehat'ler onun oraya geldiğini bilmezler. Büyük, kocaman bir kurt. Muhteşem tüylerle kaplı bir kurt. Bütün öteki kurtlar

gibi ve bütün öteki kurtlardan farklı bir kurt. Yüze gülen ağaçlar ve sular ülkesinden tek başına çıkar, ağaçların arasındaki bir düzlüğe iner. Burada, çürümüş geyik derisi torbalardan sarı bir derecik akar gider. Toprağa gömülür. Çevresinde uzun uzun otlar vardır bu derenin. Üstü küflenmiştir. Bu otlar ve küf onun sarılığını güneşten saklarlar. Kurt burada bir süre dalıp kalır. Sonra, gitmezden önce bir defa uzun uzun ve acı acı ulur.

Ama her zaman yalnız değildir o. Uzun kış geceleri bastırınca, kurtlar avlarının peşinden vadilere indiği zamanlar, sürünün başında görürsünüz onu. Solgun ay ışığında ya da kuzeyin alev alev günbatımında, arkadaşlarının önünde bir dev gibi atlayıp ilerlediğini görürsünüz. Daha genç bir dünyanın şarkısını, sürünün şarkısını söylerken görürsünüz.

BEYAZDİŞ

Çeviri

Omca A. Korugan

1

Av peşinde

Donmuş nehrin iki yanını kaplayan ladin ormanları karanlık ve asık suratlıydı. Buzlu beyaz örtülerini yakın zamanda esen bir rüzgârla yitirip kara ve uğursuz bir görünüme bürünen ağaçlar azalan ışıkta birbirlerine yaslanıyor gibiydi. Etrafta uçsuz bucaksız bir sessizlik hüküm sürüyordu. Toprak da ıssızdı; cansız, hareketsiz, öylesine yalnız ve soğuktu ki ruhunda kedere bile yer yoktu. İçindeki bir şeyler kahkahayı andırsa da kederden beter bir kahkahaydı bu – Sfenks'in kahkahası kadar neşesiz, buz kadar soğuk, yanılmazlığın nemrutluğundan payını almış bir kahkaha. Yaşamın gerektirdiği çabaya ve o çabanın beyhudeliğine kahkahalarla gülen sonsuzluğun ustalıkla yüklü, tarif edilemez bilgeliğiydi. Doğaydı o – Kuzey'in donuk kalpli Vahşi Doğası.

Ama yine de yaşam vardı, her taraftaydı ve meydan okuyordu. Donuk nehrin aşağısında kurdu andıran bir sıra köpek zorlukla ilerliyordu. Sert postları buz tutmuştu. Solukları daha ağızlarını terk ederken havada donuyor, çıkan buhar köpükleri tüylerinin üstüne konup buz kristalleri oluşturuyordu. Hayvanların üzerinde deri koşum takımları vardı ve deri kayışlar onları arkalarında sürükledikleri kızağa bağlıyordu. Sağlam huş ağacı kabuğundan yapılmış ayaksız kızağın tüm alt yüzeyi kara de-

ğiyordu. Burnu, önünde bir dalga gibi yükselen yumuşak karı altına alabilsin diye yukarı kıvrılmıştı. Kızağın üzerinde sıkıca bağlanmış, dar ve uzun dikdörtgen bir sandık duruyordu. Başka şeyler de vardı: battaniyeler, bir balta, bir kahve demliği ve bir de tava. Ama esas göze çarpan ve en fazla yer kaplayan şey, dar ve uzun dikdörtgen sandıktı.

Köpeklerin önünde bir adam, ayağında geniş kar ayakkabılarıyla zorlukla ilerliyordu. Kızağın arkasında da yine zorlukla ilerleyen başka bir adam vardı. Kızağın üstündeki sandığın içindeyse artık tüm zorlukları ardında bırakmış üçüncü bir adam yatıyordu – Vahşi Doğa'nın karşısında yenik düşmüş, yerinden kımıldayacak ya da mücadele edecek hali kalmamış bir adam. Vahşi Doğa hareketten hazzetmez. Yaşam ters gelir ona, çünkü yaşam harekettir, onun amacı ise her hareketi yok etmektir. Denize doğru akmasın diye suyu dondurur; ta yüreklerine kadar buz tutsunlar diye ağaçların özsularını çeker; ama Vahşi Doğa'nın en gaddarca ve korkunç şekilde dize getirdiği, insandır – tüm yaşayanlar içinde en kaynaşık olan ve her hareketin önünde sonunda durması gerektiği hükmüne her daim isyan eden insan.

Ama önde ve arkada, henüz ölmemiş olan iki adam korkusuzca ve inatla ilerliyorlardı. Bedenlerini kürklere ve yumuşak tabaklanmış derilere sarmışlardı. Kirpikleri, yanakları ve dudakları, donan soluklarının oluşturduğu kristallerle öyle bir kaplanmıştı ki yüzleri tanınmayacak haldeydi. Hortlak maskeleri takmışlardı sanki, hayaletler âleminde bir hortlağın cenazesini kaldıran cenaze levazımatçıları gibiydiler. Ama bütün bunların altında iki insandılar – bu ıssız, alaycı ve sessiz diyarı delip geçmeye çalışan iki adam, uzayın derinlikleri kadar uzak, yabancı ve cansız bir âlemin kudretini karşılarına almış, devasa bir maceraya kalkışmış iki cılız maceracı.

Soluklarını bedenlerinin gayretine saklayarak konuşmadan yola devam ettiler. Sessizlik dört bir yanlarındaydı, elle tutulur varlığıyla üstlerine geliyordu. Suyun derinliklerindeki atmosferlerce basınç bir dalgıcın vücudunu nasıl etkilerse sessizlik de adamların aklını öyle etkiliyordu. Sonu gelmez enginliğin ve değişmez iradenin ağırlığıyla onları eziyordu. Adamları kendi akıllarının en ücra kovuklarına doğru itiyor ve onları ezip insan ruhuna özgü sahte heveslerini, aşırı heyecanlarını ve yersiz kendini beğenmişliklerini tıpkı bir üzümün suyunu çıkarır gibi sıkıp çıkarıyordu; ta ki kendilerini, acımasız doğa şartları ve devasa güçlerin oyununun ve oynaşmasının orta yerinde beceriksizce ve akılsızca hareket eden birer noktacık ya da toz zerreciği gibi sonlu ve küçük hissettirene dek.

Bir saat, ardından bir saat daha geldi geçti. Kısa, güneşsiz günün donuk ışığı solmaya başladığı sırada, uzaklardan gelen belli belirsiz bir haykırış durgun havayı yardı. Uluma, en tiz notasına ulaşana dek aceleci bir telaşla yükseldi, orada bir süre çarpıntılı ve gergince devam etti ve sonra yavaşça yok olup gitti. Bir çeşit kederli vahşet ve aç bir sabırsızlıkla yüklü olmasaydı, kayıp bir ruhun feryadı sanılabilirdi. Öndeki adam, gözlerini arkadaki adamın gözleriyle buluşturana dek çevirdi başını. Ve sonra iki adam dar dikdörtgen sandığın üzerinden, küçük birer baş hareketiyle işaretleştiler.

Yükselen ikinci bir uluma, iğne gibi sivrilen tizliğiyle, sessizliği delip geçti. İki adam da sesin geldiği yeri tespit etti. Arkalarında kalıyordu – az önce geçtikleri karlı alanın bir yerlerinde. Yine arkalarından, bu kez ikincinin soluna doğru bir yerlerden, bir üçüncü haykırış öncekileri yanıtlarcasına yükseldi.

"Peşimizdeler Bill," dedi öndeki adam.

Sesi boğuk ve gerçekdışı geliyor, konuşmak için gözle görülür bir çaba harcıyordu.

"Et kıtlığı var," diye yanıtladı yoldaşı. "Günlerdir tek bir tavşan izi bile görmedim."

O noktadan sonra bir daha konuşmadılar ama kulakları, artları sıra yükselmeye devam eden av çığlıklarındaydı.

Karanlık inerken, köpekleri nehrin yanı başındaki bir öbek ladin ağacının arasına yöneltip kamp kurdular. Tabut, ateşin yanında hem masa hem de iskemle görevi görüyordu. Kurt kırması köpekler ateşin uzak yanına öbeklenmiş, kendi aralarında hırlaşıp didişiyor ama karanlığa doğru kaçmaya hiç de niyetli gibi görünmüyorlardı.

"Kampa bayağı yakın duruyorlar gibi geldi bana, Henry," dedi Bill.

Ateşin yanına çömelmiş, içinde bir buz parçası bulunan kahve demliğini ateşe oturtmaya çalışan Henry, kafasını salladı. Tabutun üstündeki yerini alıp yemeğini yemeye başlayana kadar da konuşmadı.

"Postlarının nerede güvende olduğunu biliyorlar," dedi. "Yemek yemeyi, yemek olmaya tercih ederler her zaman. Bayağı akıllıdır bu köpekler."

Bill kafasını salladı. "Orasını bilemem."

Yoldaşı ona merakla baktı. "Onların akıllı olmadığını söylediğini ilk kez duyuyorum."

"Henry," dedi öteki, yediği fasulyeleri özenle çiğnerken, "ben onları beslerken nasıl da tepiştiklerini fark ettin mi?"

"Her zamankinden daha fazla edepsizlik ettiler hakikaten," diye onayladı Henry.

"Kaç tane köpeğimiz var, Henry?"

"Altı."

"Şey, Henry..." Bill bir an durakladı sözcükleri daha bir önem kazanır belki diye. "Diyordum ki, Henry, altı tane köpeğimiz var. Ben de torbadan altı tane balık çı-

kardım ve köpeklere birer tane balık verdim. Ama Henry, bir tane balık eksik geldi."

"Yanlış saymışsındır."

"Altı tane köpeğimiz var," diye sakince tekrarladı diğeri. "Ben de altı balık çıkardım ama Tekkulak'a balık kalmadı. Sonra geri gelip torbadan bir balık daha çıkarıp ona verdim."

"Sadece altı köpeğimiz var," dedi Henry.

"Henry," diye devam etti Bill, "orada balık yiyenlerin hepsi köpekti demiyorum, ama kesinlikle yedi taneydiler."

Henry yemek yemeyi bırakıp ateşin öte tarafına doğru baktı köpekleri saymak için.

"Şu anda sadece altı tane var," dedi.

"Biri karların üzerinden koşarak uzaklaştı," dedi Bill serinkanlı bir güvenle. "Ben yedi gördüm."

Yoldaşı ona anlayışla baktı ve "Bu seyahat bittiğinde acayip sevineceğim," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Bill.

"Demek istediğim, bu taşıdığımız yük sinirlerimizi bozuyor. Baksana, olmayan şeyler görmeye başladın."

"Benim de aklıma geldi bu," diye yanıtladı Bill ciddiyetle. "Bu yüzden karda koşarak uzaklaştığını görünce kara baktım ve bıraktığı izleri gördüm. O zaman tekrar saydığımda köpekler altı taneydi. Kardaki izler hâlâ orada. Bakmak ister misin? Göstereyim sana."

Henry yanıt vermedi. Yemeği bitene kadar sessizce tıkınmaya devam etti, üstüne de bir kahve içti. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra konuştu:

"Yani şimdi sen diyorsun ki gördüğün..."

Karanlığın içinde bir yerlerden vahşice bir kederle feryat eden uzun bir uluma, sözünü kesmişti. Ona kulak vermek için durdu ve sonra elini sesin geldiği yöne doğru sallayarak cümlesini bitirdi, "... onlardan biriydi, ha?"

Bill başını salladı. "Aklıma ilk gelen şey o tabii. Köpeklerin yaptığı huysuzluğu sen de fark etmişsin."

Art arda gelen haykırışlar ve onlara verilen yanıtlar sessizliği tımarhaneye çeviriyordu. Dört bir yandan yükseliyordu ulumalar. Korkularından birbirlerine iyice sokulan köpekler ateşe öyle yaklaşmışlardı ki alevler tüylerini kavuruyordu. Bill piposunu yakmadan önce ateşe birkaç odun daha attı.

"Bana öyle geliyor ki senin biraz moralin bozulmuş," dedi Henry.

"Henry..." Devam etmeden önce bir süre düşünceli düşünceli piposunu içti. "Henry, düşünüyorum da şu herif senin benim gibilerinin asla olamayacağı kadar şanslıymış be."

Başparmağını üstünde oturdukları sandığa doğru sallayarak yanlarındaki üçüncü kişiyi işaret etti.

"Senle ben öldüğümüzde, Henry, cesetlerimizin üzerine koyacakları taşlar köpekleri uzak tutmaya yetersе kendimizi şanslı sayalım."

"Eh, bizim ne adamlarımız ne paramız ne de diğer şeylerimiz var onun gibi," diye katıldı Henry. "Senin benim gibilerin parası öyle şehirlerarası cenazeye filan da yetmez."

"Benim asıl anlamadığım, Henry, böyle bir herif, yani kendi memleketinde lord filan olan; yiyecekmiş, battaniyeymiş, şuymuş, buymuş derdi asla olmayan biri ne diye kalkıp dünyanın bir ucundaki, Allah'ın bile unuttuğu bu ıssız yerlere gelir... İşte buna kafam basmıyor."

"Evinde kalsaydı yaşlanmaya fırsatı olabilirdi," diye onayladı Henry.

Bill konuşmak için ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Onun yerine üzerlerine her yönden bastıran karanlık duvara doğru işaret etti. Zifiri karanlıkta hiçbir şey seçilecek gibi değildi – görebildikleri tek şey kor gibi yanan

bir çift gözdü. Henry başıyla ikinci bir çifti işaret etti, sonra da bir üçüncüsünü. Parlayan gözlerden oluşan bir halka çevirmişti kamplarının etrafını. Ara sıra gözlerden bir çifti hareket ediyor ya da kaybolup bir an sonra yeniden beliriyordu.

Köpeklerin huzursuzluğu artmaktaydı. Ani bir korku dalgasıyla ateşin bu yanına doğru kaçıştılar ve adamların ayaklarının dibine yanaşıp korkuyla sindiler. İtişip kakışma sırasında köpeklerden biri tam ateşin kenarına düşmüş ve postundan çıkan yanık kokusu havayı sararken acıyla ciyaklamıştı. Kargaşa, gözlerden oluşan halkanın huzursuzca kıpırdanmasına, hatta bir parça geri çekilmesine neden olduysa da köpekler sakinleşince o da tekrar yerine yerleşti.

"Cephanemizin bitmiş olması büyük şanssızlık be Henry."

Bill piposunu bitirmiş, arkadaşının yemekten önce karların üzerine yaydığı ladin dallarının üstüne kürkler ve battaniyelerle yatak yapmasına yardım ediyordu. Henry homurdanarak ayakkabılarının bağlarını çözmeye başladı.

"Kaç fişeğin kaldı demiştin?" diye sordu.

"Üç," yanıtı geldi. "Ama üç yüz tane olmasını isterdim. O zaman gösterirdim işte onlara. Allah'ın belaları!"

Yumruğunu parlayan gözlere doğru öfkeyle salladı ve ayakkabılarını ateşin karşısında güvenli bir yere yerleştirmeye girişti.

"Bu soğuk da artık kesse iyi olur," diye devam etti. "İki haftadır eksi ellinin üstüne çıkmıyor. Bir de keşke bu seyahate hiç çıkmasaydım be Henry. Vaziyet hiç hoşuma gitmiyor. Nedense kötü bir his var içimde. Bir de madem keşkelere başladık, keşke bu seyahat bitmiş olsaydı da senle ben McGurry Kalesi'nde ateşin başında oturup kâğıt oynuyor olsaydık... Ne iyi olurdu."

Henry homurdandı ve yatağa girdi. Tam dalarken yoldaşının sesiyle uyandı.

"Söylesene Henry, şu gelip de balığı götüren var ya, sence köpekler ona neden saldırmadı? Bu beni huylandırıyor işte."

"Çok fazla huylanıyorsun, Bill," diye yanıtladı Henry uykulu bir sesle. "Sen eskiden böyle değildin. Şimdi artık kapa çeneni ve uyu. Sabaha bir şeyin kalmaz. Senin miden ekşimiş, huysuzluğun ondan."

Adamlar, derin derin soluyarak aynı örtünün altında yan yana uyudular. Ateş sönmeye başladı ve parlayan gözler, kampın etrafına çizdikleri çemberi daralttı. Köpekler korkuyla birbirlerine sokulmuşlar, ara sıra bir çift göz yanlarına yaklaşmaya kalktığında tehditkârca hırlıyorlardı. Bir keresinde patırtıları o kadar arttı ki Bill uykusundan uyandı. Yol arkadaşını uyandırmamaya çalışarak dikkatle yataktan kalkıp ateşi canlandırmak için biraz daha odun attı. Ateş alevlenirken gözlerden oluşan halka da geri çekildi. Birbirlerine sokulmuş yatan köpeklere doğru şöyle bir baktı Bill. Gözlerini ovuşturup bir kez daha dikkatle baktı. Sonra da battaniyelerin altına geri girdi.

"Henry," diye seslendi. "Hey Henry."

Henry uykudan uyanıklığa geçerken inildeyerek sordu: "Yine ne var?"

"Hiç," yanıtı geldi. "Sadece yine yedi olmuşlar. Şimdi saydım."

Henry uykusuna geri dönerken, Bill'in verdiği bilgiyi aldığını belirten homurtusu horlamaya dönüştü.

Sabahleyin ilk uyanan ve yol arkadaşını yataktan kaldıran Henry oldu. Saat altı olmuştu bile ama günün ışımasına daha üç saat vardı. Henry karanlıkta kahvaltı hazırlarken, Bill de battaniyeleri katlayıp kızağı hazırlamaya girişti.

"Baksana Henry," dedi birden, "kaç köpeğimiz var demiştin sen?"

"Altı."

"Yanlış," dedi Bill muzaffer bir edayla.

"Yedi mi yine?" diye sordu Henry.

"Hayır, beş. Biri gitmiş."

"Kahretsin!" diye bağırdı Henry öfkeyle ve yemek pişirmeyi bırakıp köpekleri saymaya geldi.

"Haklısın Bill," dedi sonunda. "Şişko gitmiş."

"Bir kez ayaklanınca şimşek hızıyla gitmiş olmalı. Biz zaten dumandan göremezdik kaçtığını."

"Hiç şansı olmamıştır," dedi Henry. "Onu diri diri yutmuşlardır. Bahse girerim boğazlarından geçerken hâlâ ciyaklıyordu. Allah'ın belaları!"

"Hep biraz kıt akıllı bir köpekti," dedi Bill.

"Ama ne kadar kıt akıllı olursa olsun hiçbir köpek gidip de bu şekilde intihar edecek kadar aptal olamaz." Takımın gerisini düşünceli gözlerle süzüp anında her bir hayvanın baskın karakter özelliklerini aklında toparladı. "Bahse girerim, diğerlerinin hiçbiri böyle bir şey yapmazdı."

"Sopayla kovalasan uzaklaşmazdı ki bunlar ateşten," diye onayladı Bill. "Ben zaten her zaman Şişko'da bir sorun olduğunu düşünmüşümdür."

Ve işte Kuzey yolu üstünde ölen bir köpeğin ardından söylenen son sözler bundan ibaretti – birçok başka köpeğin ve hatta birçok insanın ardından söylenenlerden daha az sayılmazdı.

2

Dişi kurt

Kahvaltı edilip kullandıkları üç beş kamp eşyası da kızağa bağlandığında iki adam çıtırdayan ateşe sırtlarını dönüp karanlığa doğru yola çıktılar. Derhal yükselmeye başladı o vahşice kederli haykırışlar – karanlığın ve soğuğun içinden birbirlerine seslenen ve birbirlerini yanıtlayan o ulumalar. Sonra bu atışmalar kesildi. Ve saat dokuzda güneş doğdu. Gün ortasında gökyüzünün güney kısmı sıcak, pembemsi bir renge bürünerek dünyanın yuvarlak kenarının öğle güneşi ile kuzey diyarı arasına girdiği yeri işaret etti. Ama pembe renk çabucak soldu. Günden geriye kalan gri ışık da ancak saat üçe kadar dayanabildi. Onun da solmasıyla Kutup gecesinin kara perdesi bu yalnız ve sessiz diyarın üstüne iniverdi.

Karanlık düşerken, sağ, sol ve arkalarındaki av çığlıkları daha yaklaştı – öyle ki birkaç kez, ilerlemeye çabalayan köpekleri basbayağı korkutup hayvanların paniğe kapılmasına neden oldular. Bu panik anlarından birinin sonunda, tam Henry ile ikisi köpekleri yeniden koşum kayışlarının arasına alırken, Bill şöyle dedi:

"Keşke başka bir yerlerde bir av bulsalar da bizi rahat bıraksalar."

"Hakikaten insanın sinirine dokunuyorlar," diye hak verdi Henry.

Kamp kurana dek bir daha konuşmadılar.

Henry eğilmiş, kaynayan fasulye tenceresine buz parçaları ekliyordu ki birden bir çarpma sesi, Bill'in bağırışı ve köpeklerin arasından gelen keskin ve hırıltılı bir acı çığlığıyla yerinden sıçradı. Tam doğrulduğu sırada bir karaltının karın üstünden karanlığın kucağına doğru uzaklaştığını görebildi. Sonra köpeklerin arasında yarı muzaffer, yarı boynu bükük dikilen Bill'i gördü. Bir elinde kalın bir sopa, diğerindeyse güneşte kurutulmuş bir somonun kuyruğu ve vücudunun bir kısmı vardı.

"Yarısını kaptı," diye açıkladı, "ama ben de ona bir tane geçirdim. Nasıl ciyakladığını duydun mu?"

"Neye benziyordu?" diye sordu Henry.

"Göremedim. Ama dört bacağı, bir ağzı, postu vardı ve bildiğin köpeğe benziyordu."

"Evcilleşmiş bir kurt olmalı herhalde."

"Her ne idiyse evcildi hakikaten lanet şey. Yemek zamanı buraya kadar gelip kendi balık payını isteyişine baksana."

O gece, yemeklerini bitirip de dikdörtgen sandığın üstüne oturup pipolarını içmeye başladıklarında parıldayan gözlerden oluşan halka daha önce hiç olmadığı kadar yakınlarına geldi.

"Keşke gidip bir iki tane yabangeyiği filan haklasalar da bizi de rahat bıraksalar," dedi Bill.

Henry pek de duygudaş olmayan bir tonlamayla homurdandı ve bir çeyrek saat kadar sessizce oturdular. Henry ateşi seyrediyordu, Bill ise alevlerin ışığının hemen dışında karanlıkta yanıp duran gözleri.

"Keşke şu anda McGurry'ye giriyor olsaydık," diye konuşmaya başladı yeniden.

"Keşke keşke diye mızıldanmayı kes artık!" diye öfkeyle patladı Henry. "Miden ekşimiş. Senin derdin bu. Bir kaşık karbonat yut da keyfin yerine gelsin. Belki o

zaman daha çekilir bir yol arkadaşı olursun."

Sabahleyin Henry, Bill'in dudaklarından dökülen okkalı küfürlerle uyandı. Dirseğinin üstünde doğrularak bakınca yoldaşının tazelenmiş ateşin yanında, köpeklerin ortasında dikildiğini gördü. Kolları öfkeyle havaya kalkmış, yüzü hırstan yamulmuştu.

"Hey!" diye seslendi Henry. "Yine ne var?"

"Kurbağa gitmiş," idi gelen yanıt.

"Deme!"

"Dedim bile."

Henry battaniyelerin altından fırlayıp köpeklere doğru koştu. Onları dikkatle saydı ve sonra da bir köpekten daha olmalarına neden olan Vahşi Doğa'nın kudretine söven ortağına katıldı.

"Kurbağa bunların arasındaki en kuvvetli köpekti," dedi Bill sonunda.

"Üstelik aptal bir köpek de sayılmazdı," diye ekledi Henry.

Ve iki gün içinde yapılan ikinci veda konuşması da böylece kayda geçmiş oldu.

Kasvetli bir kahvaltının ardından, kalan dört köpek kızağa koşumlandı. O gün de kendisinden öncekilerin bir tekrarı gibiydi. İki adam donuk dünyanın yüzünde konuşmadan yol almaya çalıştılar. Sessizliği bozan tek şey kendilerini göstermeyen ama peşlerinden de ayrılmayan takipçilerinin ulumalarıydı. İkindiye doğru akşamın gelişiyle birlikte takipçiler âdetleri olduğu üzere daha bir yanaşmaya başladı. Çığlıklar artık daha yakından geliyordu ve köpekler de giderek daha çok korkup heyecanlanıyordu. Paniğe kapıldıklarında kayışları dolandırarak iki adamın daha da gerilmesine neden oluyorlardı.

"Alın bakalım, bu sizin hakkınızdan gelir aptal yaratıklar," dedi Bill, o gece işini bitirdiğinde memnuniyetle doğrularak.

Henry yemek pişirmeyi bırakıp görmeye geldi. Ortağı, yalnızca köpekleri bağlamakla kalmamış, üstelik onları Kızılderililerin yaptığı gibi değneklerle bağlamıştı. Her bir köpeğin boynuna bir deri sırım dolamıştı. Buna da yaklaşık bir buçuk metrelik kalın bir değnek bağlamıştı. Değnek köpeğin boynuna öyle yakın bir noktada bağlanıyordu ki hayvanın düzeneğe dişlerini geçirmesi imkânsızdı. Değneğin öteki ucu da yine bir deri sırım parçasıyla yerdeki bir kazığa bağlanmıştı. Köpek değneğin kendine yakın tarafındaki deriyi kemiremediği gibi, değnek yüzünden öteki uçtaki deri parçasına da ulaşamıyordu.

Henry başını beğeniyle salladı.

"Bu, Tekkulak'ı yerinde tutabilecek tek düzenek," dedi. "Hayvan deriyi öyle bir kemiriyor ki bıçakla kesilmiş sanırsın, üstelik bıçakla keseceğinin yarısı kadar zamanda. Neyse sabaha hepsi yerli yerinde olacak."

"Kesinlikle olacaklar," diye onayladı Bill. "Eğer biri bile kaybolursa bana kahve yok yarın."

"Elimizde onları öldürecek cephane olmadığını kesin biliyorlar," dedi Henry yatmaya hazırlanırken, çevrelerini saran ışıltılı halkaya işaret ederek. "Eğer bir ikisini vurabilseydik daha saygılı olurlardı. Baksana, her gece daha bir yaklaşıyorlar. Gözünü alevlerin ışığından uzaklaştır da iyice bir bak... İşte! Gördün mü şunu?"

İki adam bir süre alevlerin ışığının hemen bittiği yerde oynaşan belirsiz karaltıları izleyerek oyalandılar. Karanlıkta bir çift gözün yanıp durduğu noktaya uzun bir süre dikkatle bakınca hayvanın silueti yavaş yavaş beliriyordu. Arada siluetlerin hareket ettiğini bile görebiliyorlardı.

Köpeklerin arasından gelen bir ses adamların dikkatini çekti. Tekkulak, küçük, heyecanlı iniltiler çıkararak değneğinin ucundan karanlığa doğru hamle ediyor,

ara sıra da geri çekilip dişleriyle değneğe çılgınca saldırıyordu.

"Şuna bak, Bill," diye fısıldadı Henry.

Köpek benzeri bir hayvan, yanlamasına bir hareketle alevlerin aydınlattığı bölgenin tam içine doğru sinsice süzülüyordu. İtimatsızlık ve cüret karışımı bir hava vardı hareketlerinde, adamları ihtiyatla gözlüyordu ama dikkati köpeklere kilitlenmişti. Tekkulak, saldırgan hayvana doğru, değneğinin izin verdiği ölçüde uzandı ve sabırsızlıkla sızlandı.

"Aptal Tekkulak pek de korkmuş görünmüyor, ha?" dedi Bill alçak sesle.

"Dişi bir kurt," diye fısıldadı Henry. "Böylece Şişko ve Kurbağa'nın başına ne geldiği de anlaşılmış oldu. Sürü bunu yem olarak kullanıyor olmalı. Bu, köpekleri dışarı çekiyor, sonra da hep birlikte yumulup yiyorlar hayvanları."

Ateş çıtırdadı. Bir kütük yüksek perdeden çatırtılar çıkararak parçalandı. Sesi duyan yabancı hayvan karanlığa doğru sıçradı.

"Henry, düşünüyorum da..." diye başladı Bill.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu benim dün gece sopayla tepelediğim hayvan olmasın?"

"Bence kesinlikle o," diye yanıtladı Henry.

"Ve tam da burada belirtmek isterim ki," diye devam etti Bill, "bu hayvanın kamp ateşlerine aşinalığı kuşku uyandırıcı ve ahlaksızca."

"Kendine saygısı olan herhangi bir kurdun bilmesi gerekenden kesinlikle daha fazla şey biliyor," diye onayladı Henry. "Yemek zamanı yanaşıp köpeklerle birlikte yemek istemeyi akıl eden bir kurt epey görmüş geçirmiş olmalı."

"Bir zamanlar Yaşlı Villan'ın bir köpeği vardı, kurtlarla kaçmıştı," Bill sesli düşünüyordu. "İyi biliyorum. Çünkü

Little Stick'in orada, yabangeyiklerinin otladığı bir çayırlıkta ben vurdum onu kurt sürüsünün içinde. Yaşlı Villan da bebekler gibi ağlamıştı. Onu üç yıldır görmemiştim, demişti. Bütün o süre boyunca kurtlarla dolaşırmış meğer."

"Bence sen bu işi çözdün, Bill. Bu bir kurt değil, köpek ve zamanında çok balık yemiş insan elinden."

"Ve elime geçen ilk fırsatta, köpek mi kurt mu her ne halt ise o sadece bir et yığınına dönüşecek," diye açıkladı Bill. "Tek bir tane daha köpek kaybının altından kalkamayız artık."

"Ama yalnızca üç fişeğin var," diye itiraz etti Henry.

"Tam menzile girene kadar beklerim," diye yanıtladı diğeri.

Sabah, Henry ateşi tazeledi ve ortağının horlamaları eşliğinde kahvaltı hazırladı.

"Acayip derin uyuyordun," dedi Henry onu kahvaltıya çağırırken. "Uyandırmaya kıyamadım."

Bill uykulu uykulu yemeye başladı. Fincanının boş olduğunu fark edince kahve demliğine doğru uzandı. Ama demlik, kolunun ulaşamayacağı bir yerde, Henry'nin yanındaydı.

"Baksana Henry," dedi kibarca, "bir şey unutmamış mısın sence?"

Henry büyük bir dikkatle çevresine baktı ve kafasını "Hayır" anlamında salladı. Bill boş fincanını uzattı.

"Sana kahve yok," dedi Henry.

"Bitti mi?" diye sordu Bill kaygıyla.

"Yoo."

"Mideme dokunacağını mı düşünüyorsun?"

"Yoo."

Bill'in yüzü öfkeyle kızardı aniden.

"O halde derdin neyse anlat da anlayalım bakalım," dedi.

"Azman gitmiş," diye yanıtladı Henry.

Bill, kara bahtına teslim olmuş biri gibi acele etmeden başını çevirip oturduğu yerden köpekleri saydı.

"Nasıl olmuş?" diye sordu kayıtsızca.

Henry omuzlarını silkti. "Ne bileyim. Belki Tekkulak onun tasmasını kemirmiştir. Kendi kendine yapmış olamayacağı kesin."

"Allah'ın belası lanet şey." İçinde kopan öfke fırtınasını hiç belli etmeden ciddiyetle ve ağır ağır konuşuyordu Bill. "Kendininkini kemiremiyorsun diye sen kalk Azman'ınkini kemir."

"Neyse en azından Azman'ın bütün dertleri sona erdi artık. Şimdiye kadar çoktan öğütülmüştür de yirmi farklı kurdun midesinde kırlarda fink atıyordur." İşte bu da Henry'nin, yitip giden üçüncü köpeğin ardından yaptığı konuşmaydı. "Biraz kahve alsana Bill."

Ama Bill başını sallayarak reddetti.

"Hadi ama," diye ısrar etti Henry demliği uzatırken.

Bill fincanını kenara itti. "İçersem namerdim. Bir tek köpek bile giderse içmeyeceğim demiştim. İçmem."

"Çok da güzel kahve ha," dedi Henry ayartmaya çalışarak.

Ama Bill kararlıydı. Bir yandan homur homur Tekkulak'a lanet okuyarak kahvaltısını kuru kuru yedi.

"Bu gece onları birbirlerine de ulaşamayacakları şekilde bağlayacağım," dedi Bill yola düşerlerken.

Yüz metre kadar anca ilerlemişlerdi ki, önde gitmekte olan Henry eğilip yerden bir şey aldı. Hava karanlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu ama eline alınca az önce kar ayakkabısıyla çarptığı şeyin ne olduğunu anladı. Dönüp geriye doğru fırlattığı şey kızağa çarpıp sekerek Bill'in kar ayakkabılarının üstüne düştü.

"Belki bu işine yarayabilir, ha?" dedi Henry.

Bill bir çığlık attı. Bu, Azman'dan geriye kalan tek şeydi: boynuna bağlanan değnek.

"Post most demeden hepsini yemişler hayvanın," dedi Bill. "Değnek de tertemiz baksana, iki ucundaki derileri de yemişler. Bunlar acayip aç Henry ve bu seyahat bitmeden senle beni de götürecekler bana sorarsan."

Henry meydan okurcasına güldü. "Daha önce hiç kurtlar tarafından böyle takip edilmemiş olabilirim, ama bundan daha kötü şeyler yaşadım ve hepsinden de sıyırttım. Benim gibi adamı haklamak için bu üç beş uyuz yaratıktan fazlası gerekir oğlum."

"Orasını bilemeyeceğim," diye mırıldandı Bill uğursuz bir havayla.

"McGurry'ye vardığımızda bilirsin o zaman."

"Ona da hevesim kalmadı," diye inat etti Bill.

"Benzin solmuş biraz senin, hepsi ondan," diye ahkâm kesti Henry. "Kinin iyi gelir. McGurry'ye varır varmaz içiririm sana."

Bill bu teşhis karşısında memnuniyetsizlikle homurdandı ve sonra sessizliğe gömüldü. Diğer günler gibi bir gündü bu da. Etraf dokuzda aydınlandı. Görünmeyen güneş saat on ikide güney ufkunu ısıtmaya başladı, sonra da üç saat içine geceye karışacak olan öğle sonrasının soğuk grisi bastırdı.

Güneş boş yere yüzünü göstermeye uğraşmaktan henüz vazgeçmişti ki Bill tüfeğini kızak koşumlarının altından çekip çıkardı ve arkadaşına seslendi:

"Sen devam et Henry. Ben bir etrafa bakınacağım."

"Kızağın yanından ayrılmasan iyi edersin," diye itiraz etti ortağı. "Yalnızca üç fişeğin var, başına bir iş gelebilir."

"Bana mızıldanma diyene bak!" dedi Bill, muzaffer bir edayla.

Henry yanıt vermedi ve yürümeye tek başına devam etti, ama sık sık dönüp ortağının gözden kaybolduğu gri ıssızlığa endişeli bakışlar yöneltiyordu. Kızağın,

etrafından dolanmak zorunda olduğu hendeklerin içinden hızla geçen Bill bir saat sonra ona yetişti.

"Dağılıp geniş bir alana yayılmışlar," dedi. "Hem bizi izliyorlar, hem de aynı zamanda av arıyorlar etrafta. Biz çantada kekliğiz, ama bunun için biraz beklemeleri gerektiğinin farkındalar. Bu arada karşılarına çıkacak yenebilecek diğer şeyleri de kaçırmamak niyetindeler."

"Çantada keklik olduğumuzu sanıyorlar demek istiyorsun herhalde," diye itiraz etti Henry üstüne basa basa.

Ama Bill onu duymazdan geldi. "Bir iki tanesini gördüm. Çok sıskalar. Anlaşılan haftalardır Şişko, Kurbağa ve Azman'dan başka hiçbir şey yememişler. Üstelik o kadar kalabalıklar ki o da dişlerinin kovuğuna gitmemiştir. Ciddi şekilde zayıflar. Kaburgaları sayılıyor ve mideleri de sırtlarına yapışmış. Çok çaresiz oldukları her hallerinden belli. Böyle giderse çıldıracaklar yakında. İşte o zaman ayağımızı denk almamız gerekecek."

Birkaç dakika sonra, artık kızağın arkasından yürümekte olan Henry alçak sesli bir uyarı ıslığı çaldı. Bill dönüp baktı, sonra da köpekleri sessizce durdurdu. Tüylü bir yaratık daha yeni arkada bıraktıkları son dönemeçten çıkıp sessizce görüş alanlarına girmekteydi. Burnu yerdeki izlerdeydi ve tuhaf, kayar gibi zahmetsiz bir yürüyüşü vardı. Adamlar durunca o da durdu ve kafasını geriye atıp dik dik baktı onlara. Kokularını alıp değerlendirdikçe burun delikleri seğiriyordu.

"O dişi kurt bu," diye fısıldadı Bill.

Köpekler karların içine uzanmıştı. Bill onların yanından yürüyüp ortağının olduğu tarafa geçti. Günlerdir peşlerinden ayrılmayan ve daha şimdiden köpeklerinin yarısının telef olmasına neden olan bu garip hayvanı seyrettiler beraberce.

Hayvan, bir şeyler arar gibi dikkatle bakındıktan sonra onlara doğru bir iki adım daha yaklaştı. Bunu birkaç

kez daha tekrarlayarak yüz metre kadar yakınlarına geldi. Bir ladin ağacı öbeğinin yanında durdu. Başını kaldırıp kendisini seyretmekte olan adamların koku ve görünüşlerini incelemeye koyuldu. Bir köpeğinkini andıran tuhaf, özlem dolu gözlerle bakıyordu onlara, ama bu özlemde bir köpeğin sevgisinden eser yoktu. Açlıktan kaynaklanan bir özlemdi bu – kendi dişleri kadar zalim, dondurucu soğuk kadar acımasızdı.

Bir kurt için iriydi; zayıf bedeninin yapısı, türünün en irilerinden biri olduğunu belli ediyordu.

"Omuzlarının genişliği yetmiş beş santim kadar var," dedi Henry. "Bahse girerim boyu da bir buçuk metreden aşağı değildir."

"Bir kurt için tuhaf bir rengi var ama," diye yanıtladı Bill. "Hiç kızıl bir kurt görmemiştim daha önce. Neredeyse tarçın rengi baksana."

Oysa hayvan kesinlikle tarçın rengi değildi. Postu gerçek kurt postuydu. Baskın renk griydi ama hafif kırmızımsı bir ton da vardı içinde – kafa karıştıran, bir görünüp bir kaybolan, daha çok bir göz yanılsamasını andıran bir tondu bu. Bir an gri, kesinlikle gri gibi duruyor, hemen ardından sıradan deneyimlerin diliyle sınıflandırılamayan belirsiz bir kızıllığa bürünüveriyordu.

"Ne dersen de, tıpkı iri bir kızak köpeğine benziyor bence," dedi Bill. "Şimdi kuyruğunu sallamaya başlasa hiç şaşırmam."

"Hişşt, kızak köpeği!" diye seslendi. "Sana söylüyorum, adın her ne ise, gel bakayım buraya."

"Zerre kadar korkmuyor senden," diye güldü Henry.

Bill elini tehditkâr bir şekilde sallayarak yüksek sesle bağırdı, ama hayvan en ufak bir korku belirtisi göstermedi. Görebildikleri tek değişiklik, hayvanın şimdi daha bir tetikte gibi durmasıydı. Onlara hâlâ açlığın o acımasız arzusuyla bakıyordu. Onlar birer parça etti, o ise açtı;

cesaret edebilse gelip onları yemeyi isterdi.

"Baksana, Henry," dedi Bill, aklından geçen şeyin etkisiyle farkında olmadan sesini fısıltı düzeyine indirerek. "Biliyorum sadece üç fişeğimiz var, ama hayvan çok yakında. Iskalamam imkânsız. Köpeklerimizin üçünü götürdü bu hayvan. Bence buna bir dur demeliyiz. Ne dersin?"

Henry başıyla onayladı. Bill tüfeğini kızak koşumlarının altından dikkatle çıkardı. Tüfek omzuna doğru gidiyordu ama oraya ulaşamadı. Çünkü dişi kurt anında kenara sıçrayarak yoldan çıktı ve ladin ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

İki adam birbirlerine bakakaldılar. Henry uzun ve anlamlı bir ıslık çaldı.

"Bunu düşünmeliydim," dedi Bill kendi kendine, silahını yerine koyarken. "Yemek zamanı köpeklere yanaşmayı akıl edebilen bir kurt, tüfeği de gördü mü tanır tabii ki. Bu mahluk var ya, başımızdaki bütün dertlerin sorumlusu, söyleyeyim sana Henry. O olmasaydı şu anda üç değil altı köpeğimiz olacaktı hâlâ. Ama bak şuraya yazıyorum Henry, ben bunu bir şekilde haklayacağım. Madem açık alanda vurulmayacak kadar akıllı, ben de saklanırım. Onu bir güzel pusuya düşürmezsem bana da Bill demesinler."

"Bunu yapmak için çok da uzağa gitmen gerekmeyebilir," diye uyardı onu ortağı. "O kurt sürüsü bir saldırdı mı, elindeki o üç fişeğin, cehennemde üç kere tövbe etmekten daha fazla faydası olmaz sana. Bu hayvanlar fena aç, saldırıya geçince alacaklarını almadan gitmezler, Bill."

O gece kampı erken kurdular. Üç köpek, kızağı ne altı köpek kadar hızlı ne de onlar kadar uzun saatler boyunca çekebiliyordu ve tükenmeye başladıkları her hallerinden belliydi. Adamlar da erkenden yattılar ama

önce Bill köpeklerin birbirlerinin sırımlarını kemiremeyecekleri şekilde bağlanması işini halletti.

Ama kurtlar giderek daha da cüretkârlaşıyorlardı ve adamları birden fazla kez uyandırdılar o gece. Bazen o kadar yakına geldiler ki, köpekler korkudan çılgına döndüler ve maceraperest kurtlar çetesini güvenli bir mesafede tutmak için adamların ara sıra kalkıp ateşi tazelemesi gerekti.

"Denizcilerin gemilerin peşine takılan köpekbalıklarından söz ettiklerini duymuştum," dedi Bill, yine böyle bir ateş tazeleme turunun ardından battaniyelerin altına kıvrılırken. "Eh, kurtlar da karanın köpekbalıkları sayılırlar. Ne yaptıklarını bizden iyi biliyorlar. Böyle peşimizde dolaşmalarının nedeni de sağlıklı yaşam olmasa gerek. Bizi götürecekler. Bizi kesin götürecekler, Henry."

"Seni yarı yarıya götürmüşler zaten, böyle konuştuğuna göre," diye sertçe karşılık verdi Henry. "Yenildiğini söyleyen kişi yarı yarıya yeniktir. Söylediklerine bakılırsa sen de yarı yarıya yutulmuş sayılırsın."

"Senden benden daha iyilerini haklamışlıkları var," diye yanıtladı Bill.

"Kes şu mızıldanmayı be! Canımı acayip sıkıyorsun."

Henry hışımla sırtını döndü ama Bill'in de benzer bir öfke gösterisi yapmamasına şaşırmıştı. Hiç Bill'in tarzı bu değildi, çünkü sivri dil onu kolayca sinirlendirirdi. Henry uykuya dalmadan önce bu konuyu uzun uzun düşündü ve tam gözleri kapanmak üzereyken aklındaki son düşünce şuydu: "Besbelli Bill'in morali çok bozuk. Yarın onu biraz neşelendirmem gerekecek."

3

Açlık çığlığı

Gün iyi başladı. Gece hiç köpek kaybetmemişlerdi; sessizlik, karanlık ve soğuğa doğru yola düşerlerken moralleri oldukça iyiydi. Bill, gece içine doğan uğursuz şeyleri unutmuş gibiydi, hatta gün ortasında yolun bozuk bir yerinde kızağı devirdiklerinde köpeklere şaka yollu takıldı.

İşler fena karışmıştı. Kızak ters dönmüş ve bir ağacın gövdesi ile devasa bir kayanın arasına sıkışmıştı. Karışıklığı çözebilmek için köpeklerin koşumlarını çıkarmak zorunda kaldılar. İki adam kızağın üzerine eğilmiş düzeltmeye çalışıyorlardı ki, Henry Tekkulak'ın sıvışmakta olduğunu fark etti.

"Hey, gel buraya Tekkulak!" diye seslendi doğrulup dönerken.

Ama Tekkulak karların üzerinde pati izleri bırakarak bir koşu tutturdu. İşte orada, az önce geçtikleri yolda dişi kurt karların içinde onu beklemekteydi. Tam yaklaşırken Tekkulak'ın üstüne bir sakınganlık geldi birden. Önce yavaşlayıp ufak adımlarla dikkatle yürümeye başladı, sonra da durdu. Dişi kurda dikkat ve şüpheyle, ama aynı zamanda arzuyla bakıyordu. Kurt ise tehditkâr olmaktan ziyade kendini sevdirmeye çalışan bir edayla dişlerini gösteriyor, sanki Tekkulak'a gülümsüyordu. Ona

doğru cilveli birkaç adım atıp durdu. Tekkulak da ona yaklaştı, ama hâlâ dikkatli ve sakıngandı, kuyruğu ve kulakları havada, başı dikti.

Dişi kurtla koklaşmaya çalıştı, ama o cilveli ve nazlı bir şekilde geri çekildi. Tekkulak'ın ona doğru attığı her adım karşısında, dişi kurt bir adım geri gidiyordu. Onu adım adım insan refakatçilerinin güvencesinden uzağa çekiyordu. Bir ara, sanki aklından belli belirsiz bir uyarı geçmişçesine dönüp devrilmiş kızağa, takım arkadaşlarına ve onu çağıran iki adama baktı.

Ama aklında oluşmaya başlayan fikir her ne idiyse dişi kurdun yaklaşıp onunla kısacık bir an koklaşmasıyla dağılıp gitti. Tekkulak hamlelerine tekrar başladı, dişi kurt da yine nazlı nazlı geri çekilmeye.

Bu arada Bill'in aklına tüfeği geldi. Ama tüfek, devrilmiş kızağın altında sıkışmıştı ve Henry ile ikisi yükü düzeltene kadar da Tekkulak ile dişi kurt hem birbirlerine çok yaklaşmışlar hem de ateş etmeye değmeyecek kadar uzağa gitmişlerdi.

Tekkulak hatasını anladığında çok geçti. İki adam, Tekkulak'ın dönüp onlara doğru koşmaya başladığını fark ettiklerinde, onu koşturan şeyin ne olduğunu henüz görmemişlerdi. Sonra, karların üstünden koşarak yola dik açılardan yaklaşıp Tekkulak'ın önünü kesen bir düzine kadar sıska ve gri kurdu gördüler. Dişi kurdun tüm nazı ve cilvesi anında yok olmuştu. Hırlayarak Tekkulak'ın üstüne atladı. Ona bir omuz atan köpek, yolunu kesen kurtların etrafından dolaşıp kızağa dönmek niyetiyle yönünü değiştirdi. Her an yeni kurtlar beliriyor ve kovalamacaya katılıyordu. Dişi kurt Tekkulak'ın hemen arkasındaydı ve mesafeyi koruyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Henry birden arkadaşının kolunu tutarak.

Bill kolunu kurtardı. "Buna izin veremem," dedi. "On-

lara bir köpek daha kaptırmamak için elimden geleni yapacağım."

Elinde silahı, yolun kenarı boyunca sıralanan çalıların arasına daldı. Niyetinin ne olduğu barizdi. Kızağı Tekkulak'ın çizdiği çemberin merkezi olarak alıp kovalamacanın bir noktasında o çemberi kesmeyi düşünüyordu. Belki güpegündüz elinde tüfekle karşılarına çıkarak kurtları korkutup köpeği kurtarabilirdi.

"Hey Bill," diye seslendi Henry arkasından. "Dikkatli ol! Kendini tehlikeye atma!"

Henry kızağın üstüne oturup seyretmeye başladı. Yapacağı başka hiçbir şey yoktu. Bill çoktan görüş alanından çıkmıştı, ama Henry çalıların ve dağınık ladin öbeklerinin arasında bir belirip bir kaybolan Tekkulak'ı ara sıra görebiliyordu. Henry hayvanın durumunun umutsuz olduğuna karar verdi. Köpek tehlikenin tamamen farkındaydı, ama o dış çemberde koşarken kurtlar içerideki daha kısa çemberde koşuyorlardı. Tekkulak'ın takipçileriyle arasındaki farkı yeterince açıp onların önünden çemberi keserek tekrar kızağa ulaşabileceğini düşünmek anlamsızdı.

Farklı hatlar hızla bir noktaya yaklaşıyordu. Ağaçlar ve çalılar yüzünden göremese de orada, karların ortasında bir yerde, kurt sürüsü, Tekkulak ve Bill'in yollarının kesişeceğini biliyordu Henry. Ama beklediğinden çok daha hızlı şekilde gelişti olaylar. Önce bir silah sesi duydu, hemen ardından iki silah sesi daha geldi ve Bill'in cephanesinin bittiğini anladı. Sonra hırlamalar ve acı çığlıklarından oluşan büyük bir yaygara koptu. Tekkulak'ın acı ve korku dolu bağırışını tanıdı, sonra yaralı olduğu belli olan bir kurdun haykırışını duydu. İşte hepsi buydu. Hırlamalar durdu. Acı çığlıkları kesildi. Yalnızlık diyarına tekrar sessizlik çöktü.

Henry uzun zaman kızağın üzerinde oturdu. Gidip

ne olduğunu görmesine gerek yoktu. Sanki gözlerinin önünde yaşanmış gibi biliyordu olanları. Bir ara sıçrayarak kalktı ve koşumların altından baltayı çıkardı hızlıca. Ama sonrasında yine oturdu ve bir süre daha derin derin düşünmeye devam etti. Kalan iki köpekse ayaklarının dibine çökmüş titreşiyordu.

Sonunda, sanki bedenin hiç direnci kalmamış gibi bezgin bir halde kalktı ve köpekleri kızağa bağlamaya girişti. Omzunun üzerinden bir ip geçirip bunu kendine koşum yaptı ve köpeklerle birlikte kızağı çekmeye başladı. Pek uzağa gidemedi. Havanın kararmaya başladığının ilk işaretinde alelacele kamp kurup ateş için bol bol odun topladı. Köpekleri besledi, kendi yemeğini pişirip yedi ve ateşin yakınına yatağını yaptı.

Ama o yatağın keyfini sürmek kısmet olmadı. Daha gözleri kapanmadan kurtlar tehlikeli derecede yakına gelmişlerdi. Onları görebilmek için insanın gözlerini zorlaması gerekmiyordu artık. Onu ve ateşi dar bir çembere almışlardı. Ateşin ışığında Henry onları apaçık görüyordu; kimi uzanmış, kimi oturuyor, kimi karnının üstünde ona doğru sürünüyor, kimiyse öne arkaya hareket ediyordu. Hatta uyuyorlardı bile. Sağda solda bazısının tıpkı bir köpek gibi karın üstünde kıvrılıp bir güzel uyku çektiğini görebiliyordu Henry. Ona ise uyku yasaktı artık.

Ateşi harlı tutuyordu çünkü kurtların aç dişlerini bedeninin etinden uzak tutan tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Korunmak için Henry'ye yanaşan köpekleri, iki yandan ona yaslanmış ağlaşıyor, ara sıra kurtlardan biri biraz fazlaca yaklaştığındaysa can havliyle hırlıyorlardı. Köpeklerin hırladığı böyle anlarda tüm çember dalgalanıyor, kurtlar ayaklanıp ileri doğru hamle etmeye kalkışıyor, etrafı hırlamalar ve hevesli iniltiler sarıyordu. Sonra çember yine yatışıyor ve sağda solda uykuları bölünen kurtlar şekerlemelerine geri dönüyordu.

Ama bu çemberin sürekli olarak Henry'ye doğru daralma eğilimi vardı. Azar azar, şurada bir kurdun, burada bir diğerinin karnının üstünde ona doğru sürünmesiyle, çember her seferinde birkaç santim daralıyor, sonunda vahşi hayvanlar neredeyse bir atlama mesafesine kadar yaklaşıyordu. İşte o zaman Henry ateşten kızgın kor parçaları alıp sürüye doğru fırlatıyordu. Bu, her seferinde telaşlı bir geri çekilmeye neden oluyor, iyi nişanlanmış bir kor parçasının fazla cüretkâr bir hayvana çarpıp yaktığı zamanlardaysa bu geri çekilmeye öfkeli iniltiler ve korkulu hırlamalar eşlik ediyordu.

Sabah olduğunda adam bitap haldeydi, uykusuzluktan gözleri çökmüştü. Karanlıkta kahvaltısını hazırladı ve saat dokuzda günün ışımasıyla kurt sürüsü geri çekilince bütün gece boyunca planladığı işi yapmaya girişti. Genç fidanları kesip büyük ağaçların gövdelerinin üst kısımlarına bağlayarak, kurmak istediği iskelenin yatay bağlantıları olarak kullandı. Kızak koşumlarını çekme halatı olarak kullanıp köpeklerin de yardımıyla tabutu iskelenin üzerine çıkardı.

"Bill'i aldılar ve beni de alabilirler, ama seni kesinlikle alamayacaklar, genç adam," dedi ağaç-mezarında yatan cesede.

Sonra yola düştü. Köpekler, hafifleyen kızağı arkalarında sektirerek istekle ilerliyorlardı, çünkü onlar da ancak McGurry Kalesi'ne ulaşınca güvende olacaklarını biliyorlardı. Kurtlar ise artık eskisi kadar gizlenme gereği duymaksızın takipteydiler. Kimi sakince arkadan geliyor kimi iki yanlarında seyrediyordu ama hepsinin kırmızı dilleri dışarıdaydı ve her hareketlerinde zayıf bedenlerinin yanlarından kaburgaları çıkıyordu. Çok sıskaydılar, iplik gibi kaslarıyla birer kemik torbasına dönmüşlerdi – öyle ki Henry nasıl olup da hâlâ ayakta kalabildiklerine ve karların içine yığılıvermediklerine şaşırdığını fark etti.

Hava kararana kadar yol almayı gözü yemedi. Güneş o öğle güney ufkunu ısıtmakla kalmayıp altın rengi ve solgun üst kenarını da ufuk çizgisinin üstüne çıkardı. Henry bunu bir işaret olarak aldı. Günler uzuyor, güneş geri geliyordu. Ama güneş ışığının keyfi kaçar kaçmaz kamp yaptı. Gri gün ışığı ve solgun alacakaranlıkla geçecek daha epeyce saat vardı önünde. O da bunları ateş için dağ gibi bir odun stoku hazırlamak için kullandı.

Geceyle birlikte korku da bastırdı. Aç kurtların giderek daha da azması yetmezmiş gibi uykusuzluk da Henry'yi kötü etkilemeye başlamıştı. Omuzlarında battaniyeler, dizlerinin arasında balta ve her iki yanında ona iyice sokulan iki köpekle ateşin başına çömelmiş dururken elinde olmadan sızdı. Bir ara uyandığında, tam karşısında büyük boz bir kurt gördü. Sürünün en irilerinden biri olan hayvanla aralarında ancak üç buçuk metre vardı. Henry'nin baktığını göre göre, tıpkı tembel bir köpek gibi yüzüne karşı esneyerek gerindi hayvan ve sanki Henry onun malıymış ve yakında mideye indirilecek gecikmiş bir yemekten başka bir şey değilmiş gibi bir baktı ona.

Bu kendinden emin tavırlar bütün sürüde görülüyordu. Aç gözlerini ona dikmiş bakan ya da karların üstünde sakince uyuklayan tam yirmi tane kurt saydı. Kurulu bir sofranın çevresine dizilmiş, yemeğe başlama izninin verilmesini bekleyen çocuklara benzetti onları. Üstelik yiyecekleri yemek de kendisiydi! Yemeğin nasıl ve ne zaman başlayacağını merak etti.

Ateşe odun yığarken bedeniyle ilgili olarak daha önce hiç hissetmediği bir farkındalık geliştirdi. Hareket eden kaslarını izledi ve parmaklarının beceriyle işleyişiyle ilgilendi. Bazen teker teker, bazen hep birlikte, yavaşça açıp kapattı parmaklarını ateşin ışığında; avucunu kâh kocaman açıyor kâh hızlı bir kavrama hareketiyle kapatıyordu. Tırnak yapısını inceledi, parmak uçlarını önce

sertçe sonra hafifçe dürterek her iki durumdaki sinir algılarını karşılaştırdı. Büyülenmişti; aniden, böylesine güzel, düzgün ve incelikle çalışan şu bedenine karşı bir yakınlık duydu. Sonra, etrafını saran sabırsız kurt çemberine korkulu bir bakış attı ve bu harika canlı bedenin şu aç kurtlar için bir miktar etten, aç dişleriyle koparıp parçalayacakları bir avdan başka bir şey olmadığı aniden kafasına dank etti. Yabangeyikleri ya da tavşanlar nasıl sık sık ona besin oluyorsa Henry'nin bedeni de kurtlar için besindi işte.

Yarı kâbusa dönüşen uykusundan uyandığında kızılımsı dişi kurdu karşısında buldu. Taş çatlasa iki metre uzakta, kara oturmuş, hevesle ona bakıyordu. İki köpek Henry'nin ayaklarının dibinde inildeyip hırlaşıyordu, ama kurt onları hiç umursamıyordu. Gözü adamdaydı. Adam da bir süre aynı şekilde ona baktı. Kurdun halinde tehditkâr hiçbir şey yoktu. Ona yalnızca büyük bir hevesle bakıyordu, ama adam bu büyük hevesin aynı büyüklükte bir açlıktan kaynaklandığını biliyordu. Kendisi bir yiyecekti ve ona bakmak kurdun tat alma duyusunu harekete geçiriyordu. Açılan ağzından salyası akmaya başlayan kurt beklentinin zevkiyle yalandı.

Henry korkuyla kasıldı. Hemen fırlatacak bir köz parçası almak için uzandı. Ama daha o uzanırken, parmakları mermisine ulaşamadan kurt sıçrayarak kaçtı. Henry, onun kendisine bir şeyler fırlatılmasına alışkın olduğunu anladı. Uzaklaşırken beyaz dişlerini köklerine kadar göstererek hırlayan kurdun az önceki hevesli hali gitmiş, yerini etobur bir kötücüllüğe bırakmıştı. Henry bakışlarını eline çevirdi ve köz parçasını kavrayan parmaklarının becerikli inceliğine baktı. Kaba odunu her tarafından sararken yüzeyin tüm pürüzlerine nasıl da uyum sağlıyorlardı. Hele köz parçasının yanan kısmına fazla yaklaşan o küçük parmak nasıl da hassasça ve oto-

matik bir şekilde, canını acıtan ateşten uzağa, daha serin bir noktaya çekivermişti kendini. Aynı anda, o hassas ve zarif parmakların dişi kurdun beyaz dişleriyle ezilip parçalanışını canlandırdı gözünün önünde. Bedenine karşı, ona artık pamuk ipliğiyle bağlı olduğu şu anki kadar büyük bir yakınlık duymamıştı daha önce.

Gece boyunca aç sürüyü yanan közlerle savuşturmaya çalıştı. İstemeden dalıp gittiği anlarda köpeklerin inilti ve hırlamalarıyla uyanıyordu. Sonunda sabah oldu, ama bu kez gün ışığı da kurtları kaçırmaya yetmedi. Adam uzaklaşmalarını boşuna bekledi. Onun ve ateşinin etrafındaki çemberi bozmadan duruşlarındaki küstahlık Henry'nin gün ışığından aldığı cesareti yerle bir etti.

Her şeyi göze alıp yola çıkmak için bir hamle yaptı aslında. Ama daha ateşin çevresindeki güvenli bölgeden çıktığı an kurtların en cesuru ona doğru atıldı, ama yetişemedi. Geriye sıçrayarak kendini kurtardı Henry, kurdun çeneleri baldırından ancak on santim uzakta kapanmıştı. Sürünün gerisi de kalkmış, ona doğru hareketlenmişti şimdi. Onları daha ölçülü bir mesafeye çekmek için sağa sola köz parçaları fırlatması gerekti.

Gün ışığında bile odun kesmek için ateşin yanından ayrılmaya cesaret edemedi. Altı metre kadar uzağında koskoca bir kuru ladin ağacı vardı. Günün yarısını ateşi ağaca doğru genişletmekle geçirdi. Bu arada, çalı çırpıdan yaptığı yarım düzine kadar meşaleyi yakmış, her an düşmanlarına doğru savurmak için elinin altında bulunduruyordu. Ağaca ulaşınca, çevredeki ormanı inceleyip ağacı ne yöne doğru devirirse daha fazla odun bulabileceğini anlamaya çalıştı.

Uyku ihtiyacının daha dayanılmaz hale gelmesinin dışında gece, önceki gecenin bir tekrarıydı. Köpeklerinin hırlaması etkisini yitiriyordu. Üstelik durmaksızın hırlıyorlardı ve Henry'nin uyuşmuş ve sersemlemiş duyuları

köpeklerin seslerindeki ton ve yükseklik değişimlerini algılayamıyordu artık. Sıçrayarak uyandı. Dişi kurt bir metreden daha yakınındaydı. Kontrolünü kaybetmeden mekanik bir hareketle eline bir köz parçası alıp hayvanın hırlayan açık ağzına o kısa mesafeden fırlatıverdi. Hayvan acıyla bağırarak uzaklaştı. Henry, aldığı yanık et ve tüy kokusuyla keyiflenirken, dişi kurdun birkaç metre ileride kafasını sallayarak öfkeyle homurdanmasını seyretti.

Ama bu kez, tekrar uykuya dalmadan önce çam dallarından bir tutamı sağ eline bağlayıp tutuşturdu. Gözleri kapanalı ancak birkaç dakika olmuştu ki, alevin etini yakmasıyla uyandı. Bu planı uygulamaya saatlerce devam etti. Bu şekilde uyandığı her sefer, uçan köz parçalarıyla kurtları geri püskürtüyor, ateşi tazeliyor ve elindeki çam tutamını yeniliyordu. Her şey yolundaydı, ama bir seferinde çam tutamını yeterince sağlam bağlamamış olacak ki, gözleri kapanırken tutam da elinden düştü.

Rüya görmeye başladı. McGurry Kalesi'ndeydi sanki. Ortam sıcak ve rahattı ve o, kâhya ile kâğıt oynuyordu. Bir de sanki kale kurtlar tarafından kuşatılmış gibiydi. Kurtlar kale kapılarının dibinde uluyorlar, kâhya ile Henry de onların içeri girme konusundaki beyhude çabalarına gülüyorlardı. Sonra, rüya bu ya, birden büyük bir gürültü duyuldu ve kapı ardına dek açılıverdi. Kurtların kalenin geniş oturma odasına doluştuğunu görebiliyordu. Doğruca onun ve kâhyanın üstüne atlıyorlardı. Kapının açılmasıyla uluma sesleri de müthiş artmıştı. Artık bu uluma onu rahatsız ediyordu. Rüyası başka bir şeye dönüşmeye başladı – ne olduğunu anlayamıyordu, ama bütün bunlar sırasında peşindeki uluma hiç kesilmiyordu.

Sonunda uyandı ve ulumanın gerçek olduğunu anladı. Her yanı hırıltılar ve çığlıklar sarmıştı. Kurtlar ona saldırıyordu. Etrafını sarmışlardı, üstündeydiler. Bir tanesi dişlerini koluna geçirmişti. İçgüdüsel olarak kendini

ateşin içine attı ve atarken de bacağının etini kesen keskin dişleri hissetti. Sonra bir ateş savaşı başladı. Kalın eldivenleri ellerini bir süre için korurken o da ateşin içinden avuçladığı yanan parçaları dört bir yana savuruyordu. Kamp ateşi bir yanardağa dönüşmüştü sanki.

Ama bu fazla süremezdi. Yüzü sıcaktan su toplamaya başlamış, kaşları ve kirpikleri kavrulmuştu ve ayakları sıcağa daha fazla dayanamıyordu. Her iki elinde yanan birer odun parçasıyla ateşin kenarına atladı. Kurtlar geri kaçmıştı. Dört bir tarafta, yanan korların düştüğü her noktada karlar eriyordu ve sık sık geri çekilen kurtlardan biri çılgınca sıçrayıp homurtu ve hırıltılarla bu korlardan birine bastığını ilan ediyordu.

Yanan odunları en yakınındaki düşmanlarına doğru sallayarak, için için yanan eldivenlerini karlara attı ve ayaklarını serinletmek karların içinde tepindi. İki köpeği ortada yoktu. Onların da günler önce Şişko ile başlayan ve muhtemelen ileriki günlerde kendisiyle sonlanacak olan bu uzatmalı ziyafetin bir parçası olduklarından emindi.

"Beni henüz ele geçiremediniz!" diye haykırdı, yumruğunu aç hayvanlara doğru hoyratça sallayarak. Sesi tüm çemberi altüst etti, genel bir hırıltı sardı etrafı ve dişi kurt karların üzerinden yaklaşarak onu aç bir heyesle izlemeye başladı.

Aklına gelen yeni bir fikri uygulamaya girişti. Ateşi büyüterek geniş bir çember haline getirdi. Yatak yapmak için kullandığı şeyleri kendini eriyen karlardan korumak için altına serip çemberin ortasına çömeldi. Bu şekilde alev kalkanının içinde gözden yitince, bütün sürü ona ne olduğunu anlamak için merakla ateşin kenarına yaklaştı. O güne dek yanına yaklaşmaları yasak olan ateşin etrafına şimdi dar bir halka halinde yerleşmiş, bu alışılmadık sıcaklığın etkisiyle tıpkı köpekler gibi gözlerini kırpıştırıp

esnemeye ve ince vücutlarıyla gerinmeye başlamışlardı. Derken dişi kurt oturup burnunu bir yıldıza doğru kaldırdı ve ulumaya başladı. Diğer kurtlar da birer birer ona katıldılar. Sonunda tüm sürü oturmuş, burunları göğe doğru kalkmış halde açlık çığlıkları atıyor, uluyordu.

Şafak vakti geldi ve gün ağardı. Ateş harsız yanıyordu. Yakıt bitmişti ve yenisini toplamak gerekiyordu. Adam ateş halkasının dışına bir adım atmaya yeltendi, ama kurtlar hemen koşup karşısına çıktılar. Yanan odunlar sağa sola kaçışmalarını sağlıyordu, fakat artık onları geriletemiyordu. Vazgeçip çemberinin içine geri dönerken kurtlardan biri Henry'nin üstüne atladıysa da onu ıskalayarak dört ayağıyla, yanan korların içine düştü. Dehşetle haykırdı ve ayaklarını karlarda serinletmek için hırlayarak geri kaçtı.

Henry battaniyelerinin üzerinde çömelmiş oturuyordu. Bedeni öne doğru eğilmişti. Gevşeyip sarkmış omuzları ve dizlerinin üzerine koyduğu başı mücadeleyi bıraktığını ilan eder gibiydi. Ara sıra başını kaldırıp ateşin sönüşüne bakıyordu. Alev ve korlardan oluşan çember parçalanıyor, aralarda açıklıklar oluşuyordu. Bu açıklıklar büyürken çember parçaları da giderek kısalmaktaydı.

"Artık beni her an gelip alabilirsiniz herhalde," diye mırıldandı. "Ben zaten uyuyacağım."

Bir ara uyandı ve tam karşısında, çemberdeki açıklıklardan birinden ona bakan dişi kurdu gördü.

Kısa bir süre sonra tekrar uyandı, ama ona saatler geçmiş gibi geldi. Gizemli bir değişiklik fark etti – hem de öylesine gizemliydi ki şaşkınlıkla bir anda ayılıverdi. Bir şey olmuştu. Önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra keşfetti: Kurtlar gitmişti. Geriye sadece ayaklarının altında ezdikleri karlar kalmıştı, ona ne kadar yaklaşmış olduklarının kanıtı olarak. Uyku bir kez daha bastırıyor,

onu pençesine alıyordu. Tam kafası tekrar dizlerinin üstüne düşmek üzereyken birden sıçrayarak uyandı.

İnsan sesleri duyuluyordu. Kızak gürültüleri, koşumların gıcırtısı, zorlanan köpeklerin gayretli iniltileri de vardı. Dört tane kızak nehir yatağından çıkarak ağaçların arasındaki kampa doğru geldi. Yarım düzine adam, sönmekte olan ateşin ortasına çömelmiş adamın etrafını sardı. Sarsıp dürterek onu ayıltmaya çalıştılar. Adamsa onlara sarhoş gibi baktı ve tuhaf, uykulu bir şekilde sayıklamaya başladı:

"Kızıl dişi kurt... Yemek zamanı köpeklerle birlikte yanaştı... Önce köpeklerin yemeğini yedi... Sonra köpekleri... Ondan sonra da Bill'i..."

"Lord Alfred nerede?" diye bağırdı adamlardan biri onu sertçe sarsarak.

Kafasını yavaşça salladı. "Hayır, dişi kurt onu yemedi... Bir önceki kamp alanında bir ağacın tepesinde o."

"Ölü mü?" diye haykırdı adam.

"Hem de tabutta," diye yanıtladı Henry. Sonra sinirli bir hareketle omuzlarını sorgucusunun ellerinden kurtardı. "Beni rahat bıraksana sen... Ben zaten canımdan bezmişim... Haydi, herkese iyi geceler."

Gözleri kırpışarak kapandı. Çenesi göğsüne düştü. Daha adamlar onu battaniyelerin üzerine uzatırken horultuları buz gibi havaya yayılıyordu.

Ama bir ses daha vardı. Belli belirsiz de olsa uzakta bir yerlerden, kıl payı kaçırdığı adamın yerine başka bir avın peşine düşen aç kurt sürüsünün ulumaları geliyordu.

4

Dişlerin savaşı

Adamların sesini ve kızak köpeklerinin iniltilerini ilk duyan, dişi kurt olmuştu. Sönmeye yüz tutan ateş çemberinin içine kıstırdıkları adamı bırakıp ilk kaçan da oydu. Sürü ise yakaladıkları avdan vazgeçmek konusunda gönülsüzdü. Seslerden emin olana kadar dakikalarca oyalandılarsa da sonunda onlar da dişi kurdun peşi sıra oradan uzaklaştılar.

En önde koşan iri, boz, erkek kurt, sürünün birçok liderinden biriydi. Sürüyü dişi kurdun ardından gitmeye yönelten oydu. Sürünün genç üyeleri hırslanıp da öne geçmeye çalıştığında onları hizaya getirmek için hırlayan ya da dişleriyle bir yerlerini çiziveren oydu. Ve karların üstünde şimdi artık yavaşça ilerlemekte olan dişi kurdu görünce sürünün hızını artıran da oydu.

Liderin yanı sanki kendisi için ayrılmış gibi hemen oraya geçen dişi kurt sürünün hızına ayak uydurdu. Arada dişi kurdun adımlarının onu bozkurdun önüne geçirdiği olsa da bozkurt ne hırlıyor ne de dişlerini gösteriyordu ona. Aksine, ona karşı tavırları nazikçeydi sanki – hatta belki de dişi kurdun istemediği kadar nazikti, çünkü dişi kurdun yakınında koşma hevesiyle ne zaman biraz fazla yanaşsa, bu kez hırlayan ve dişlerini gösteren dişi kurt oluyordu. Hatta ara sıra bozkurdun omzunu sertçe

dişlediği bile oluyordu. Böyle anlarda bozkurt hiçbir öfke emaresi göstermiyor, yalnızca yana sıçrayıp uzaklaşıyordu. Sonra bir süre hantal adımlarla kaskatı ileri doğru koşuyor, bu hali ve tavrıyla utangaç bir taşralı âşığı andırıyordu.

Bu, sürünün koşuşuyla ilgili olarak bozkurdun canını sıkan tek şeydi; oysa dişi kurdun başka dertleri de vardı. Diğer tarafında, girdiği birçok kavganın izlerini taşıyan kırlaşmış postuyla, zayıf, yaşlı bir kurt koşuyordu. Her zaman dişi kurdun sağ yanında koşuyordu. Tek gözlü olması ve sağlam gözünün soldaki olmasıyla açıklanabilirdi belki bu. Dişi kurdu sıkıştırmadan duramıyordu. İkide birde dönüp yara izleri içindeki burnu dişi kurdun bedenine, omzuna ya da boynuna değene dek ona yanaşıyordu. Dişi kurt tıpkı solundaki koşu arkadaşına yaptığı gibi yaşlı kurdun ilgi gösterilerini de dişleriyle savuşturuyordu. Ama her ikisinin de aynı anda ona ilgi göstermeye kalkıştığı anlarda sert iteklemelere maruz kalıyor, bir yandan hızlı ısırıklarla iki âşığını uzaklaştırırken bir yandan da ayağını bastığı yeri görmeye ve sürüyle birlikte ileri doğru koşmayı sürdürmeye çalışıyordu. Böyle zamanlarda koşu arkadaşları birbirlerine dişlerini gösteriyor ve tehditkârca hırlaşıyorlardı. Kavga etseler ederlerdi aslında, ama sürünün açlık sorunu öyle acildi ki artık kur yapıp rekabet etmeye bile zaman yoktu.

Dişi kurdun her geri püskürtmesinin ardından yaşlı kurt, sivri dişli arzu nesnesinden apar topar uzaklaşıyor, kör sağ yanında koşan üç yaşındaki kurda tosluyordu. Bu genç kurt tam boyuna gelmişti artık ve sürünün zayıf ve aç hali düşünülürse güç ve enerji bakımından ortalamanın üzerindeydi. Buna rağmen koşarken kafası tek gözlü ihtiyarın omuz hizasını geçmiyordu. Yaşlı kurtla aynı hizada koşmaya kalkıştığında (ki bu çok ender oluyordu) bir hırlama ve bir ısırık onu tekrar omuz hizasına geri

gönderiyordu. Buna rağmen arada bir dikkatle ve yavaşça yaşlı kurdun arkasından dolaşıp onunla dişi kurdun arasına girmeye çalıştığı oluyordu. Böyle yaptığında aldığı tepki iki, hatta üç katına çıkıyordu. Dişi kurt memnuniyetsizce hırladığında yaşlı lider dönüp genç kurdun üstüne yürüyordu. Bazen dişi kurt da ona katılıyordu. Hatta bazen soldaki genç lider de.

Üç set vahşi dişle karşı karşıya kaldığı böyle zamanlarda genç kurt derhal durup arka ayaklarının üstüne oturuyordu; ön ayakları kaskatı kesiliyor, ağzı tehditkâr bir şekle giriyor ve ense tüyleri dimdik oluyordu. Hareket halindeki sürünün ön tarafındaki bu kargaşa her seferinde arkada da kargaşaya neden oluyordu. Arkadan gelip genç kurda çarpan diğer kurtlar hoşnutsuzluklarını belirtmek için onu arka ayaklarından ve yanlarından sertçe ısırıyorlardı. Aslında kendi başına iş açıyordu, çünkü yiyecek kıtlığı hepsinin sinirlerini germişti; ama o, gençliğin getirdiği sınırsız güvenle, aslında kendisine utançtan başka bir şey kazandırmayan bu manevrayı ikide birde tekrarlamaya devam etti.

Yiyecekleri olsaydı, bu aşk oyunları ve kavgalar hızla yayılır ve sürü dağılırdı. Ama şimdi durumları çok umutsuzdu. Uzun süren açlık dönemi onları zayıf düşürmüştü. Normalden daha yavaş koşuyorlardı. En genç ler ve en yaşlılar, yani sürünün zayıf üyeleri ağır aksak arkadan geliyorlardı. Öndeyse en güçlüler vardı. Ama onlar bile yapılı kurtlardan ziyade birer iskeleti andırıyordu. Her şeye rağmen, aksayanların dışında tüm hayvanlar kolayca ve yorulmadan hareket ediyorlardı. Sicim gibi incecik kasları tükenmez bir enerjiye sahipti sanki. Kaslarının her bir çeliksi kasılmasını bir başka çeliksi kasılma izliyordu, sonra bir tane daha, bir tane daha; bu, sanki sonsuza dek böyle gidiyor gibiydi.

O gün kilometrelerce koştular. Bütün gece koştular.

Ve ertesi gün hâlâ koşuyorlardı. Donuk ve ölü bir âlemin yüzeyinde koşuyorlardı. Canlı hiçbir şey yoktu. Uçsuz bucaksız cansızlığın içinde bir tek onlar hareket ediyordu. Bir tek onlar hayattaydı ve yiyebilecekleri başka canlı şeyler arıyorlardı ki yaşamaya devam edebilsinler.

Arayışlarının karşılığını almadan önce bir sürü alçak sırtı aşıp bir düzine kadar küçük dere boyunca seyretmeleri gerekti. Sonra yabangeyiklerine rastladılar. İlk buldukları, iri bir erkekti. İşte sonunda ete ve yaşama kavuşmuşlardı, üstelik de esrarengiz alevler ya da uçan ateş mermileriyle de korunmayan türüne. Geniş toynakların ve dallanıp budaklanan boynuzların farkındaydılar, yine de her zamanki sabır ve dikkatlerini bir yana bırakmadılar. Kısa ama vahşi bir mücadele oldu. Geyik her yandan kuşatılmıştı. Koca toynaklarının becerikli darbeleriyle onları paraladı, kafalarını yardı. Devasa boynuzlarıyla onları kırıp geçirdi. Onları ayaklarının altına aldı, karlarda yuvarlayıp ezdi. Ama yine de başarısızlığa mahkûmdu ve dişi kurdun vahşice boğazına saldırmasıyla devrildi; başka dişler de dört bir yanına saplanmış, onu henüz daha çabalamaktan vazgeçmemiş, son kozunu henüz oynamamışken canlı canlı yemeye başlamışlardı.

Yiyecek boldu. Geyiğin ağırlığı dört yüz kiloya yakındı – yani sürüdeki kırk küsur kurdun her biri için neredeyse on kilo et vardı. Ama bu hayvanlar açlığa nasıl müthiş şekilde dayandılarsa aynı müthiş şekilde yiyebiliyorlardı ve çok geçmeden, daha birkaç saat önce sürüyle yüz yüze gelen o muhteşem canlı hayvandan geriye etrafa dağılmış birkaç kemikten başka bir şey kalmamıştı.

Şimdi bol bol uyuyup dinlenme zamanıydı. Karınları doyunca genç erkekler arasında itiş kakış ve kavgalar baş gösterdi ve sürü dağılana kadarki birkaç gün boyunca sürdü. Kıtlık bitmişti. Kurtlar artık av diyarındaydı. Hâlâ sürü halinde avlansalar da artık daha tedbirli davra-

nıyorlar, önlerine çıkan küçük yabangeyiği sürülerindeki hamile dişileri ya da sakat ve yaşlı erkekleri avlıyorlardı.

İşte bu bolluk ülkesinde gün geldi, sürü ikiye ayrıldı ve farklı yönlere gitti. Dişi kurt, solundaki genç lider ve sağındaki tek gözlü lider kendi paylarına düşen yarım sürülerini Mackenzie Nehri'ne ve ötesine, doğudaki göller bölgesine doğru yönelttiler. Sürünün bu parçası her gün biraz daha küçüldü. Kurtlar bir dişi bir erkek, çifter çifter gruptan ayrılıyordu. Kimi zamansa tek bir erkek, keskin dişli rakipleri tarafından gruptan sürülüyordu. Sonunda yalnız dört tanesi kaldı: dişi kurt, genç lider, tek gözlü olan ve bir de üç yaşındaki hırslı kurt.

Bu noktada artık dişi kurt iyice asabileşmişti. Her üç talibi de onun diş izlerini taşıyordu. Ama ona hiçbir zaman aynı şekilde karşılık vermiyor, kendilerini asla savunmuyorlardı. En vahşi ısırıklarına göğüs gerip sallanan kuyrukları ve edalı adımlarıyla gazabını yatıştırmaya çalışıyorlardı. Ama ona karşı davranışları ne kadar yumuşaksa birbirlerine karşı da bir o kadar öfkeliydiler. Üç yaşında olanın öfkesi giderek daha fazla hırs yüklendi. Tek gözlü ihtiyarı kör tarafından yakalayıp kulağını dilim dilim yaptı. Her ne kadar kırlaşmış ihtiyar yalnızca bir gözüyle görebilse de rakibinin gençlik ve gücüne uzun yılların deneyimiyle karşılık vermeyi bildi. Yitik gözü ve yara izleriyle kaplı burnu o deneyimlerin doğasına tanıklık ediyordu. Ne yapacağı konusunda bir an bile tereddüde düşmeyecek kadar çok kavga atlatmıştı.

Kavga adilce başladı ama adilce bitmedi. İşin sonunun nereye bağlanacağını kestirmeye imkân yoktu, çünkü üçüncü kurt yaşlı olana katıldı ve yaşlı lider ile genç lider birlikte hırslı gence saldırdılar ve onu ortadan kaldırmaya giriştiler. Eski yoldaşlarının merhametsiz dişleri onu iki yandan sarmıştı. Birlikte avlandıkları günler, yakaladıkları hayvanlar, birlikte çektikleri açlık unutulmuş-

tu. O işler geçmişte kalmıştı artık. Şimdiki konu aşktı – yiyecek bulmaktan bile daha ciddi ve daha amansız bir konuydu bu.

Bu sırada, her şeyin sebebi olan dişi kurt da art ayaklarının üstüne rahatça oturmuş, onları seyrediyordu. Hatta hoşuna gidiyordu olanlar. Gün onun günüydü –ki bu pek sık olmazdı–, enselerdeki tüylerin kabarması, dişlerin dişlere vurması ya da yumuşak eti yırtıp koparması hep ona sahip olmak uğrunaydı.

Ve aşk konusuna ilk kez dalmakta olan üç yaşındaki kurt bu uğurda canını feda etti. Cesedinin iki yanında iki rakibi dikiliyordu. Karların içinde gülümseyerek oturan dişi kurda bakıyorlardı. Ama daha yaşlı olan lider bilgeydi, üstelik sadece kavgada değil, aşkta da çok bilgeydi. Genç lider omzundaki bir yarayı yalamak için başını çevirdi. Boynunun kıvrımı rakibine doğru dönüktü. İhtiyar, tek gözüyle fırsatı gördü. Aşağıdan saldırıp dişlerini geçirdi. Uzun ve yırtıcı bir ısırıktı, üstelik derindi de. Dişleri geçerken boyundaki büyük damarın duvarını parçalamıştı. Bırakıp geriye sıçradı.

Genç lider korkunç bir şekilde hırladı, ama hırlaması orta yerinde kesilip boğazını gıcıklayan bir öksürüğe dönüştü. Yaralı kurt kan kaybederek ve öksürerek ihtiyarın üstüne atladı ve dövüşmeye başladı ama canı yavaş yavaş çekilir, gözlerinin feri sönerken bacaklarının gücü giderek azalıyor, darbeleri ve sıçrayışları da giderek daha yetersiz kalıyordu.

Ve bütün bunlar olurken dişi kurt art ayaklarının üstünde oturmuş gülümsüyordu. Bu kavga onu garip bir şekilde mutlu etmişti, çünkü Vahşi Doğa'nın kur yapma şekliydi bu; üstelik doğal yaşamın çiftleşme trajedisi sadece ölenler için trajediydi. Hayatta kalanlar içinse trajedi değil istenenin ele geçirilmesiydi, başarıydı.

Genç lider karların üstüne yığılıp artık hareket etmez

olunca, Tekgöz gururla dişi kurda doğru yürüdü. Duruşunda zaferle ihtiyat birbirine karışmıştı. Geri çevrilme beklentisi içindeydi açıkçası ve dişi kurt ona öfkeyle dişlerini göstermediğinde de düpedüz şaşırdı. Onu ilk kez nazik bir tavırla karşılıyordu dişi kurt. Tekgöz'le koklaştı, hatta onunla yavru köpekler gibi oynaşmaya, etrafta koşturup hoplayıp zıplamaya bile tenezzül etti. Ve Tekgöz de tüylerini kırlaştıran yıllara ve bilgece deneyimine rağmen yavru köpek gibi davranarak yanıt verdi ona, hatta kendini biraz da fazlaca aptal yerine koydu sanki.

Yenilen rakipler ve karlara yeniden yazılan aşk hikâyesi unutulmuştu bile. Yalnızca bir kere, o da Tekgöz kurumaya başlayan yaralarını yalamak için durduğunda hatırladılar olanları. O zaman Tekgöz dudaklarını acıyla gererek hırladı, ense ve omuzlarındaki tüyler istemsizce dikildi, yerinden sıçrayacakmış gibi hafifçe çömelirken pençelerini de kasarak karlara sapladı yere daha sağlam basabilmek için. Ama bir an sonra, Tekgöz işveli dişi kurdun ardınca ağaçların arasında koşturmaya başladığında bunların tümü unutulmuştu yine.

O günden sonra, anlaşmaya varmış iki iyi dost gibi yan yana koşmaya başladılar. Günler geldi geçti, onlar ayrılmadılar; birlikte avlanıyor, birlikte yiyorlardı. Ama bir süre sonra dişi kurt huzursuzlanmaya başladı. Bir şey arıyor ama bulamıyor gibiydi. Devrilmiş ağaçların altındaki kovuklar ilgisini çekiyordu. Zamanını karla kaplı kaya yarıklarını ve eğimli yamaçların altında kalan mağaraları koklayarak geçiriyordu. İhtiyar Tekgöz ise yaptıklarıyla pek de ilgilenmeden, dişi kurdu uslu uslu takip ediyordu. Belli noktalardaki incelemeler olağandan daha uzun sürdüğünde yatıp dişi kurdun işini bitirmesini bekliyordu.

Bir yerde kalmak yerine dolaşarak bölgeyi aşıp tekrar Mackenzie Nehri'ne ulaştılar. Nehir boyunca yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Arada avlanmak için nehrin

küçük kollarından birine sapsalar da sonunda hep nehre geri dönüyorlardı. Çoğu çift dolaşan başka kurtlara rastladıkları oluyordu bazen; ama bu karşılamalarda tek bir dostluk gösterisi yaşanmıyor, taraflar ne karşılaşmaktan duydukları memnuniyeti dile getiriyorlar ne de tekrar sürü oluşturmaya niyetleniyorlardı. Yalnız dolaşan kurtlara da rastladılar çok kere. Bunların hepsi erkekti ve Tekgöz ile eşine katılma konusunda aşırı derecede ısrarcıydılar. Tekgöz buna bozuluyordu; dişi kurt da onunla omuz omuza verip tüylerini dikleştirmeye ve dişlerini göstermeye başlayınca hevesli yalnız kurtlar da vazgeçip geriliyor, kuyruklarını kıstırıp yalnız seyahatlerine devam ediyorlardı.

Mehtaplı bir gecede sessiz ormanın içinde koşarlarken Tekgöz aniden durdu. Burnu havaya kalkmış, kuyruğu kaskatı kesilmişti ve havayı koklarken burun delikleri açılıyordu. Tıpkı bir köpek gibi ayaklarından birini de kaldırmıştı. Merakı tatmin olmamıştı, burnuna ulaşan mesajı anlamaya çabalayarak koklanmaya devam etti. Oysa tek bir umursamaz koklamayla tatmin olan eşi onu rahatlatmak istercesine tekrar yola koyulmuştu bile. Dişi kurdun ardından gitse de hâlâ kaygılı olan Tekgöz uyarıyı daha dikkatle incelemek için arada bir durmadan edemiyordu.

Ağaçların ortasındaki geniş bir açıklığa geldiklerinde dişi kurt dikkatle kenara kadar süründü. Bir süre orada yalnız başına durdu. Sonra Tekgöz de tüm duyuları alarma geçmiş halde sürünüp emekleyerek, her bir tüyünden sonsuz kuşku yayarak dişi kurda katıldı. Yan yana durup seyrettiler, dinlediler ve kokladılar.

Kulaklarına, didişip dalaşan köpeklerin havlamaları, adamların tok seslenişleri ve azarlayan kadınların daha tiz sesleri geliyordu. Bir keresinde de bir çocuğun cırtlak ağlayışını duydular. Deri çadırların devasa cüsseleri dı-

şında tek görebildikleri, ateşin alevleri, ara sıra ateşin önünden geçen birilerinin hareketleri ve sessizce göğe doğru yükselen dumanlardı. Ama burun deliklerine ulaşan o karmaşık Kızılderili kampı kokuları Tekgöz için büyük ölçüde anlaşılmaz olan, dişi kurdunsa her ayrıntısını bildiği bir öykü anlatıyordu onlara.

Dişi kurdu garip bir heyecan sarmıştı ve giderek artan bir keyifle koklanıp duruyordu. Ama yaşlı Tekgöz tedirgindi. Endişelendiğini belli ederek kalkıp gitmeye yeltendi. Dişi kurt onu rahatlatmak istercesine dönüp burnuyla Tekgöz'ün boynuna dokundu, sonra yine kampa bakmaya başladı. Yüzünde yeni bir özlem ifadesi belirmişti, ama bu kez hissettiği açlıktan kaynaklanan bir özlem değildi. Biraz daha ilerlemek, o ateşe daha yaklaşmak, köpeklerle dalaşmak ve onlarla birlikte insanların ayaklarının dibinde olmak arzusuyla yanıyordu.

Tekgöz yanında sabırsızca kıpırdanıyordu. Dişi kurdun da huzursuzluğu geri döndü ve aradığı şeyi artık acilen bulması gerektiğini hatırladı. Dişi kurt dönüp hızlıca ormana doğru yürümeye başlayınca rahatlayan Tekgöz öne geçerek yeterince güvende olduklarına emin olana dek ağaçların arasında koşturdu.

Ay ışığında iki gölge gibi sessizce kayarlarken bir geçide geldiler. İkisinin de burnu kardaki ayak izlerine yöneldi. İzler çok tazeydi. Tekgöz dikkatle koştu, eşi de hemen ardındaydı. Geniş tabanlarının kara dokunuşu kadife gibi yumuşaktı. Tekgöz, ileride beyazlığın ortasında beyaz bir hareket yakalar gibi oldu. Az önce koşuşundaki akıcılık yanıltıcı bir hız hissi verse de aslında şu anki hızının yanında hiçbir şey değildi. Keşfettiği solgun beyaz leke önü sıra hoplayıp duruyordu.

Koştukları dar patikanın her iki yanı genç ladin ağaçlarıyla kaplıydı. Ağaçların arasından göründüğü kadarıyla yolun sonu mehtapla aydınlanmış bir açıklığa

çıkıyordu. Yaşlı Tekgöz kaçan beyaz şekille arayı hızla kapatıyordu. Her sıçrayışta biraz daha yaklaşıyordu. Şimdi yakalayacaktı onu. Bir sıçrayış daha ve dişlerini geçirecekti. Ama o sıçrayış hiç gerçekleşmedi. Aniden dimdik havaya sıçrayıp yükselen beyaz şekil şimdi çırpınan bir kartavşanına dönüşmüş, Tekgöz'ün başının üstünde havada fantastik bir dans sergiliyor ve hiç yere inecek gibi görünmüyordu.

Tekgöz ani bir korkuyla homurdanarak geriye sıçradı ve karların içine sinip çömeldi. Bir yandan da ne olduğunu anlamadığı bu korku nesnesine tehditkâr hırıltılar savuruyordu. Oysa dişi kurt hiç istifini bozmadan yanından geçip gitti. Bir an durakladıktan sonra dans eden tavşana doğru sıçradı. Yükseldi ama avı kadar yükseğe çıkamadı ve dişleri metalik bir sesle boşluğun üstüne kapandı. Bir kez daha sıçradı ve sonra bir kez daha.

Rahatlamaya başlayan Tekgöz çömeldiği yerden yavaşça kalkmış, dişi kurdu seyrediyordu. Eşinin tekrarlayan başarısızlıkları keyfini kaçırmıştı besbelli; bu kez o muhteşem bir sıçrayışla yükseldi. Dişleri tavşanın üstüne kapandı ve tavşanı da kendisiyle birlikte yere doğru çekmeye başladı. Ama tam o anda yan tarafta çatırtılı bir hareket oldu ve yaşlı kurt aşağıya doğru bükülen taze bir ladin fidanının kendisine çarpmak üzere olduğunu şaşkınlıkla açılan gözüyle gördü. Ağzında tuttuğu şeyi bırakıp kendini bu tuhaf tehlikeden kurtarmak için geriye sıçradı; dudakları geri çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı, boğazı hırıldıyordu ve her bir tüyü öfke ve korkuyla dikilmişti. Tam o anda fidan ince boynunu düzeltti ve tavşan da tekrar havada dans etmeye başladı.

Dişi kurt kızmıştı. Eşini paylamak istercesine dişlerini onun omzuna geçirdi. Korkan ve bu saldırının nedenini anlayamayan Tekgöz saldırıya vahşice yanıt verdi ve daha da büyük bir korkuyla dişi kurdun burnunun kena-

rını yırttı. Onun bu paylamaya bu kadar kızması da dişi kurt için aynı derecede beklenmedik bir şeydi. Öfkeyle hırlayarak Tekgöz'ün üstüne atladı. O zaman hatasını anlayan Tekgöz derhal dişi kurdun gönlünü almaya girişti. Ama dişi kurt onu şiddetle cezalandırmaya devam etti. Sonunda Tekgöz her türlü gönül alma çabasını bir kenara bırakıp olduğu yerde dönmeye başladı; başını dişi kurttan uzak tutup saldırıları omuzlarıyla karşılamaya çalışıyordu.

Bu arada tavşan da tepelerinde havada dans edip duruyordu. Dişi kurt sonunda karların içine oturdu. Artık eşinden gizemli fidandan korktuğundan daha fazla korkan Tekgöz bir kez daha tavşana doğru sıçradı. Dişlerinin arasında avıyla aşağı inerken gözü de fidanın üstündeydi. Deminki gibi yere kadar peşinden geldi fidan. Kurt yaklaşan darbenin beklentisiyle eğildi, tüyleri dikildiyse de dişleri tavşanı hâlâ sıkıca kavrıyordu. Ama darbe gerçekleşmedi. Fidan eğilmiş, tepesinde duruyordu. Tekgöz hareket ettikçe hareket ediyor, o durunca duruyordu. Tekgöz bu durumda hareketsiz durmanın daha güvenli olduğuna karar verdi. Ama tavşanın ılık kanından ağzına yayılan tat da hoşuna gidiyordu doğrusu.

Tekgöz'ü kendini içinde bulduğu bu açmazdan kurtaran eşi oldu. Tavşanı Tekgöz'den alıp fidanın tehditkâr salınmalarına aldırmadan hayvanın kafasını koparıverdi. Fidan birden fırlayarak doğruldu ve o andan sonra doğanın ona uygun gördüğü dik pozisyonda kalarak bir daha sorun çıkarmadı. Dişi kurt ve Tekgöz de gizemli fidanın onlar için yakaladığı avı yiyip bitirdiler.

Tavşanların havada asılı olduğu başka geçitler ve patikalar da vardı etrafta; kurt çift bunları tek tek elden geçirirken yol gösteren hep dişi kurttu. Arkadan gelen Tekgöz ise onu izleyerek tuzak soyma tekniğini öğreniyordu – bu bilgi ilerideki günlerde çok işine yarayacaktı.

5

İn

Dişi kurtla Tekgöz iki gün boyunca Kızılderili kampının etrafında dolandılar. Tekgöz endişeli ve sıkıntılıydı, oysa eşi kampın cazibesine kapılmıştı ve gitmek istemiyordu. Ama bir sabah hava, yakınlarda patlayan bir tüfeğin sesiyle yarılıp Tekgöz'ün kafasından beş on santim uzaktaki bir ağacın gövdesine de bir kurşun saplanınca daha fazla tereddüt etmeden uzun adımlarla öyle hızlı bir koşu tutturdular ki kısa süre sonra tehlike ile aralarına kilometrelerce mesafe girmişti bile.

Fazla uzaklaşmadılar – sadece birkaç gün yol aldılar. Dişi kurdun aradığı şeyi bulma gereksinimi artık karşı konulmaz hale gelmişti. Giderek ağırlaşıyordu. Hâlâ koşabilse de eski hızı yoktu. Bir keresinde, normalde kolayca yakalayacağı bir tavşanın peşinden koşarken birden vazgeçip dinlenmek için yere uzandı. O sırada yanına gelen Tekgöz uzanıp burnuyla boynuna nazikçe dokununca da öyle bir öfkeyle çıkıştı ki, yaşlı kurt onun dişlerinden kaçmaya çalışırken geriye devrilip kendini gülünç duruma düşürdü. Dişi kurt artık eskisinden de asabiydi, ama Tekgöz de eskisinden daha sabırlı ve daha özenli olmuştu.

Ve sonunda aradığı şeyi buldu. Yazları Mackenzie'ye karışan küçük bir derenin birkaç kilometre yukarısın-

daydı. Bu mevsimde dere, dibindeki taşlara dek donmuştu; kaynağından ağzına kadar kaskatı kesilmiş, bembeyaz, ölü bir dereydi. Dişi kurt derenin kıyısında oluşmuş eğimli, yüksek kil yamaca rastladığında epeyce önden giden eşinin ardından yorgun argın ilerliyordu. Dönüp oraya doğru gitti. Bahar yağmurları ve eriyen karlar yamacın altını aşındırmış ve bir noktada dar bir çatlaktan küçük bir mağara oluşturmuştu.

Mağaranın ağzında duraklayıp duvarı dikkatle inceledi. Duvarın yumuşak hatlı arazide aniden yükseldiği yerde duvar boyunca bir o yana bir bu yana koşturdu. Sonra mağaraya geri dönerek dar ağzından içeri girdi. İlk bir metrede sürünmesi gerektiyse de sonra duvarlar genişleyip yükselerek neredeyse 180 santim çapında yuvarlak bir odacık oluşturdular. Tavan başının hemen üzerindeydi. İçerisi kuru ve rahattı. Geri dönüp gelen Tekgöz girişte durmuş sabırla onu seyrederken dişi kurt da dikkatle ve özenle etrafı inceledi. Başını indirdi, burnunu yere, bitiştirdiği ayaklarına yakın bir noktaya doğru uzattı ve bu noktanın etrafında defalarca döndü; sonunda neredeyse homurtuya dönüşen yorgun bir iniltiyle bedenini yuvarladı, bacaklarını gevşetti ve çöktü. Kafası giriş tarafındaydı. Tekgöz ilgiyle kulaklarını dikmiş, ona gülüyordu. Mutlu mutlu sallanan kuyruğu da arkasından vuran beyaz ışıkta seçiliyordu. Dişi kurtsa kıvrılıp yatarken kulaklarının sivri uçlarını bir an için geriye, kafasına doğru yatırdı ve ağzını aralayıp dilini sakince dışarı sarkıtarak mutlu ve memnun olduğunu anlattı.

Tekgöz acıkmıştı. Girişte yatıp uyuduysa da uykusu huzursuzdu. İkide birde uyanıp etrafa, nisan güneşinin karların üzerinde yansıdığı parlak dünyaya kulak kabartıyordu. Uyuyakaldığında, gizli su sızıntılarının hafif fısıltıları bile kulağına geliyor, kalkıp dikkatle dinliyordu. Güneş geri gelmişti ve uyanmakta olan tüm bir Kuzey

diyarı onu çağırıyordu. Yaşam kıpırdaşıyordu. Havada bahar hissi vardı, karın altında gelişen yaşamın, ağaçlara yürüyen özsuyunun, buzun zincirlerini kıran tomurcukların hissi.

Tekgöz eşine heyecanla baktı, ama onun hiç kalkmaya niyeti yoktu. Yaşlı kurt dışarı baktı ve gözünün ucuyla yarım düzine kadar kar ispinozunun kanat çırpışını fark etti. Kalkmak için hareketlendi, ama sonra dönüp eşine baktı ve yeniden uzanıp uyudu. Çok ince ve cılız bir şarkı çalındı kulağına. Bir iki kere patisiyle uykulu uykulu burnunu kaşıdı. Sonra uyandı. Tam burnunun ucunda havada vızıldayan yalnız bir sivrisinek vardı. Yetişkin bir sivrisinekti bu; kış boyunca kuru bir kütüğün içinde donuk halde yatmış, şimdi güneşi görünce de çözülmüştü. Dünyanın çağrısına daha fazla dayanamadı Tekgöz. Üstelik açtı.

Eşine doğru emekledi ve onu kalkmaya ikna etmeye çalıştı. Ama o yalnızca hırladı. Dışarıya, parlak güneşe tek başına çıkan Tekgöz ayaklarının altındaki kar yüzeyinin yumuşadığını ve yürümenin güçleştiğini fark etti. Ağaçların gölgesinde kalan karın hâlâ sert ve kristalize olduğu donuk dere yatağı boyunca ilerledi. Sekiz saat sonra karanlığın içinden çıkageldiğinde yola çıktığındakinden daha açtı. Av bulmuş, ama yakalayamamıştı. O, eriyen karların kabuğunu kırıp çamurlara batarken kartavşanları yüzeyde her zamanki hafiflikleriyle sekip durmuşlardı.

Mağaranın girişinde ani bir şüpheye kapılıp durakladı. İçeriden belli belirsiz, tuhaf sesler geliyordu. Eşinin çıkardığı sesler değildi, ama biraz da tanıdık geliyorlardı sanki. Karnının üstünde dikkatle süründü içeriye ve dişi kurt tarafından bir uyarı hırlamasıyla karşılandı. Bunu çok dert etmeyen Tekgöz, her ne kadar söz dinleyip pek yaklaşmadıysa da duyduğu diğer seslerle ilgilenmeyi sürdürdü – hafif, boğuk iç çekmeler ve şapırtılar.

Eşi onu uzaklaşması konusunda sinirli bir şekilde uyarınca o da girişte kıvrılıp uyudu. Sabah olup da soluk bir ışık inin içine yayılınca bir kez daha uzaktan tanıdık gelen o seslerin kaynağını aramaya koyuldu. Eşinin uyarı hırıltısında yeni bir tını vardı. Kıskanç bir tınıydı bu ve Tekgöz aradaki saygı mesafesini koruma konusunda çok dikkatliydi. Her şeye karşın, uzanmış eşinin bedeni ve bacaklarının arasına saklanmış beş küçük, tuhaf hayat yumağını fark etti. Çok güçsüz, çok acizdiler, cılız iniltiler çıkarıyorlardı ve gözleri henüz açılmamıştı. Tekgöz şaşırmıştı. Uzun ve başarılı ömründe bunun başına ilk gelişi değildi. Hatta birçok kez gelmişti, ama her seferinde onun için sürpriz oluyordu yine de.

Eşi ona kaygıyla baktı. Sık sık hafif hırıltılar çıkarıyor, bazen de –Tekgöz'ün biraz fazla yaklaşır gibi olduğu anlarda– o hafif hırıltı gırtlağında yükselip daha sert bir hırlamaya dönüşüveriyordu. Dişi kurdun buna dair kendi başından geçen bir anısı olmasa da tüm anne kurtların deneyimlerini kapsayan içgüdülerinde yeni doğmuş, aciz yavrularını yiyen babalarla ilgili anılar dolanıyordu. Bu anıların içinde yarattığı büyük korku yüzünden Tekgöz'ün yavrularını daha yakından incelemesine engel oluyordu.

Oysa tehlike yoktu. Tekgöz de bir dürtünün etkisi altına girmişti ve bu da ona tüm baba kurtlardan geçmiş olan bir içgüdüydü. Tekgöz bunu ne sorguluyor ne de üzerinde fazla kafa yoruyordu. Sadece vardı işte, varlığının dokusuna işlemişti; üstelik bu dürtüye uyup yeni ailesini bırakıp gitmesi ve hayatta kalmak için av peşine düşmesi dünyanın en doğal şeyiydi.

İnden sekiz on kilometre uzakta dere ikiye ayrılıyor, kolları birbirine dik açı yaparak dağların arasına dalıyordu. Tekgöz burada sol koldan ileriye doğru giden taze izlere rastladı. İzleri kokladığında ne kadar yeni oldukla-

rını anlayarak derhal olduğu yere çöküp izlerin gözden kayboldukları yöne doğru baktı. Sonra da kararlıca dönüp sağdaki kola yöneldi. Ayak izleri kendi ayağının bıraktığı izlerden çok daha büyüktü ve biliyordu ki böyle bir izin ardında ona fazla bir av kalmazdı.

Sağdaki kolda sekiz yüz metre kadar ilerlemişti ki bir şeyler kemiren dişlerin sesi geldi keskin kulağına. Derhal peşine düştüğü av, bir ağacın yanında ayağa kalkmış, ağacın kabuğunda dişlerini bileyen bir oklukirpi çıktı. Tekgöz dikkatle ama umutsuzca yaklaştı. Daha önce bu kadar kuzeyde hiç rastlamadıysa da bu türü tanıyordu ve bunca yıllık ömründe bir kez bile oklukirpi yemek nasip olmamıştı ona. Ama öte yandan Şans ya da Fırsat diye bir şeyin var olduğunu da çoktandır bildiğinden yaklaşmaya devam etti. Ne olacağını kestirmek mümkün değildi, çünkü canlılar söz konusu olduğunda olaylar her seferinde farklı gelişiyordu.

Oklukirpi yuvarlanıp her yöne doğru uzun ve sivri iğneler uzatarak saldırılara kafa tutan bir top haline soktu kendini. Tekgöz gençken bir keresinde bunun gibi zararsız görünen bir iğne topunu biraz fazlaca yakından koklamıştı da kuyruk açılıp birden suratına çarpıvermişti. Oklardan biri burnuna saplanmış, haftalarca orada kalmış, çıkana kadar da için için yanmıştı. O yüzden, şimdi rahat bir pozisyon bulup olduğu yere çökerken burnunun kirpiden en az otuz santim uzakta ve kuyruk menzilinin dışında olduğundan emin oldu. Öylece hiç ses çıkarmadan bekledi. Bilemezdi ki. Bir şeyler olabilirdi. Oklukirpi açılabilirdi. Yumuşak ve korunmasız göbeğe becerikli ve yırtıcı bir pençe sallamak için bir fırsat doğabilirdi.

Ama yarım saat sonra kalkıp hareketsiz topa hiddetle hırladı ve yürüyüp gitti. Geçmişte oklukirpilerin açılmasını boş yere o kadar çok beklemişti ki bu kez daha fazla zaman harcamadı. Derenin sağ kolu boyunca ilerlemeye

devam etti. Gün ilerliyordu ve arayışı hâlâ sonuçsuzdu.

İçinde uyanan babalık içgüdüsü kendisini kuvvetle hissettiriyordu. Et bulmalıydı. Öğleden sonra karşısına bir kartavuğu çıktı. Bir çalılıktan çıkmasıyla kendini mankafa kuşla yüz yüze buluvermişti. Tekgöz'ün burnunun ucundan en fazla otuz santim ötede, bir kütüğün üstünde oturuyordu. İkisi de birbirini görmüştü. Kuş sıçrayarak kalktı ama Tekgöz pençesiyle vurarak onu yere yapıştırıp üstüne atladı, karda kaçıp tekrar havalanmaya çalışınca da ağzıyla yakaladı. Dişleri, yumuşak eti ve kırılgan kemikleri ezerken doğal olarak yemeye başladı tavuğu. Sonra aklı başına geldi ve geldiği yoldan geriye dönerek ağzında kartavuğu ile eve doğru yola düştü.

Derenin çatallandığı yerin bir buçuk kilometre yukarısında, her zamanki gibi kadife yumuşaklığında koşar, yoldaki her yeni manzarayı inceleyerek bir gölge gibi kayarken, o sabah keşfettiği iri ayak izlerinin yenileri çıktı karşısına. Kendi gittiği yöne doğru gittikleri için izleri takip etmeye başladı ve dere boyunca aldığı her dönemeçte izlerin sahibiyle karşılaşma olasılığına karşı kendini hazırladı.

Nehrin sıra dışı genişlikte kıvrım yaptığı noktada başını bir kayanın köşesinden uzatan Tekgöz, gördüğü şey karşısında derhal olduğu yere çöktü. İzlerin sahibiydi bu: iri bir dişi vaşak. Tıpkı kendisinin de o gün bir ara oturduğu gibi, o sımsıkı sarılmış iğne yumağının karşısına oturmuştu. Tekgöz az önce kayan bir gölge idiyse şimdi o gölgenin hayaletine dönüştü ve sürünerek etraflarından dolaşıp sessiz ve hareketsiz ikilinin rüzgâr altı tarafına geçti.

Kartavuğunu kenara koyup karlara uzandı ve alçak bir ladinin iğnelerinin arasından bakarak gözünün önünde oynanan ölüm kalım oyununu seyretmeye başladı – bekleyen vaşak ile bekleyen oklukirpinin her ikisi de ha-

yatta kalmaya niyetliydi. Üstelik oyunun garipliğine bakın ki biri için hayatta kalmanın yolu diğerini yemekten geçerken, diğeri için hayatta kalmanın yolu kendini yedirmemekten geçiyordu. Pusuya yatmış yaşlı kurt Tekgöz de bu oyunda kendisine düşen rolü oynuyor, Şans bir şekilde yüzüne güler de kendi hayatta kalma aracı olan etin peşinde işine yarayabilecek bir şeyler olur belki diye bekliyordu.

Yarım saat, derken bir saat geçti ve hiçbir şey olmadı. İğneli yumak bir taş kadar hareketsizdi; vaşak, mermerden bir heykel gibi donup kalmıştı; yaşlı Tekgöz ise ölmüştü sanki. Oysa her üç hayvan da neredeyse acı veren bir gerginlikle kilitlenmişti yaşama ve o taş kesilmiş görünüşlerinin ardında olup olacakları en canlı hallerindeydiler aslında.

Tekgöz hafifçe hareketlenip artan bir hevesle ileri baktı. Bir şeyler oluyordu. Oklukirpi sonunda düşmanının gittiğine karar vermişti. Aşılmaz zırhını yavaşça ve dikkatle aralıyordu. Onu tedirgin edecek herhangi bir heyecan kıpırtısı filan olmadı. İğneli top yavaş yavaş açılıp uzadı. Bunu seyreden Tekgöz aniden ağzının sulandığını, salyasının istemsizce aktığını hissetti; kendini hazır bir yemek gibi önüne seriveren canlı hayvanın karşısında heyecanlanmıştı.

Oklukirpi düşmanını fark ettiğinde henüz tam olarak açılmamıştı. Vaşak o anda saldırdı. Darbe yıldırım gibiydi. Kıvrık tırnaklı pençe, hayvanın yumuşak karnına uzanıp ani, parçalayıcı bir hareketle geri döndü. Eğer oklukirpi tam açılmış olsaydı ya da darbeden birkaç salise önce düşmanını fark etmemiş olsaydı pençe yara almadan kaçabilirdi. Ama daha geri çekilemeden, kirpi kuyruğunun bir savruluşuyla sivri dikenlerle kaplanıverdi.

Her şey bir anda olmuştu: darbe, karşı-darbe, oklukirpinin ıstırap çığlığı, büyük kedinin acı ve şaşkınlık

dolu feryadı. Tekgöz heyecanla yerinden kalkar gibi oldu, kulakları dikilmiş, kuyruğu arkasında dümdüz uzanmış titreşiyordu. Vaşağın öfkesi aklını başından aldı. Canını yakan şeye vahşice saldırdı. Ama deforme olmuş bedenini toparlayıp az önceki korunaklı top şekline geri dönmeye çabalayan kirpi inleyip homurdanarak kuyruğunu tekrar tekrar savurdu ve büyük kedi bir kez daha acı ve şaşkınlıkla feryat etti. Sonra birden gerilemeye ve hapşırmaya başladı; burnu, üzerindeki dikenlerle dev bir iğneliğe dönmüştü. Ateş gibi yakan dikenleri çıkarmak için burnunu patisiyle ovaladı, karlara soktu, çalılara ve dallara sürttü. Acı ve korkudan çılgına dönen hayvan, tüm bunları yaparken bir yandan da ileri geri, yana, yukarı aşağı sıçrayıp duruyordu.

Durmadan hapşırıyordu. Küt kuyruğu hızlı ve sert hareketlerle oynuyor, öfkeyle sallanmaya çalışıyordu. Tuhaf hareketlerine son verdi ve uzunca bir an sakince durdu. Tekgöz izliyordu. Ve o bile vaşağın aniden ve hiçbir uyarı vermeden olduğu yerde havaya sıçrayıp aynı anda da uzun ve dehşetengiz bir çığlık atması karşısında irkilmekten ve ensesindeki tüylerin istemsizce dikleşmesinden kendini alıkoyamadı. Sonra vaşak sıçrayarak uzaklaşmaya başladı. Geldiği yoldan geri dönerken attığı her adımda bir kez daha feryat ediyordu.

Vaşağın yaptığı tantana iyice uzaklaşıp tamamen duyulmaz olmadan Tekgöz yerinden çıkmaya cesaret edemedi. Sanki tüm kar yüzeyi ayaklarının yumuşak tabanlarını delmeye hazır dimdik kirpi dikenleriyle kaplıymışçasına ihtiyatla yürüyordu. Oklukirpi onun gelişini öfkeli bir çığlıkla ve uzun dişlerini birbirine çarptırarak karşıladı. Tekrar top olmayı başarmıştı ama az önceki sıkılığından eser yoktu topun. Kasları bunun için fazla hırpalanmıştı. Neredeyse ikiye bölünmüştü ve hâlâ şiddetle kan kaybediyordu.

Tekgöz yerdeki kanlı karlardan birkaç ağız dolusu alıp çiğnedi, tadını aldı ve yuttu. İştah açıcı bir etkisi oldu bunun ve kurdun açlığı müthiş arttı, yine de ihtiyatı elden bırakmayacak kadar çok güngörmüştü ihtiyar. Bekledi. Oklukirpi dişlerini gıcırdatarak homurdanıp ağlar ve ara sıra da küçük tiz çığlıklar atarken Tekgöz yattı ve bekledi. Kısa bir süre sonra okların sarkmaya başladığını ve hayvanı şiddetli bir titremenin aldığını fark etti. Titreme aniden bitti. Dişler son bir kez daha meydan okurcasına birbirine çarptı. Sonra tüm dikenler iyice sarktı, beden gevşedi ve bir daha kıpırdamadı.

Tekgöz, gergin ve çekingen pençesiyle oklukirpiyi açıp tam boyuna uzattı ve sırtüstü çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Kesinlikle ölmüştü. Bir an hayvanı dikkatle inceledikten sonra onu dişleriyle dikkatle kavradı. Dikenli yığına basmamak için başını yana çevirip kirpiyi yarı taşıyıp yarı sürükleyerek derenin aşağısına doğru yola koyuldu. Aklına bir şey geldi ve yükünü yere koyup kartavuğunu bıraktığı yere koşturdu. Bir an bile tereddüt etmedi. Yapılması gerekeni net olarak biliyordu ve tavuğu yiyerek tam da bunu yaptı. Sonra da dönüp kirpiyi tekrar yüklendi.

O günkü avın getirisini mağaradan içeri sürüklediğinde dişi kurt önce eti inceledi, sonra da burnunu Tekgöz'e çevirip onu boynundan hafifçe yaladı. Hemen sonrasında hırlayarak onu yavrulardan uzak durması konusunda uyardıysa da bu kez tavrı her zamankinden daha az sertti ve tehditkârdan çok özür diler gibiydi. Yavrularının babasına karşı duyduğu içgüdüsel korku hafifliyordu. Tekgöz tam da bir baba kurdun davranması gerektiği gibi davranıyor, dişi kurdun dünyaya getirdiği bebekleri yemek gibi kötücül bir istek göstermiyordu.

6

Boz yavru

Diğer kardeşlerinden farklıydı. Onların kürkleri daha şimdiden annelerinden aldıkları kızıllığı belli ederken sadece o, bu konuda babasına çekmişti. Ailenin tek minik boz yavrusuydu o. Safkan kurda benziyordu – aslında fiziksel olarak tıpkı ihtiyar Tekgöz'e benziyordu. Aralarındaki tek fark babasının tek gözüne karşılık onun iki gözü olmasıydı.

Boz yavrunun gözleri açılalı çok olmamıştı, ama daha şimdiden artan bir netlikle görebiliyordu. Gözleri hâlâ kapalıyken de dokunuşları hissediyor, tat ve koku alıyordu. İki kız iki erkek kardeşini çok iyi tanıyordu. Güçsüz ve sakar haline bakmadan kardeşleriyle boğuşmaya, hatta iyice coştuğunda minik gırtlağını tuhaf, çatlak bir sesle titreterek (hırlamanın önceli) onlarla ağız dalaşı yapmaya başlamıştı bile. Ve daha gözleri açılmadan çok önce dokunma, tat alma ve koklama duyularıyla annesini tanımayı öğrenmişti – sıcaklık, sıvı besin ve sevgi kaynağıydı o. Minik yumuşak bedeninin üzerinden geçtiğinde onu sakinleştiren, kendisine sokulup uyumaya yönlendiren nazik ve şefkatli bir dili vardı.

Yaşamının ilk ayının çoğu böylece uyuyarak geçti; ama artık oldukça iyi görebiliyor, daha uzun süreler uyanık kalıyor ve çevresindeki dünyayı daha iyi tanımaya

başlıyordu. Dünyası kasvetliydi, ama o bunun farkında değildi; çünkü bundan başka bildiği dünya yoktu. Dünyası loştu, ama onun gözleri bundan başka bir ışığa uyum sağlamamıştı ki hiç. Dünyası çok küçüktü. İnin duvarları ile sınırlıydı, ama boz yavrunun dışarıdaki büyük dünyadan haberi olmadığı için varoluşunun bu dar sınırları onu hiç sıkmıyordu.

Ancak, dünyasının duvarlarından birinin diğerlerinden farklı olduğunu çoktan keşfetmişti. Mağaranın girişi ve ışığın kaynağıydı bu duvar. Onun diğer duvarlardan farklı olduğunu, kendini bilip kendine ait düşünceleri olmadan çok önce keşfetmişti. Daha gözleri açılıp da o duvara bir kez bile bakmamışken duvar karşı konulmaz bir çekim kaynağıydı onun için. Oradan gelen ışık mühürlü gözkapaklarına vuruyor, sıcak renkleriyle tuhaf bir şekilde hoşuna giden küçük, kıvılcım benzeri parıltılar gözlerini ve görme sinirlerini ürpertiyordu. Işığa hasret duyan, bedeninin ve bedenindeki her bir dokunun canlılığıydı; kendi kişisel yaşamından farklı olan ve bedeninin özünü oluşturan canlılıktı. Tıpkı bir bitkinin kimyasının marifetiyle ışığa doğru yönelmesi gibi boz yavrunun bedeni de ışığa yönelmişti.

En başından beri, hatta daha bilinçli yaşamı başlamadan, sürekli olarak mağaranın ağzına doğru emekliyordu. Ve bu konuda kardeşleri de onun gibiydiler. O dönemde içlerinden biri bile arka duvarın karanlık köşelerine doğru gitmeye çalışmadı. Işık onları bitkiymişler gibi çekiyor, onları oluşturan yaşamın kimyası varoluşun bir gereği olarak ışık istiyordu; onlar da kimyalarının emrindeki minik kukla bedenleriyle tıpkı bir sarmaşığın filizleri gibi kör kör ilerliyorlardı. Sonraları, kişilikleri gelişip de her biri kendi arzularının ve dürtülerinin bilincine varınca ışığın cazibesi arttı. Durmaksızın ona doğru emekleyip dağılıyor ve anneleri tarafından toparlanıp ondan uzaklaştırılıyorlardı.

Boz yavru da bu arada annesinin yumuşak ve sakinleştirici dili dışındaki özelliklerini öğrendi. Işığa doğru ısrarcı kaçışları sırasında önce sertçe dürtüp azarlayan burnunu, sonra da hızlı ama ölçülü vuruşlarla onu devirip yerlerde yuvarlayan patisini keşfetti. Böylece can acısını öğrendi, hemen ardından da acıdan kaçınmayı. Yapılacak ilk şey can acısı riski olan işlere girmemekti. Ama eğer riske girilmişse o zaman da darbeleri savuşturmayı ve geri çekilmeyi bilmek gerekiyordu. Bunlar bilinçli eylemlerdi ve onun dünya ile ilgili yaptığı ilk genellemelerin sonuçlarıydı. Daha önceleri acıdan kaçışı otomatikti, tıpkı ışığa doğru otomatik olarak yönelmesi gibi. Ama artık acıdan kaçıyordu, çünkü acının ne olduğunu biliyordu.

Kavgacı bir yavruydu. Kardeşleri de öyleydi. Beklenmedik bir şey değildi bu. Ne de olsa o bir etoburdu. Et avlayıp et yiyen bir soydan geliyordu. Annesi ve babası tamamen etle yaşıyordu. Doğar doğmaz emdiği de, süte dönüşmüş etti aslında. Ve şimdi, şu bir aylık haliyle, gözleri açılalı sadece bir hafta olmuşken kendi de et yemeye başlamıştı bile – dişi kurdun, hızla büyüyüp memelerinden verebileceğinden fazlasını talep etmeye başlayan beş yavrusu için yarı sindirilmiş halde midesinden geri çıkardığı etleri.

Ama bunun da ötesinde, kardeşler arasındaki en kavgacı yavruydu o. Çatlak sesli hırlaması diğerlerininkinden daha yüksekti. Minik öfke atakları diğerlerininkinden daha feciydi. Becerikli bir pati darbesiyle kardeşlerinden birini nasıl devirebileceğini ilk öğrenen oydu. Ve yine o ilk olarak diğer yavrulardan birini kulağından yakalayıp çekiştirmiş ve sımsıkı kapalı çenelerinin arasından hırlamıştı. Ve yavruları mağaranın ağzından uzak tutma konusunda anneye en çok iş çıkaran da kesinlikle oydu.

Boz yavru için ışığın büyüleyiciliği günden güne artıyordu. Durmaksızın mağaranın girişine doğru bir met-

relik maceralara çıkıyor, durmaksızın geri döndürülüyordu. Yalnız boz yavru oranın giriş olduğunu bilmiyordu. Aslında genel olarak girişler –bir yerden başka bir yere gitmekte kullanılan geçitler– ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Başka bir yere gitmek şöyle dursun, başka bir yerin varlığından bile habersizdi boz yavru. Bu yüzden onun gözünde mağaranın girişi bir duvardı – ışıktan bir duvar. Dışarıdaki biri için güneş neyse bu duvar da onun için kendi dünyasının güneşiydi. Mumun pervaneyi çektiği gibi çekiyordu boz yavruyu. Sürekli ona ulaşmak için çabalıyordu. İçinde hızla gelişen yaşam onu durmaksızın bu ışık duvarına doğru yöneltiyordu. İçindeki yaşam, tek çıkış yolunun o olduğunu ve boz yavrunun o yola düşmeye yazgılı olduğunu biliyordu. Oysa kendisinin bunların hiçbirinden haberi yoktu. Dışarısı diye bir şey olduğunu bile bilmiyordu o.

Yalnız bu ışık duvarı ile ilgili tuhaf bir şey vardı. Babası (boz yavru babasını dünyanın bir diğer sakini olarak tanıyordu artık; annesine benzeyen, ışığa yakın yerde uyuyan ve et getiren yaratıktı o) bir şekilde o beyaz duvarın içine doğru yürüyor ve kayboluyordu. Gri yavrunun aklı almıyordu bunu. Annesi o duvara yaklaşmasına hiç izin vermediyse de diğer duvarlara yaklaşmışlığı vardı ve her seferinde körpe burnunun ucu sert bir dirençle karşılaşmıştı. Canı yanmıştı. Ve sayısız maceranın sonunda duvarlarla uğraşmayı bıraktı. Üzerinde fazlaca düşünmeksizin, duvarda kaybolma olayını babasına has tuhaf bir özellik olarak kabul etti; tıpkı sütün ve yarı sindirilmiş etin annesine has bir özellik olması gibi.

Aslına bakılırsa boz yavru düşünmeye pek de meraklı değildi – en azından insanların düşündüğü şekilde düşünmeye. Beyninin işleyişi bulanıktı. Ama vardığı sonuçlar insanlarınki kadar keskin ve netti. Onun yöntemi, nedenini niçinini sorgulamaksızın her şeyi olduğu gibi

kabul etmekti. Aslında bu bir sınıflama eylemiydi. Hiçbir zaman bir şeyin neden olduğu konusuna fazla kafa yormuyordu. Nasıl olduğunu bilmek yeterliydi onun için. Bu yüzden, burnunu arka duvara birkaç kez çarpınca duvarların içinde kaybolamayacağını kabullenmişti. Babasının duvarların içinde kaybolabilişini de aynı şekilde kabullenmişti. Ama babası ile aralarındaki bu farkın nedenini bulma konusunda en ufak bir arzu duymuyordu. Onun zihinsel yapısında mantık ve fiziğe yer yoktu.

Vahşi Doğa'daki yaratıkların çoğu gibi o da genç yaşında kıtlıkla tanıştı. Öyle bir zaman geldi ki etin arkası kesildiği gibi annesinin memesinden de süt gelmez oldu. Başlarda, yavrular inildeyip ağlıyorlarsa da çoğunlukla uyuyorlardı. Çok geçmeden açlıktan komaya girdiler. Dalaşmalar ve didişmeler bitmişti, minik öfke krizleri ya da hırlama denemeleri yoktu artık; uzaktaki beyaz duvara doğru atıldıkları maceraların da sonu gelmişti. İçlerindeki yaşam ateşi titreşerek sönerken yavrular hep uyuyordu.

Tekgöz umutsuzca her yolu deniyordu. Avlanmak için çok uzaklara gidiyor ve artık neşesiz ve zavallı bir yer haline gelmiş olan inde hemen hemen hiç uyumuyordu. Dişi kurt da yavrularını bırakıp av aramaya çıktı. Yavruların doğumundan sonraki ilk günlerde Tekgöz defalarca Kızılderili kampının yakınlarına dönüp tavşan tuzaklarını soymuştu. Ama karların erimesi ve derelerin açılmasıyla birlikte Kızılderili kampı da taşınmıştı ve o yiyecek kapısı kapanmıştı.

Boz yavru hayata dönüp de yeniden uzaktaki beyaz duvarla ilgilenmeye başladığında dünyasının nüfusunun azalmış olduğunu fark etti. Kala kala bir tanecik kız kardeşi kalmıştı. Diğerleri gitmişti. Kuvveti yerine gelince tek başına oynamak zorunda kaldı, çünkü kız kardeşi artık ne kafasını kaldırıyor ne de kalkıp dolaşıyordu. Boz yavrunun minik bedeni şimdi yediği etle dolgunlaşmıştı

ama yiyecek, kız kardeşi için çok geç kalmıştı. Sürekli uyuyordu, bir deri bir kemik kalmış minik bedeninin içindeki ateş giderek zayıflıyordu ve sonunda da söndü.

Sonra bir zaman geldi ve boz yavru artık babasının duvarda belirip yok olduğunu ya da girişte yatıp uyuduğunu görmez oldu. Bu, ikinci ve daha hafif kıtlığın sonunda olmuştu. Dişi kurt Tekgöz'ün neden gelmediğini biliyordu, ama gördüklerini boz yavruya anlatmanın bir yolu yoktu. Kendisi avlanmaya çıktığı sırada, derenin sol kolunun yukarılarında, vaşağın yaşadığı yerlerde Tekgöz'ün önceki günden kalma izlerine rastlamıştı. İzlerin sonunda onu bulmuştu, daha doğrusu ondan kalanları. Yapılan savaşın ve zaferi kazandıktan sonra inine çekilen vaşağın izleri vardı etrafta. Dişi kurt oradan ayrılmadan önce bu ini bulmuştu, ama gördüklerinden vaşağın içeride olduğunu anlamış, içeriye bakmaya cesaret edememişti.

O günden sonra dişi kurt avlanırken derenin sol kolundan uzak durdu. Çünkü vaşağın ininde yavruları olduğunu anlamıştı, üstelik onun ne kadar vahşi ve hırçın bir yaratık ve nasıl korkunç bir savaşçı olduğunu da biliyordu. Yarım düzine kurt bir vaşağı sıkıştırıp onun tüylerini kabartıp tükürükler saçarak ağaca kaçmasını sağlayabilirlerdi, ama yalnız bir kurdun bir vaşakla karşılaşması bambaşka bir olaydı – hele de vaşağın arkasında aç yavruları olduğu biliniyorsa.

Ama Vahşi Doğa Vahşi Doğa'dır. Annelik de anneliktir ve ister Vahşi Doğa'da ister başka yerde olsun hep aynı şekilde şiddetle korumacıdır. Bu yüzden bir zaman gelecek ve dişi kurt, boz yavrusunun uğruna sol koldan yukarı, kayalıklardaki o ine doğru gitmeyi ve vaşağın gazabıyla karşılaşmayı göze alacaktı.

7

Dünyanın duvarı

Annesi inden çıkıp avlanmaya gitmeye başlayana kadar yavru da girişe yaklaşmayı kendisine yasaklayan yasayı iyice öğrenmişti. Hem annesinin burnu ve patisi tarafından bu yasa defalarca ve zorla aklına sokulmuştu, hem de içinde korku içgüdüsü gelişmekteydi. Kısacık mağara yaşamının hiçbir anında korkulacak bir şeyle karşılaşmamıştı. Ama korku onun içindeydi. Binlerce kuşak ötedeki uzak atalarından mirastı ona. O bunu doğrudan Tekgöz ile dişi kurttan almıştı, ama onlara da kendilerinden önceki tüm o kurt nesillerinden miras kalmıştı. Korku! Vahşi Doğa'nın bu mirasından hayvanlar için ne kaçış vardı ne de bunu yiyecekle değiştirme olasılığı.

Sonuçta boz yavru korkunun kaynağını bilmese de korkuyu biliyordu. Muhtemelen onu yaşamın kısıtlamalarından biri olarak kabullenmişti. Bu tür kısıtlamalar olduğunu öğrenmişti çünkü. Açlığı zaten biliyordu, açlığını doyuramadığındaysa kısıtlamayı hissetmişti. Mağara duvarlarının aşılmaz engeli, annesinin burnunun sertçe dürtmesi, patisinin ağır darbesi, kıtlıklar sırasında doyurulamayan açlık ona hayattaki tek şeyin özgürlük olmadığını, hayatta sınırlamalar ve yasaklamalar da olduğunu öğretmişti. Bu sınırlamalar ve yasaklamalar yasalardı. Onlara uymak, acıdan kaçmak ve mutlu olmak demekti.

O, bu konuyu böyle insan gibi düşünerek çözümlememişti. O yalnızca etrafındakileri, acıtan şeyler ve acıtmayan şeyler olarak sınıflıyordu. Ve bu sınıflamanın ardından da, hayatın nimetlerinden keyif alabilmek için, acıtan şeylerden, sınırlamalar ve yasaklamalardan uzak durmaya çalışıyordu.

Dolayısıyla, hem annesinin koyduğu yasaya, hem de bilinmez ve isimsiz bir şey olan korkunun yasasına uyarak mağaranın ağzından uzak duruyordu. Yavru için o hâlâ beyaz bir ışık duvarıydı. Annesi yokken çoğunlukla uyuyor, uyanık olduğu aralarda ise gırtlağını gıdıklayıp ona ses çıkarttırmaya çalışan hıçkırık ve ağlamaları bastırarak sessizce bekliyordu.

Bir keresinde uyanık yatarken beyaz duvardan tuhaf bir ses duydu. Sesin dışarıda, bir yandan mağaranın içindekileri koklayıp bir yandan da kendi cüreti karşısında tir tir titreyen bir sansardan geldiğini bilmiyordu. Yavrunun tek bildiği bu koklamanın değişik olduğu, henüz sınıflandırmadığı bir şey olduğu, dolayısıyla da bilinmez ve korkunç olduğuydu – ne de olsa bilinmezlik, korkunun harcındaki ana bileşenlerden biriydi.

Gri yavrunun ensesindeki tüyler dikleşti, ama sessizce. Bu koklanan şeyin, tüyleri kabartmayı gerektirecek bir şey olduğunu nereden bilmişti? Bunun kaynağı ona ait bir bilgi değildi, ama ondaki korkunun gözle görülür bir ifadesiydi, üstelik bu kendi yaşadığı herhangi bir şeyle de açıklanamazdı. Ama korkunun yanında başka bir içgüdü daha vardı: saklanma. Yavru, korkudan çıldırmak üzereydi, ama tamamen kıpırtısız, donmuş gibi yatıyordu, korkudan taş kesilmiş, sanki ölmüştü. Eve dönen annesi sansarın izlerini koklayınca önce hırladı, sonra da hızla mağaranın içine dalıp yavruyu aşırı bir şefkatle yalamaya başladı. Yavru da büyük bir acıdan bir şekilde kurtulmuş olduğunu anladı.

Ancak, yavrunun içinde faaliyet gösteren başka güçler de vardı ve bunların başında da büyümek geliyordu. İçgüdüler ve yasalar onu boyun eğmeye zorlarken, büyümek de isyana yöneltiyordu. Annesi ve korku onu beyaz duvardan uzak durmaya teşvik ediyordu. Ama büyümek yaşamdı ve yaşam her zaman ışığa doğru yönelmeye yazgılıydı. Yani yavrunun yediği her lokma etle ve aldığı her nefesle içinde kabarmakta olan yaşam selini dizginlemenin yolu yoktu. Sonunda bir gün, içindeki yaşam taşarak korku ve itaati bir kenara itti ve yavru kalkıp kapıya doğru yöneldi.

Daha önce başka duvarlarla olan deneyimlerinin aksine, bu duvar o yaklaştıkça geri çekiliyor gibiydi. Kararsızca ileri uzattığı minik taze burnu herhangi bir sert yüzeye çarpmıyordu. Duvarın yapısı ışık kadar geçirgen ve gevşekti sanki. Bu haliyle gözüne cisim gibi görünen ve kendisi için o ana dek duvar olan şeyin içine girdi ve onu meydana getiren maddeye bulandı.

Hayret vericiydi. Katı maddenin içinde ilerliyor gibiydi. Ve ışık giderek parlaklaşıyordu. Korku ona geri dönmesini söylüyor, büyüme isteği ise ileri itiyordu. Birden kendini mağaranın ağzında buldu. İçinde olduğunu sandığı duvar da aynı anda ölçülemez bir uzaklığa sıçramıştı. Işığın parlaklığı acı veriyordu. Gözleri kamaşıyordu. Benzer şekilde, bu ani ve devasa mekân genişlemesi de başını döndürmüştü. Gözleri otomatik olarak ışığa uyum sağladı ve nesnelerin artan uzaklığına göre odaklanmaya başladı. İlk anda duvar görüş alanının dışına kaçmıştı. Artık onu yeniden görebiliyordu, ama hatırı sayılır bir uzaklığa sahipti şimdi. Üstelik görüntüsü de değişmişti. Dere boyunca sıralanmış ağaçlar, karşıda ağaçları aşan dağ ve dağın da üstündeki gökyüzü ile çok renkli bir duvardı artık karşısındaki.

Müthiş bir korku sardı yavruyu. Korkunç bilinmez-

liğin devamıydı bu. Mağaranın ağzına çöküp dünyayı seyre daldı. Çok korkuyordu. Bilinmez şeyler ona düşmanca geliyordu. Bu yüzden sırtındaki bütün tüyler dikleşmiş, vahşi ve ürkütücü bir şekilde hırlamaya çabalayan dudakları aciz bir tavırla buruşmuştu. Çelimsizliğine ve korkusuna bakmadan bütün dünyaya meydan okuyor, tehditler savuruyordu.

Hiçbir şey olmadı. Bakınmaya devam etti ve merakından hırlamayı unuttu. Üstelik korkmayı da unuttu. Şimdilik büyüme isteği korkuyu bastırmış, kendisi de merak kılığına bürünmüştü. Yakınındaki nesneleri fark etmeye başladı: Derenin güneşte kalan kısmı parıldıyordu, rampanın dibinde kuru bir çam ağacı vardı ve rampanın kendisi de doğruca yavruya doğru gelip onun çömeldiği mağara ağzının altmış santim kadar aşağısında bitiyordu.

Boz yavrunun o güne kadarki tüm yaşamı düz bir zeminde geçmişti. Düşüp canını yaktığı olmamıştı hiç. Düşmenin ne olduğunu bile bilmiyordu. Bu yüzden boşluğa doğru cesurca adım attı. Arka ayakları hâlâ mağaranın ağzında olduğu halde öne doğru düştü, kafaüstü. Toprak burnuna öyle sert çarptı ki bir çığlık attı. Sonra rampadan aşağıya yuvarlanmaya başladı. Paniğe kapılmıştı. İşte, "bilinmeyen"in eline düşmüştü sonunda. Onu hoyratça yakalamıştı ve ona korkunç bir acı vermek üzereydi. Bu kez de korku büyüme isteğini bastırmıştı, tıpkı korkmuş bir köpek yavrusu gibi ciyaklıyordu.

"Bilinmeyen", yavruyu yakalamış, kim bilir hangi akıl almaz ve korkunç acıya doğru sürüklerken o da durmaksızın bağırıp ciyaklıyordu. "Bilinmeyen"in karşısında yere çöküp korkudan donup kalmaya benzemiyordu bu. "Bilinmeyen" onu sıkıca yakalamıştı bu kez. Sessizlikten hayır gelmezdi. Üstelik şu anda onu saran korku değil, dehşetti.

Ama rampanın hem eğimi giderek azaldı, hem de dibi çimenle kaplıydı. Orada yavrunun hızı kesilmeye başladı. Sonunda durduğunda önce son bir acılı çığlık attı, sonra da uzun uzun iç geçirerek ağladı. Bir yandan da sanki hayatı boyunca binlerce kez kendini temizlemiş gibi sıradan bir şey yaparcasına, tüylerine yapışan kuru toprağı yalamaya başladı.

Sonra kalktı ve Mars'a ayak basan ilk insan etrafına nasıl bakarsa öyle bakındı etrafına. Yavru, dünyanın duvarını delip geçmiş, "bilinmeyen"den yakasını kurtarmıştı, üstelik de canı yanmıyordu. Ama Mars'taki ilk adam ondan daha az yadırgardı etrafını. Hakkında hiçbir öncül bilgi sahibi olmadığı, varlığı hakkında en ufak bir şekilde uyarılmadığı yepyeni bir dünyanın kâşifi olarak buluvermişti kendini.

Korkunç "bilinmeyen" artık yakasını bıraktığı için yavru da "bilinmeyen"in dehşetini unutuvermişti. Tek farkında olduğu, çevresindeki her şeyin ilginçliğiydi. Altındaki çimeni, az ötedeki mersin çalısını ve ağaçların arasındaki bir açıklığın kenarındaki kuru çam ağacının cansız gövdesini inceledi. Ağacın gövdesinin etrafında koşturan bir sincap aniden karşısına çıkarak ödünü kopardı. Olduğu yere sinip hırladı. Ama sincap da onun kadar korkmuştu. Hızla ağaca tırmanıp güvenli bir noktadan öfkeyle söylendi.

Bu, yavrunun cesaretini yerine getirdi ve az sonra yüz yüze geldiği ağaçkakan onu irkilttiyse de hiç bozuntuya vermeden kendine güvenli bir şekilde yoluna devam etti. Kendine güveni öyle yüksekti ki küstahça önüne atlayan bir alakargaya patisini uzatıverdi oyun oynar gibi. Bunun sonucunda burnunun ucuna keskin bir gaga yiyerek olduğu yere sindi ve ciyakladı. Çıkardığı sese tahammül edemeyen kuş uçarak kendini kurtardı.

Ama yavru öğreniyordu. Küçük bulanık aklı daha

şimdiden bir sınıflandırma yapmıştı farkında olmadan. Etrafta bir canlı şeyler vardı, bir de canlı olmayanlar. Ve canlı şeylere karşı dikkatli olması gerekiyordu. Cansız şeyler yerlerinden hiç kıpırdamıyordu, ama canlı şeyler hareket ediyordu ve ne yapacaklarını kestirmek mümkün değildi. Onlardan beklenmesi gereken beklenmeyendi ve buna karşı hazırlıklı olmalıydı.

Sakarca yoluna devam etti. Şuna buna çarpıp duruyordu. Çok uzakta sandığı bir dal parçası bir an sonra burnuna çarpıyor ya da kaburgalarına sürtüyordu. Zemin düzgün değildi. Bazen adımını fazla uzun atıp burnunu çarpıyor, bazen de fazla kısa atıp tökezliyordu. Sonra, bastığında ayaklarının altında yuvarlanan taşlar ve çakıllar vardı; onlardan da cansız şeylerin tümünün kendi mağarası gibi kararlı bir denge halinde olmadığını öğrendi, bir de küçük cansız şeylerin düşmeye ve yuvarlanmaya büyüklere göre daha yatkın olduğunu. Her aksilikten bir şeyler öğreniyordu. Yürüyüşü giderek düzeliyordu. Uyum sağlıyordu. Kendi kaslarının hareketini hesaplamayı, fiziksel sınırlarını anlamayı, nesneler arasındaki ve kendisiyle nesneler arasındaki mesafeleri ölçmeyi öğreniyordu.

Acemi şansıydı onunki. Avcı olmak için doğmuştu (kendisi öyle olduğunu bilmese de) ve daha dünyaya ilk adım atışında, kendi mağara kapısının hemen dışında ava denk geldi. Tamamen şans eseri olarak zekice saklanmış bir kartavuğu yuvası çıktı karşısına. Daha doğrusu kendisi yuvanın içine düştü. Devrilmiş bir çamın gövdesi boyunca yürümeyi deniyordu. Ağacın çürük kabuğu ayaklarının altında çöküverince umutsuz bir çığlıkla eğimli yüzeyden aşağı yuvarlandı ve küçük bir çalının dal ve yapraklarını ezerek çalının ortasında yere, yedi kartavuğu civcivinin arasına düştü.

Sesler çıkarıyorlardı ve ilk başta boz yavruyu kor-

kuttular. Ama sonra onların çok minik olduklarını fark etti ve cesareti arttı. Hareket ediyorlardı. Patisini bir tanesinin üzerine koyunca hareketleri hızlandı. Bu hoşuna gitmişti. Civcivi kokladı. Sonra ağzına aldı. Kurtulmaya çalışan civciv dilini gıdıklıyordu. Aynı anda içinde bir açlık hissi uyandığını fark etti. Çeneleri kapandı. Kırılgan kemiklerin çıtırtısı duyuldu ve ılık kan ağzına yayıldı. Tadı güzeldi. Tıpkı annesinin getirdikleri gibi bir etti bu, ama dişlerinin arasında hâlâ canlıydı ve o nedenle de daha lezzetliydi. Kartavuğu civcivini böylece yedi. Üstelik tüm civcivleri yalayıp yutana kadar da durmadı. Sonra tıpkı annesinin yaptığı gibi dudaklarını yalayıp sürünerek çalıdan çıkmaya başladı.

Bir tüy fırtınasıyla karşılaştı. Saldırı karşısında şaşkına dönmüş ve öfkeyle çırpılan kanatlar yüzünden sanki kör olmuştu. Kafasını patilerinin arasına saklayıp çığlık attı. Vuruşlar arttı. Anne kartavuğu çok öfkeliydi. Sonra yavru da sinirlendi. Hırlayarak kalktı ve patileriyle vurmaya başladı. Minik dişlerini kanatlardan birine geçirip sertçe çekiştirmeye başladı. Kartavuğu onunla mücadele ediyor, boştaki kanadıyla tokatlar yağdırıyordu. Bu, yavrunun ilk kavgasıydı. Coşmuştu. "Bilinmeyen"i tamamen unuttu. Artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Kavga ediyor, kendisine vuran bir canlıyı paralıyordu. Üstelik bu canlı şey etti. Öldürme arzusu sarmıştı yavruyu. Daha az önce küçük canlı şeyleri yok etmişti. Şimdiyse büyük bir canlıyı yok edecekti. Mutlu olduğunun farkına varamayacak kadar meşgul ve mutluydu. Yaşadığı bu yepyeni tür heyecan ve sevinç daha önce yaşadıklarından çok daha güçlüydü.

Kanadı bırakmadan, kilitlenmiş dişlerinin arasından hırladı. Kartavuğu onu çalının içinden çekip çıkardı. Sonra dönüp yeniden çalının altına sokmak istediğinde bu kez de yavru onu çekerek çalıdan uzaklaştırdı ve

açıklığa çıkardı. Bu arada tavuk durmadan bağırıyor ve kanadıyla vuruyor, tüyler havada kar taneleri gibi savruluyordu. Yavrunun heyecanı had safhadaydı. Türüne özgü o kavgacı kan harekete geçmişti, içinden taşıyordu. Yaşam buydu, ama o bunu bilmiyordu. Dünyada oluşunun gereğini yerine getiriyordu. Şu anda yaptığı şeyi yapmak için gelmişti dünyaya: avlanmak ve avını öldürmek için savaşmak. Varoluşunu haklı çıkarmakla meşguldü – ki hayatın bundan büyük gayesi olamaz, çünkü yaşam ancak yapmak için donatılmış olduğu şeyi sonuna dek yaptığında zirveye ulaşır.

Kartavuğu bir süre sonra mücadeleyi bıraktı. Yavru hâlâ onu kanadından tutuyordu. Yere uzanıp birbirlerine baktılar. Korkunç ve tehditkâr bir şekilde hırlamaya çalıştı. Buna karşılık, o ana kadarki maceralar yüzünden zaten acımakta olan burnu gagalandı. Acıyla yüzünü buruşturup ağlamaya başladı. Tavuktan uzaklaşmaya çalıştı, ama onu bırakmadığı takdirde kendisiyle birlikte sürükleyeceği gerçeğinden habersizdi. Zavallı burnuna yağmur gibi gaga darbeleri yağıyordu. İçindeki kavga seli durulmuştu. Avını bıraktı ve pek de şerefli sayılamayacak bir geri çekilme kararıyla açıklığın öbür yanına doğru hızla tüydü.

Karşı tarafta, çalıların kenarına yakın bir yere uzanıp dinlendi. Dili dışarı sarkmış, göğsü hızla inip kalkıyordu ve hâlâ acıyan burnu yüzünden ağlamaya devam ediyordu. Orada öylece yatarken birden korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissine kapıldı. "Bilinmeyen", tüm dehşetiyle bastırmıştı. İçgüdüsel olarak geriledi ve çalıların altına saklandı. Tam bunu yaptığı sırada bir rüzgâr esti ve üzerinden kanatlı, devasa bir beden geçti, sessizce ve uğursuzca. Gökten aniden iniveren atmaca onu kılpayı kaçırmıştı.

Yavru, çalının içinde yatmış, etrafa ürkekçe bakına-

rak az önceki korkusunu atlatmaya çalışırken açıklığın karşı tarafında kartavuğu kanat çırparak harap olmuş yuvasından çıktı. Yavrularını kaybetmenin derdinden olsa gerek, gökten düşen kanatlı yıldırıma dikkat etmedi. Yavruysa olanları gördü ve bu ona hem uyarı hem ders oldu – atmacanın çevik dalışı, bedeninin yeri yalayarak geçişi, pençelerini kartavuğuna geçirişi, kartavuğunun korku ve acı dolu çığlığı ve atmacanın ağzında kartavuğuyla hızla gökyüzüne dönüşü.

Yavru sığındığı yerden uzun zaman çıkamadı. Çok şey öğrenmişti. Canlı şeyler etti. Tatları güzeldi. Öte yandan, yeterince büyük olduklarında canlı şeyler can yakabiliyordu. Kartavuğu civcivleri gibi küçük canlıları yemek ve anne kartavuğu gibi iri canlılardan uzak durmak daha iyiydi. Yine de içten içe hırslanıyor, anne tavukla bir kavgaya daha tutuşmak için sinsi bir arzu duyuyordu – oysa atmaca kapıp götürmüştü onu. Belki etrafta başka kartavukları da vardı. Gidip bakacaktı.

Meyilli kıyıdan inerek dere kenarına geldi. Daha önce hiç su görmemişti. Zemin gözüne iyi göründü. Yüzeyde hiç engebe yoktu. Cesurca bir adım attı ileri ve korkuyla bağırarak "bilinmeyen"in koynuna doğru battı. Soğuktu; yavru, ağzını açarak hızlıca soluk almaya çalıştı. Ama o ana dek her soluk alışına eşlik eden havanın yerine bu kez ciğerlerine su doldu. Yaşadığı boğulma hissi ölüm sancısı gibiydi. Onun için ölüm böyle bir şeydi. Aslında ölüm hakkında bir şey bildiği yoktu, ama Vahşi Doğa'daki her hayvan gibi onda da ölüm içgüdüsü vardı. Ölüm onun için can acılarının en büyüğüydü. "Bilinmeyen"in özü, ta kendisi, "bilinmeyen"in tüm dehşetlerinin toplamıydı, başına gelebilecek en kötü ve akıl almaz felaketti; onun hakkında hiçbir şey bilmiyor, ama onunla ilgili her şeyden korkuyordu.

Yüzeye çıktı ve tatlı hava ciğerlerine doldu. Tekrar

batmadı. Sanki buna eskiden beri alışıkmış gibi dört bacağını uzatarak yüzmeye başladı. Yakın kıyı ancak bir metre uzaktaydı, ama yüzeye çıktığında o tarafa sırtı dönük olduğu için gözüne ilk çarpan şey karşı kıyı oldu ve derhal o yöne doğru yüzmeye başladı. Dere küçüktü aslında, fakat bir noktada havuz oluşturup metrelerce genişliğe ulaşıyordu.

Karşı kıyıya olan mesafeyi yarıladığı sırada akıntı yavruyu yakaladığı gibi derenin aşağısına doğru sürüklemeye başladı. Havuzun dibindeki minyatür çağlayana kapılmıştı. Burada yüzmek pek olası değildi. Sakin su bir anda azmıştı. Yavru bazen batıyor, bazen çıkıyordu. Bu arada sürekli hareket halindeydi, vahşice yuvarlanıp sağa sola döndürülüyor, ikide birde kayalara çarpıyordu. Her çarpışında da bir çığlık atıyordu. Öyle ki, ilerleyişi bir çığlıklar dizisine dönmüştü, çarptığı kayaların sayısı bu çığlık dizisinin sayısından çıkarılabilirdi.

Çağlayanın aşağısında ikinci bir havuz oluşmuştu. Burada anafora yakalanan yavru kıyıya doğru yavaşça sürüklenerek derenin taşlı kıyısına vurdu. Kendini derhal sudan dışarı atıp yere uzandı. Dünya hakkında bir şeyler daha öğrenmişti. Su canlı değildi ama hareket ediyordu. Üstelik toprak kadar katı gibi dursa da onda katılıktan eser yoktu. Buradan, her şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığı oldu sonucunu çıkardı. Yavrunun "bilinmeyen" den duyduğu korku ona atalarından kalmış olan bir güvensizlik duygusuydu; yaşadıklarıysa bu duyguyu güçlendirmişti. Bundan sonra, nesnelerin doğası hakkında karar verirken görünüşe asla kanmayacaktı. Herhangi bir şeye güvenmeden önce onun aslını öğrenmek zorundaydı.

O gün kısmetinde bir macera daha vardı. Dünyada annesi diye bir varlığın olduğu geldi birden aklına. Ve o anda annesini dünyadaki diğer her şeyden çok istediğini fark etti. Başından geçen maceralar yalnızca bedenini

yormakla kalmamış, minik beynini de aynı derece de yormuştu. O zamana dek geçirdiği günlerin hiçbirinde beyni bu kadar çok çalışmamıştı. Üstelik uykusu gelmişti. Bu yüzden, içinde ezici bir yalnızlık ve çaresizlik hissiyle kalkıp mağarayı ve annesini aramak için yola düştü.

Birtakım çalıların arasında ilerlerken birden keskin ve tehditkâr bir çığlık duydu. Gözünün önünden sarı bir şey geçti. Ardından, hızla uzaklaşan bir gelincik gördü. Küçük bir canlıydı bu ve korkmasına gerek yoktu. Sonra, önünde, hemen ayaklarının dibinde aşırı derecede küçük, yalnızca beş altı santimetrelik bir canlı gördü – tıpkı kendisi gibi annesini dinlemeyip maceralara atılmış bir gelincik yavrusuydu bu. Kurt yavrusundan kaçmaya çalıştı. Ama diğeri onu patisiyle tutup ters çevirdi. Tuhaf, cırtlak bir ses çıkardı gelincik. Hemen ardından az önceki sarı şey tekrar belirdi kurdun gözlerinin önünde. Tehditkâr çığlığı yeniden duydu yavru ve aynı anda hem boynunun kenarına sert bir darbe aldı, hem de anne gelinciğin keskin dişlerinin etine saplanışını hissetti.

O ağlayıp inleyerek geri çekilirken anne gelinciğin de yavrusunun üstüne atılıp onunla birlikte çalıların arasında kaybolduğunu gördü. Dişlerin boynunda açtığı kesik hâlâ acıyordu, ama duyguları daha fena incinmişti, oturup mızıldanmaya başladı. Bu anne gelincik çok küçüktü, ama bir o kadar da vahşiydi! Gelinciğin, boyu ve ağırlığına göre Vahşi Doğa'daki tüm katiller arasında en acımasız, en kindar ve en korkuncu olduğunu daha bilmiyordu. Ama bu bilginin bir kısmını kısa zamanda edinecekti.

Anne gelincik yeniden belirdiğinde hâlâ mızıldanıyordu yavru. Artık yavrusu güvende olduğundan bu kez düşmanının üstüne birden atılmadı gelincik. Daha dikkatle yaklaştığı için kurt yavrusu da onun ince, yılansı bedenini ve dimdik duran, hevesli yılansı kafasını inceleme fırsatı buldu. Gelinciğin keskin, tehditkâr çığlığıyla

sırtındaki tüyleri dimdik oluveren yavru bir uyarı hırlaması ile karşılık verdi. Gelincik giderek yaklaşıyordu. Deneyimsiz gözleriyle takip edemediği ani bir sıçrayla ince sarı beden bir an için görüş alanının dışına çıkıverdi. Bir an sonraysa boynundaydı ve dişlerini tüylerine ve etine geçirmişti bile.

Başta hırladı ve mücadele etmeye çalıştı, ama hem daha çok küçüktü hem de bu onun dünyadaki ilk günüydü. Hırlaması mızıltıya, mücadelesi ise kaçma çabasına dönüştü. Gelinciğinse bırakmaya niyeti yoktu. Sıkıca tutunarak dişlerini yavrunun şahdamarına geçirmeye çalışıyordu. Gelincik bir kan emiciydi ve kanı canlı bir boyundan içmek her zaman ilk tercihiydi.

Eğer dişi kurt o sırada çalıların arasından fırlayıp gelmese boz yavru ölecekti ve onun hakkında anlatılacak bir öykü de olmayacaktı. Gelincik yavruyu bırakıp dişi kurdun boynuna atıldıysa da ıskaladı ve ancak çenesine tutunabildi. Dişi kurt başını kırbaç şaklatır gibi savurarak kendini kurtardı ve gelinciği de havaya fırlattı. Hayvan daha yere inmeden dişi kurdun çeneleri o ince, sarı bedeninin üstüne kapandı ve gelincik o ezici dişlerin arasında ölümle tanıştı.

Yavru, bir kez daha annesinden gelen aşırı bir sevgi gösterisine maruz kaldı. Onun yavruyu bulma sevinci yavrunun bulunma sevincinden fazla gibi görünüyordu. Yavruyu burnuyla sevdi, okşadı ve gelinciğin açtığı yaraları yaladı. Ardından ana oğul oturup kan emiciyi yediler ve sonra da mağaraya dönüp uyudular.

8

Etin yasası

Yavru hızla gelişiyordu. İki gün dinlendikten sonra cesaretini toplayıp yine mağaradan çıktı. Bu seferki macera sırasında, daha önce yedikleri anne gelinciğin yavrusunu buldu ve onun da annesinin yanına gitmesini sağladı. Ama bu gezintide kaybolmadı. Yorulduğunda mağaranın yolunu buldu ve gidip uyudu. Sonraki günlerin hepsini dışarıda ve giderek büyüyen bir araziyi gezerek geçirdi.

Kendi gücünü ve zayıflığını daha iyi kestiriyor, ne zaman cesur ne zaman dikkatli olması gerektiğini daha iyi biliyordu artık. Yiğitliğine güvenip kendini ufak öfke krizlerine ve arzulara kaptırdığı ender anlar dışında her zaman dikkatli olmanın en doğrusu olduğuna karar vermişti.

Ne zaman karşısına başıboş bir kartavuğu çıksa öfkeden deliye dönüyordu. İlk gün kuru çam ağacında rastladığı o sincabın sesini ne zaman duysa ters bir yanıt vermeden edemiyordu. Ama onu neredeyse her seferinde en vahşi öfke krizlerine sokan şey alakargalardı, çünkü karşısına çıkan ilk alakargadan burnunun üstüne yediği o gagayı hiç unutmuyordu.

Ama öyle zamanlar vardı ki alakargaları bile görecek gözü olmuyordu. Bunlar, yavrunun kendisini etrafta

dolaşan başka bir et avcısının tehdidi altında hissettiği zamanlardı. Atmacayı hiç unutmuyor, onun yaklaşan gölgesini ne zaman görse kendini en yakındaki çalının altına atıyordu. Artık eskisi gibi dağınık ve sakarca yürümüyordu; annesinin o sanki hiç çaba gerektirmeyen, sinsi ve akıcı yürüyüş şeklini kapmaya, onun gibi anlaşılmaz ve aldatıcı bir hızla koşmaya başlamıştı bile.

Av konusunda şansı ilk günlerdeki gibi devam etmedi. Bütün avladıkları, yedi kartavuğu civciviyle yavru gelincikten ibaretti. Öldürme arzusu günden güne artıyordu ve yaklaştığı her vahşi hayvanı yüksek sesle bağırarak uyaran o sincaba karşı aç emeller besliyordu. Ama kuşlar nasıl uçabiliyorsa sincaplar da ağaçlara tırmanabiliyorlardı ve yavrunun sincaba fark ettirmeden yanaşması ancak o yerdeyken mümkün olabilirdi.

Annesine saygısı büyüktü. Yalnızca et bulmakla kalmıyor, yavrunun payını getirmeyi de asla unutmuyordu. Üstelik korkusuzdu. Bu korkusuzluğun temelinde deneyim ve bilginin olabileceği yavrunun aklına gelmiyordu. O bunu annesinin gücüne yoruyordu. Annesi gücü temsil ediyordu ve yavru bu gücü annesinin patisinin o büyüdükçe giderek sertleşen paylamalarında hissediyordu. Dahası, annesinin eskiden burnuyla dürterek yaptığı uyarıların yerini de dişleriyle attığı kesikler almıştı artık. Annesine bu nedenle de ayrıca saygı duyuyordu. Annesi onu itaate zorluyordu ve yavru büyüdükçe de sabrı azalıyordu.

Yine kıtlık oldu ve yavru bir kez daha, hem de bu kez daha bilinçli olarak açlığı tattı. Dişi kurt av peşinde koşmaktan iyice zayıfladı. Artık nadiren mağarada uyuyor, zamanının çoğunu av arayarak geçiriyordu, hem de boşuna. Her ne kadar çok uzun sürmediyse de bu seferki kıtlık çok şiddetliydi. Yavru artık ne annesinin memesinde süt bulabiliyordu ne de yiyecek bir lokma et.

Eskiden oyun olsun diye, sadece hoşuna gittiği için avlanıyordu; şimdiyse bütün ciddiyetiyle avlanıyor, ama hiçbir şey bulamıyordu. Ama bu başarısızlıklar onun gelişimini hızlandırmaya yaradı. Sincabın alışkanlıklarını daha büyük bir dikkatle inceliyor, çaktırmadan üstüne atılıp onu şaşırtmak için giderek kurnazlaşan dümenler kuruyordu. Orman sıçanlarını inceliyor, onları yuvalarından çıkarmak için yerleri kazıyordu. Bu arada alakargalar ve ağaçkakanlar hakkında da bir sürü şey öğrenmişti. Ve gün geldi, atmacanın gölgesi onu çalıların altına kaçırmaz oldu. Güçlenmişti, akıllanmıştı ve kendine daha çok güveniyordu. Her şeyi göze alacak kadar da çaresizdi. O yüzden saklanmak yerine ortalık bir yere çıkıp oturdu ve gökyüzündeki atmacaya aşağı gelmesi için meydan okudu. Çünkü yukarıda mavi gökyüzünde süzülmekte olan şeyin et olduğunu biliyordu ve canı ısrarla o eti istiyordu. Ama atmaca aşağıya inip kavgaya tutuşmayı reddetti ve yavru da bir çalılığa girip düş kırıklığı ve açlıktan ağladı.

Kıtlık bitti. Dişi kurt eve et getirdi. Tuhaf bir etti bu, daha önce getirdiklerinden farklıydı. Bir vaşak yavrusuydu. Boz yavru gibi biraz büyümüştü, ama onun kadar iri değildi. Ve hepsi boz yavrunundu. Annesi açlığını başka bir yerde gidermişti, ama yavru, annesinin karnını doyuran şeyin kendi yediği yavru vaşağın kardeşleri olduğunu bilmiyordu. Annesinin yaptığı işin gerektirdiği gözükaralığın da farkında değildi. Onun tek bildiği bu kadife kürklü kedi yavrusunun et olduğuydu. Yemeye başladı ve her lokmayla mutluluğu biraz daha arttı.

Dolu mide rehavete neden olur. Yavru da mağarada sırtını annesine verip uykuya daldı. Annesinin hırlamasıyla uyandı. Onun daha önce hiç bu kadar korkunç bir şekilde hırladığını duymamıştı. Muhtemelen annesinin de hayatında çıkardığı en korkunç hırlamaydı bu. Bunun

bir nedeni vardı ve kimse bunu dişi kurt kadar iyi bilemezdi. Bir vaşağın yuvasını yağmalamak cezasız kalacak bir şey değildi. Yavru, öğleden sonra güneşinin bütün parlaklığında mağaranın girişine çömelmiş duran anne vaşağı gördü. Bu manzara karşısında sırtındaki bütün tüyler ürpererek dimdik oldu. İşte korku buydu ve bunu anlamak için içgüdülerine başvurmasına bile gerek yoktu. Görüntüsü tek başına yeterli olmasaydı bile kapıya dayanan davetsiz misafirin, hırlama şeklinde başlayıp hızla yükselerek çatlak bir feryada dönüşen öfke çığlığı yeterince inandırıcıydı.

Yavru, içindeki canın kendisini dürttüğünü hissetti ve kalkıp annesinin yanında cesurca hırlamaya başladı. Ama annesi onu küçümser gibi bir hareketle uzaklaştırıp arkasına aldı. Girişin tavanı alçak olduğu için vaşak içeriye atlayamıyordu. Emekleyerek saldırmaya kalkınca da dişi kurt üstüne atlayıp onu yere yapıştırdı. Yavru kavgayı pek göremedi. Hırlamalar, tıslamalar ve çığlıklar ortalığı yıkıyordu. İki hayvan kıyasıya dövüşüyordu. Vaşak hem pençeleriyle yırtıp parçalıyor hem de dişlerini kullanıyor, dişi kurtsa yalnızca dişlerini kullanıyordu.

Bir noktada yavru da atılıp dişlerini vaşağın arka bacağına geçirdi. Vahşice hırlayarak sımsıkı yapıştı vaşağa. Kendisi farkında olmasa da vücudunun ağırlığıyla bacağın hareketine engel oluyor ve bu sayede annesinin aldığı hasarı önemli oranda azaltıyordu. Dövüşün yönündeki bir değişiklik sonucu bir anda kendisini diğer ikisinin bedenleri altında ezilir buldu ve tutunduğu yeri bırakmak zorunda kaldı. Bir an sonra iki anne ayrıldılar ve birbirlerine yeniden saldırmadan önce vaşak devasa pençesiyle yavruya saldırıp omzunu kemiğe kadar deşti ve onu duvara doğru savurdu. Artık gürültüye yavrunun acı ve korku dolu tiz çığlıkları da eklenmişti. Ama kavga o kadar uzun sürdü ki, yavru ağlamayı bitirerek cesaretini

yeniden toplayacak zaman buldu; kavganın sonuna doğru o yine bir arka bacağa asılmış, dişlerinin arasından öfkeyle hırlıyordu.

Vaşak ölmüştü. Ama dişi kurt çok güçsüz ve yaralıydı. Önce yavrusunu sevip onun yaralı omzunu yaladı, ama kaybettiği kan tüm gücünü alıp götürmüştü. Bütün bir gün ve gece boyunca ölü rakibinin yanında hiç kıpırdamadan, neredeyse nefes bile almadan yattı. Bir hafta boyunca su içmek dışında hiçbir şey için mağaradan ayrılmadı. Suya giderkenki hareketleri de yavaş ve ıstıraplıydı. Bu sürenin sonunda vaşak yenmiş bitmiş, dişi kurt da yeniden av peşine düşecek kadar iyileşmişti.

Yavrunun omzu kaskatıydı ve acıyordu. Aldığı berbat yara yüzünden bir süre topalladı. Ama artık dünya ona daha farklı görünüyordu. Artık etrafta daha bir güvenli dolaşıyordu. Vaşakla girdikleri kavgadan sonra bir cesaret gelmişti üzerine. Hayata daha vahşi bir açıdan bakıyordu. Dövüşmüştü o; dişlerini düşmanının etine geçirmiş ve hayatta kalmıştı. Ve bütün bunlar yüzünden daha bir cesaretle ve daha önce bilmediği türde bir meydan okuma duygusuyla yürüyordu. Artık ufak tefek şeylerden korkmuyordu ve ürkekliği neredeyse tamamen yok olmuştu, ama "bilinmeyen", elle tutulmayan tehditkâr gizemleri ve dehşetleriyle onun üstüne gelmekten hâlâ vazgeçmemişti.

Avlarında annesine eşlik etmeye ve etin avlanışına çok kez tanık olup kendisi de üstüne düşen rolü oynamaya başladı. Ve etin yasasını kendince öğrendi. İki tür canlı vardı: kendi türü ve diğerleri. Kendi türü annesi ve kendisinden ibaretti. Diğerleri ise hareket eden tüm canlılardı. Ama diğerleri çeşitlere ayrılıyordu. Bir kısmı kendi türünün öldürüp yedikleriydi. Bu kısımdakiler, öldürmeyen hayvanlar ve küçük katillerdi. Diğer kısım ise ya onun türünü öldürüp yiyor ya da onun türü tarafından

öldürülüp yeniyordu. Ve yasa da bu sınıflandırmadan çıkıyordu. Yaşamın amacı "et"ti. Yaşamın kendisi "et"ti. Yaşam, yaşamın üstünden geçiniyordu. Yiyenler ve yenenler vardı. Yasa da şuydu: YE, YOKSA SENİ YERLER. Yasayı net ve açık terimlerle formüle etmediği gibi onunla ilgili ahlaki değerlendirmeler de yapmıyordu. Yasa olduğunu düşünmüyordu bile. Tek yaptığı, hakkında hiç düşünmeksizin yasayı yaşamaktı.

Dört bir yanda yasanın işleyişini görüyordu. Kendisi kartavuğunun civcivlerini yemişti. Atmaca ise anne kartavuğunu. Atmaca aynı zamanda onu da yiyebilirdi. Sonraları biraz palazlandığında bu kez o, atmacayı yemek istemişti. Vaşak yavrusunu yemişti. Anne vaşak da onu yerdi eğer kendisi öldürülüp yenmiş olmasaydı. Ve bu böyle sürüp gidiyordu. Yasa, çevresindeki tüm canlılarca yaşanıyordu ve kendisi de yasanın bir parçasıydı. O bir katildi. Tek besini "et"ti; önünde hızla kaçan, uçup giden, ağaçlara tırmanan, yeraltında saklanan ya da karşısına çıkıp onunla savaşan, bazen de işi tersine çevirip onun peşine düşen "et".

Yavru eğer insan gibi düşünüyor olsaydı yaşamı doymak bilmez bir iştah şeklinde tanımlar; dünyayı da kör ve şaşkın iştahların vahşet ve kargaşa içinde birbirini kovaladığı, birbirini avladığı ve birbirini yediği bir yer, şansın hüküm sürdüğü, merhametsiz, plansız ve sonsuz bir oburluk ve katliam karmaşası olarak özetleyebilirdi.

Ama yavru, insan gibi düşünmüyordu. Olaylara geniş bir açıdan bakmıyordu. Tek amaçlıydı o; aynı anda birden fazla düşüncesi ya da arzusu olmazdı. Etin yasasının yanında, öğrenmesi ve uyması gereken sayısız ikincil yasa vardı. Dünya sürprizlerle doluydu. İçindeki hayat kıpırtısı, kaslarının oynayışı sonsuz bir mutluluktu. Av peşinde koşmak, heyecanlar ve coşkular yaşamak demekti. Öfkeleri ve kavgaları haz veriyordu. Bizzat deh-

şetin ve "bilinmeyen"in gizeminin de yaşamına kattıkları vardı.

Bir de keyifler ve doyumlar vardı. Karnını doyurmak, güneşte tembel tembel uyuklamak – çabalarının ve zahmetlerinin tam karşılığı bu tip şeylerdi, ama bu çabalar ve zahmetler kendi içlerinde de kazançlıydı zaten. Onlar yaşamın dile getirilişiydi ve yaşam kendini dile getirirken hep mutluydu. Yani yavru çevresindeki düşmanca ortamla kavgalı değildi. Capcanlıydı o. Çok mutlu ve çok gururluydu.

9

Ateş yakanlar

Yavru ona aniden rastladı. Kendi hatasıydı bu. Dikkatsizlik etmişti. Mağaradan çıkıp su içmek için dereye koşmuştu. Uykulu olduğu için fark etmemiş de olabilir. (Bütün gece av peşinde koşmuştu ve daha az önce uyanmıştı.) Ve dikkatsizliği, suya inen patikanın artık çok tanıdık olmasından da kaynaklanmış olabilir. O yolu çok kere kat etmiş, başına da hiçbir şey gelmemişti.

Kurumuş çamın yanından geçip açık alanı geçti ve hızla ağaçların arasına daldı. Sonra aynı anda onları hem gördü, hem de kokularını aldı. Karşısında sessizce yere oturmuş, benzerlerini daha önce hiç görmediği beş canlı vardı. Bu onun insan türüyle ilk karşılaşmasıydı. Ama onu gören beş adam ne ayağa fırladı ne dişlerini gösterdi ne de hırladı. Hiç hareket etmeden orada öyle sessiz ve uğursuzca oturdular.

Yavru da hareket etmedi. Doğasındaki tüm içgüdüler onu derhal oradan kaçmaya yöneltmeliydi aslında, ama aynı anda içinde bir başka karşı içgüdü de harekete geçmişti. Korkuyla karışık bir merak çökmüştü üstüne. Acizlik ve küçüklük hissiyle ezilmiş, hareket edemez olmuştu. Otorite ve kudretti karşısındaki ve yavru için ulaşılmaz bir şeydi.

Yavru daha önce hiç insan görmemiş olsa da insanla

ilgili içgüdülere sahipti. İnsana baktığında, savaşarak Vahşi Doğa'nın diğer hayvanlarına üstünlük kurmayı başarmış o hayvanı bir şekilde tanıyabiliyordu. Şu anda karşısındaki insanlara sadece kendi gözleriyle değil, tüm atalarının gözleriyle de bakıyordu yavru – karanlık kış gecelerinde sayısız kamp ateşinin etrafını sarmış, tüm canlıların efendisi olan bu tuhaf iki ayaklı hayvanı güvenli mesafelerden ya da çalıların aralarından seyretmiş olan gözlerle de bakıyordu. Yüzyıllarca süren mücadeleden ve kuşaklar boyu birikmiş bütün o deneyimlerden ona kalan bu korku ve saygı mirası yavruyu büyülemişti. Bu miras henüz daha yavru olan bu kurdun baş edemeyeceği kadar güçlüydü. Yetişkin olsaydı kaçar giderdi. Ama o, korkudan donmuş halde olduğu yere sindi. İnsanın ateşine yanaşıp kendini ısıtan ilk kurttan beri türünün insana karşı sergilediği teslimiyeti o da sergilemeye başlamıştı bile.

Kızılderililerden biri kalkıp ona doğru yürüdü ve tepesine dikildi. Yavru büzülerek yere daha bir yapıştı. Sonunda ete kemiğe bürünen "bilinmeyen"di bu, üzerine eğilmiş, onu yakalamak için uzanıyordu. Tüyleri istemsizce dikleşti, dudakları gerildi ve minik dişleri ortaya çıktı. Bir felaket gibi tepesinde gezinen el duraksadı ve adam gülerek konuştu, "*Wabam wabisca ip pit tah.*" (Şu beyaz dişlere bakın!)

Diğer Kızılderililer de kahkahalarla gülerek adama yavruyu alması için ısrar ettiler. El giderek ona doğru yaklaşırken yavrunun içindeki çeşitli içgüdüler birbirleriyle mücadele halindeydi. İki büyük itici gücün etkisi altındaydı: teslim olmak ve savaşmak. Sonunda bir orta yol buldu. Her ikisini de yaptı. El neredeyse ona dokunana kadar teslimiyet içindeydi. Sonra da savaştı. Ama dişlerini ele hızla geçirmesiyle kafasının yanına bir tokat yiyerek devrilmesi bir oldu. O an, içindeki tüm savaşma

isteği uçup gitti. Yavru hali ve boyun eğme güdüsü onu ele geçirmişti. Art ayaklarının üstüne oturup ciyakladı. Ama elini ısırdığı adam kızmıştı. Kafasının öbür yanına da bir tokat yiyen yavru oturup her zamankinden daha yüksek perdeden ciyakladı.

Dört Kızılderili daha yüksek sesle gülüyordu. Hatta eli ısırılan adam bile gülmeye başlamıştı. Acısından ve korkusundan feryat eden yavrunun etrafını sarmış, ona gülüyorlardı. Bunların arasında yavru bir şey duydu. Kızılderililer de duymuştu. Ama yavru bu sesin ne olduğunu anlamıştı ve içinde dertten çok zafer barındıran son bir uzun feryattan sonra sesini kesti ve annesinin gelişini beklemeye başladı – her şeyle dövüşüp her şeyi yenen ve asla korkmayan, yırtıcı ve yenilmez annesinin gelişini. Dişi kurt hem koşuyor hem de hırlıyordu. Yavrusunun çığlığını duymuş, onu kurtarmaya geliyordu.

Ortalarına atladı. Bu endişeli ve saldırgan anne haliyle pek de sevimli göründüğü söylenemezdi. Ama yavru onun bu koruyucu öfke gösterisine bayılmıştı. O, minik bir memnuniyet çığlığı atıp annesine doğru koşarken, insan-hayvanlar alelacele birkaç adım geri çekilmişlerdi. Dişi kurt, yavrusunu altına alıp adamlara doğru baktı. Tüyleri kabarmıştı ve gırtlağının derinlerinden gök gürültüsü gibi bir hırlama geliyordu. Yüzü tehditkâr bir şekilde çarpılmış, kötücül bir ifade almıştı. Hırlaması öyle muhteşemdi ki burnunun kemeri bile ucundan gözlerine kadar kırışmıştı.

O sırada adamlardan birinden bir çığlık yükseldi. "Kiche!" diye bağırmıştı. Bir şaşkınlık çığlığıydı. Yavru bu ses karşısında annesinin cesaretinin kırıldığını hissetti.

Adam bir kez daha "Kiche!" diye bağırdı ama bu kez sesinde kesinlik ve otorite vardı.

İşte o zaman yavru annesinin, o korkusuz dişi kurdun mızıldanıp kuyruk sallayarak karnı yere değene dek

çöktüğünü ve barış işaretleri verdiğini gördü. Yavru anlayamıyordu. Şaşırıp kalmıştı. İnsanlara karşı duyduğu korkuyla karışık merak tekrar bastırdı. İçgüdüsü doğru çıkmıştı. Annesi tarafından doğrulanmıştı. İnsan-hayvan karşısında o bile boyun eğmişti.

Az önce konuşan adam dişi kurda yaklaştı. Elini onun kafasına koyduğunda dişi kurdun tek yaptığı biraz daha sokulmak oldu. Adamın elini kapmadığı gibi kapacak gibi yapıp korkutmaya da çalışmadı. Diğer adamlar da yaklaşıp dişi kurdun etrafını sardılar; ona dokunup sağını solunu elliyorlardı, o ise bunların hiçbirine itiraz etmiyordu. Adamlar çok heyecanlanmıştı. Ağızlarıyla bir sürü ses çıkarıyorlardı. Bu seslerin tehlike işareti olmadığına karar veren yavru, annesinin yanına çökmüştü. Sırtındaki tüyler arada hâlâ dikleşse de uslu durmak için elinden geleni yapıyordu.

"Garip bir şey yok," dedi Kızılderililerden biri. "Babası kurttu bunun. Doğru, annesi köpekti, ama kardeşim onu çiftleşme mevsiminde tam üç gece boyunca ormana bağlamamış mıydı? İşte bu yüzden de Kiche'nin babası kurttu."

"Kaçalı bir yıl oldu, Gri Kunduz," dedi bir diğer Kızılderili.

"Garip bir şey yok, Somon Dili," diye yanıtladı Gri Kunduz. "Kıtlık zamanıydı ve köpeklere verecek hiç et yoktu."

"Kurtlarla yaşamış," dedi bir üçüncü Kızılderili.

"Öyle görünüyor, Üç Kartal," diye yanıtladı Gri Kunduz, elini yavrunun üstüne koyarken. "Bu da onun işareti olmalı."

Elin dokunuşuyla yavru biraz hırlayınca el kalkıp bir tokat indirdi. Bunun üzerine yavru dişlerini saklayıp uslu uslu yattı, el de geri gelip kulaklarının arkasını kaşıdı ve sırtını okşadı.

"Bu onun işareti," diye devam etti Gri Kunduz. "Annesinin Kiche olduğu açık. Ama babası kurtmuş. Yani bunun birazı köpekse çoğu da kurt. Dişleri beyaz, adı Beyazdiş olsun. Ben konuştum. Bu benim köpeğim. Ne de olsa Kiche kardeşimin köpeğiydi, değil mi? Eh, kardeşim de öldüğüne göre?"

Böylece bir isim sahibi olan yavru yatmış, olanları seyrediyordu. İnsan-hayvanlar bir süre daha ağız sesleri çıkarmaya devam ettiler. Sonra Gri Kunduz boynuna asılı duran kından bir bıçak çıkarıp çalılıklara gitti ve bir sopa kesti. Beyazdiş onu seyrediyordu. Adam, sopanın iki ucuna çentikler açıp çentiklere de ham deriden yapılmış ipler bağladı. Sonra iplerden birini Kitche'nin boynuna bağlayıp onu küçük bir çam ağacına doğru götürdü ve diğer ipi de ağaca bağladı.

Beyazdiş de gelip annesinin yanına yattı. Somon Dili'nin eli uzanıp onu sırtüstü devirdi. Kiche endişeyle izliyordu. Beyazdiş içindeki korkunun yine kabarmakta olduğunu hissetti. Hırlamasını tam olarak bastıramadı, ama ısırmaya da kalkışmadı. El, iyice aralanmış kıvrık parmaklarıyla karnını oyuncu bir şekilde kaşıyıp onu sağa sola yuvarladı. Orada öyle sırtüstü, ayakları havada yatıyor olmak gülünç ve çirkin bir durumdu. Üstelik öylesine aciz bir pozisyondu ki bu, Beyazdiş'in bütün doğası başkaldırıyordu. Kendini savunmak için hiçbir şey yapamıyordu. Eğer bu insan-hayvanın niyeti ona zarar vermek olsa ondan kaçamayacağının farkındaydı Beyazdiş. Böyle dört ayağı havadayken nasıl fırlayıp uzaklaşabilirdi ki? Ama boyun eğmek, korkusunu kontrol etmesini sağladı ve bu yüzden sadece hafifçe hırladı. O bu hırıltıyı bastıramamıştı ama insan-hayvan da kızıp tokat atmamıştı kafasına. Ve dahası, çok garipti ama Beyazdiş elin onu ileri geri okşayışından açıklanamaz bir zevk alıyordu. Yana yuvarlandığında hırlamayı bıraktı, parmak-

lar kulaklarının dibine bastırıp ovaladığındaysa zevk hissi arttı ve adam son bir ovalama ve kaşımadan sonra nihayet kalkıp gittiğinde Beyazdiş'in içindeki korku tamamıyla yok olmuştu. İnsanlarla ilişkilerinde daha birçok kez korktuğu olacaktı gerçi, ama insanlarla arasında eninde sonunda kurulacak olan korkusuz dostluğun bir işaretiydi bu.

Bir süre sonra, Beyazdiş yaklaşan tuhaf gürültüler duydu. Sınıflama konusunda hızlıydı, çünkü bunların insan-hayvanlara ait sesler olduğunu hemen anladı. Birkaç dakika içinde kabilenin diğer üyeleri sanki ipe dizilmişler gibi sırayla belirdiler. Başka adamlar ve çok sayıda da kadın ve çocuk vardı. Toplam kırk kişiydiler ve hepsi de sırtlarında ağır kamp malzemeleri ve araç gereç taşıyorlardı. Bir sürü de köpek vardı ve yavru olanlar hariç onlara da kamp malzemeleri yüklenmişti. Sırtlarında, gövdelerinin altından sıkıca bağlanmış çantalar içinde on, on beş kilogram arası yük taşıyorlardı.

Beyazdiş daha önce hiç köpek görmemişti, ama görür görmez onların kendi türünden canlılar olduğunu hissetti. Yalnızca biraz farklıydılar. Ama yavruyla annesini fark edince kurttan pek farkları kalmadı. Bir koşturmaca oldu. Beyazdiş tüylerini kabarttı ve üzerine doğru gelen ağzı açık köpekler dalgasına karşı hırlayıp saldırdı. Sonra kendini onların altında buldu. Sivri dişlerini bedeninde hissediyor, kendisi de üstündeki karınlara ve bacakları saldırıp ısırıyordu. Büyük bir arbede yaşanıyordu. Kendisi için savaşan Kiche'nin hırıltılarını duyuyordu; ayrıca insan-hayvanların bağırışlarını, bedenlere çarpan sopaların çıkardıkları sesleri ve bu şekilde darbe alan köpeklerin acı çığlıklarını da duyuyordu.

Sadece birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalkmıştı. Şimdi, insan-hayvanların sopalar ve taşlarla köpekleri geri püskürttüklerini, kendisini koruduklarını ve onu

kendi türünden olan, ama tam da olmayan bu canlıların vahşi dişlerinden kurtardıklarını görüyordu. Ve her ne kadar adalet kadar soyut bir şey hakkında beyninde net bir fikir olması için bir neden yoksa da yine de insan-hayvanların adaletini kendince hissetti ve onların ne olduğunu anladı: yasa yapıcılar ve yasa uygulayıcılar. Ayrıca, yasayı uygularken sergiledikleri gücü de takdir etmişti. Daha önce karşılaştığı hayvanların tümünden farklı olarak bunlar ne ısırıyor ne de tırmalıyordu. Kendi canlı güçlerini cansız şeylerin gücünü kullanarak uyguluyorlardı. İşlerini cansız nesnelere gördürüyorlardı. Böylece, sopalar ve taşlar bu tuhaf yaratıkların yönetiminde canlıymış gibi havada uçuyor, köpeklerin canını fena halde yakıyordu.

Yavruya göre sıra dışı bir güçtü bu; akıl almaz, doğaüstü ve tanrısal bir güçtü. Beyazdiş, doğası gereği, tanrılar hakkında hiçbir şey bilemezdi. En iyi ihtimalle bazı şeylerin bilinemeyeceğini biliyor olabilirdi. Ama onun bu insan-hayvanlar karşısında hissettiği hayranlık, korku ve saygı, insanın bir dağın tepesinde durmuş, şaşkın bir dünyanın üstüne iki elinden yıldırımlar yağdıran bir göksel yaratık karşısında hissedeceği hayranlık, korku ve saygıya benziyordu.

Son köpek de geri püskürtülmüş, şamata dinmişti. Beyazdiş bir yandan yaralarını yalarken bir yandan da başına gelenleri düşünüyordu – sürü zulmünü ilk kez tadışı ve sürüyle tanışmasıydı bu. Kendi türünün Tekgöz, annesi ve kendisinden başkalarını da içerdiği hiç aklına gelmemişti daha önce. Üçünün kendilerine özgü ayrı bir tür teşkil ettiğini sanırken burada birdenbire görünüşte aynı türe mensup olan bir sürü başka yaratıkla karşılaşıvermişti. Ve bunların, türdeşlerinin, görür görmez onun üstüne saldırmış ve onu yok etmeye çalışmış olmasına karşı bir içerleme vardı bilinçaltında. Benzer şekilde, üs-

tün insan-hayvanlar tarafından da olsa annesinin bir sopayla bağlanmış olmasına da içerlemişti. Tuzak ve esaret kokuyordu. Oysa o tuzak ve esaret hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Özgürce gezmek, koşmak ve yatmak vardı onun kanında ve burada bu ihlal ediliyordu. Annesinin hareketleri bir sopanın boyuyla sınırlanmıştı ve aynı sopanın boyu yavruyu da sınırlıyordu çünkü daha annesinin yanından ayrılma yaşına gelmemişti.

Bu hoşuna gitmedi. İnsan-hayvanların kalkıp tekrar yola düşmelerinden de hoşlanmadı, çünkü minik bir insan-hayvan sopanın diğer ucunu tutmuş, tutsak Kiche'yi ardınca götürüyordu ve atıldığı bu yeni maceradan tedirginlik ve endişe duyan Beyazdiş de onları takip ediyordu.

Derenin vadisi boyunca, Beyazdiş'in en uzak gezintilerinden daha uzaklara gittiler ve sonunda vadinin bitimine, derenin Mackenzie Nehri'ne karıştığı noktaya geldiler. Burada, kanoların uzun kazıklara bağlı olarak yerden yüksekte asılı durduğu ve balık kurutmaya yarayan balık gergilerinin bulunduğu alanda kamp kuruldu. Beyazdiş de meraklı gözlerle seyretti. Bu insan-hayvanların üstünlüğü her an biraz daha artıyordu. Bir kere, tüm bu keskin dişli köpekler üzerindeki hâkimiyetleri buram buram güç kokuyordu. Ama kurt yavrusu için bundan da müthiş olan, onların cansız şeyler üzerinde kurdukları hâkimiyetti; cansız şeyleri harekete geçirebilme ve dünyanın yüzünü değiştirebilme becerileriydi.

Özellikle bu sonuncusu yavruyu çok etkiliyordu. Kazıktan çerçevelerin yüksekliği dikkatini çekmişti. Ancak, sopaları ve taşları muazzam mesafelere fırlatabilen o yaratıklar tarafından yapıldıkları düşünülürse bu tek başına o kadar da kayda değer değildi. Ama bu kazık çerçeveler kumaş ve derilerle kaplanıp da Kızılderili çadırlarına dönüştürüldüğünde Beyazdiş hayretler içinde kal-

mıştı. Onların devasa cüsseleriydi onu etkileyen. Hızlı gelişen canavar bir canlı türü gibi dört bir yanında yükselmekteydiler. Görüş alanının neredeyse tüm çeperini kapladılar. Onlardan korkuyordu. Uğursuzca tepesinden bakıyorlardı. Rüzgâr onları iyice sallamaya başladıklarında Beyazdiş korkuyla siniyor, başına yıkılmaya kalktıkları takdirde hemen fırlayıp kaçmaya hazır halde gözlerini üstlerinden ayırmadan şüpheyle bakıyordu.

Ama çadır korkusu kısa sürede geçti. Kadın ve çocukların zarar görmeden onların içine girip çıktıklarını, köpeklerinse sık sık içeri girmeye hamle ettiklerini, ama her seferinde sert sözler ve uçan taşlarla kovalandıklarını görmüştü. Bir süre sonra Kiche'nin yanından ayrılıp en yakındaki çadırın duvarına doğru dikkatle emekledi. Büyümenin getirdiği meraktı onu yönlendiren – öğrenmenin, yaşamanın ve deneyim kazandıracak şeyler yapmanın gerekliliğiydi. Çadırın duvarına giden yolun son beş, on santimi dayanılmaz bir dikkat ve yavaşlıkla kat edildi. Günün olayları onu "bilinmeyen"in kendini en dehşet verici ve akıl almaz şekillerde göstermesi olasılığına hazırlamıştı. Sonunda burnu çadır bezine değdi. Durup bekledi. Hiçbir şey olmadı. Sonra insan kokusu sinmiş tuhaf kumaşı kokladı. Bezi dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirdi. Çadırın yakın kısımları hareket ettiyse de başka hiçbir şey olmadı. Daha bir kuvvetlice asıldı. Daha büyük bir hareket oldu. Çok eğlenceliydi. Bütün çadır hareketlenene kadar daha sertçe ve tekrar tekrar çekti. Sonunda içerideki bir kadının tiz bir sesle bağırışı onu paldır küldür Kiche'nin yanına gönderdi. Ama ondan sonra bir daha devasa cüsseli çadırlardan hiç korkmadı.

Bir an sonra yine annesinin yanından uzaklaştı. Kiche, sopası yere çakılmış bir kazığa bağlı olduğu için yavrusunun peşinden gidemiyordu. Kendisinden biraz daha irice ve yaşça da biraz büyükçe bir yavru köpek yavaşça

Beyazdiş'e doğru geliyordu. Pek havalıydı ve kendini fazlasıyla önemseyen düşmanca bir hali vardı. Beyazdiş' in sonraları ona seslenildiğini duyduğunda öğreneceği üzere yavru köpeğin adı Lip-lip'di. Yavru köpek kavgalarında deneyimliydi ve daha şimdiden belalı bir tip olmuştu.

Lip-lip, Beyazdiş'in kendi türündendi ve daha sadece yavru olduğu için de pek tehlikeli görünmüyordu Bu yüzden Beyazdiş onu dostça bir havada karşılamaya hazırlandı. Ama yabancının bacakları kasılıp dudakları dişlerini açıkta bırakacak şekilde geriye çekilince Beyazdiş de gerildi ve dudaklarını geri çekerek yanıt verdi. Tüylerini dikleştirerek ve hırlayarak tedirgince birbirlerinin etrafına döndüler. Bu böyle dakikalarca sürdü, Beyazdiş, bir çeşit oyun gibi eğlenmeye başlamıştı bu işten. Ama birden Lip-lip fevkalade bir süratle dalıp Beyazdiş'e kesici bir ısırık attı ve geri kaçtı. Isırık, daha önce vaşağın yaraladığı ve hâlâ derinden derine acımakta olan omza gelmişti. Beyazdiş önce şaşkınlık ve acıyla bağırdıysa da bir an sonra öfkeyle Lip-lip'e saldırdı ve vahşice ısırmaya başladı.

Ama Lip-lip'in hayatı kampta geçmişti ve bir sürü yavru köpek kavgası atlatmıştı. Minik keskin dişlerini karşısındaki acemiye dört kere, beş kere, altı kere geçirdi, ta ki Beyazdiş utanmayı bir kenara bırakıp ağlaya ağlaya annesinin yanına kaçana kadar. Bu, Beyazdiş'in Lip-lip'le yapacağı sayısız kavganın ilkiydi, çünkü onlar, birbirleriyle sürekli çatışmaya yazgılı doğalarıyla, doğuştan birbirlerine düşmandılar.

Kiche, Beyazdiş'i yalayarak yatıştırdı ve onu yanında kalmaya ikna etmeye çalıştı. Ama Beyazdiş'in merakı dizginlenemiyordu ve birkaç dakika sonra yeni bir keşif turuna çıkmıştı bile. İnsan-hayvanlardan birine, Gri Kunduz'a rastladı. Çömelmiş, önüne yayılmış kuru yosunlar

ve dallarla bir şey yapıyordu. Beyazdiş ona yaklaşıp izledi. Gri Kunduz ağız sesleri yapınca bu seslerin düşmanca olmadığını düşünen Beyazdiş daha da yanaştı.

Kadınlar ve çocuklar Gri Kunduz'a çalı çırpı ve dal taşımaya devam ediyorlardı. Önemli bir iş olduğu belliydi. Beyazdiş o kadar meraklanmıştı ki burnu Gri Kunduz'un dizine değene kadar yaklaştı. Bu adamın çok kötü bir insan-hayvan olduğunu unutmuştu bile. Birden Gri Kunduz'un ellerinin altındaki dallar ve yosunlardan buhara benzer tuhaf bir şeyin çıkmaya başladığını gördü. Ardından, dalların arasında canlı bir şey belirdi; kıvrılıp dönen, rengi gökteki güneşin rengine benzeyen bir şey. Beyazdiş ateş hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bebekliğinde mağaranın ağzındaki ışık onu nasıl çektiyse şimdi de ateş onu kendisine çekiyordu. Gri Kunduz'un tepesinde kıkırdadığını duydu ve bunun düşmanca bir ses olmadığını anladı. Sonra burnu aleve değdi ve aynı anda dili de ona doğru uzandı.

Bir an donup kaldı. Dalların ve yosunların arasında dolanan "bilinmeyen", onu burnundan zalimce yakalamıştı. Şaşkın çığlıklar atarak paldır küldür geri çekildi. Bunu duyan Kiche hırlayarak sopasının ucuna fırladı ve Beyazdiş'in yardımına koşamadığı için öfkeden kudurdu. Oysa Gri Kunduz kahkahalarla gülüyor, dizlerini dövüyordu; kampta kahkahadan kırılmayan kimse kalmayana dek olanları her önüne gelene anlattı. Bütün bunlar olurken art ayaklarının üstüne oturup ciyak ciyak ağlayan zavallı Beyazdiş insan-hayvanların ortasında yalnız ve acınası bir halde kalakalmıştı.

O ana dek karşılaştığı en büyük acıydı bu. Gri Kunduz'un elinin altında büyüyen o güneş renkli canlı yaratık hem burnunu hem de dilini kavurmuştu. Beyazdiş durmaksızın ağlıyor, her yeni feryadı da insan-hayvanlar tarafından kahkaha patlamalarıyla karşılanıyordu.

Burnunun acısını diliyle yatıştırmak istedi ama dili de yanıktı ve ikisinin acısı birleşince canını daha da çok acıttı. Bunun üzerine daha da umutsuz ve çaresizce ağlamaya başladı.

Sonunda utanç bastırdı. Kahkahayı ve anlamını biliyordu. Bazı hayvanların nasıl olup da kahkahanın ne olduğunu bildikleri ve kendilerine gülündüğünü anladıkları bir muammadır, ama işte bir şekilde Beyazdiş de bunu biliyordu. Ve insan-hayvanlar kendisine güldüğü için utanıyordu. Dönüp kaçmaya başladı, ama yanık acısından değil de içine ondan daha çok işleyen, ruhunu acıtan kahkahalardan kaçıyordu. Kaçıp sopasının ucunda öfkeden çıldırmış olan Kiche'ye sığındı – dünyada ona gülmeyen tek yaratık olan Kiche'ye.

Alacakaranlık çöküp gece olunca Beyazdiş annesinin yanına uzandı. Burnu ve dili hâlâ acıyordu, ama kafasını meşgul eden daha büyük bir derdi vardı. Evini özlüyordu. İçinde bir boşluk vardı. Derenin ve yamacındaki mağaranın sessizliği ve huzurunu arıyordu. Yaşam çok kalabalıklaşmıştı. İnsan-hayvanlar çok fazla sayıdaydı ve kadın, erkek, çocuk hep bir ağızdan gürültü yapıp kafasını şişiriyorlardı. Ve bir de sürekli itişip kakışan, patırtı ve kargaşa çıkaran köpekler vardı. Bildiği yaşamın huzurlu yalnızlığı gitmişti. Burada, hava bile hayat doluydu. Bitmeyen bir uğultu vardı. Seslerin sürekli değişen yoğunluğu ve aniden alçalıp yükselen perdesi Beyazdiş'in sinirlerine dokunuyor, onu huzursuz ve sinirli yapıyor ve her an bir şeyler olabileceği kaygısına kapılmasına neden oluyordu.

İnsan-hayvanların geliş gidişlerini ve kamp içinde dolaşmalarını izledi. İnsanlar kendi yarattıkları tanrılara nasıl bakarsa Beyazdiş de karşısındaki insan-hayvanlara öyle bakıyordu. Onlar üstün yaratıklar, hatta gerçekten tanrıydılar. Tanrıların insanlar için mucizeler yarattığı

gibi insanlar da onun kıt aklı için mucizeler yaratıyordu. Onlar maharetli yaratıklardı, her türlü bilinmeyen ve imkânsız güce sahiptiler, canlıların ve cansızların efendileri olarak, hareket eden şeyleri kendilerine itaat ettiriyor, hareket etmeyenlere hareket bahşediyorlardı; ısıran, güneş renkli bir şeye can verip onu ölü yosun ve odundan yaratıyorlardı. Onlar ateş yakanlardı! Tanrıydılar!

10

Esaret

Beyazdiş için her gün yeni deneyimlerle doluydu. Kiche'nin sopaya bağlı olduğu süre boyunca kampın her yerinde koşturdu, araştırdı, inceledi, öğrendi. Kısa zamanda insan-hayvanların yaşayışlarını büyük oranda bilir hale gelmişti, ama bu, onlara olan saygısını azaltmamıştı. Hatta onları tanıdıkça üstünlüklerine olan inancı daha artıyor, mucizevi güçlerine tanık oldukça gözündeki tanrısal imajları sağlamlaşıyordu.

İnsanoğlu sık sık tanrılarının alaşağı edilişini ve mihraplarının yıkılışını görmek talihsizliğine uğramıştır. Oysa gelip insanın ayağının dibine sokulan kurt ya da yabani köpek böyle bir talihsizliği asla yaşamaz. İnsanların tanrıları görülmez, yalnızca abartılı bir biçimde tahmin edilir; düş gücünün gerçekliğe bürünmekten kaçan buhar ve sisleridir onlar, arzulanan iyilik ve güçlere sahip hayaletlerdir ya da benliğin ruhlar âlemindeki elle tutulmayan uzantıları. Oysa insanların ateşine yanaşan kurt ya da yabani köpek, tanrılarını kanlı canlı karşısında bulur, onlara dokunabilir; bu tanrılar dünyada bir yer işgal eder, var olmak ve hedeflerini gerçekleştirmek için zamana ihtiyaç duyarlar. Böyle bir tanrıya inanmak için hiç inanç çabası gerekmez; böyle bir tanrıya olan inancı yok etmek içinse ne kadar irade çabası verilse yetmez. On-

dan kaçış yoktur. Orada öylece durur o, arka ayaklarının üstünde; müthiş güçlü, tutkulu, öfkeli ve sevgi doludur; tanrı, gizem ve kudret bir aradadır onda, üstelik bunlar etten bir örtüye bürünmüştür; tıpkı diğer etler gibi yırtılınca kanayan ve tadı güzel olan bir örtüye.

Beyazdiş için de durum böyleydi. İnsan-hayvanlar tartışmasız ve kesin olarak tanrıydılar. Nasıl annesi, Kiche, adının söylendiğini duyar duymaz onlara olan bağlılığını ilan ettiyse Beyazdiş de bağlılığını göstermeye başlıyordu. Yollarından çekiliyordu, çünkü yol önceliği tartışmasız onlarındı. Çağırdıklarında gidiyordu. Tehdit ettiklerinde siniyordu. Gitmesini söylediklerinde hızla uzaklaşıyordu. Çünkü onların her arzusunun arkasında onu yaptıracak güç vardı; tokatlar ve sopalarla, uçan taşlar ve yakıcı kırbaç darbeleriyle kendisini ifade eden, can acıtan bir güç.

Tüm köpekler gibi o da onlara aitti. Hareketleri onların emirlerine tabiydi. Bedeni onlarındı, isterlerse varlığına göz yumarlar, ister hırpalar, ister ezerlerdi. Bu dersi çabucak öğrenmişti. Kendi doğasının güçlü ve baskın yanlarının çoğuna ters düştüğü için bu ders ona zor gelmişti, ama öğrenirken sevmese de aslında farkında olmadan onu sevmeyi de öğreniyordu aynı zamanda. Bu, kaderini bir başkasının ellerine bırakmaktı, varoluşuyla ilgili sorumlulukların el değiştirmesiydi. Bu da onun aldığı karşılıktı aslında, çünkü yalnız olmaktansa bir başkasına yaslanmak daha kolaydır.

Kendini böyle, hem ruhen hem bedenen insan-hayvanlara teslim edişi bir günde olmadı ama. Yabani mirasından ve Vahşi Doğa ile ilgili anılarından bir anda vazgeçemezdi. Ormanın kenarına gittiği, durup uzaklardan kendisini çağıran bir şeyleri dinlediği günler oluyordu. Ama sonunda hep huzursuz ve rahatsız bir halde Kiche'nin yanına dönüyor, hasretle sessiz sessiz ağlıyor,

istekli ve sorgulayan diliyle annesinin yüzünü yalıyordu.

Beyazdiş kamptaki yaşamın işleyişini çabucak öğrenmişti. Yemeleri için et ya da balık verildiği zamanlarda büyük köpeklerin nasıl insafsız ve açgözlü olabildiğini biliyordu. Adamların daha adil, çocukların daha zalim, kadınlarınsa daha nazik ve ona bir parça et ya da kemik atmaya daha yatkın olduklarını anlamıştı. Ve yavru köpeklerin anneleriyle yaşadığı iki ya da üç acılı maceradan ardından, böyle anneleri rahat bırakmak, onlardan olabildiğince uzak durmak ve kendisine doğru geldiklerini gördüğünde toz olmak gerektiğine karar vermişti.

Ama başının esas belası Lip-lip'ti. Daha iri, yaşça daha büyük ve daha güçlü olan Lip-lip, Beyazdiş'i kendi özel taciz nesnesi olarak seçmişti. Beyazdiş gayretle mücadele etse de elinden fazla bir şey gelmiyordu. Düşmanı çok büyüktü. Lip-lip onun kâbusu olmuştu. Ne zaman annesinden uzaklaşmaya kalksa belalısı mutlaka karşısına çıkıyor, peşine düşüyor, sataşıyor ve kimsenin etrafta olmadığı bir anı yakalayıp üstüne atlamak ve kavga çıkarmak için fırsat kolluyordu. İstisnasız her seferinde kazandığı için bundan büyük keyif alıyordu. Bu, onun hayattaki başlıca eğlencesi, Beyazdiş'inse başlıca işkencesi haline gelmişti.

Ama bunların Beyazdiş üzerindeki etkisi onu sindirmek yönünde olmadı. Her ne kadar zararın çoğunu o görse ve her zaman yenilse de morali bozulmuyordu. Ancak başka bir kötü etki ortaya çıktı. Art niyetli ve asık suratlı oldu. Zaten doğuştan hırçın karakterliydi, ama bu bitmeyen taciz altında daha da hırçınlaşmıştı. Neşeli, oyuncu yavru köpek yanını çok ender gösteriyordu. Kampın diğer yavru köpekleriyle hiç koşup oynamıyordu. Lip-lip buna izin vermiyordu. Beyazdiş ne zaman yanlarına yaklaşsa Lip-lip tepesine dikiliyor, dayılanıyor, canını sıkıyor ve onu uzaklaştırana kadar da yakasını bırakmıyordu.

Bütün bunlar yüzünden Beyazdiş çocukluğunu pek yaşayamadı ve zamanından önce olgunlaştı. Enerjisini oyun oynayarak harcama fırsatı elinden alınınca içine kapandı ve zihinsel becerilerini geliştirmeye başladı. Kurnazdı ve çeşitli numaralar düşünecek boş zamanı vardı. Kampın köpeklerine yiyecek dağıtımı yapıldığı zamanlarda kendi et ya da balık payını almasına izin verilmediği için zamanla zeki bir hırsıza dönüştü. Kendi yiyeceğini kendi bulması gerekiyor, bunu da çok iyi beceriyordu, ama bu yüzden kadınların başına bela oluyordu çoğu zaman. Kampın içinde gizli gizli dolaşmayı, düzenbazlık yapmayı, etrafta olan bitenden haberdar olmayı, her şeyi görmeyi ve duymayı ve ona göre akıl yürütmeyi ve yorulmak bilmez tacizcisinden kurtulmak için çeşitli yollar geliştirmeyi öğrendi.

Tacizlerin yeni başladığı günlerden birinde ilk kez gerçekten büyük bir düzen çevirdi ve bu sayede ilk kez intikamın tadını aldı. Tıpkı Kiche'nin kurtlarla dolaştığı zamanlarda insanların kamplarındaki köpekleri peşine takıp ölüme götürdüğü gibi, Beyazdiş de kısmen benzer bir şekilde Lip-lip'i peşine takıp Kiche'nin öç alan dişlerine sürükledi. Lip-lip'in karşısında geri çekilmeye başlayan Beyazdiş, kamptaki çeşitli çadırların içinden ve etrafından geçen dolambaçlı bir yoldan kaçmaya başladı. İyi bir koşucuydu; kendi boyundaki bütün yavrulardan, hatta Lip-lip'ten bile hızlıydı. Ancak bu kez koşabileceği kadar hızlı koşmuyordu. Arkasındakiyle arasındaki mesafeyi ancak koruyor, onun bir adım önünden gidiyordu.

Kovalamacadan ve kurbanının ısrarlı yakınlığından heyecanlanan Lip-lip tedbiri elden bıraktı ve nerede olduğuna dikkat etmez oldu. Farkına vardığındaysa artık çok geçti. Bir çadırın etrafından kaptırmış koşarken, sopasının ucunda yere uzanmış olan Kiche'ye son hızla

çarptı. Dişi kurdun dişleri üstüne kapanmadan önce ancak bir dehşet çığlığı atabildi. Kiche bağlı olduğu halde Lip-lip ondan kolay kurtulamadı. Kaçamasın diye yere devirdiği Lip-lip'i tekrar tekrar ısırıp dişleriyle sağını solunu yırttı.

Lip-lip nihayet Kiche'nin elinden kurtulup ayağa kalktığında çok fena dağılmış, hem ruhen hem bedenen yaralanmıştı. Vücudunun her yerinde, dişi kurdun dişlerini geçirdiği noktalarda tüyleri topak topak kalkmıştı. Ayağa kalktığında durup ağzını açtı ve uzun, küskün bir yavru köpek feryadı kopardı. Ama bunu bile bitirmesine izin yoktu. Tam orta yerinde Beyazdiş koşup dişlerini Lip-lip'in arka bacağına geçiriverdi. Kavga edecek hali kalmamış olan Lip-lip utanmayı bir yana bırakıp kaçtı; kurbanı hemen ardındaydı ve ona çadırına varana kadar nefes aldırmadı. Orada Kızılderili kadınlar Lip-lip'in yardımına koştular ve sonunda öfkeli bir iblise dönüşmüş olan Beyazdiş ancak bir taş yağmuru ile uzaklaştırılabildi.

Sonunda bir gün geldi, Gri Kunduz Kiche'nin artık kaçma olasılığı olmadığına karar vererek onu serbest bıraktı. Annesinin özgürlüğü Beyazdiş'i çok keyiflendirdi. Onun yanında neşeyle bütün kampı dolaştı. Annesi yanında olduğu sürece Lip-lip ondan uzak duruyordu. Hatta Beyazdiş tüylerini kabartıp gergin bacaklarıyla ona meydan okuduğu zaman bile görmezden geliyordu. O da aptal değildi ve her ne kadar intikamı arzulasa da Beyazdiş'i yalnız yakalayacağı ana kadar bekleyebilirdi.

Aynı gün Kiche ve Beyazdiş kampın yanındaki ormanlık alanın kenarına gittiler. Annesini adım adım oraya çeken Beyazdiş'ti ve şimdi de durduğu noktadan daha ileri gitmeye ikna etmeye çalışıyordu. Bir iki adım ileri koşuyor, durup geriye bakıyordu. Kiche ise yerinden kıpırdamıyordu. Önce yalvaran bir tonda mızıldandı, son-

ra da oyuncu bir şekilde koşturarak çalıların içine girip çıktı. Ama annesi hâlâ kıpırdamıyordu. Ona geri dönüp yüzünü yaladı, sonra yine koşturdu. Sonra durup annesine baktı ve deminden beri bedensel olarak ifade edilen bütün o kararlılık ve heves, Kiche'nin kafasını çevirip kampa doğru bakmasıyla birlikte uçup gitti.

Orada, ormanda onu çağıran bir şey vardı. Bunu annesi de duyuyordu. Ama o, bundan daha güçlü başka bir çağrıyı, ateşin ve insanın çağrısını da duyuyordu – bu çağrı, tüm hayvanlar arasında yalnızca kurdun ve kardeşi olan yabani köpeğin yanıt vermesi içindi.

Kiche dönüp yavaşça kampa doğru seğirtti. Kampın onu kavrayışı sopanın fiziksel kısıtlamasından daha güçlüydü. Görünmeyen bir güç ve sihirle tanrılar onu hâlâ sımsıkı tutuyor ve gitmesine izin vermiyorlardı. Beyazdiş, bir huş ağacının gölgesine oturup hafif hafif iç çekerek ağladı. Havadaki güçlü çam kokusu ve ince odun kokuları ona esaret günlerinden önceki eski özgür yaşamını hatırlattı. Ama o, büyümesi gereken bir yavruydu hâlâ ve onun için insanın ya da Vahşi Doğa'nın çağrılarından daha güçlü olan, annesinin çağrısıydı. Kısacık ömrünün her saati ona bağımlı geçmişti. Bağımsızlık vakti henüz gelmemişti. Böylece kalkıp küskün küskün kampa döndü, ama yolda bir iki kere durup oturdu ve ormanın derinliklerinden hâlâ duyulan o çağrıyı iç geçirerek dinledi.

Vahşi Doğa'da bir annenin yavrusuyla geçirdiği süre kısadır, ama insanın boyunduruğunda bazen bu süre daha da kısalır. Beyazdiş'le de durum böyle oldu. Gri Kunduz'un Üç Kartal'a borcu vardı. Üç Kartal, Mackenzie'nin yukarılarına, Great Slave Gölü'ne doğru bir seyahate çıkıyordu. Borç, bir parça kırmızı kumaş, bir ayı postu, yirmi fişek ve Kiche ile kapatıldı. Beyazdiş annesinin Üç Kartal'ın kanosuna bindirildiğini görüp peşinden gitmeye çalıştı. Ama Üç Kartal'ın bir vuruşuyla ken-

dini tekrar karada buldu. Kano kıyıdan uzaklaştı. Beyazdiş suya atlayıp Gri Kunduz'un geri dönmesini söyleyen sert haykırışlarına aldırmadan kanonun arkasından yüzdü. Beyazdiş için annesini yitirmenin dehşeti öyle büyüktü ki bir insan-hayvanı, bir tanrıyı bile duymazdan gelebiliyordu.

Ama tanrılar kendilerine itaat edilmesine alışkındırlar. Bu yüzden Gri Kunduz öfkeyle bir kanoya atlayıp Beyazdiş'in peşine düştü. Ona yetiştiğinde uzanıp yavruyu ensesinden yakaladı ve sudan çıkardı. Hemen kanonun dibine bırakmadı onu. Bir eliyle havada tutarken öbür eliyle de onu dövmeye başladı. Hem de nasıl dövüyordu. Gri Kunduz'un eli ağırdı. Her bir tokadın acısı içine işliyordu, üstelik yediği tokatların sayısı da az değildi.

Bir o yandan bir bu yandan üzerine yağan tokatların etkisiyle Beyazdiş dengesiz ve bozuk bir sarkaç gibi ileri geri sallanıp duruyordu. İçinden geçen hisler değişiyordu. Başta şaşırmıştı. Sonra bir an korktu ve elin darbelerine çığlıklarla karşılık verdi. Ama bunun hemen ardından öfke geldi. Özgür doğası kendini gösterdi ve dişlerini göstererek öfkeden çıldıran tanrının karşısında korkusuzca hırladı. Tokatlar daha hızlı, daha ağır ve daha acıtıcı olmaya başladı.

Gri Kunduz dövmeye, Beyazdiş de hırlamaya devam etti. Ama bu böyle sürüp gidemezdi. Ya birinin ya diğerinin vazgeçmesi gerekiyordu ve bu Beyazdiş oldu. İçini yeniden korku sarmıştı. Hayatında ilk kez gerçekten hırpalanıyordu. Daha önce arada bir başına gelen sopa darbeleri ve taşlar bunun yanında okşama gibi kalıyordu. Kendini tutamayıp ağlamaya ve çığlık atmaya başladı. Bir süre her tokat bir çığlığa neden oldu, ama sonunda korkusu dehşete dönüştü ve çığlıkları cezasının ritminden ayrılıp kesintisiz bir hal aldı.

Nihayet Gri Kunduz'un eli durdu. Beyazdiş, adamın elinde halsizce asılı durarak ağlamaya devam etti. Bundan tatmin olmuş gibi görünen efendisi onu sertçe kanonun dibine fırlattı. Bu arada kano ırmağın aşağılarına doğru sürüklenmişti. Gri Kunduz küreği aldı. Beyazdiş ona engel oluyordu. Onu ayağıyla sertçe itekledi. O anda özgür doğası bir kez daha kendini gösterdi ve Beyazdiş dişlerini ayakkabının içindeki ayağa geçirdi.

Daha önceki dayak şimdi yediğinin yanında hiçbir şey sayılmazdı. Gri Kunduz'un gazabı korkunçtu, Beyazdiş'inse ödü kopmuştu. Sadece el değil sert tahta kürek de kullanılıyordu üzerinde ve yeniden kanonun dibine fırlatıldığında minik bedeninin her yeri berelenmişti ve acıyordu. Gri Kunduz bir kez daha ve bu kez bile bile tekmeledi onu. Beyazdiş bu kez ayağa saldırmadı. Esaretiyle ilgili bir ders daha almıştı. Asla, ne olursa olsun, efendisi ve sahibi olan tanrıyı ısırmaya kalkmamalıydı. Efendi ve sahibin bedeni kutsaldı ve kendisi gibilerinin dişleriyle kirletilmemeliydi. Belli ki bu suçların suçuydu, asla göz yumulmayan ve affedilmeyen tek hataydı.

Kano kıyıya yanaştığında Beyazdiş inleyerek ve hareketsizce yatarak Gri Kunduz'un emirlerini bekledi. Gri Kunduz'un arzusu karaya çıkması olmalıydı, çünkü onu karaya savuruverdi. Yan tarafına sertçe düşen Beyazdiş'in bereleri yeniden acıdı. Titreyerek ayağa kalktı ve inleyerek bekledi. Kıyıdan bütün olanları izlemiş olan Lip-lip üzerine atlayarak onu devirdi ve dişlerini geçirdi. Beyazdiş kendini savunamayacak kadar halsizdi ve eğer Gri Kunduz'un tekmesi Lip-lip'i vahşice havaya savurup birkaç metre öteye fırlatmasaydı hali haraptı. Bu, insan-hayvan adaletiydi. Beyazdiş o anki zavallı haliyle bile minnettar bir heyecan duydu. Topallayarak, itaatkâr bir şekilde Gri Kunduz'un peşine düştü ve köyü

geçip çadıra vardı. Böylece Beyazdiş, cezalandırma hakkının tanrıların kendilerine sakladıkları bir şey olduğunu ve onların altındaki değersiz canlılara bu hakkın verilmediğini öğrenmiş oldu.

O gece her şey sessiz ve sakinken Beyazdiş annesini hatırladı ve dertlendi. Ama biraz fazla yüksek sesle dertlenince Gri Kunduz'u uyandırdı, o da gelip onu dövdü. Ondan sonra tanrılar etrafında olduğu zamanlarda kibarca yas tuttu. Ama arada, yalnız başına ormanın kenarına gidip yüksek sesle iniltiler ve feryatlarla ağlayarak içini döküyordu.

Aslında bu dönemde, inle ve dereyle ilgili anılarına kulak verip Vahşi Doğa'ya kaçabilirdi. Ama annesinin hatırası orada kalmasına neden oldu. Avcı insan-hayvanların gidip geri geldikleri gibi annesi de bir gün kampa dönecekti. Bu yüzden onu bekleyerek esaret altında kaldı.

Ama tümüyle mutsuz bir esaret de değildi bu. İlgisini çeken çok fazla şey vardı. Sürekli bir şeyler oluyordu. Bu tanrıların yaptığı tuhaf şeylerin sonu yoktu ve Beyazdiş bunları hep merakla seyrediyordu. Ayrıca Gri Kunduz'la nasıl iyi geçineceğini de öğrenmeye başlamıştı. Kendisinden beklenen itaatti, kesin ve sarsılmaz itaat. Karşılığında dayaktan kurtuluyordu ve varlığına tahammül ediliyordu.

Dahası bazen Gri Kunduz kendisi ona bir parça et atıyordu ve yerken de onu diğer köpeklerden koruyordu. İşte o et çok kıymetliydi. Garip bir şekilde onun değeri kadınlardan birinin verdiği bir düzine et parçasından daha fazlaydı. Gri Kunduz asla sevmez ya da okşamazdı. Belki elinin ağırlığından, belki adaletinden, belki müthiş kudretinden ya da belki de bunların hepsinden birden etkileniyordu Beyazdiş, ama onunla asık suratlı sahibi arasında bir tür bağ oluşmaktaydı.

Beyazdiş'in esaretinin prangaları, sopanın, taşın ve tokadın gücüyle olduğu kadar kurnaz ve dolambaçlı başka yollarla da perçinlenmekteydi. Türünün en başta insanın ateşine yaklaşabilmesine imkân veren nitelikleri, gelişebilen niteliklerdi. Onun içinde de gelişmekteydiler ve kamp hayatı her ne kadar sefaletle dolu da olsa kendini gizlice sevdirmekteydi Beyazdiş'e. Ama o bunun farkında değildi. Onun tek bildiği Kiche'ye olan hasreti, onun döneceği umudu ve bir zamanlar sahip olduğu özgür yaşama duyduğu özlemdi.

11

Dışlanmış

Lip-lip hayatını karartmaya öyle bir devam ediyordu ki, Beyazdiş doğal hakkı olandan daha şeytani ve acımasız bir yaratığa dönüştü. Hırçınlık onun yapısında zaten vardı, ama bu koşullar altında hırçınlığı kendi yapısını da aştı. İnsan-hayvanlar arasında da şeytanlığıyla nam saldı. Kampın neresinde bir sorun ya da kargaşa çıksa, kavga ya da itiş kakış olsa ya da bir kadın çalınmış bir etin arkasından feryat etse altından kesinlikle Beyazdiş çıkıyordu. Davranışlarının altındaki nedenlerle ilgilenmiyorlardı. Onların tek gördüğü sonuçlardı ve sonuçlar kötüydü. Sinsiydi ve hırsızdı, yaramazdı ve baş belasıydı; o, fırlatacakları uçan şeylerden kaçmaya hazır bir halde onları dikkatle izlerken, öfkeli kadınlar suratına karşı onun bir kurt olduğunu, işe yaramaz olduğunu ve sonunda illa ki bir iblise dönüşeceğini söylüyorlardı.

Kalabalık kampın orta yerinde kendini toplumdan dışlanmış buluvermişti. Bütün genç köpekler Lip-lip'in peşinde dolaşıyordu. Onlarla Beyazdiş'in arasında bir fark vardı. Belki onun genlerindeki yabaniliği seziyorlar ve içgüdüsel olarak ona karşı, evcil köpeğin kurda karşı hissettiği düşmanlığı hissediyorlardı. Öyle ya da böyle, tacizlerinde Lip-lip'e katılıyorlardı. Ve bir kez Beyazdiş'in karşısında yer alınca onun karşısında olmaya devam et-

mek için yeterli nedenleri oluyordu. Arada sırada da olsa onun dişlerini hissetmeyen yoktu aralarında ve hakkını vermek gerekirse kendisine yapılanlara fazlasıyla yanıt veriyordu Beyazdiş. Teke tek dövüşseler çoğunu alt edebilirdi, ama teke tek dövüş fırsatı hiç geçmiyordu eline. Böyle bir dövüşün başlaması kamptaki tüm genç köpeklerin bir anda koşup onun üstüne saldırması için bir işaret oluyordu.

Bu toplu tacizlerinden iki önemli şey öğrendi: kendisine karşı verilen bir grup kavgasında nasıl başının çaresine bakacağı ve tek bir köpekle karşı karşıya kaldığında ona nasıl en kısa zamanda en büyük zararı verebileceği. Düşman bir grubun ortasında ayakta kalabilmek hayatta kalmak demekti ve o bunu çok iyi öğrendi. Ayaklarının üzerinde kalabilme konusunda kedilere taş çıkarıyordu. Hatta yetişkin köpekler ağır vücutlarıyla vurarak onu geriye ya da yana doğru iteklediğinde bile geriye ya da yana doğru sendelese, havalansa ya da yerlerde kaysa da hep bacaklarını bedeninin altında tutuyor ve ayaklarını aşağıya, toprak anaya doğru uzatıyordu.

Köpekler dövüşürken genellikle esas kavgaya geçmeden bazı hazırlık hareketleri yapılır – hırlamalar, kabarmalar ve gergin bacaklarla çalım satmalar. Ama Beyazdiş bu hazırlık hareketlerini atlamayı öğrenmişti. Gecikme, tüm genç köpeklerin koşup ona karşı pozisyon alması demekti. Yapacağını çabucak yapıp kaçmak zorundaydı o. Bu yüzden niyetini hiç açık etmemeyi öğrenmişti. Hiç uyarmadan, rakibi onunla karşılaşmaya hazırlanamadan bir anda saldırıyor, ısırıyor, parçalıyordu. Böylece az zamanda büyük zarar vermeyi öğrendi. Bir de rakibi şaşırtmanın faydasını. Hazırlıksız yakalanmış, daha ne olduğunu anlayamadan omzu yırtılıvermiş ya da kulağı dilim dilim edilmiş bir köpek yarı yarıya yenilmiş bir köpek demekti.

Dahası, gafil avlanan bir köpeği devirmek basbayağı kolaydı. Bu şekilde devrilen bir köpek de bir an için bile olsa illa ki açıyordu boynunun altındaki yumuşak bölgeyi – can alıcı darbenin vurulduğu o savunmasız noktayı. Beyazdiş bu noktayı biliyordu. Kendisinden önceki avcı kurt nesillerinden ona doğrudan geçen bir bilgiydi bu. Böylece Beyazdiş'in saldırı tekniği şu oldu: Bir, genç bir köpeği yalnız yakala; iki, gafil avla ve devir; üç, dişlerini yumuşak boğaza geçir.

Ancak, henüz yetişkin olmadığı için çeneleri bu boğaz saldırılarını ölümcül kılacak kadar büyük ve güçlü değildi daha, ama kampta bir sürü genç köpeğin yaralı boğazlarla dolaşıyor olmasından Beyazdiş'in niyeti anlaşılıyordu. Ve düşmanlarından birini ormanın kıyısında yalnız yakaladığı bir gün, onu tekrar tekrar devirip boğazına saldırarak sonunda büyük damarı yırtmayı ve hayvanın canını almayı başardı. O gece büyük çıngar çıktı. Yaptığını görenler vardı, haber ölü köpeğin sahibine ulaştırılmıştı, kadınlar onun o güne kadarki et çalma vakalarını tek tek hatırlıyorlardı ve öfkeli insan sesleri Gri Kunduz'u dört bir yandan kuşatmıştı. Ama Gri Kunduz, suçluyu sakladığı çadırının kapısını inatla kapalı tuttu ve kabile halkının ısrarla talep ettiği intikama izin vermeyi reddetti.

Beyazdiş'ten hem insanlar hem de köpekler nefret ediyordu. Gelişmesinin bu döneminde bir dakika bile kendini güvende hissetmedi. Her köpeğin dişi, her insanın eli ona karşıydı. Kendi türü tarafından hırlamalarla, tanrılar tarafındansa küfürler ve taşlarla karşılanıyordu. Gergindi. Her an diken üstündeydi, saldırmaya hazır, saldırılara karşı tetikteydi ve bir gözü her an gelebilecek beklenmedik uçan cisimlerdeydi; çok hızlı ve serinkanlı davranmaya, ya dişlerini göstererek atılmaya ya da tehditkâr bir hırlamayla uzaklaşmaya hazırdı.

Hırlamaya gelince, kamptaki genç yaşlı bütün köpeklerden daha dehşetli hırlayabiliyordu. Hırlamanın amacı uyarmak ya da korkutmaktır ve ne zaman kullanılacağını bilmek için sağduyu gerekir. Beyazdiş nasıl yapılacağını da, ne zaman yapılacağını da biliyordu. Vahşi, kötü ve korkunç ne varsa hepsini hırlamasına katıyordu. Sürekli kasılmalarla tırtıklanan burnu, peş peşe dalgalar halinde kabaran tüyleri, kırmızı bir yılan gibi dışarı uzatıp geri çektiği dili, arkaya yatırılmış kulakları, nefretle parıldayan gözleri, geriye kıvrılmış dudakları ve meydana çıkmış salyalı dişleriyle bir an duraklatamayacağı saldırgan yok gibiydi. Hazırlıksız yakalandığı zamanlarda bu bir anlık duraklama ona ne yapacağını düşünüp karar vermesi için hayati önemi olan bir fırsat veriyordu. Ama bu şekilde elde ettiği duraklamalar sık sık uzuyor ve saldırının tamamen sona ermesine dönüşüyordu. Beyazdiş'in, hırlamasıyla birden fazla yetişkin köpeği onurlu bir geri çekilmeye ikna etmişliği vardı.

Genç köpeklerin sürüsünden dışlanmış biri olarak, sürünün ona çektirdiklerini kanlı teknikleri ve kayda değer becerisiyle onlara ödetiyordu. Beyazdiş'in sürüyle dolaşmasına izin vermemelerinin sonucunda, tuhaftır ki sürünün hiçbir elemanı da sürüden ayrı dolaşamaz olmuştu. Beyazdiş de buna izin vermiyordu. Onun pusuları ve ani saldırıları yüzünden genç köpekler yalnız dolaşmaya korkar olmuşlardı. Lip-lip dışındakilerin hepsi, yarattıkları bu korkunç düşmandan korunmak için bir arada dolaşmaya mecburdu. Nehir kenarında bir başına dolaşan bir köpek yavrusu, ya ölü bir köpek yavrusu demekti ya da kendisini pusuya düşüren kurt yavrusundan kaçarken acı ve korku çığlıklarıyla kampı ayağa kaldıran bir köpek yavrusu.

Ama genç köpekler birbirlerinden ayrılmamaları gerektiğini iyice öğrendikten sonra bile Beyazdiş'in inti-

kam saldırıları kesilmedi. O onları yalnız yakaladığında saldırıyordu, onlarsa bir araya geldiklerinde ona saldırıyorlardı. Onu gördükleri an peşinden koşmaya başlıyorlardı, ama çoğu kez sürati sayesinde ellerinden kurtuluyordu. Bu tür kovalamalarda fazla hızlı koşup arkadaşlarının önüne geçen köpeğin vay haline! Beyazdiş hızla dönüp sürünün en önünde koşan takipçiye saldırmayı ve sürü yetişemeden onu paramparça etmeyi öğrenmişti. Bu çok sık yaşanıyordu, çünkü bir kez kendilerini kaptırdılar mı köpekler kovalamacanın heyecanından ne yaptıklarını unutmaya eğilimliydiler, oysa Beyazdiş ne yaptığını asla unutmuyordu. Koşarken bir yandan da arkasına kaçamak bakışlar attığı için her an geri dönüp arkadaşlarının önüne geçen hevesli takipçiyi alaşağı edivermeye hazırdı.

Genç köpekler illa ki oynamak ister, ama içinde bulundukları koşullar yüzünden oyun heveslerini bu savaş oyunundan almak durumunda kalmışlardı. Böylece, her zaman ciddi ve hatta bazen ölümcül bir oyun olan "Beyazdiş'i kovalamaca" başlıca oyunları haline gelmişti. Öte yandan Beyazdiş, aralarında en hızlısı olduğu için hiçbir yere gitmeye korkmuyordu. Annesinin geri dönmesini boş yere beklediği o dönem boyunca birçok kez sürüyü peşine takıp kampın yanındaki ormanlık alanda deliler gibi koşturmuşluğu vardı. Ama sürü her seferinde onu kaybediyordu. O onların varlığını çıkardıkları gürültüden ve bağırışlarından takip edebiliyordu, ama kendisi yalnız başına, tıpkı annesi ve babası gibi kadife ayaklarla ağaçların arasında dolaşan bir gölge gibi sessizce koşuyordu. Dahası o, diğerlerine göre Vahşi Doğa'ya daha doğrudan bağlıydı, onun sırlarını ve taktiklerini daha iyi biliyordu. En sevdiği numaralardan biri akan suda izini kaybettirip sonra da onlar şaşkın çığlıklarla etrafında dolanırken yakındaki bir çalının içinde sessizce yatmaktı.

Hem kendi türü hem de insanlar tarafından nefret edildiği, korkusuz olduğu, sürekli saldırıya uğradığı ve kendisi de sürekli saldırılar düzenlediği için gelişmesi hızlı ve tek yönlü oldu. Nezaket ve sevginin yeşereceği bir ortam değildi bu. O tür şeyler hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Onun öğrendiği kural, güçlüye itaat etmek ve zayıfı ezmekti. Gri Kunduz tanrıydı ve güçlüydü. Bu nedenle Beyazdiş ona itaat ediyordu. Ama kendisinden daha genç ya da daha ufak tefek bir köpek zayıftı, yok edilecek bir şeydi. Gelişimi güç yönündeydi. Sürekli yaralanma ve hatta yok edilme tehlikesi yüzünden öldürme ve savunma becerileri aşırı gelişmişti. Diğer köpeklere göre daha çabuk hareket eder, daha hızlı koşar olmuştu; onlardan daha kurnaz, daha öldürücü, daha kıvrak, çelik gibi kas ve tendonlarıyla daha ince yapılı, daha dayanıklı, daha acımasız, daha vahşi ve daha akıllıydı. Bunların hepsi birden olmak zorundaydı çünkü aksi takdirde dayanamaz, kendisini içinde bulduğu bu düşmanca ortamda hayatta kalamazdı.

12

Tanrıların peşinde

Sonbahar geldiğinde, günler kısalmaya ve hava buz gibi ısırmaya başlayınca Beyazdiş'e özgürlük şansı doğdu. Birkaç gündür bütün köy ayaktaydı. Yaz kampı sökülüyor, kabile eşyalarını toplayıp güz avı için yola çıkmaya hazırlanıyordu. Beyazdiş olanları merakla izledi ve çadırlar inip kanolar kıyıda yüklenmeye başlandığında ne olduğunu anladı. Kanolar yola çıkmaya başlamıştı bile, hatta bazıları nehrin aşağısında gözden kaybolmuştu.

Kasıtlı olarak arkada kalmaya karar verdi. Kamptan sıvışıp ormana kaçmak için fırsat kolladı. Orada, buzlanmaya başlayan akarsuyun içinde izini gizledi. Sonra da sık bir çalının ortasına girip bekledi. Zaman geçti ve Beyazdiş ara ara uyuklayarak saatlerce orada kaldı. Sonra Gri Kunduz'un onu çağıran sesiyle uyandı. Başka sesler de vardı. Beyazdiş, Gri Kunduz'un karısının ve oğlu Mitsah'ın da aramaya katıldığını duyuyordu.

Beyazdiş korkuyla titredi ve saklandığı yerden çıkma dürtüsü hissetse de buna direndi. Bir süre sonra sesler azaldı. Biraz daha zaman geçince başarısını kutlamak için emekleyerek dışarı çıktı. Hava kararıyordu. Bir süre ağaçların arasında oynayarak özgürlüğünün tadını çıkardı. Sonra birdenbire yalnızlığının farkına vardı. Oturup ormanın sessizliğine kulak vererek ve bundan huzursuz

olarak bu konuyu düşündü. Hiçbir şeyin hareket etmiyor ve ses çıkarmıyor olması uğursuz geldi ona. Görünmeyen ve akla gelmeyen tehlikelerin etrafta kol gezdiğini hissetti. Bin türlü tehlikeli şeyi gizliyor olabilecek iriyarı ağaçlara ve karanlık gölgelere şüpheyle baktı.

Sonra hava soğudu. Sokulabileceği sıcak bir çadır kenarı yoktu. Ayakları donuyordu ve sürekli olarak ön ayaklarından birini, sonra diğerini havaya kaldırıyordu. Kabarık kuyruğunu kıvırıp onların üstüne örttüğü sırada bir hayal gördü. Bu hayalde tanıdık olmayan hiçbir şey yoktu. Aklına kazınmış bir dizi anı-resim vardı. Kampı gördü yeniden, çadırları, ateşlerin alevlerini. Kadınların tiz seslerini, erkeklerin boğuk bas seslerini, köpeklerin hırlamalarını duydu. Karnı acıkmıştı, aklına kendisine atılan et ve balık parçaları geldi. Oysa etrafta ne et vardı ne de tehditkâr ve karın doyurmaz bir sessizlikten başka herhangi bir şey.

Esaret onu yumuşatmıştı. Sorumsuzluk güçsüzleştirmişti. Kendisine nasıl bakacağını unutmuştu. Gece bastırdı. Kampın gürültü patırtısına ve sonu gelmez görüntü ve ses uyaranlarına alışan duyuları işsiz kalmıştı şimdi. Yapacak işleri yoktu, çünkü duyacak ya da görecek bir şey yoktu. Sessizliği ve doğanın hareketsizliğini bozacak herhangi bir şeyi yakalamak için kendilerini zorluyorlardı. Korkunç bir şey olacağı hissi eylemsizlikle birleşerek onları şaşkına çevirmişti.

Korkuyla yerinden sıçradı. Devasa ve biçimsiz bir şey hızla görüş alanına girdi. Bulutların hareket etmesiyle önü açılan ay ışığının sebep olduğu bir ağaç gölgesiydi bu. Sakinleşip hafifçe inildedi, ama sonra etrafta kol gezen tehlikeleri çeker kaygısıyla iniltilerini de bastırdı.

Gecenin serinliğinde büzüşen bir ağaç büyük bir gürültü çıkardı. Tam tepesindeydi. Korkuyla çığlık attı. Paniğe kapılarak köye doğru deliler gibi koştu. İnsanların

koruması ve dostluğuna duyduğu özlem aklını başından almıştı. Burnuna kamp ateşinin kokusu geliyordu. Kamp gürültüleri ve sesleri kulaklarında çınlıyordu. Ormandan çıkıp ayın aydınlattığı açık alana geldi. Burada ne gölgeler vardı ne de karanlık. Ama görünürde köy de yoktu. Unutmuştu. Köy gitmişti.

Deli gibi kaçışı aniden sona erdi. Kaçacağı bir yer yoktu. Çöp yığınlarını ve tanrıların arkalarında bıraktıkları ıvır zıvırı koklayarak, terk edilmiş kampta küskün küskün gezindi. Öfkeli Kızılderili kadınlarının fırlattığı taşlara razıydı ya da Gri Kunduz'un öfkeyle üzerine inen eline. Hatta Lip-lip'i ve bütün o hırıldayan korkak köpekler sürüsünü bile arıyordu.

Gri Kunduz'un çadırının durduğu yere geldi. Çadırın kaplamış olduğu alanın tam ortasına oturdu. Burnunu aya doğru kaldırdı. Boğazı sert spazmlarla kasılıyordu, açılan ağzından dökülen hüzün dolu haykırışın içinde yalnızlığı, korkusu ve Kiche'ye duyduğu özlemle birlikte hem geçmişteki tüm üzüntüleri ve dertleri hem de gelecekteki sıkıntılar ve tehlikelerle ilgili kaygıları vardı. Uzun, gür sesli ve yaslı bir kurt ulumasıydı bu – Beyazdiş'in ağzından çıkan ilk ulumaydı.

Gün ışığının gelmesi korkularını dağıttı ama yalnızlığını artırdı. Kısacık bir zaman önce öylesine kalabalık olan dünyanın şu anki çıplaklığı yalnızlığını daha da gözüne sokuyordu. Karar vermesi uzun sürmedi. Ormana dalıp nehrin aşağısına doğru kıyı boyunca ilerlemeye başladı. Bütün gün koştu. Hiç dinlenmedi. Sonsuza dek koşmak için yaratılmıştı sanki. Çelik gibi bedenine yorgunluk vız geliyordu. Hatta yorulmaya başladıktan sonra bile, soyundan gelen ve onu sonu gelmez zahmetlere hazırlayan dayanıklılığı sayesinde, yakınan bedenine aldırmadan yola devam edebildi.

Irmağın dik yamaçlara yaslanarak kıvrıldığı noktalar-

da arkadaki yüksek dağlara tırmandı. Ana ırmağa katılan ırmak ve dereleri ya sığ yerinden yürüyerek ya da yüzerek geçti. Sık sık, yeni oluşmaya başlayan ince buz tabakalarından geçiyordu ve birkaç kez de buzu kırarak buzlu akıntıya kapıldı ve yaşam savaşı vermek zorunda kaldı.

Beyazdiş kendi türüne göre ortalamanın üstünde bir zekâya sahipti, ama zihinsel görüşü Mackenzie'nin karşı kıyısını da kapsayacak kadar geniş değildi. Ya tanrıların yolu o kıyıya çıktıysa ne olacaktı? Bu soru hiç aklına gelmiyordu. Daha sonraları olsa, daha çok seyahat etmiş, daha yaşlanıp daha akıllanmış, daha fazla yollar ve nehirler tanımış olsa belki böyle bir olasılığı kavrayabilir ve bu konuda kaygılanabilirdi. Ama böyle bir zihinsel güce henüz sahip değildi. O an için tek yapabildiği Mackenzie'nin sadece kendi tarafındaki kıyısını hesaba katarak körlemesine koşmaktı.

Bütün gece koştu. Karanlıkta önüne çıkıp tökezleten engeller ve aksaklıklar onu yavaşlatıyor, ama yıldırmıyordu. İkinci günün ortalarına gelindiğinde otuz saattir durmaksızın koşmaktaydı ve bedeninin çelikliği su koyuvermeye başlamıştı. Hâlâ devam ediyor olması zihinsel dayanıklılığı sayesindeydi. Kırk saattir bir şey yememişti ve açlıktan halsiz düşmüştü. Benzer şekilde, ikide birde buzlu sulara batmak da etkisini göstermeye başlamıştı üzerinde. Güzelim postu ıslanıp kirlenmişti. Ayaklarının geniş tabanları berelenmişti ve kanıyordu. Topallamaya başlamıştı ve topallaması her saat biraz daha artıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, gökyüzü kararmış ve kar yağmaya başlamıştı – soğuk ve ıslak kar, eriyor, yapışıyor, ayaklarının altında kayıyor, gittiği yeri görmesini engelliyor ve yerdeki düzensizlikleri gizleyerek ayaklarının işini daha zor ve daha acılı hale getiriyordu.

Gri Kunduz o gece Mackenzie'nin karşı kıyısında kamp yapmaya niyetliydi çünkü av alanları o taraftaydı.

Ama karısı Kloo-kooch hava kararmadan hemen önce bulundukları kıyıda su içmeye inen bir yabangeyiği gördü. Yani, o yabangeyiği su içmeye gelmemiş, Mit-sah kar yüzünden rotadan çıkmamış, Kloo-kooch yabangeyiğini görmemiş, Gri Kunduz da şanslı bir atışla hayvanı vurmamış olsaydı, takip eden olayların tümü farklı şekilde gelişecekti. Gri Kunduz Mackenzie'nin bu kıyısında kamp yapmayacak, Beyazdiş de oradan geçip yoluna devam edecek, sonunda da ya ölecek ya da yabani kardeşlerini bulup onlara katılacak ve yaşamının sonuna dek kurt kalacaktı.

Gece olmuştu. Kar daha iri iri yağıyordu. Tökezleyip topallayarak yoluna devam ederken bir yandan da kendi kendine mızıldanan Beyazdiş karda taze bir ize rastladı. Öyle tazeydi ki, ne izi olduğunu hemen anladı. Heyecandan inildeyerek izleri dere kenarından içerilere ve ağaçların arasına doğru takip etti. Kamp sesleri geliyordu kulaklarına. Ateşi, yemek yapan Kloo-kooch'u ve çömelmiş, bir parça içyağı kemiren Gri Kunduz'u gördü. Kampta taze et vardı!

Beyazdiş dayak yiyeceğinden emindi. Bunu düşününce çömelip biraz tüylerini kabarttı. Sonra tekrar ilerledi. Kendisini beklediğini bildiği dayağı tanıyor ve sevmiyordu. Ama biliyordu ki giderse ateşin rahatlığı, tanrıların koruması, köpeklerin yoldaşlığına kavuşacaktı – bu sonuncusu her ne kadar düşmanca bir tür yoldaşlık da olsa yoldaşlıktı yine de ve onun sosyal ihtiyaçlarını tatmin ediyordu.

Ezilip büzülerek ateşin ışığına doğru emekledi. Onu gören Gri Kunduz içyağını yemeyi bıraktı. Küçük düşüşünün ve boyun eğişinin zavallılığı içinde ezilip büzülerek ve sürünerek yavaşça emekliyordu Beyazdiş. Doğruca Gri Kunduz'a doğru gidiyordu, ama ilerleyişi her adımda daha bir yavaş ve acılı hale geliyordu. Kendi iste-

ğiyle gidip kendisini ruhen ve bedenen teslim ettiği sahibinin ayağının dibine uzandı sonunda. İnsanın ateşinin yanında oturmak ve onun hükmü altına girmek kendi seçimiydi. Başına gelecek cezanın beklentisiyle titredi Beyazdiş. Üstünde bir el hareketi hissetti. Beklenen darbe karşısında elinde olmadan büzüldü. Darbe inmedi. Çaktırmadan yukarı baktı. Gri Kunduz içyağı topağını ikiye bölüyordu! Gri Kunduz parçalardan birini ona uzatıyordu! Çok kibarca ve biraz da kuşkuyla yağ parçasını kokladı önce, sonra da yemeye başladı. Gri Kunduz, Beyazdiş'e et getirilmesini buyurdu ve Beyazdiş yerken onu diğer köpeklerden korudu. Karnı doyan minnettar Beyazdiş daha sonra Gri Kunduz'un ayaklarının dibine yatıp gözlerini kırpıştırarak, onu ısıtan ateşi seyre daldı; ertesi günün onu kasvetli bir ormanda yapayalnız dolaşırken değil, insan-hayvanların kampında, kendisini teslim ettiği ve artık bağımlı olduğu tanrıların yanında bulacağını bilmenin verdiği güvenle uykuya daldı.

13

Anlaşma

Aralık ayının ilerleyen günlerinde Gri Kunduz Mackenzie'nin yukarılarına doğru bir geziye çıktı. Mit-sah ve Kloo-kooch da onunla gitti. Kendi kullandığı kızağı, değiş tokuş ettiği ya da ödünç aldığı köpekler çekiyordu. Daha küçük olan diğer kızağı ise Mit-sah kullanıyor ve yavru köpeklerden oluşan bir takım çekiyordu. Daha ziyade oyun olsun diye yapılmış bir düzenlemeydi bu, ama kendini büyük adam işi yapıyormuş gibi hisseden Mit-sah'ın çok hoşuna gitmişti. Hem o bir yandan köpekleri idare etmeyi ve eğitmeyi öğreniyor, hem de yavru köpekler koşumlara alışıyordu. Dahası, kızak işe de yarıyor sayılırdı, çünkü neredeyse yüz kiloya yakın ağırlıkta giysi ve yiyecek taşıyordu.

Beyazdiş kamp köpeklerinin koşum altında çalıştıklarını görmüştü. O yüzden ilk kez koşuma sokulduğunda fazla tepki göstermedi. Boynuna geçirilen yosun dolgulu tasma iki çekme kayışı ile göğsü ve sırtından geçen koşuma bağlanmıştı. Kızağı çektiği uzun ip ise bu koşuma bağlıydı.

Takımda yedi tane yavru köpek vardı. Diğer yavruların hepsi Beyazdiş'ten daha önce doğmuştu ve dokuz ya da on aylıktılar, Beyazdiş ise sadece sekiz aylıktı. Her köpek kızağa tek bir iple bağlanmıştı. İplerin hepsi ayrı

uzunluktaydı ve uzunlukları arasındaki fark en az bir köpek boyu kadardı. Her ip kızağın önündeki bir halkaya bağlanıyordu. Kızak huş ağacı kabuğundan yapılmıştı ve ayakları yoktu, kara saplanmasın diye burnu yukarı kıvrılmıştı. Bu yapı sayesinde kızağın ve yükünün ağırlığı kar üstünde olabilecek en geniş yüzeye dağılıyordu, çünkü kar kristal tozu gibiydi ve çok yumuşaktı. Yine ağırlığın en geniş yüzeye dağılımı ilkesine uygun şekilde, iplerinin ucunda koşan köpekler de kızağın burnundan bir yelpaze biçiminde açılıyorlardı ve böylece hiçbir köpek diğerinin ayak izlerinden gitmiyordu.

Yelpaze açılımının bir faydası daha vardı. Değişik uzunluklardaki ipler nedeniyle köpekler önlerinde koşan köpeklere arkadan saldıramıyordu. Bir köpeğin diğerine saldırabilmesi için ipi daha kısa olanlardan birine doğru dönmesi gerekiyordu. Bu durumda da kendini hem saldırdığı köpekle hem de sürücünün kamçısıyla yüz yüze buluyordu. Ama bundan sağlanan en özgün yarar, önündekine saldırmak isteyen köpeğin kızağı daha hızlı çekmek zorunda olması ve kızak ne kadar hızlı giderse öndeki köpeğin de o kadar hızlı kaçabiliyor olmasıydı. Böylece arkadaki köpek öndekine asla yetişemiyordu. Kendisi daha hızlı koştukça kovaladığı da daha hızlı koşuyordu ve böylece bütün köpekler daha hızlı koşuyordu. Bu arada kızak daha hızlı gidiyor ve böylece insan, kurnazca bir numarayla hayvanlar üzerindeki hükmünü artırıyordu.

Mit-sah babasına benziyordu. Onun ciddi bilgeliğinden çok şey almıştı. Geçmişte Lip-lip'in Beyazdiş'e eziyet edişini görmüş, ama o zamanlar Lip-lip bir başkasının köpeği olduğu için ara sıra bir taş atmaktan fazlasını yapmaya hiç cesaret edememişti. Oysa artık Lip-lip kendi köpeğiydi ve Mit-sah onu en uzun ipin ucuna bağlayarak intikam almaya girişmişti. Bu, Lip-lip'in lider ol-

duğu anlamına geliyor ve şerefli bir konum gibi görünüyordu, ama aslında Lip-lip'in şerefi yerle bir olmuştu. Sürünün kabadayısı ve efendisi olmaktan çıkmış, kendini en çok nefret edilen ve en çok saldırıya uğrayan köpek konumunda bulmuştu.

En uzun ipin ucunda koştuğu için diğer köpekler sürekli olarak onun kendilerinden kaçan halini izliyordu. Onunla ilgili tüm görebildikleri tüylü kuyruğu ve koşan arka bacaklarıydı – kabarmış yelesi ve parlayan dişlerinden çok daha az korkutucu ve daha az tehditkâr bir görüntüydü bu. Üstelik köpekler kafa yapıları gereği onu öyle koşarken görünce kendilerinden kaçtığı hissine kapılıp onu kovalamak istiyorlardı.

Kızak harekete başladığı anda takım Lip-lip'i kovalamaya başlıyor ve gün boyu peşini bırakmıyordu. Hiddetlenen ve saygınlığını koruma derdine düşen Lip-lip başlarda takipçilerine saldırma eğilimi gösteriyordu, ama böyle anlarda Mit-sah Ren geyiği bağırsağından yapılma dokuz metrelik kırbacın yakıcı darbesini yüzüne indirerek onu önüne dönüp koşmaya devam etmek zorunda bırakıyordu. Lip-lip sürüyle yüzleşebilirdi ama o kırbaçla yüzleşemezdi. Yapabileceği tek şey uzun ipini gergin, arka tarafını da takım arkadaşlarının dişlerinden uzak tutmaktı.

Ama Kızılderili aklının gizli köşelerinde daha büyük kurnazlıklar kol geziyordu. Lideri durmaksızın kovalamaları için bir sebep olsun diye Lip-lip'e diğer köpeklerden daha ayrıcalıklı davranıyordu Mit-sah. Bu ayrıcalıklar onlarda kıskançlık ve nefret uyandırıyordu. Mit-sah onların yanında Lip-lip'e ve üstelik yalnızca ona et veriyordu. Bu onları çıldırtıyordu. Lip-lip eti yalayıp yutar, Mit-sah da onu korurken, onlar da kırbacın eriminin hemen dışında kuduruyorlardı. Hatta verecek et yoksa bile Mit-sah takımı uzakta tutup Lip-lip'e et veriyormuş gibi yapıyordu.

Beyazdiş çalışmaktan hoşlanmıştı. Tanrıların kurallarına boyun eğme konusunda diğer köpeklerden daha fazla yol kat etmiş ve onların iradesine karşı çıkmanın beyhudeliğini daha iyi anlamıştı. Bir de geçmişte sürüden öyle çok eziyet görmüştü ki sonunda sürü ona insanlardan daha az şey ifade eder olmuştu. Yoldaşlık için kendi türüne bağımlı olmamayı öğrenmişti. Dahası, Kiche neredeyse unutulmuştu ve Beyazdiş'e kalan başlıca kendini ifade etme yolu, efendisi olarak kabullendiği tanrılara bağlılığıydı. Bu nedenle çok çalışıyordu, disiplini öğrenmişti ve itaatkârdı. İşini yapışındaki sadakat ve isteklilikle diğerlerinden ayrılıyordu. Bunlar evcilleşen kurtların ve yabani köpeklerin asli özellikleriyse de Beyazdiş'teki belirtileri olağandışı düzeydeydi.

Beyazdiş ile diğer köpekler arasında bir yoldaşlık söz konusuydu ama bu, kavga ve düşmanlığa dayanan bir yoldaşlıktı. Onlarla oynamayı hiç öğrenememişti. Tek bildiği dövüşmekti ve onlarla durmaksızın dövüşüyor, Lip-lip'in lider olduğu günlerde aldığı ısırık ve kesikleri onlara yüz katıyla iade ediyordu. Ama Lip-lip artık sürünün lideri değildi – ipinin ucunda arkadaşlarının önü sıra koşturduğu ve kızağı da peşinden sürüklediği zamanlar dışında. Kampta Mit-sah, Gri Kunduz ya da Kloo-kooch'a yakın duruyordu Lip-lip. Tanrıların yanından uzaklaşmaya cesaret edemiyordu, çünkü artık tüm köpeklerin dişleri ona karşıydı ve bir zamanlar Beyazdiş'e yapılan eziyetleri şimdi o fazlasıyla çekmekteydi.

Lip-lip'in alaşağı edilişiyle birlikte Beyazdiş sürünün lideri olabilirdi. Ama liderliğe uymayacak kadar huysuz ve yalnızdı. Tek yaptığı, takım arkadaşlarını pataklamaktı. Bunun dışında görmezden geliyordu onları. Onlar da Beyazdiş'i görünce kenara çekiliyorlardı. En cesurları bile Beyazdiş'in etini aşırmaya kalkamazdı. Tersine, Beyazdiş ellerinden alır korkusuyla kendi etlerini

alelacele bitiriyorlardı. Beyazdiş yasayı gayet iyi biliyordu: Zayıfı ez, güçlüye itaat et. Etten kendi payına düşeni çabucak yiyordu. Sonra, henüz kendininkini bitirememiş olan köpeğin vay haline! Bir hırlama ve bir diş göstermenin ardından Beyazdiş onun payını da bitiriyor, diğer köpeğe ise derdini umursamaz yıldızlara haykırmak kalıyordu.

Yine de arada sırada köpeklerden biri ateşlenip isyana kalkışıyor, ama isyan derhal bastırılıyordu. Beyazdiş de böylece formunu korumuş oluyordu. Sürünün ortasında yakaladığı bu yalnızlığa çok düşkündü ve onu korumak için sık sık dövüşüyordu. Ama bu tip kavgalar kısa sürüyordu. Diğerlerinin baş edemeyeceği kadar hızlıydı. Daha ne olduğunu anlayamadan ısırılmış ve kan kaybetmeye başlamış oluyorlar, neredeyse kavgaya başlayamadan dayağı yiyorlardı.

Tanrıların kızak disiplini ne kadar katıysa Beyazdiş'in hemcinsleri arasında sağladığı disiplin de o kadar katıydı. Onlara hiç hoşgörü göstermiyordu. Saygıda kusur etmelerine asla izin vermiyordu. Kendi aralarında istedikleri gibi hareket edebilirlerdi. Bu onu ilgilendirmiyordu. Onu tek ilgilendiren, onu kendi özel alanında rahat bırakmaları, aralarından yürümeye karar verdiğinde yoldan çekilmeleri ve onlar üstündeki hâkimiyetini her daim onaylamalarıydı. Bacaklarını azıcık geriyor gibi yapmaları, kalkık bir dudak ya da kabarmış tek bir tüy Beyazdiş'in tepelerine sıçramasına yetiyordu; insafsızlığı ve zalimliğiyle onları gidişatlarının iyi olmadığı konusunda derhal ikna ediveriyordu.

Vahşi bir zorbaydı. Tahakkümü çelik gibi katıydı. Zayıfları şiddetle eziyordu. Küçüklüğünde, annesiyle ikisinin tek başlarına ve kimseden yardım almadan Vahşi Doğa'nın acımasız ortamında başlarının çaresine baktıkları ve hayatta kaldıkları zamanlarda yaşam savaşının

merhametsizliğine tanık olmuş olması boşuna değildi. Daha güçlü birinin yanından geçerken sessizce yürümeyi öğrenmiş olması da boşuna değildi. Zayıfı eziyordu ama güçlüye de saygı gösteriyordu. Gri Kunduz'la yaptığı uzun yolculuk sırasında yabancı insan-hayvanların kamplarında rastladığı yetişkin köpeklerin yanında usulcacık yürüyordu gerçekten.

Aylar geçti. Gri Kunduz'un yolculuğu sürüyordu. Yollarda geçen uzun saatler ve sürekli kızak işi Beyazdiş'i güçlendirmişti, zihinsel gelişimi de neredeyse tamamlanmış gibiydi. İçinde yaşadığı dünyayı hayli etraflıca tanımıştı artık. Bakış açısı kasvetli ve maddiyatçıydı. Dünya merhametsiz ve nezaketsiz görünüyordu gözüne – sıcaklıktan yoksun, içinde okşamalara, sevgi gösterilerine ve tatlı coşkulara yer olmayan bir dünyaydı bu.

Gri Kunduz'a karşı hissettiği de sevgi değildi. Evet, tanrıydı tanrı olmasına, ama tanrıların en zalimlerindendi o. Beyazdiş onun hükmü altına girdiğine memnundu yine de. Gri Kunduz'un tahakkümü üstün zekâya ve kaba kuvvete dayanıyor, Beyazdiş'in varlığının dokusundaki bir şey de bu tahakkümü cazip kılıyordu. Aksi takdirde Vahşi Doğa'dan geri dönüp bağlılığını sunmazdı ona zaten. Doğasının derinlerinde hiç el değmemiş noktalar vardı Beyazdiş'in. Gri Kunduz'dan gelecek bir tatlı söz ya da okşayan elinin bir dokunuşu bu noktalara uzanabilirdi, ama Gri Kunduz okşamaz, tatlı sözler söylemezdi. Tarzı değildi. O, üstünlüğünü zalimce yaşar ve zalimce hükmederdi; adaleti sopasıyla sağlar, kuralları çiğneyeni dayakla cezalandırırdı; erdemiyse iyilikle değil, dayak atmayarak ödüllendirirdi.

Yani Beyazdiş bir insan elinin ona sunabileceği cennetten habersizdi. İnsan-hayvanların ellerinden de hazzetmiyordu zaten. Şüpheleniyordu onlardan. Ara sıra et verdikleri doğru olsa da daha çok acı veriyorlardı. Eller,

uzak durulması gereken şeylerdi. Taş fırlatıyor, sopa, değnek ve kırbaç tutuyor, tokat ve şamar atıyor, ona dokundukları zamanlarda ise kurnazca çimdik atarak, kıvırıp bükerek canını acıtıyorlardı. Yabancı köylerde çocukların elleriyle tanışmış ve ne kadar acımasızca can yaktıklarını öğrenmişti. Bir keresinde de küçük bir Kızılderili çocuğu yüzünden az kalsın bir gözünden oluyordu. Bu deneyimler sonucunda bütün çocuklardan kuşkulanır olmuştu. Onlara tahammülü yoktu. Ne zaman o uğursuz elleriyle yakınına gelseler kalkıp gidiyordu.

İnsan-hayvanların ellerinden hoşlanmayan Beyazdiş'in, Gri Kunduz'dan öğrenmiş olduğu yasayı, yani en affedilmez suçun tanrılardan birini ısırmak olduğu kuralını, Great Slave Gölü kıyısındaki bir köyde değişikliğe uğratması gerekti. Tüm köpeklerin tüm köylerde yaptığı gibi Beyazdiş de köyde yiyecek aranmaya çıkmıştı. Bir oğlan baltayla donmuş geyik eti doğruyor, ufak parçalar da uçup karların içine düşüyordu. Et peşinde oralardan geçmekte olan Beyazdiş durup yere düşen parçaları yemeye başladı. Oğlanın baltayı bırakıp eline kalın bir sopa aldığını gördü. Son anda kenara sıçrayarak, inen darbeden kurtardı kendini ve kaçtı. Ama çocuk peşine düştü ve köyün yabancısı olan Beyazdiş iki çadırın arasından kaçayım derken kendini yüksek bir toprak setin önünde sıkışmış buldu.

Beyazdiş'in kaçacağı yer yoktu. Tek çıkış yolu o iki çadırın arasındaydı, orayı da çocuk tutmuştu. Sopayı vurmaya hazır şekilde tutarak köşeye sıkışmış avına yaklaştı. Beyazdiş çok öfkeliydi. Oğlanı tüylerini kabartarak ve hırlayarak karşıladı çünkü adalet hissi zedelenmişti. Yiyecek aranmanın kurallarını biliyordu. Bütün atık etler gibi o donuk parçalar da bulan köpeğe aitti. Yanlış bir şey yapmamış, herhangi bir kuralı çiğnememişti, ama karşısında onu dövmeye hazırlanan bir oğlan vardı yine de.

Beyazdiş o anda ne yaptığının pek farkında değildi. Bir öfke seli içinde hareket etmişti. Ve bunu öyle çabuk yapmıştı ki oğlan da anlayamamıştı ne olup bittiğini. Tek bildiği, anlaşılmaz bir şekilde karların içine kapaklanmış olduğu ve sopayı tutan elinin de Beyazdiş'in dişleri tarafından boydan boya yarılmış olduğuydu.

Ama Beyazdiş tanrıların yasasını çiğnediğinin farkındaydı. Dişlerini onlardan birinin kutsal etine geçirmişti ve en berbat şekilde cezalandırılmaktan başka bir beklentisi olamazdı bu durumda. Gri Kunduz'un yanına kaçtı ve ısırılan çocukla ailesi intikam talepleriyle geldiğinde onun koruyucu bacaklarının arkasına çöktü. Ama gelenler intikam taleplerini karşılatamadan geri gittiler. Gri Kunduz Beyazdiş'i savunmuştu. Mit-sah ve Klookooch da öyle. Söz savaşını dinleyen ve öfkeli hareketleri izleyen Beyazdiş yaptığında haklı olduğunu anlamıştı. Ve böylece öğrenmişti ki tanrı vardı, tanrı vardı. Bir kendi tanrıları vardı, bir de başka tanrılar ve bu ikisinin arasında fark vardı. Adil ya da değil, kendi tanrılarının elinden gelen ne olursa olsun almalıydı. Ama başka tanrıların adaletsizliklerini sineye çekmek zorunda değildi. Onlara dişleriyle karşı koymak hakkıydı.

Beyazdiş'in gün sona ermeden bu yasayla ilgili daha öğrenecekleri vardı. Ormanda tek başına odun toplayan Mit-sah ısırılan çocukla karşılaştı. Isırılan çocuğun yanında başka oğlanlar da vardı. Karşılıklı olarak ateşli sözler söylendi. Sonra da bütün oğlanlar Mit-sah'a saldırdı. Başı dertteydi. Darbeler her yönden üzerine yağıyordu. Beyazdiş bir süre seyretti. Bu, tanrıların meselesiydi, onu ilgilendirmezdi. Sonra kötü muamele görenin Mit-sah, yani kendi tanrılarından biri olduğunu fark etti. Beyazdiş'in o anda yaptığını yapmasına neden olan şey mantıklı bir dürtü değildi. Öfkeden gözü dönmüş bir halde kendini dövüşenlerin arasına attı. Beş dakika sonra etraf

kaçışan oğlanlarla dolmuştu ve Beyazdiş'in dişleri bu arada boş durmadığı için birçoğu kaçarken artlarında kan damlatıyordu karlara. Mit-sah bu hikâyeyi kampta anlatınca Gri Kunduz Beyazdiş'e et verilmesini emretti. Üstelik o kadar bol et verilmesini emretti ki, karnını tıka basa doyurduktan sonra ateşin yanında uyuklayan Beyazdiş yasanın onay aldığını anlamış oldu.

Bu deneyimlerle paralel olarak Beyazdiş mülkiyetin anlamını ve mülkü koruma görevini de öğrendi. Tanrısının bedenini korumaktan onun mallarını korumaya geçiş bir adımdı ve Beyazdiş bu adımı attı. Tanrısının olan her şey tüm dünyaya karşı korunmalıydı – bunun için başka tanrıları ısırmak gerekse bile. Böyle bir hareket hem kutsala hürmetsizlik anlamına geliyordu, hem de çok tehlikeliydi. Tanrılar her şeye kadirdi ve bir köpek onlarla boy ölçüşemezdi, ama Beyazdiş şiddetli kavgacılığı ve korkusuzluğuyla onlara kafa tutmayı öğrendi. Görev, korkunun önüne geçti ve hırsız tanrılar da Gri Kunduz'un eşyalarından uzak durmayı öğrendiler.

Beyazdiş'in bu bağlamda çabucak öğrendiği bir diğer şey de hırsızlık yapan tanrıların genellikle korkak olduğu ve uyarı sesini duyar duymaz kaçmaya eğilimli olduklarıydı. Onun uyarısıyla Gri Kunduz'un yardıma gelmesi arasında çok kısa bir süre geçtiğini de öğrenmişti. Anlamıştı ki onları kaçıran şey kendisinden korkmaları değil, Gri Kunduz'dan korkmalarıydı. Beyazdiş havlayarak uyarmıyordu. Asla havlamazdı o. Onun tekniği doğruca davetsiz misafirin üstüne gidip becerebilirse dişlerini geçirmekti. Huysuz ve yalnız olduğu ve diğer köpeklerle hiç işi olmadığı için sahibinin mülkünü koruma görevi tam ona göreydi. Gri Kunduz da onu bu konuda yüreklendiriyor ve eğitiyordu. Bunun sonuçlarından biri de Beyazdiş'in daha da yırtıcı, daha boyun eğmez ve daha yalnız hale gelmesi olmuştu.

Aylar geçtikçe insanla köpek arasındaki anlaşma giderek güçleniyordu. Vahşi Doğa'dan insanın dünyasına gelen ilk kurdun insanla yaptığı o kadim anlaşmaydı bu. Ve o ilk kurdun ardından gelen tüm kurtlar ve yabani köpeklerin yaptığı gibi Beyazdiş de anlaşmayı kendisi çözmüştü. Koşulları basitti. Kanlı canlı bir tanrı karşılığında kendi özgürlüğünden feragat etmişti. Tanrıdan, yiyecek ve ateş, koruma ve yoldaşlık gibi şeyler alıyordu. Buna karşılık olarak tanrının mallarını koruyor, bedenini savunuyor, onun için çalışıyor ve ona itaat ediyordu.

Bir tanrıya sahip olmak kulluğu gerektirir. Beyazdiş'inki görev duygusu ve korkudan kaynaklanan bir kulluktu, sevgiden değil. Sevginin ne olduğunu bilmiyordu. Sevgiyi hiç tatmamıştı. Kiche uzak bir anıydı artık. Üstelik kendini insanlara teslim ettiğinde yalnızca Vahşi Doğa'dan ve kendi türünden vazgeçmemişti; Kiche ile bir daha karşılaşsa bile, yaptığı anlaşmanın koşulları gereği tanrısını bırakıp onunla gidemezdi. İnsana olan bağlılığı, özgürlük aşkından, kendi türüne ve yakınlarına duyduğu sevgiden daha önemli bir unsuru haline gelmişti varlığının.

14

Açlık

Gri Kunduz'un uzun gezisi sona erdiğinde neredeyse bahar gelmişti. Kendi köylerine varıp da Mit-sah tarafından koşumdan çıkarılıp serbest bırakıldığında aylardan nisandı ve Beyazdiş bir yaşındaydı. Tam yetişkin olmasına daha çok olsa da Beyazdiş geçen yılın yavruları arasında Lip-lip'ten sonra en iri olandı. Boyunu posunu ve gücünü hem kurt babasından hem de Kiche'den almıştı ve daha şimdiden yetişkin köpeklerle boy ölçüşüyordu. Ama kasları henüz yeterince sıkı değildi. Bedeni ince uzundu ve gücü de cüsseden ziyade azimden kaynaklanıyordu. Postu gerçek kurt grisiydi ve kendisi de her haliyle gerçek bir kurda benziyordu. Kiche'den aldığı çeyrek köpek geni kafa yapısının şekillenmesinde rol oynasa da dış görünüşü üzerinde hiçbir iz bırakmamıştı.

Geziden önce tanımış olduğu değişik tanrıları anımsamaktan ağırbaşlı bir memnuniyet duyarak köyün içinde dolaştı. Bir de köpekler vardı: kendisi gibi büyümüş olan yavrular ve kafasında kalmış olan anı-resimlerdeki kadar iri ve ürkütücü görünmeyen yetişkin köpekler. Artık onların arasında olmaktan eskisi kadar korkmuyordu. Yanlarından geçerken kendisi için yeni olduğu kadar keyifli de olan kaygısız bir rahatlıkla yürüyordu.

Mesela Baseek adında yaşlı ve boz bir köpek vardı ki,

eskiden sadece dişlerini göstermesi bile Beyazdiş'in kuyruğu kıstırıp toz olmasına yetiyordu. Beyazdiş ondan kendi önemsizliğine dair çok şey öğrenmişti o zamanlar. Şimdiyse kendindeki değişim ve gelişim hakkında yine ondan bir şeyler öğrenecekti. Baseek yaşlanıp güçten düşerken gencecik Beyazdiş giderek güçleniyordu.

Yeni avlanmış bir yabangeyiğinin kesilmesi sırasında Beyazdiş köpek dünyasıyla olan ilişkisinde değişen dengelerin farkına vardı. Bir toynak ile üzerinde epeyce et olan bir incik kemiği kapmıştı kendine. İtişip kakışan diğer köpeklerin arasından çıkmış –bir çalının arkasına saklanmış– yemeğini yiyordu ki Baseek aniden üzerine atıldı. Beyazdiş, ne yaptığını kendisi de anlayamadan davetsiz misafiri iki yerinden yaralamış ve kenara sıçramıştı bile. Karşısındakinin gözüpekliği ve saldırının sürati karşısında şaşkına dönmüştü Baseek. Orada öylece durup aptal aptal Beyazdiş'e baktı. Çiğ, kırmızı incik kemiği ikisinin arasındaydı.

Baseek yaşlıydı ve eskiden hırpalamaya alışık olduğu köpeklerin artan cüretlerinin çoktandır farkındaydı. Bu acı deneyimleri mecburen sineye çekiyor, onlarla baş edebilmek için tüm bilgeliğini kullanıyordu. Eskiden olsa haklı bir öfke patlamasıyla Beyazdiş'e saldırırdı. Oysa şimdi azalan gücü böyle bir seçeneğe izin vermezdi. Tüylerini şiddetle kabartıp incik kemiğinin üzerinden Beyazdiş'e uğursuz bir bakış attı. Bu arada eski korkusu epeyce dirilen Beyazdiş olduğu yere çöküp büzüşmüştü. Sanki küçülmüş gibiydi ve bir yandan da çok haysiyetsiz olmayan bir kaçış yolu düşünüyordu.

İşte tam bu noktada Baseek bir hata yaptı. Eğer saldırgan ve uğursuz görünmekle yetinseydi her şey yolunda gidecekti. Zaten geri çekilmenin eşiğinde olan Beyazdiş geri çekilecek ve eti ona bırakacaktı. Ama Baseek beklemedi. Zaferin şimdiden kendisinin olduğunu varsa-

yıp ete doğru hamle etti. Eti koklamak için kafasını dikkatsizce eğince Beyazdiş biraz kabardı. O zaman bile Baseek'in durumu düzeltmesi için çok geç sayılmazdı. Eğer sadece etin başında dikilip başını kaldırıp dik dik baksaydı Beyazdiş sonunda çekip giderdi. Ama taze etin kokusu başını döndürüyordu ve açgözlülüğüne söz geçiremeyip etten bir ısırık almaya kalkıştı.

Bu kadarı fazlaydı Beyazdiş için. Aylardır kendi takım arkadaşlarının üzerinde kurduğu hâkimiyetin ardından, şimdi öylece durup bir başkasının ona ait olan eti mideye indirmesini hiçbir şey yapmadan seyretmeye dayanamazdı. Her zamanki gibi hiç uyarmadan saldırdı. Daha ilk ısırıkla kulağı dilim dilim olan Baseek, olayın aniliği karşısında şaşırıp kalmıştı. Ama aynı anilikle başka şeyler, hem de çok feci şeyler olmaktaydı. Ayakları yerden kesilmişti. Boynu ısırılmıştı O ayağa kalkmaya çalışırken genç köpek dişlerini iki kez omzuna geçirdi. Olup bitenlerin hızı hayret vericiydi. Beyazdiş'in üzerine atılmaya çalıştıysa da bütün yapabildiği öfkeli çeneleriyle havayı ısırmak oldu. Bir an sonra burnu yarılmıştı ve sendeleyerek etten uzaklaşıyordu.

Şimdi durum tersine dönmüştü. Beyazdiş tüylerini kabartmış tehditkâr bir edayla etin başında dikiliyor, Baseek ise biraz uzakta durmuş geri çekilmeye hazırlanıyordu. İlerleyen yaşla birlikte nasıl kuvvetten düşüldüğünü bir kez daha ve bu kez daha acı şekilde anlamıştı ve bu şimşek gibi hızlı gençle bir kavgaya girişmeye niyeti yoktu. Onurunu koruma çabası kahramancaydı. Sanki bu genç köpek ve yerdeki et, fark etmeye ya da ilgilenmeye tenezzül etmeyeceği şeylermiş gibi onlara sakince sırtını dönüp azametle uzaklaştı oradan. Ve iyiden iyiye gözden kaybolana kadar da durup kanayan yaralarını yalamadı.

Bu yaşananların Beyazdiş üzerindeki etkisi onun

kendine güvenini ve gururunu artırmak şeklinde oldu. Yetişkin köpeklerin yanında eskisi kadar sessizce yürümüyor, onlarla ilişkilerinde eskisi kadar alttan almıyordu artık. Durduk yerde bela aradığı da söylenemezdi. Tam tersi. Ama dikkate alınmayı talep ediyordu. Rahatsız edilmeksizin kendi yolunda gitme ve hiçbir köpeğe yol vermeme hakkına sahip çıkıyordu. Kısacası, önemsenmek istiyordu. Takım arkadaşı olan diğer yavruların aksine, onun görmezden gelindiği ve hiçe sayıldığı günler geride kalmıştı artık. Diğerleri hâlâ kenara çekilip yetişkin köpeklere yol veriyor, baskı altında kalınca kendi paylarına düşen eti onlara bırakıyorlardı. Ama Beyazdiş, o soğuk, yalnız, huysuz ve sağa sola bakmayan hali, ciddi ve ürkütücü görüntüsü, mesafeli ve yabancı duruşuyla, afallamış büyüklerine denkleri olarak kabul ettirmişti kendini. Düşmanca eylemlere girişmeye ya da dostça yakınlaşmalara kalkışmayıp onu kendi haline bırakmayı çabucak öğrenmişlerdi. Onlar Beyazdiş'i rahat bırakınca o da onları rahat bırakıyordu – yaşanan birkaç sürtüşmeden sonra bunun herkes için en iyisi olduğu herkesçe anlaşılmıştı.

Yaz ortasında Beyazdiş'in başından bir olay geçti. Onun avcılarla birlikte yabangeyiği peşinde olduğu sırada köyün kıyısına kurulan yeni çadırı incelemek için her zamanki sakin haliyle ilerlerken birden karşısında Kiche'yi buluverdi. Onu hayal meyal hatırladı, ama hiç değilse hatırladı. Kiche için ise bu kadarı da söylenemezdi. O bildik tehdit hırlamasıyla dudağını kaldırdı Beyazdiş'e ve Beyazdiş'in anıları canlanıverdi. Bu tanıdık hırlamayla birlikte unuttuğu yavruluk zamanları geldi aklına. Tanrıları tanımadan önce evrenin merkeziydi Kiche onun için. O zamanlardan hatırladığı hisler bir anda geri gelip içini doldurdu. Neşeyle Kiche'ye doğru atıldı, Kiche ise yanağını kemiğe kadar yaran dişlerle karşıladı onu. Beyazdiş

olanları anlayamıyordu. Kafa karışıklığı ve şaşkınlık içinde geriledi.

Ama bu olanlar Kiche'nin suçu değildi. Bir yıl kadar önceki yavrularını hatırlamak kurt annelerin doğasında olmayan bir şeydi. Bu yüzden o da Beyazdiş'i hatırlamıyordu. Beyazdiş onun için yabancı bir hayvan, davetsiz bir misafirdi ve şu anda bakmakta olduğu yeni yavruları nedeniyle de bu yabancıya tepki gösterme hakkına sahipti.

Yavrulardan biri fırlayıp Beyazdiş'e doğru geldi. Beyazdiş'le anne-bir-kardeştiler, ama ikisi de farkında değildi bunun. Beyazdiş yavruyu merakla koklamaya kalkınca Kiche üzerine atladı ve yüzünde bir yara daha açtı. Beyazdiş daha da geriledi. Bütün eski anılar ve bağlar bir kez daha ölmüş ve az önce çıktıkları mezarlarına geri dönmüşlerdi. Yavrusunu yalayan, arada bir de durup ona hırlayan Kiche'ye baktı. Artık bir kıymeti yoktu Kiche'nin. Onsuz başının çaresine bakmayı öğrenmişti. Bir anlam taşımıyordu artık Kiche onun için. Beyazdiş'in şu anki yaşamında Kiche'ye yer yoktu, Kiche'ninkinde de ona.

Onu oralardan iyice uzaklaştırmak niyetinde olan Kiche üçüncü kez saldırdığında şaşkın Beyazdiş hâlâ aptal aptal duruyordu orada. Kiche'nin kendisini uzaklaştırmasına izin verdi. O kendi türünün bir dişisiydi ve erkeklerin dişilerle dövüşmemesi, türünün kanunlarından biriydi. Beyazdiş bu kural hakkında bir şey bilmiyordu aslında, çünkü ne akıl yürütmeyle varılacak ne de dünyevi deneyimle öğrenilecek bir şeydi bu. Ama gizli bir ilhamla, içgüdüsel olarak biliyordu yine de – tıpkı geceleri aya ve yıldızlara karşı ulumayı, ölümden ve "bilinmeyen"den korkmayı bildiği gibi.

Aylar geçti. Beyazdiş bir yandan giderek daha kuvvetli, daha cüsseli ve daha sıkı kaslı olurken diğer yandan karakteri de soyuna ve çevresine uygun şekilde gelişiyordu. Soyundan gelen özellikleri onun yaratıldığı çamurdu

sanki. Bu çamur birçok olasılığı içinde barındırıyordu ve birçok farklı kalıba sokulabilirdi. Çamuru biçimlendiren, onu belli bir forma sokansa çevreydi. Yani, Beyazdiş eğer insanın ateşine hiç yanaşmasaydı, Vahşi Doğa onu tam bir kurt formuna sokacaktı. Ama tanrılar ona başka bir ortam sağladılar ve böylece Beyazdiş kurda çok benzeyen –ama kurt olmayan– bir köpek olma yolunda yoğrulmuş oldu.

Ve bu şekilde, yani doğasının çamuru ile çevresinin baskısına uygun olarak, karakteri de belli bir forma giriyordu. Bundan kaçış yoktu. O giderek daha huysuz, daha soğuk, daha yalnız, daha yabani olurken, diğer köpekler de ona hiç bulaşmamanın kendileri için en iyisi olduğunu giderek daha iyi anlıyorlardı. Gri Kunduz ise her geçen gün daha fazla değer veriyordu ona

Her yönüyle son derece kuvvetli görünen Beyazdiş'in yakasını bırakmayan tek bir zaafı vardı. Kendisine gülünmesine dayanamıyordu. İnsan kahkahası iğrenç bir şeydi. Kendi aralarında, onun dışındaki herhangi bir şeye istedikleri kadar gülebilirlerdi; umurunda değildi. Ama kahkahanın hedefinde kendisi olduğu zaman korkunç bir öfkeye kapılıyordu. Tek bir kahkaha bile o ağırbaşlı, haysiyetli, ciddi köpeği zıvanadan çıkartıp iyice gülünç duruma düşürmeye yetiyordu. O kadar sinirleniyordu ki saatlerce ifrit gibi dolaşıyordu ortalıkta. Böyle zamanlarda ona bulaşmak gafletine düşen köpeğin de vay haline. Sinirini Gri Kunduz'dan çıkarmaya kalkmayacak kadar iyi biliyordu kuralları. Gri Kunduz'un tanrılık mertebesi ve arkasında da sopası vardı. Köpeklerin arkasındaysa boşluktan başka bir şey yoktu ve ne zaman Beyazdiş kahkahalarla deliye döndürülmüş halde ortaya çıksa onlara düşen o boşluğa doğru kaçmak oluyordu.

Beyazdiş'in hayatının üçüncü yılında Mackenzie Kızılderilileri büyük bir kıtlık yaşadılar. Yazın balık yoktu.

Kışınsa Ren geyikleri her zamanki rotalarından ayrıldı. Yabangeyikleri azalıp tavşanlar da neredeyse tamamen yok olunca onları avlayan hayvanlar da telef oldular. Her zamanki yiyecek kaynaklarından mahrum kalıp açlıktan güçsüz düşünce birbirlerini yemeye başladılar. Yalnızca güçlü olanlar hayatta kalabildi. Beyazdiş'in tanrıları da avlanan hayvanlardı. Onların da yaşlıları ve güçsüzleri öldü. Ellerinde yiyecek namına ne varsa hepsi av peşinde ormanı boş yere arşınlayan zayıf ve çökük gözlü avcıların midesine gitsin diye kadınların ve çocukların aç kaldığı köyden ağıtlar yükseliyordu.

Tanrılar çaresizlikten ayakkabı ve eldivenlerinin yumuşak tabaklanmış derilerini yeme noktasına gelmişti. Köpeklerse sırtlarındaki koşumları ve hatta kırbaçları yer olmuşlardı. Dahası, köpekler birbirlerini, insanlar da köpekleri yediler. En zayıf ve en değersiz olanlar yendi önce. Hâlâ hayatta olan köpekler olanları seyrettiler ve durumu anladılar. En cesur ve akıllılarından birkaçı tanrıların ateşinden vazgeçip artık mezbahaya dönüşmüş olan köyü terk ederek ormana kaçtılar. Ama orada da ya açlıktan öldüler ya da kurtlara yem oldular.

Bu sefalet döneminde Beyazdiş de ormana kaçtı. O diğer köpeklere göre daha uygundu bu hayat için, çünkü yavruluk döneminde aldığı eğitim ona yol gösteriyordu. Özellikle ufak şeyleri avlama konusunda çok beceri kazanmıştı. Ne kadar aç olursa olsun acele etmez, temkinli ağaç sincabının her hareketini saklandığı yerden izleyerek sincabın yere inmesini sabırla beklerdi. Hatta o zaman bile hemen harekete geçmez, sincabın yeniden bir ağaca kaçmasına fırsat vermeden saldırabileceği ana dek beklerdi. Ve işte ancak o zaman, saklandığı yerden gri bir ok gibi fırlar ve o inanılmaz hızıyla hedefini vururdu – kaçmaya çalışsa da yeterince hızlı olmayan sincabın hiç şansı olmazdı.

Sincap avlama konusunda ne kadar başarılı olsa da sincap yiyerek yaşaması ve semirmesinin önünde bir engel vardı. Etrafta yeterince sincap yoktu. Bu nedenle daha da küçük şeyleri avlamaya yönelmişti. Bazen açlığı öyle dayanılmaz noktalara geliyordu ki ne yerdeki oyuklarda yaşayan orman farelerine tamah etmekten utanıyor ne de en az kendisi kadar aç ama bin kat daha yırtıcı olan bir gelinciğe saldırmaktan çekiniyordu.

Kıtlığın en fena vurduğu anlarda bazen tanrıların ateşine geri dönüyordu. Ama ateşe yaklaşmıyor, fark edilmeden ormanda dolanıp tuzaklara bir şey düştüğü ender zamanlarda tuzak soyuyordu. Hatta Gri Kunduz'un artık ormanda zar zor dolaştığı, güçsüzlükten ve soluksuzluktan sık sık oturup dinlenmek zorunda kaldığı bir zamanda onun tuzağına düşen bir tavşanı çalmışlığı bile vardı.

Bir gün Beyazdiş'in karşısına açlıktan dizlerinin bağı çözülen, çelimsiz, bir deri bir kemik kalmış bir genç kurt çıktı. Kendisi de aç olmasa Beyazdiş belki de onunla gider ve nihayetinde yabani kardeşleri ile birlikte sürüye katılırdı. Ama bu durumda bütün yaptığı genç kurdu yakalayıp öldürmek ve yemek oldu.

Şansı yaver gidiyor gibiydi. Ne zaman yiyecek ihtiyacı had safhaya varsa mutlaka avlayacak bir şey buluyordu. Güçsüz düştüğü zamanlarsa yine şansı yaver gidiyor, daha büyük av hayvanlarından herhangi birinin eline düşmüyordu. Benzer şekilde, aç bir kurt sürüsü tam hız üzerine saldırdığı sırada da iki gün önce avladığı vaşağı yeni bitirmişti ve güçlüydü. Uzun ve zorlu bir kovalamaca oldu, ama Beyazdiş onlardan daha iyi beslenmiş durumdaydı ve sonunda daha hızlı koşarak ellerinden kurtuldu. Üstelik ellerinden kurtulmakla kalmayıp geniş bir çember çizerek geri dönüp onu kovalarken yorgun düşenlerden birini de avladı.

Bu olaydan sonra Beyazdiş o yöreyi terk ederek doğ-

duğu vadiye doğru gitti. Burada, eski ininde Kiche'ye rastladı. O da eski günlerdeki gibi, tanrıların artık pek de konuksever olmayan ateşlerini terk etmiş, yavrularını doğurmak için eski sığınağına gelmişti. Beyazdiş geldiğinde bu yavrulardan sadece bir tanesi hayattaydı ve o da pek fazla yaşayacak gibi görünmüyordu. Böyle kıtlıklarda doğan bebeklerin pek fazla şansı olmuyordu.

Kiche yetişkin oğlunu hiç sıcak karşılamadı. Ama Beyazdiş'in umurunda değildi. Boyca annesini geçmişti. Bilgece arkasını döndü ve dereden yukarı doğru ilerledi. Derenin çatallandığı yerde sol kola doğru döndü ve orada annesiyle ikisinin uzun zaman önce dövüştüğü vaşağın inini buldu. Terk edilmiş ine yerleşip bir gün dinlendi burada.

Yazın başında, kıtlığın son günlerinden birinde Beyazdiş kendisi gibi ormana kaçmış olan ve orada sefil bir şekilde yaşamaya çalışan Lip-lip'le karşılaştı. Karşılaşmaları çok beklenmedik şekilde oldu. Yüksek bir kayalığın dibinde ters yönlerde ilerlerken bir köşeyi dönmeleriyle yüz yüze gelmeleri bir oldu. İrkilerek derhal durdular ve birbirlerini kuşkuyla süzdüler.

Beyazdiş mükemmel durumdaydı. Av iyi gitmekteydi ve son bir haftadır karnı doyuyordu. Hatta midesi son avıyla tıka basa doluydu. Ama Lip-lip'i gördüğü an sırtındaki bütün tüyler dimdik oluverdi. Elinde olmayan bir tepkiydi bu, çünkü geçmişte Lip-lip'in dayılanmaları ve tacizlerinin yarattığı zihinsel duruma hep bu fiziksel tepki eşlik ederdi. Eskiden Lip-lip'i ne zaman görse tüylerini kabartıp hırlardı, bu yüzden şimdi de otomatik olarak tüylerini kabartıp hırlıyordu. Hiç zaman kaybetmedi. Yapılacaklar hızla ve eksiksiz yapıldı. Lip-lip gerilemeye çalıştıysa da Beyazdiş ona sert bir omuz atarak devirdi ve sırtüstü yatırdı. Dişlerini hayvanın cılız boğazına geçirdi. Lip-lip can çekişirken Beyazdiş gergin ba-

caklarla etrafında dolaşarak seyretti. Sonra da tekrar yola düşüp kayalığın dibinden ilerlemeye devam etti.

Bu olaydan kısa bir süre sonra bir gün yolu ormanda, Mackenzie'ye doğru inen dar bir açık alanın kıyısına düştü. Buradan daha önce geçtiğinde boş olan arazinin üzerine şimdi bir köy kurulmuştu. Ağaçların arasından çıkmadan durumu kolaçan etti. Gördükleri, duydukları ve aldığı kokular tanıdıktı. Eski köyüydü bu. Yeni bir yere taşınmıştı. Ama gördükleri, duydukları ve aldığı kokular Beyazdiş'in kaçtığı zamankilerden farklıydı şimdi. Ağıtlar ve iniltiler yoktu artık. Halinden memnun insanların sesleriydi kulağına gelenler. Az sonra duyduğu öfkeli çığlığın karnı tok bir kadından geldiğini hemen anladı. Ve havada balık kokusu vardı. Yiyecek vardı. Kıtlık bitmişti. Cesurca ormandan çıktı ve köye girip doğruca Gri Kunduz'un çadırına yöneldi. Gri Kunduz yoktu, ama Kloo-kooch onu sevinç çığlıklarıyla ve yeni yakalanmış koca bir balıkla karşıladı. Beyazdiş de oturup Gri Kunduz'u bekledi.

15

Kendi türünün düşmanı

Beyazdiş'in doğasında, kendi türü ile dostça ilişkiler kurabilmesine dair küçücük de olsa bir olasılık var idiyse bile kızak takımının lideri konumuna getirilmesiyle birlikte bu olasılık dönüşü olmayan bir şekilde yok edilmiş oldu. Çünkü artık köpekler ondan nefret ediyordu – Mit-sah'ın ona sunduğu fazla etler yüzünden, ona verilen ya da verildiği sanılan bütün o ayrıcalıklar yüzünden, sürekli takımın önünde koşarak, sallanan tüylü kuyruğu ve asla yakalayamadıkları arka bacakları ile onları deli etmesi yüzünden ondan nefret ediyorlardı.

Beyazdiş de onlardan en az o kadar nefret ediyordu. Kızak lideri olmak hiç memnun etmemişti onu. Üç yıl boyunca her bir üyesini tartaklayıp boyun eğdirdiği bir sürü tarafından çığlık çığlığa kovalanmak neredeyse dayanma sınırlarını aşıyordu. Ama ya dayanacaktı ya da yok olup gidecekti ve içindeki yaşam ateşinin de yok olup gitmeye hiç niyeti yoktu. Mit-sah hareket emrini verdiği an bütün takım hevesli ve azgın havlamalarla Beyazdiş'e doğru atılıyordu.

Kendisini savunmanın bir yolu yoktu. Onlara dönüp saldırsa Mit-sah'ın yakıcı kırbacı yüzüne iniyordu. Tek seçeneği kaçmaktı. O şamatacı güruhu kuyruğu ve arka bacaklarıyla alt edemezdi. Acımasız dişlerle mücadele

etmek için pek uygun silahlar sayılmazdı bunlar. O da kaçıyordu. Attığı her adımla kendi doğasını ve gururunu çiğneyerek gün boyu koşuyordu.

Kişinin doğasının emirlerine karşı gelmesinin kaçınılmaz sonucu o doğanın kendi içine doğru geri tepmesidir. Bu geri tepme, deriden dışarı doğru büyümeye güdümlenmiş bir kılın doğasına aykırı şekilde geriye dönüp derinin içine doğru büyümesine benzer – iltihaplı, sancılı, ıstırap veren bir şeydir. Beyazdiş'e de böyle oldu. Varlığının her parçası onu ardı sıra bağrışan sürünün üzerine atılmaya itiyordu, ama bunu yapması tanrıların arzularına ters düşerdi. Üstelik onların arzularının arkasında on metrelik yakıcı ucuyla Ren geyiği bağırsağından yapılmış kırbaç vardı. Bu durumda Beyazdiş'in tek yapabildiği öfkeden kendi kendini yiyerek doğasının yabaniliği ve dik başlılığıyla koşut bir kin ve nefreti içinde büyütmekti.

Dünyada kendi türüne düşmanlık eden bir canlı varsa, o da Beyazdiş'ti. Ne kimseye hoşgörüsü vardı ne de kimseden hoşgörü bekliyordu. Devamlı sürüdekilerin dişlerinin saldırısına uğruyor ve yaralanıyordu, ama o da aynı şekilde onların üzerinde diş izlerini bırakmaktan geri durmuyordu. Kamp yapılıp köpekler salıverildiğinde korunmak için tanrıların dizinin dibine sokulan diğer liderlerin aksine, Beyazdiş böylesi bir korumaya dudak büküyordu. Kampın içinde cesurca dolaşıyor, gün boyu çektiklerinin acısını gece çıkarıyordu. Lider olmadan önceki zamanlarda sürü Beyazdiş'in yolundan çekilmeyi öğrenmişti. Ama şimdi her şey farklıydı. Gün boyu Beyazdiş'i kovalamış olmanın heyecanı, onun kaçmakta olan görüntüsünün beyinlerinde sürekli yinelenmesinin bilinçaltlarına yaptığı etki ve tüm gün yaşadıkları üstünlük hislerinin etkisinden kurtulamamaları bir araya gelince köpeklerin ona yol veresi gelmiyordu artık. O yanlarından geçerken hep bir arbede çıkıyordu. Yürüyüşüne

hırlamalar, ısırıklar ve homurtularla müdahale ediliyordu. Soluduğu hava kin ve nefret yüklüydü ve bu, Beyazdiş'in içindeki kin ve nefreti büyütmekten başka bir şeye yaramıyordu.

Mit-sah bağırarak takıma dur emri verdiğinde Beyazdiş emre uyardı. Başlarda bu diğer köpeklere sorun yaratıyordu. Hepsi birden nefret edilen liderin üstüne atlıyor, ama sonra işlerin değiştiğini fark ediyorlardı. O zaman Mit-sah, ıslık çalan koca kırbacı elinde, Beyazdiş'in arkasında oluyordu. Böylece köpekler, takım emirle durdurulduğunda Beyazdiş'e dokunmamaları gerektiğini anladılar. Ama eğer Beyazdiş emir almadan durduysa o zaman üstüne atılmalarına ve becerebiliyorlarsa canına okumalarına izin vardı. Birkaç deneyimden sonra Beyazdiş bir daha asla emir almadan durmadı. Çabuk öğreniyordu. Yaşamın ona sunduğu olağanüstü zor koşullar altında hayatta kalmak istiyorsa çabuk öğrenmek zorundaydı.

Oysa köpekler onu kampta rahat bırakma konusunda derslerini bir türlü almıyordu. Her gün, onu tehditkâr haykırışlarla kovalarken bir önceki gecenin dersi unutuluyor ve o gece yeniden öğrenilmesi gerekiyordu – tabii yine hemen unutulmak üzere. Üstelik ona duydukları nefret artık daha bir yoğundu. Onunla kendileri arasında bir tür farkı olduğunu seziyorlardı – ki bu bile tek başına düşmanlık için yeterli nedendi. Onlar da Beyazdiş gibi evcilleştirilmiş kurtlardı aslında. Ama onlar kuşaklar önce evcilleşmişlerdi. Vahşi Doğa'yla bağlarını neredeyse tamamen kaybetmişlerdi; öyle ki Vahşi Doğa artık onlar için bilinmeyendi, dehşet vericiydi, hep tehdit oluşturan ve hep saldırandı. Beyazdiş ise görünüşü, davranışları ve tarzı itibarıyla Vahşi Doğa'yı hâlâ üzerinde taşımaktaydı. Onu sembolize ediyordu, onun kişileşmiş haliydi; öyle ki diğer köpekler ona dişlerini gösterdiklerinde

aslında kendilerini ormandaki gölgelerde ve kamp ateşinin erişemediği karanlıklarda kol gezen ölümcül güçlere karşı savunmuş oluyorlardı.

Ama hep bir arada dolaşmak konusunda derslerini iyi öğrenmişlerdi. Beyazdiş'le teke tek kalmayı hiçbirinin gözü yemiyordu. Karşısına toplu olarak çıkmazlarsa Beyazdiş öldürürdü onları teker teker. Ama bu fırsatı asla vermiyorlardı ona. Ne zaman bir köpeği devirse devamını getirip boynuna öldürücü darbeyi vuramadan sürü başına toplanıveriyordu. Bir çatışma olasılığı belirir belirmez bütün takım bir araya gelip karşısına dikiliyordu. Köpekler kendi aralarında kavga bile etseler, Beyazdiş'le sorun çıkar gibi olduğu an bunlar unutuluveriyordu.

Öte yandan, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar Beyazdiş'i öldüremiyorlardı. Onlar için fazla hızlı, fazla dişli, fazla akıllıydı. Dar yerlere girmiyor, ne zaman çevresini saracak gibi olsalar bir yolunu bulup kaçıyordu. Ayaklarını yerden kesme konusuna gelince; aralarında bunu yapabilecek tek bir köpek yoktu. Yaşama tutunduğuna benzer bir inatla tutunuyordu yere ayakları. Aslına bakılırsa sürü ile arasındaki bu bitmeyen savaşta ayakta kalmak hayatta kalmak demekti ve bunu en iyi Beyazdiş biliyordu.

Böylece kendi türüne düşman kesilmişti Beyazdiş. Evcilleştirilmiş kurtlar da olsalar insanoğlu onları ateşiyle yumuşatmış, koruyucu kanatlarının altına alarak zayıf düşürmüştü. Beyazdiş ise sert ve acımasızdı. Onun çamuru böyle şekillenmişti. Bütün köpeklerle arasında kan davası vardı. Ve bu kan davasını öyle dehşetle yaşıyordu ki, kendisi de azılı bir zalim olan Gri Kunduz bile Beyazdiş'in gaddarlığı karşısında parmak ısırıyor, hiç böyle bir hayvan görmediğine yemin ediyordu. Onun tarafından öldürülen köpeklerinin sayısını düşününce baş-

ka köylerdeki Kızılderililer de Beyazdiş gibisine rastlamadıklarına yemin ediyorlardı.

Beyazdiş neredeyse beş yaşına geldiğinde Gri Kunduz onu yine uzun bir seyahate çıkardı. Beyazdiş'in bu yolculukta Mackenzie boyunda, Kayalık Dağları'nda ve Porcupine Nehri'nin aşağısında Yukon'a kadar olan bölgedeki çok sayıda köyün köpekleri arasında yarattığı tahribat uzun zaman unutulmadı. Kendi türünden intikam almanın tadına doyamıyordu. Bunlar sıradan, masum köpeklerdi. Onun hızına, şaşmazlığına ve uyarmadan saldırmasına alışık değillerdi. Onu tanımıyor, nasıl yıldırım hızıyla öldürdüğünü bilmiyorlardı. Onlar tüylerini kabartır, gergin bacaklarıyla meydan okurken, o bu tür ayrıntılı girizgâhlarla zaman harcamadan çelik bir yay gibi harekete geçerek boğazlarına atlıyor ve onlar daha şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp ne olduğunu anlayamadan işlerini bitirmiş oluyordu.

Dövüşte çok ustalaşmıştı. Tasarruflu hareket ediyordu. Asla gücünü boşa harcamıyor, hiç boğuşmuyordu. Bunu gerektirmeyecek kadar hızlı saldırıyor, ıskalarsa da aynı hızla kaçıyordu. Kurtların yakın dövüş sevmeme özelliği onda had safhada mevcuttu. Başka bir bedenle uzun süre temas içinde olmaya tahammülü yoktu. Bunu tehlikeli buluyor, çılgına dönüyordu. Onun herkesten uzakta, özgür olması, kendi bacaklarının üstünde durması ve kimseye dokunmaması gerekiyordu. Hâlâ üzerinden atamadığı Vahşi Doğa'ydı bu, Vahşi Doğa'nın kendini ifade şekliydi. Yavruluğundan beri yaşayageldiği dışlanmışlık da bu hissi güçlendirmişti. Her temas tehlikeye gebeydi. Ruhunun derinliklerinde kol gezen, dokusuna işlemiş olan şey tuzak korkusuydu ve hep tuzak korkusu olagelmişti.

Sonuç olarak, karşısına çıkan yabancı köpeklerin hiç şansı olmuyordu. Onların dişlerini savuşturuyordu. Ya

onları alt ediyor ya da kaçıyor, ama her halükârda kendine dokundurtmuyordu. Olayların doğal akışı çerçevesinde istisnalar yaşandığı da oluyordu ama. Üzerine çok sayıda köpeğin aynı anda saldırdığı ve kaçmasına fırsat vermeden hakkından geldikleri, hatta bazen tek bir köpeğin onu ciddi şekilde yaraladığı oluyordu. Ama bunlar kazalardı. Öyle yaman bir dövüşçü haline gelmişti ki, çoğunlukla kılına bile zarar gelmeden ayrılıyordu alandan.

Sahip olduğu avantajlardan bir diğeri de süre ve mesafeleri doğru kestirebiliyor olmasıydı. Bu bilinçli yaptığı bir şey değildi ama. O böyle hesaplar yapmazdı. Kendi kendine olan şeylerdi bunlar. Gözleri iyi görüyor, sinirleri görüntüyü doğru iletiyordu beynine. Sıradan köpeklere göre daha uyumluydu onun organları. Birlikte daha düzgün ve düzenli çalışıyorlardı. Onunki daha iyi –çok daha iyi– bir sinirsel, zihinsel ve bedensel koordinasyondu. Gözleri, bir eylemin hareketli imgesini beynine iletiğinde, beyni bilinçli bir çaba sarf etmeden o eylemi sınırlayan mekânı ve eylemin sonuçlanması için gereken süreyi tespit edebiliyordu. Böylece hem başka köpeklerin saldırılarını önleyip dişlerinden kaçabiliyor hem de kendi saldırısını gerçekleştirmek için gereken kısa zaman parçasını asla kaçırmıyordu. Onun akıl-beden mekanizması diğerlerininkinden daha mükemmeldi. Ama bunda onun bir payı olduğu söylenemezdi. Doğa ona sıradan hayvanlardan daha eli açık davranmıştı, hepsi bu.

Beyazdiş, Yukon Kalesi'ne vardığında yaz gelmişti. Gri Kunduz, Mackenzie ile Yukon arasındaki havzayı kışın sonuna doğru aşmış, baharı da Kayalık Dağları'nın batıya uzanan kollarında avlanarak geçirmişti. Sonra, Porcupine'ın üzerindeki buzlar çözülünce bir kano yapıp nehrin, Kuzey Kutup Dairesi'nin hemen altında Yukon'la kesiştiği yere kadar kürek çekmişti. Eski Hudson's Bay Şirketi'nin kalesi buradaydı; dolayısıyla etrafta

bir sürü Kızılderili, bol yemek ve benzersiz heyecanlar bulunuyordu. 1898 yazıydı ve binlerce altın avcısı Yukon'dan yukarı, Dawson ve Klondike'a doğru gidiyordu. Hedeflerine varmalarına hâlâ yüzlerce mil olmasına karşın birçoğu bir yıldan fazla zamandır yollardaydı ve en az yol kat edeni beş bin millik mesafeden, bazılarıysa dünyanın öbür ucundan geliyordu.

Gri Kunduz burada durdu. Altına hücumla ilgili fısıltılar kulaklarına ulaşmıştı ve yanında balyalarca kürk, hayvan bağırsağından yapılmış iple dikilmiş eldiven ve ayakkabı getirmişti. Büyük bir kâr beklentisi olmasa bu kadar uzun bir yol gelmezdi. Ama beklediği kâr, elde ettiğinin yanında hiçbir şeydi. Yüzde yüz kârı rüyasında görse inanmayacakken, kârı yüzde bini bulmuştu. Mallarını elden çıkarmak tüm yazı ve kışın geri kalanını alacak da olsa o gerçek bir Kızılderili gibi temkinli ve ağır ağır ticaret yapmaya koyuldu.

Beyazdiş'in beyaz adamla ilk karşılaşması Yukon Kalesi'nde oldu. Onun gözünde beyazlar, bildiği Kızılderililerden farklı bir tür yaratıktılar, daha üstün bir tanrı türüydüler. Daha üstün bir güce sahip gibi görünüyorlardı ve tanrılık dediğin de güçle ilgiliydi. Beyazdiş'in bu konuda bir akıl yürütmüşlüğü ya da kafasında beyaz tanrıların daha güçlü olduğuna dair kesin bir genelleme yapmışlığı yoktu. Bu sadece bir sezgiydi, o kadar; ama etkisi hiç de az değildi. Nasıl yavruyken, insanların kurduğu çadırların devasalığını onların güçlerinin simgesi olarak algılamış ve etkilenmişse şimdi de koca kütüklerden inşa edilmiş evler ve muazzam kaleden aynı şekilde etkilenmişti. İşte bu, güçtü. Bu beyaz tanrılar kuvvetliydi. Eşya üzerindeki hâkimiyetleri onun bildiği tanrılara göre daha büyüktü. Onların en kudretlisi olan Gri Kunduz bile bu beyaz derililerin yanında bir çocuk-tanrı gibi kalıyordu.

Elbette Beyazdiş bunları yalnızca hissediyordu. Bilinçli bir farkındalık değildi söz konusu olan. Ama hayvanlar zaten düşünceleriyle değil, sezgileriyle hareket ederler daha çok. Beyazdiş'in de artık her hareketi beyaz adamların üstün tanrılar olduğu duygusuna göre şekilleniyordu. Bir kere onlardan çok kuşkulanıyordu. Nasıl bilinmeyen dehşetler saçabileceklerini ve nasıl can yakabileceklerini kestirmek mümkün değildi. Hem onları merak ediyor, hem de onları gözlerken fark edilmekten korkuyordu. İlk birkaç saat etrafta dolaşıp onları güvenli bir mesafeden izlemekle yetindi, sonra onların yakınındaki köpeklerin başına bir şey gelmediğini görüp biraz daha yaklaştı.

Aynı şekilde o da onlar için büyük bir merak kaynağıydı. Kurdu andıran görüntüsü hemen dikkatlerini çekiyor, onu birbirlerine gösteriyorlardı. Beyazdiş bu gösterme hareketinden tedirgin oluyor ve ona yaklaşmak istediklerinde dişlerini gösterip geriye kaçıyordu. Bir tanesi bile ona dokunmayı başaramadı, başaramadıkları da iyi oldu.

Beyazdiş kısa zamanda bu tanrılardan çok azının –en fazla bir düzinesinin– burada yaşadığını fark etti. İki üç günde bir buharlı bir gemi (bir diğer devasa güç simgesi) kıyıya yanaşıp birkaç saat duruyordu. Beyaz adamlar bu buharlı gemilerle gelip yine onlarla gidiyorlardı. Sayılamayacak kadar çok gibi göründüler Beyazdiş'e. Daha ilk bir iki günde tüm hayatı boyunca gördüğü Kızılderililerden daha fazla sayıda beyaz görmüştü. Sonraki günlerde de nehrin aşağısından gelip burada duraklayan ve sonra nehirden yukarıya doğru yollarına devam edenlerin ardı arkası kesilmedi.

Beyaz tanrıların gücü her şeye yetiyordu belki, ama köpeklerinde pek iş yoktu. Beyazdiş, sahipleriyle birlikte kıyıya çıkanlarla biraz zaman geçirince hemen fark et-

mişti bunu. Farklı şekil ve boylardaydılar. Bazılarının bacakları kısaydı – fazlasıyla kısa; bazılarının bacakları ise uzundu – fazlasıyla uzun. Kürkleri değil tüyleri vardı, üstelik birkaçının tüyleri de çok azdı. Ve hiçbiri dövüşmeyi bilmiyordu.

Türüne düşman bir hayvan olarak, onlarla dövüşmek Beyazdiş'in ilgi alanına giriyordu. Bunu yapmaya kalkar kalkmaz da onlara karşı derin bir küçümseme geliştirdi. Yumuşak ve acizdiler. Çok yaygara çıkarıyor, beceriksizce çabalıyor, onun kurnazlık ve hünerle yaptığı şeyleri kaba kuvvetle yapmaya çalışıyorlardı. Bağrışarak ona doğru atılıyorlardı, Beyazdiş ise yana sıçrıyordu. Onlar Beyazdiş'in nereye gittiğini düşünürken o, omuzlarına vurarak onları yere düşürüyor ve boğazlarına saldırıyordu.

Bu saldırının başarılı olduğu zamanlarda kenarda bekleyen Kızılderili köpekleri yerde yuvarlanan yaralı köpeğin üzerine atlayıp onu parçalardı. Beyazdiş ise akıllıydı. Köpeklerinin öldürülmesinin tanrıları kızdırdığını çok zaman önce öğrenmişti. Beyaz adamlar da farklı değildi bu konuda. Bu yüzden onların köpeklerinden birini devirip boynunu koca bir ısırıkla yardıktan sonra geri çekilip sürünün saldırmasına ve işi zalimce bitirmesine izin vermekten hoşnuttu. O sırada koşup gelen beyaz adamlar gazaplarını sürünün üzerine yağdırır, Beyazdiş ise paçayı kurtarırdı. Taşlar, sopalar, baltalar ve her türlü başka silah hemcinslerinin üstüne inerken o biraz uzakta durup seyrederdi. Beyazdiş çok akıllıydı.

Ama hemcinsleri de kendilerince akıllandılar zamanla ve onlarla birlikte Beyazdiş de akıllandı. Eğlenilecek zamanın buharlı gemilerin ilk yanaştığı zamanlar olduğunu öğrendiler. İlk iki üç yabancı köpeğin alt edilip öldürülmesinden sonra beyaz adamlar hayvanlarını alelacele gemiye kapatıp saldırganlardan vahşice intikam

alıyorlardı. Bir keresinde, seter cinsi av köpeğinin gözünün önünde parçalara ayrılmasına tanık olan bir beyaz adam tabancasını çekip hızla ateş etti – tam altı kez. Sürüden altı köpek yerde yığılmıştı; bazıları ölmüş, diğerleriyse can çekişiyordu – Beyazdiş'in bilincinin derinlerinde iz bırakan bir başka güç simgesi olmuştu bu da.

Bunların hepsi Beyazdiş'in hoşuna gidiyordu. Kendi türünü sevmiyordu ve kendi başına iş açmayacak kadar da kurnazdı. Başlarda beyaz adamların köpeklerini öldürmek bir tür eğlenceyken zamanla onun başlıca uğraşısı haline geldi. Yapacak başka işi yoktu. Gri Kunduz ticaret yapıp zenginleşmekle meşguldü. Beyazdiş de adı çıkmış Kızılderili köpekleri çetesiyle birlikte iskelede takılıp buharlı gemileri bekliyordu. Buharlı geminin gelişiyle birlikte eğlence başlardı. Birkaç dakika içinde, beyaz adamlar daha şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan sürü dağılırdı. Bir sonraki buharlı geminin gelişine kadar eğlence bitmiş olurdu.

Beyazdiş'in çetenin bir üyesi olduğu pek söylenemezdi ama. Çeteyle pek haşır neşir olmaz, hep uzak durur, kendi başına dolaşırdı ve çete de ondan korkardı. Birlikte çalıştıkları doğruydu. Beyazdiş yabancı köpekle dövüşmeye başlayınca çete beklerdi. O yabancı köpeği devirdiğinde de çete atılıp işi bitirirdi. Ama Beyazdiş'in o noktada geri çekilip çeteyi öfkeli tanrıların gazabıyla baş başa bıraktığı da doğruydu.

Bu kavgaları başlatmak için fazla uğraşması gerekmiyordu. Bütün yapması gereken, yabancı köpekler kıyıya çıktığında kendisini göstermekti. Onu görür görmez üzerine atılıyorlardı. İçgüdüsel bir şeydi bu. O, Vahşi Doğa'ydı – bilinmeyen, korkunç, her zaman tehditkâr Vahşi Doğa. Onlar tarihöncesi zamanlarda insan ateşinin kıyısına büzüşüp içgüdülerini yeniden şekillendirir ve içinden çıkıp terk ve ihanet ettikleri Vahşi Doğa'dan

korkmayı öğrenirken ateşlerin etrafını saran karanlıkta kol gezen şeydi o. Bu Vahşi Doğa korkusu kuşaktan kuşağa geçerek hepsinin doğasına işlenmişti. Yüzyıllar boyunca Vahşi Doğa, dehşet ve ölümle aynı anlama gelmişti onlar için. Ve tüm bu zaman boyunca efendileri onlara Vahşi Doğa'ya ait olanları öldürme izni vermişti. Bunu yaparak hem kendilerini hem de yoldaşlık ettikleri tanrılarını koruyagelmişlerdi.

Bu yüzden, Güney'in yumuşak dünyasından gelir gelmez, iskelede veya Yukon kıyısında Beyazdiş'i görüvermek, bu köpeklerin içindeki o karşı konulmaz saldırma ve öldürme dürtüsünü harekete geçirmeye yetiyordu. Bunlar şehirde büyümüş köpekler olabilirlerdi ama Vahşi Doğa'dan duydukları içgüdüsel korku aynıydı. Güpegündüz karşılarına dikilen bu kurdumsu yaratığı yalnızca kendi gözleriyle görmüyorlardı. Onu atalarının gözleriyle görüyor, onlardan devraldıkları anılarına dayanarak Beyazdiş'in kurt olduğunu anlıyor ve ezeli düşmanlığı hatırlıyorlardı.

Bütün bunlar Beyazdiş'in günlerinin daha keyifli geçmesine yarıyordu. Görüntüsünün bu yabancı köpekleri ona doğru çekmesi Beyazdiş'in işine geliyor, ama köpeklerin kendileri için hiç de iyi olmuyordu. Onlar Beyazdiş'e saldırmayı hakları gibi görüyordu, Beyazdiş de onlara.

Gözünü ıssız bir inde açmış, ilk dövüşlerini kartavuğuyla, gelincikle ve vaşakla yapmış olması boşuna değildi. Ve Lip-lip ile tüm yavru sürüsünün eziyetleri yüzünden berbat bir yavruluk geçirmiş olması da boşuna değildi. Olaylar bambaşka şekilde de gelişebilirdi, o zaman Beyazdiş de başka türlü olurdu. Eğer Lip-lip olmasaydı, yavruluk zamanlarını diğer yavrularla birlikte geçirecek ve daha bir köpek gibi yetişip köpeklerle daha iyi geçinecekti. Eğer Gri Kunduz'un içinde sevgi ve şefkate yer

olsaydı Beyazdiş'in ruhunun derinlerine dokunabilecek ve her çeşit iyi niteliğini su yüzüne çıkarabilecekti. Ama işler böyle olmadı. Beyazdiş'in çamuru şu anki haline geleceği şekilde yoğruldu: huysuz, yalnız, sevgisiz, acımasız ve kendi türünün her ferdine düşman.

16

Deli tanrı

Yukon Kalesi'nde az sayıda beyaz adam yaşıyordu. Bu adamlar uzun zamandır buralardaydılar. Kendilerine Ekşimayalar diyor ve böyle anılmaktan gurur duyuyorlardı. Yöreye yeni gelenlere ise sadece dudak büküyorlardı. Buharlı gemilerden kıyıya çıkanlardı yeni gelenler. Onlara *Chechaquo*'lar denirdi ve bu ismi her duyuşlarında cesaretleri biraz daha kırılırdı. Onlar ekmeklerini kabartma tozuyla yapardı. Kabartma tozları olmadığı için ekmeklerini gerçekten ekşi maya ile yapan Ekşimayalar ile yeni gelenlerin arasını açan hasetliğin nedeni buydu.

Bütün bunların hiçbir önemi yoktu elbette. Kaledeki adamlar yeni gelenleri hor görüyor ve başlarının belaya girmesini seyretmekten zevk alıyorlardı. Beyazdiş ve kötü namlı çetesinin yeni gelenlerin köpeklerini tarumar etmesi de özellikle hoşlarına gidiyordu. Ne zaman bir buharlı gemi yanaşsa kalenin sakinleri eğlenceyi seyretmek için mutlaka kıyıya inerdi. Onlar da Kızılderili köpekleri kadar hevesle bekler olmuşlardı bunu, ama Beyazdiş'in bu işte oynadığı vahşi ve kurnaz rolü fark etmekte de gecikmemişlerdi.

Ama aralarında bir adam vardı ki, bu spordan ayrı bir zevk alırdı. Buharlı geminin düdüğü duyulur duyulmaz koşarak gelir, son dövüş de bitip Beyazdiş ve sürü

dağıldığı zamansa yüzünde üzgün bir ifadeyle yavaş yavaş kaleye dönerdi. Bazen, sürünün eline düşen yumuşak bir Güneyli köpek yere yığılıp onların dişleri arasında son kez feryat ederken bu adam kendini tutamaz ve havaya sıçrayıp zevk çığlıkları atardı. Keskin ve kıskanç gözü ise her zaman Beyazdiş'in üzerindeydi.

Kalenin diğer sakinleri bu adama "Yakışıklı" derlerdi. Gerçek adı kimse tarafından bilinmez, tüm yörede Yakışıklı Smith diye tanınırdı. Ama yakışıklılıkla alakası yoktu. Takma adını bu zıtlığa borçluydu. Had safhada çirkin bir adamdı. Doğa ona çok cimri davranmıştı. Ufak tefek bir adamdı bir kere. Üstelik bu cılız yapının üstüne daha da şaşırtıcı derecede cılız bir kafa kondurulmuştu. Tepesi iğne gibi sivriydi. Hatta arkadaşları ona Yakışıklı adını takmadan önce, çocukluğundaki takma adı "İğne Kafa" idi.

Kafası arkada tepeden enseye doğru eğimleniyor, önde de alçak ve dikkat çekecek derecede geniş bir alna ulaşmak için sert bir eğimle iniyordu. Doğa, sanki pintiliğinden pişmanlık duyar gibi buradan itibaren yüz hatlarını bol keseden dağıtmıştı. Gözleri çok büyüktü ve aralarında da iki göz kadar bir açıklık vardı. Yüzü vücuduna kıyasla olağanüstü irilikteydi. Gerekli alanı yaratabilmek için Doğa ona devasa bir çıkık çene vermişti. Bu geniş ve ağır çene ileriye ve aşağıya doğru uzadıkça uzar, neredeyse göğsüne değecekmiş gibi dururdu. Bu görüntünün bir nedeni de üzerine binen büyük yükü kaldırmaktan aciz ince boyundu muhtemelen.

Bu çene insanda acımasız bir kararlılık izlenimi bırakıyordu. Ama eksik olan bir şeyler vardı. Belki ölçüsüzlükten öyle geliyordu. Çene fazla büyüktü belki. Ama ne olursa olsun bunun aslı yoktu. Yakışıklı Smith, titrek dizli ve sümüklü korkakların en korkağı olarak tanınırdı her yerde. Tasvirini tamamlamak gerekirse dişleri iri ve sarıydı ve diğerlerinden daha iri olan iki köpek dişi ince

dudaklarının altından çıkar ve gerçek birer köpek dişi gibi görünürdü. Gözleri sarı ve çamursuydu – sanki Doğa'nın elinde renk kalmamıştı da elindeki tüm boya tüplerinin diplerinde kalanları sıkıp karıştırmıştı. Aynı şey saçı için de geçerliydi; çamur sarısı ve kirli sarı saçları seyrek çıkar, düzensiz uzar, kafasında ve yüzünde rüzgârın savurduğu tahıl taneleri gibi beklenmedik öbekler ve demetler halinde dururdu.

Kısacası, Yakışıklı Smith tam bir ucubeydi, ama bu onun suçu değildi. Bundan o sorumlu olamazdı. Yaratılışı sırasında çamuru böyle şekillenmişti onun. Kaledeki adamlara yemek pişirir, bulaşıkları yıkar ve diğer angaryaları yapardı. Diğerleri onu hakir görmezdi. Tersine, yaratılışı sırasında haksızlığa uğramışlara karşı duyulan o genel insani hoşgörüyle davranırlardı. Hem korkarlardı da ondan. Onun ödlek gazabına uğrayıp sırtlarından vuruluvermekten ya da kahvelerine zehir koymasından çekinirlerdi. Ama birilerinin yemek pişirmesi gerekiyordu ve başka konulardaki kusurları ne olursa olsun Yakışıklı Smith'in aşçılığına söylenecek bir şey yoktu.

Beyazdiş'i seyredip onun vahşi cesaretine hayran olan ve ona sahip olmak isteyen adam buydu işte. Önce Beyazdiş'e yaklaşmak için hamleler yaptı. Beyazdiş başlarda onu görmezden geliyordu. Ama sonra, hamleler daha ısrarcı hale gelince sırt tüylerini kabartıp dişlerini göstermeye ve uzaklaşmaya başladı. Adamdan hoşlanmamıştı. İçinde kötü bir his uyandırıyordu. Adamın ruhundaki kötülüğü algılıyor, uzattığı elden ve tatlılıkla konuşma çabalarından korkuyordu. Bütün bunlar yüzünden adamdan nefret ediyordu.

İnsandan daha basit yaratıklar için iyi ve kötü fazla karmaşık kavramlar değillerdir. İyi, rahatlık ve doyum veren, acıyı dindiren şeyleri simgeler. Bu nedenle iyi sevilir. Kötü ise rahatsızlık ve tehdit içeren şeyleri, acıyı

simgeler ve haliyle nefret edilir kötüden. Beyazdiş'in Yakışıklı Smith'ten aldığı his kötüydü. Sıtmanın kol gezdiği sazlıklardan yükselen sis gibi esrarengiz bir şekilde bu adamın içinin sağlıksızlığı da şekilsiz bedeninden ve çarpık aklından etrafa yayılıyordu. Beyazdiş onun kötücül uğursuzluğu ve kırıcılığı, yani kötü ve nefret edilesi oluşu konusundaki kararını akıl yürüterek ya da yalnızca beş duyuya dayanarak vermemişti; bu his daha dolaylı ve tanımsız duyular aracılığıyla ulaşmıştı ona.

Yakışıklı Smith, Gri Kunduz'un kampını ilk kez ziyaret ettiğinde Beyazdiş de oradaydı. Daha adamın kendisi ortaya çıkmadan, uzaktan duyduğu hafif ayak seslerinden kimin geldiğini anlamış ve tüylerini kabartmaya başlamıştı. Rahat rahat serilmiş yatıyorken derhal ayağa kalktı ve adam oraya ulaştığı sırada o da tam bir kurt gibi süzülüp kampın kıyısına doğru uzaklaştı. Ne dediklerini bilmiyordu ama adamla Gri Kunduz'un konuştuklarını görebiliyordu. Adam bir ara eliyle onu işaret edince sanki el on beş metre uzakta değilmiş de hemen üzerine uzanıyormuş gibi hırladı adama. Adam güldü buna. Beyazdiş de kalkıp gözünü adamdan ayırmadan toprağın üstünde kayarcasına ormanın koruyuculuğuna doğru sıvıştı.

Gri Kunduz köpeği satmaya yanaşmadı. Ticaret yaparak zenginleşmişti ve hiçbir şeye gereksinimi yoktu. Hem Beyazdiş kıymetli bir hayvandı. O güne dek sahip olduğu en kuvvetli kızak köpeği ve en iyi liderdi. Üstelik ne Mackenzie'de ne de Yukon'da onun gibi bir tane daha köpek yoktu. Dövüşmeyi iyi biliyordu. Sivrisinek avlar gibi öldürüveriyordu diğer köpekleri. (Bunu duyan Yakışıklı Smith'in gözleri parladı ve ince dudaklarını hevesle yaladı.) Hayır, Beyazdiş kesinlikle satılık değildi.

Ama Yakışıklı Smith, Kızılderilileri iyi tanıyordu. Gri Kunduz'un kampını sık sık ziyaret etmeye devam etti.

Her seferinde de ceketinin altında bir iki siyah şişe taşıyordu. Viskinin etkilerinden biri de içeni daha da susatmasıdır. Gri Kunduz da tutulmuştu bu susuzluğa. Kuruyan dili ve yanan midesi o kavurucu içeceğe doyamıyor, hep daha fazlası için yakarıyordu. Alışılmamış uyarıcının etkisiyle iyiden iyiye çarpılan beyni de onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmasına izin veriyordu. Kürkler, eldivenler ve ayakkabılardan kazanmış olduğu para azalmaya başladı. Birikimi artan bir hızla erirken, gevşeyen para kesesinin aksine sinirleri gittikçe geriliyordu.

Sonunda Gri Kunduz'da ne para ne mal ne de sinir kaldı. Ona kalan tek şey bir türlü dindiremediği susuzluğuydu ve aldığı her ayık nefesle biraz daha büyüyordu bu muazzam susuzluk. İşte o zaman Yakışıklı Smith, Beyazdiş'in satışı konusunu ona bir kez daha açtı, ama bu kez konuşulan fiyat dolar değil şişe cinsindendi ve Gri Kunduz da daha bir can kulağıyla dinliyordu.

"Yakalarsan senindir," oldu son sözleri.

Şişeler ancak iki gün sonra teslim edildi. "Köpeği sen yakala," dedi Yakışıklı Smith, Gri Kunduz'a.

Bir akşam Beyazdiş kampa süzülüp halinden memnun bir iç geçirmeyle yere uzandı. Sevimsiz beyaz tanrı ortalarda görünmüyordu. Son günlerde Beyazdiş'e dokunma arzusunu daha bir ısrarla açık eder olmuştu, bu yüzden o da kamptan uzak duruyordu. O ısrarcı ellerin ne tür bir şeytani tehdit taşıdığını bilmemekle birlikte, onlarda bir şeytanlık olduğunu hissediyor ve ulaşamayacakları bir mesafede durmanın en iyisi olduğunu anlıyordu.

Ama daha uzanır uzanmaz Gri Kunduz yalpalayarak yanına geldi ve boynuna deri bir kayış geçirdi. Kayışın ucunu tutarak Beyazdiş'in yanına oturdu. Öbür elinde zaman zaman lıkırtılar eşliğinde kafasına diktiği şişe vardı.

Bu şekilde bir saat kadar geçmişti ki yaklaşmakta

olan birinin yere vuran ayaklarının yarattığı titreşimler duyuldu. Önce Beyazdiş fark etti. Gri Kunduz başı önünde, hâlâ aptal aptal uyuklarken, o, geleni tanıyıp sırtını kabartmıştı bile. Kayışı yavaşça sahibinin elinden çekmeye çalıştı, ama gevşek parmaklar sıkıca kapandı ve Gri Kunduz kendine geldi.

Yakışıklı Smith kampa girip Beyazdiş'in tepesine dikildi. Beyazdiş ellerin hareketlerini dikkatle izleyerek yavaşça hırladı korkunç şeye. Ellerden biri uzanıp kafasına doğru inmeye başladı. Yumuşak hırlaması sertleşip gerginleşti. Beyazdiş kötü kötü bakarak olduğu yere çöküyor, el ise yavaşça inmeye devam ediyordu. O hedefine yaklaştıkça, Beyazdiş'in sıklaşan soluğuyla birlikte hırlaması da kısalıyordu. Aniden uzanıp dişleriyle bir yılan gibi saldırdı. El hızla geriye çekildi ve dişler sert bir takırtıyla birbirine çarptı. Yakışıklı Smith korkmuş ve sinirlenmişti. Gri Kunduz, Beyazdiş'in kafasının yanına bir tokat indirdi, o da korkuyla olduğu yere sindi saygılı bir itaatkârlıkla.

Beyazdiş her hareketi kuşkuyla izliyordu. Yakışıklı Smith'in gidip elinde kalın bir sopa ile geri geldiğini gördü. Sonra Gri Kunduz kayışın ucunu ona verdi. Yakışıklı Smith yürümeye başladı. Kayış gerildi. Beyazdiş direniyordu. Kalkıp gitsin diye Gri Kunduz sağına soluna vurmaya başladı. İtaat etti, ama onu çekeleyerek götürmeye çalışan yabancının peşinden gitmek yerine üzerine atılarak. Yakışıklı Smith kaçmadı. Bunu bekliyordu. Sopayı sertçe savurarak, üzerine doğru gelmekte olan Beyazdiş'i havada durdurdu ve yere yapıştırdı. Gri Kunduz gülerek ve kafasını sallayarak onayladı. Sersemleyen Beyazdiş, Yakışıklı Smith'in kayışı tekrar germesiyle sendeleyerek ayağa kalktı.

Tekrar saldırmadı. Sopanın bir kez kafasına inmesi beyaz tanrının sopayı iyi kullandığını anlamasına yet-

mişti ve Beyazdiş önlenemeyecek olanla mücadele etmeyecek kadar akıllıydı. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp somurtarak Yakışıklı Smith'in peşinden gittiyse de içinden usulca hırlıyordu hâlâ. Ama Yakışıklı Smith'in gözü üzerindeydi ve elindeki sopayı da her an vurmaya hazır şekilde tutuyordu.

Kalede Yakışıklı Smith onu sıkıca bağlayıp yatmaya gitti. Beyazdiş bir saat bekledi. Sonra dişlerini kayışa geçirdi, on saniye içinde özgürdü. Kemirmesine gerek bile olmamıştı. Kayış sanki bıçak kullanılmışçasına temiz bir şekilde çaprazlamasına kesilmişti. Beyazdiş tüylerini kabartıp hırlayarak kafasını kaldırıp kaleye baktı. Sonra dönüp Gri Kunduz'un kampına doğru gitti. Bu yabancı ve korkunç tanrıya karşı herhangi bir bağlılık duymuyordu. O kendisini Gri Kunduz'a teslim etmişti ve hâlâ Gri Kunduz'a ait olduğunu düşünüyordu.

Ama daha önce olanlar yinelendi – bir farkla. Gri Kunduz onu yine bir kayışla bağlayıp sabahleyin Yakışıklı Smith'e teslim etti. Ve fark da bu noktada ortaya çıktı. Yakışıklı Smith, Beyazdiş'e feci bir dayak attı. Sıkı sıkı bağlı olan Beyazdiş'in bütün yapabildiği boş yere öfkelenmek ve cezasını çekmekti. Hem sopa hem de kırbaç kullanılmış, Beyazdiş hayatında yediği en kötü dayağa maruz kalmıştı. Yavruyken Gri Kunduz'dan yediği o berbat dayak bile bunun yanında hafif kalırdı.

Yakışıklı Smith'in hoşuna gitmişti bu iş. Zevkten dört köşe olmuştu. Sopayı ya da kırbacı savururken ve Beyazdiş'in acı çığlıklarını, aciz yakarış ve hırlamalarını dinlerken gözleri alev alev yanıyor, kurbanının çektiklerinden haz alıyordu. Çünkü Yakışıklı Smith'in korkaklara özgü bir zalimliği vardı. İnsanların yumrukları ya da öfkeli sözleri karşısında büzüşüp ağlıyor, sonra bunun acısını kendisinden daha zayıf olan canlılardan çıkarıyordu. Bütün canlılar gibi Yakışıklı Smith de güce tutkun-

du. Kendi türüne karşı güç gösterisi yapma şansı bulamayınca daha aşağı yaratıklara yönelmişti, kendi canlılığını bu şekilde gerçeklemeye çalışıyordu. Oysa Yakışıklı Smith kendi kendini yaratmamıştı, onun bu işte hiç suçu yoktu. Dünyaya şekilsiz bir beden ve küt bir zekâyla gelmişti o. Onun çamuru buydu ve dünya da onu pek nazikçe şekillendirmemişti.

Beyazdiş neden dayak yediğini biliyordu. Gri Kunduz boynuna o kayışı bağlayıp ucunu Yakışıklı Smith'e verdiğinde, Beyazdiş, tanrısının Yakışıklı Smith'in peşinden gitmesini buyurduğunu anlamıştı. Yakışıklı Smith onu kalenin önüne bağladığı zaman da Yakışıklı Smith'in orada kalmasını buyurduğunu anlamıştı. O halde her iki tanrının da buyruklarına karşı gelmiş ve cezalandırılmayı hak etmişti. Geçmişte başka köpeklerin sahip değiştirdiğine ve kaçanların kendisi gibi dayak yediğine tanık olmuştu. Akıllıydı ama onun doğasında akıldan daha etkili olan kuvvetler vardı. Bunlardan biri sadakatti. Gri Kunduz'u sevmiyordu, ama yine de buyruğuna ve öfkesine karşın ona sadıktı. Elinde değildi. Sadakat onun çamurunun özelliklerinden biriydi. Onun türüne özgü bir nitelikti bu; onun türünü diğer türlerden ayıran, kurdun ve yabani köpeğin doğayı terk edip insana yoldaş olmasına imkân veren nitelikti.

Dayaktan sonra Beyazdiş kaleye sürüklendi yeniden. Ancak bu kez Yakışıklı Smith onu bir sopaya bağladı. Kimse tanrısından kolay vazgeçmez. Beyazdiş de vazgeçmedi. Onun tanrısı Gri Kunduz'du ve o aksini buyursa da Beyazdiş Gri Kunduz'a bağlıydı ve ondan vazgeçmiyordu. Gri Kunduz ona ihanet etmiş, onu terk etmişti ama bu Beyazdiş'in umurunda değildi. Kendini ruhen ve bedenen Gri Kunduz'a teslim etmiş olması boşa değildi. Koşulsuz bir bağdı Beyazdiş'inki ve kolay kolay kopmayacaktı.

Gece olup da kaledekiler uyuduğunda Beyazdiş bağlandığı sopayı dişlemeye başladı. Yıllanmış ve kuru bir odundu ve boynuna o kadar yakından bağlanmıştı ki dişleri zar zor erişiyordu. Kaslarını aşırı derecede zorlayıp boynunu geriye doğru bükerek odunu zar zor dişlerinin arasına almayı başarabildi. Ve saatler süren muazzam bir sabır gösterisinin sonunda sopayı kemirip kırmayı başardı. Bu, köpeklerin yapamaması gereken bir şeydi. Görülmüş şey değildi. Ama Beyazdiş yaptı ve sabahın erken saatlerinde, sopanın boynunda kalan ucunu sallayarak kaleden uzaklaştı.

Akıllıydı. Ama sadece akıllı olsa ona zaten iki kez ihanet etmiş olan Gri Kunduz'a geri dönmezdi. Oysa bir de sadakati vardı ve bu nedenle üçüncü bir kez ihanete uğramak üzere geri döndü. Gri Kunduz'un boynuna bağladığı kayışa bir kez daha razı oldu ve Yakışıklı Smith yine gelip aldı onu. Ve bu sefer geçen seferkinden de fena bir dayak yedi.

Beyaz adam kırbacını kullanırken Gri Kunduz umursamaz bakışlarla seyretti. Onu korumak için hiçbir şey yapmadı. Beyazdiş onun köpeği değildi artık. Dayağın sonunda Beyazdiş hastalandı. Güneyden gelmiş yumuşak köpeklerden biri olsa ölürdü bu dayaktan, ama Beyazdiş ölmedi. Onun hem bitirdiği hayat okulu daha sertti, hem de kendisi daha sert bir malzemeden yapılmıştı. Ondaki yaşama gücü de çok fazlaydı. Yaşama fazla sıkı tutunmuştu. Ama çok hastalandı. Başta, kalkıp gidecek hali bile olmadığı için Yakışıklı Smith biraz toparlanmasını beklemek zorunda kaldı. Yarım saat kadar sonra kalkıp Yakışıklı Smith'in peşinde kaleye doğru yola düştüğünde hâlâ gözleri kararıyor ve başı dönüyordu.

Bu kez diş geçiremeyeceği bir zincirle bağlanmıştı ve zinciri takılı olduğu kütükten sökmek için boş yere atılıp duruyordu. Birkaç gün sonra Gri Kunduz ayık ve

meteliksiz halde kaleden ayrıldı. Porcupine Nehri'nden yukarı, Mackenzie'ye doğru uzun bir yol vardı önünde. Beyazdiş ise Yukon'da kaldı. O artık yarı deli ve tamamen zorba bir adamın malıydı. Ama köpek dediğin delilikten ne anlar ki? Beyazdiş için Yakışıklı Smith ne kadar berbat da olsa hakiki bir tanrıydı. Belki deli bir tanrıydı o, ama Beyazdiş delilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu; onun bütün bildiği, yeni sahibinin tüm buyruklarına uyması ve onun her heves ve kaprisini yerine getirmesi gerektiğiydi.

17

Nefret devri

Beyazdiş deli tanrının vesayeti altında bir canavara dönüştü. Kalenin arkasındaki bir kafeste tutuluyordu ve Yakışıklı Smith orada onu kızdırıyor, rahatsız ediyor, küçük işkencelerle deliye döndürüyordu. Adam, Beyazdiş'in kahkaha karşısındaki zaafını çabuk keşfetmiş ve onu haince oyuna getirip küçük düşürmeyi ve sonra da kahkahalarla gülmeyi âdet edinmişti. Tanrı hem büyük gürültüyle hakir gören kahkahalar atıyor, hem de parmağını alay edercesine Beyazdiş'e uzatıyordu. Böyle anlarda Beyazdiş'in aklı başından gidiyor, öfkeden kendinden geçip Yakışıklı Smith'ten bile daha deli oluyordu.

Eskiden Beyazdiş her ne kadar kendi türünün azılı bir düşmanı da olsa kendi türü dışındakilerle bir alıp veremediği yoktu. Şimdiyse her şeye düşman kesilmişti, hem de eskisinden de azılı şekilde. O kadar feci işkencelere maruz kalıyordu ki artık tamamen körlemesine ve nedensiz bir şekilde nefret eder olmuştu. Bağlı olduğu zincirden, kafesin aralıklarından ona bakan adamlardan, adamların yanlarında gelip ona o aciz halinde kötü kötü hırlayan köpeklerden nefret ediyordu. Onu hapseden kafesten ise en küçük tahtasına kadar nefret ediyordu.

Her şeyden önce ve en çok da Yakışıklı Smith'ten nefret ediyordu.

Ama Yakışıklı Smith'in Beyazdiş'e bütün yaptıklarının bir nedeni vardı. Bir gün kafesin etrafına birkaç adam toplandı. Yakışıklı Smith, elinde sopayla kafese girip Beyazdiş'in boynundaki zinciri çıkardı. Serbest kalan Beyazdiş, sahibi dışarı çıkınca kafesin içinde kendini sağa sola atıp dışarıdaki adamlara saldırmaya çalıştı. Fevkalade korkutucuydu. Bir buçuk metreyi aşan boyu, seksen santime yakın omuz genişliği vardı ve benzer boyutlardaki bir kurttan çok daha ağırdı. Köpeklere özgü daha iri vücut yapısını annesinden almıştı ve kırk kiloyu aşan ağırlığının bir gramı bile yağ ya da lüzumsuz et değildi. Tamamen kas, kemik ve bağ dokularından oluşuyordu – dövüşmek için yaratılmıştı ve tam formundaydı.

Kafesin kapısı tekrar açılıyordu. Beyazdiş durakladı. Sıra dışı bir şeyler oluyordu. Bekledi. Kapı daha da açıldı. Sonra içeriye koca bir köpek itildi ve kapı arkasından kapandı. Beyazdiş daha önce hiç böyle bir köpek görmemişti (mastif cinsiydi köpek), ama bu davetsiz misafirin ne cüssesi ne de azgın hali gözünü korkutmadı. Karşısında nefretini akıtabileceği, tahta ya da demir olmayan bir şey duruyordu nihayet. Şimşek gibi atılarak dişleriyle mastifin boynunun yanını boydan boya yırttı. Mastif başını sallayıp boğuk boğuk hırlayarak Beyazdiş'e doğru atıldı. Ama Beyazdiş aynı anda kafesin her yerindeydi sanki. Hem sürekli yer değiştirerek her saldırıyı savuşturuyor, hem de saldırıp ısırmak ve yine yara almadan sıvışmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Dışarıdaki adamlar alkışlayıp bağırıyorlar, Yakışıklı Smith de zevkten dört köşe olmuş, Beyazdiş'in sergilediği yarma ve parçalama performansını zalimce bir keyifle seyrediyordu. Mastif için hiç umut olmadığı daha baştan belliydi. Fazla hantal ve yavaştı. Sonunda Yakışıklı Smith, Beyazdiş'i sopayla döverken, sahibi mastifi sürükleyerek kafesten çıkardı. Ardından bahisler ödendi ve Yakışıklı

Smith'in avucu para doldu.

Beyazdiş, kafesinin etrafına adamların toplanmasını iple çeker olmuştu. Bu, dövüş olacağı anlamına geliyordu ve dövüşmek, içindeki yaşam enerjisini dışa vurabilmek için elinde kalan tek yoldu artık. Sahibi ona işkence ediyor, içini nefretle dolduruyor ve kendisinin onu başka bir köpekle dövüştürmeyi uygun gördüğü zamanlar dışında o nefreti hiç tatmin edemesin diye de sürekli kilit altında tutuyordu. Yakışıklı Smith onun gücünü iyi kestirmişti. Kazanan istisnasız hep Beyazdiş oluyordu. Bir gün art arda üç köpek saldılar üstüne. Başka bir gün ise Vahşi Doğa'dan yeni yakalanmış yetişkin bir kurt iteklendi kafesin kapısından. Yine bir başka gün de karşısına aynı anda iki köpek çıkardılar. Bu en zor dövüşü oldu ve sonunda her iki köpeği öldürdüyse de kendi de neredeyse ölüyordu.

O yılın sonbaharında, ilk karlar yağar ve yeni oluşan buzlar nehrin üstünde yüzmeye başlarken Yakışıklı Smith, Beyazdiş'le birlikte Yukon'dan yukarıya, Dawson'a doğru giden bir buharlı gemiye bindi. Beyazdiş'in şöhreti bütün yöreye yayılmıştı artık. "Dövüşçü Kurt" olarak her yerde tanınıyordu. Buharlı geminin güvertesinde duran kafesi genellikle meraklı adamlar tarafından çevrili oluyordu. Ya onlara köpürüp hırlıyor ya da sessizce yatıp onları serinkanlı bir nefretle süzüyordu. Niye nefret etmesindi ki? Bu soruyu kendine hiç sormuyordu. Tek bildiği nefretti ve öyle tutkuyla nefret ediyordu ki kendini kaybediyordu. Hayatı cehenneme dönmüştü. İnsan eline düşen vahşi hayvanlara reva görülen hapis hayatı hiç ona göre değildi. Ama tam da böyle bir muameleyle karşı karşıyaydı. Adamlar ona aval aval bakıyor, hırlasın diye parmaklıkların arasından uzattıkları sopalarla dürtüyor ve sonra da kahkahalarla gülüyorlardı.

Bu adamlar, Beyazdiş'in içinde yaşadığı çevreydi ve

onun çamuruna Doğa'nın niyet ettiğinden daha vahşi bir şekil veriyorlardı. Yine de Doğa ona bir esneklik bahşetmişti. Beyazdiş, herhangi başka bir hayvanın ölüp gideceği ya da en azından yaşama arzusunu yitireceği koşullara uyum sağlamış ve hayatta kalmıştı, hem de yaşama arzusunda zerre kadar azalma olmadan. Onun yaşama arzusunu kırabilecek biri varsa o da muhtemelen baş zebanisi ve işkencecisi olan Yakışıklı Smith'ti, ama o da bunu başarabilmiş gibi görünmüyordu henüz.

Yakışıklı Smith'in içinde bir iblis varsa Beyazdiş'in içinde de başka bir tane vardı ve ikisi durmaksızın birbirlerine öfkelenip kuduruyordu. Eskiden Beyazdiş elinde sopa olan bir adamın karşısında sinmeyi ve boyun eğmeyi bilirdi, şimdiyse bu bilgi onu terk etmişti. Yakışıklı Smith'in görüntüsü bile onu öfkeden çıldırtmaya yetiyordu. Yan yana geldikleri ve Yakışıklı Smith tarafından sopayla yola getirildiği zamanlarda bile hırlayıp homurdanmaya ve dişlerini göstermeye devam ediyordu. Ne yapılırsa yapılsın hırlaması hiç bitmiyordu. Ne kadar fena dövülse de hırlayacak hali hep kalıyordu. Yakışıklı Smith pes edip giderken Beyazdiş ya ardından meydan okuyan bir şekilde hırlıyor ya da kafesin parmaklıklarına atlayarak ona olan nefretini haykırıyordu.

Buharlı gemi Dawson'a vardığında Beyazdiş karaya çıktı. Ama hâlâ etrafı meraklı adamlarca sarılmış bir kafesin içinde herkesin gözü önünde yaşamaya devam ediyordu. "Dövüşçü Kurt" olarak sergileniyordu ve adamlar onu görebilmek için yarım dolarlık altın tozu ödüyordu. Dinlenmesine hiç fırsat vermiyorlardı. Ne zaman uyumak için uzansa sivri bir sopayla uyandırılıyordu ki seyirciler paralarının karşılığını alabilsinler. Gösteriyi ilginç hale getirmek için sürekli öfkelendiriliyordu. Ama her şeyden daha kötüsü, içinde yaşadığı atmosferdi. Yabani hayvanların en ürkütücüsü olarak biliniyordu ve bunun kafesin

parmaklıkları arasından sürekli kafasına kakılması içine işliyordu. Adamların her sözü, her tedbirli hareketi kendi korkunç azılılığının bir ifadesi gibi geliyordu ona. Azgınlığının yangınına körük oluyordu bunların hepsi. Bunun tek bir sonucu olabilirdi, o da Beyazdiş'in azdıkça azmasıydı. Çamurunun esnekliği yine işbaşındaydı, bir kez daha çevrenin baskısı altında şekil almaktaydı Beyazdiş.

Teşhir edilmesinin yanında profesyonel bir dövüş hayvanıydı da. Arada sırada, bir dövüş organizasyonu yapıldığında kafesinden çıkarılıp kasabanın birkaç kilometre dışındaki ormanlık alana götürülürdü. Atlı bölge polisi görüp müdahale etmesin diye genellikle gece yapılırdı bu. Birkaç saat sonra, gün ağarınca seyirciler ve Beyazdiş'in dövüşeceği köpek gelirdi. Bu şekilde bir süre sonra dövüşmediği boy ve türde köpek kalmamıştı. Acımasız yerlerdi buralar, adamlar acımasızdı ve dövüşler de genellikle ölümüne yapılıyordu.

Beyazdiş dövüşmeye devam ettiğine göre belli ki ölenler diğer köpeklerdi. Yenilmek nedir bilmiyordu. Küçükken, Lip-lip ve yavrular sürüsüyle dövüşürken aldığı eğitimin faydasını görüyordu şimdi. Yere müthiş bir inatla tutunuyordu. Hiçbir köpek onun ayağını yerden kesemiyordu. Kurt kırmalarının en sevdikleri numara buydu: doğrudan ya da beklenmedik bir manevrayla üzerine atlayıp omzuna vurarak onu devirmeye çalışmak. Mackenzie kırmaları, Eskimo köpekleri ve labradorlar, Sibirya ve' Alaska kızak köpekleri... Hepsi bu numarayı deniyor, hepsi de başarısız oluyordu. Ayağının yerden kesildiği görülmüş değildi. Adamlar bunu birbirlerine anlatıyor, her seferinde belki bu kez olur diye seyrediyorlardı ama Beyazdiş hep onların hevesini boşa çıkarıyordu.

Sonra bir de şimşek hızı vardı tabii. Rakipleri karşısında müthiş bir avantaj sağlıyordu bu ona. Dövüş deneyimleri ne olursa olsun daha önce hiç onun kadar hızlı

hareket eden bir köpeğe rastlamamış oluyorlardı. Ayrıca, saldırısının aniliğini ille de hesaba katmak gerekiyordu. Sıradan köpek hırlama, kabarma gibi ön hazırlıklara alışıktı ve sıradan köpek daha şaşkınlığını üstünden atıp dövüşe başlayamadan devrilmiş ve işi bitmiş oluyordu. Bu o kadar sık oluyordu ki diğer köpek ön hazırlıklarını bitirip hazır olana, hatta ilk saldırıyı yapana kadar Beyazdiş'i tutmak âdet haline gelmişti.

Ama Beyazdiş'in en büyük avantajı deneyimiydi. Karşısına çıkan köpeklerin hepsinden daha fazla şey biliyordu dövüş hakkında. Daha fazla dövüşmüştü, savuşturmayı bildiği numara ve teknikler daha fazlaydı; üstelik onlardan daha fazla numarası vardı ve tekniği de neredeyse mükemmeldi.

Zamanla daha az dövüşür oldu. Adamlar onun dişine uygun bir rakip bulmaktan umudu kesince Yakışıklı Smith onu kurtlarla dövüştürmek zorunda kaldı. Kurtlar Kızılderililer tarafından sırf bu iş için yakalanıp getiriliyordu ve Beyazdiş'in kurtlarla yaptığı dövüşler her zaman çok seyirci çekiyordu. Bir keresinde de yetişkin bir dişi vaşak getirdiler ve Beyazdiş bu kez canını kurtarmak için dövüştü. Beyazdiş'in atikliği vaşağınkine denkti, vaşağın vahşiliği de onunkine; Beyazdiş yalnızca dişleriyle dövüşürken, vaşak aynı zamanda sivri tırnaklı pençelerini de kullanıyordu.

Ama vaşaktan sonra Beyazdiş için dövüş olayı bitti. Dövüşecek hayvan kalmamıştı – en azından Beyazdiş'le dövüşmeye layık görülen hayvan yoktu. Tim Keenan adında bir kumarbazın baharda kasabaya gelişine dek Beyazdiş sergilenmeye devam etti. Tim Keenan ile birlikte Klondike'a ayak basan ilk buldog da gelmişti kasabaya. Beyazdiş'le bu köpeğin yollarının kesişmesi kaçınılmazdı ve beklenen dövüş bir hafta boyunca kasabanın çeşitli yerlerinde konuşulan başlıca konu oldu.

18

Tuttu mu bırakmayan ölüm

Yakışıklı Smith zinciri Beyazdiş'in boynundan çıkarıp geri çekildi.

Beyazdiş ilk kez hemen saldırmadı. Kulaklarını öne doğru kaldırıp öylece durdu ve karşısındaki tuhaf hayvanı dikkat ve merakla inceledi. Daha önce hiç böyle bir köpek görmemişti. Tim Keenan "Hadi yürü," diye homurdanarak buldogu ileri doğru iteledi. Kısa, bodur ve hantal görünüşlü hayvan, çemberin ortasına doğru badi badi ilerledi. Sonra durup gözlerini kırpıştırarak Beyazdiş'e baktı.

Kalabalıktan "Saldır Cherokee!" "Hakla onu Cherokee!" "Bitir işini!" sesleri yükseliyordu.

Ama Cherokee dövüşmeye hevesli görünmüyordu. Kafasını çevirip gözlerini kırpıştırarak baktı bağıran adamlara ve uslu uslu kuyruğunu salladı. Korkmuyor, yalnızca üşeniyordu. Dahası, karşısında gördüğü köpekle dövüşmesini kastettiklerini anlamamıştı. O türden köpeklerle dövüşmeye alışık değildi o. Birilerinin gerçek köpeği getirmesini bekliyordu.

Tim Keenan içeri girip Cherokee'nin üzerine eğildi ve omuzlarının iki yanından tüylerin tersi yönde okşayarak hayvanı hafif hafif ileri itmeye başladı. Bunlarla ne ima ettiği açıktı. Üstelik yaptığı şeyin kendisi de Chero-

kee'nin sinirine dokunduğu için hayvan yavaş yavaş, gırtlağının derinlerinden hırlamaya başladı. Onun hırlamasıyla adamın el hareketlerinin ritmi arasında bir uyum vardı. İleri doğru yapılan her hareketle birlikte hırlama yükseliyor, sonra bir sonraki hareketle tekrar yükselmek üzere inişe geçiyordu. Ritmin vurgusu her hareketin sonundaydı; hareket birden duruyor, hırlama da ani bir sıçramayla yükseliyordu.

Bunların Beyazdiş üzerinde de bir etki yaratmaması imkânsızdı. Ense ve omuzlarındaki tüyler dikilmeye başladı. Tim Keenan son bir kez daha itip geri çekildi. İlerlemesine neden olan itici güç sona ererken Cherokee çarpık bacaklarına hız vererek kendi istemiyle ilerlemeye devam etti. O sırada Beyazdiş saldırdı. İrkilen seyircilerden bir hayranlık çığlığı yükseldi. Aradaki mesafeyi kapatıp köpekten ziyade kediye yakışan bir çeviklikle dalmış ve dişleriyle bir kesik attıktan sonra aynı kedi çevikliğiyle geri kaçmıştı.

Buldogun kulağının arkasından, kalın ensesindeki kesikten kan geliyordu. Hiç bozuntuya vermeden, hatta hırlamadan, dönüp Beyazdiş'in peşine düştü. Bir tarafın sergilediği çevikliğe karşılık diğerinin sergilediği sarsılmazlık seyircilerin içindeki taraftar ruhunu harekete geçirmişti ve yeni bahisler yapılmaya, eski bahisler yükselmeye başlamıştı. Beyazdiş tekrar ve tekrar dalıyor, ısırıyor ve yine kılına zarar gelmeden geri çekiliyordu. Tuhaf rakibiyse fazla da acele etmeden, yavaş değil ama dikkatli ve kararlı bir tempoyla ve bir işadamı ciddiyetiyle takip ediyordu onu. Tekniği azim üstüne kuruluydu – yapması gereken bir iş vardı, bunu yapmaya niyetliydi ve hiçbir şey onu bundan alıkoyamazdı.

Tüm tavır ve hareketleri bu azmin damgasını taşıyordu. Beyazdiş şaşkındı. Hiç böyle bir köpek görmemişti. Kendisini koruyacak tüyleri yoktu. Derisi yumu-

şaktı ve kolayca kanıyordu. Beyazdiş'in kendi türünden olan köpeklerin aksine, bu hayvanda rakibinin dişlerine engel teşkil edecek kalın bir kürk tabakası yoktu. Beyazdiş'in dişleri her vuruşlarında yumuşak ete kolayca batarken hayvan da kendini savunmaktan aciz gibi görünüyordu. Bir diğer rahatsız edici şey de daha önce dövüştüğü köpeklerden alıştığının aksine bu köpeğin hiç yaygara yapmayışıydı. Tek tük hırlama ya da homurtular dışında hiç ses etmeden çekiyordu başına gelenleri. Ve Beyazdiş'i takip konusunda da asla gevşemiyordu.

Cherokee yavaş da değildi. Aslında hızla dönüp yön değiştirebiliyordu ama o döndüğünde Beyazdiş orada olmuyordu. Cherokee'nin de kafası karışmıştı. Daha önce hiç yanına yanaşamadığı bir köpekle dövüşmemişti. Birbirlerine yaklaşmak hep rakibiyle ikisinin ortak arzusu olmuştu bugüne dek. Oysa şimdi karşısında aradaki mesafeyi korumak isteyen, bir oraya bir buraya kaçıp durmadan dans eden bir köpek vardı. Dişlerini Cherokee'ye geçirdiğinde de yapışıp kalmıyor, anında bırakıp tekrar geri kaçıyordu.

Ama Beyazdiş rakibinin boynunun altındaki yumuşak kısma bir türlü ulaşamıyordu. Buldog hem çok kısaydı hem de muazzam çeneleri ona ek bir koruma sağlıyordu. Beyazdiş yara almadan dalıp çıkmayı sürdürürken Cherokee'nin yaraları giderek artıyordu. Boynu ve kafasının iki tarafı da kesilip yırtılmıştı. Çok kan kaybediyor, ama bunu umursadığına dair en ufak bir belirti göstermiyordu. Hiç istifini bozmadan zorlu takibe devam ediyordu. Yalnızca bir kere, bir anlık bir şaşkınlığa düşerek durdu ve gözlerini kırpıştırarak seyircilere baktı. Bu arada dövüşme hevesinin bir işareti olarak güdük kuyruğunu sallıyordu.

Tam o anda Beyazdiş bir kez daha saldırıp kaçtı ve geçerken de Cherokee'nin kulağından kalan parçayı yırt-

tı. Hafifçe sinirlendiğini belli eden Cherokee takibine geri döndü. Beyazdiş'in boynuna ölümcül bir ısırıkla yapışmak çabası içinde, onun çizdiği çemberin iç tarafında koşup duruyordu. Bir keresinde Beyazdiş'in son anda yön değiştirerek kendini kurtarmasıyla buldog onu kılpayı kaçırdı ve seyircilerden övgü çığlıkları yükseldi.

Zaman ilerliyordu. Beyazdiş hâlâ ani kaçışlar, yön değiştirmeler, dalıp çıkmalarla dans ediyor ve rakibine sürekli zarar veriyordu. Ama buldog da o ciddi kararlılığıyla hâlâ Beyazdiş'in peşindeydi. Eninde sonunda amacına ulaşacak ve kavgayı bitirecek olan o ısırığı gerçekleştirecekti. Bu arada diğeri tarafından ona uygulanan her cezayı da sineye çekiyordu. Kulakları püsküle dönmüştü, boynu ve omuzları birçok yerden yarılmıştı, hatta dudakları bile kesilmiş ve kanamaktaydı – hep o nereden geldiğini bile anlayamadığı yıldırım hızındaki saldırılar yüzündendi bunlar.

Beyazdiş, Cherokee'yi devirmeyi tekrar tekrar denedi, ama boyları arasındaki fark çok büyüktü. Cherokee fazla tıkız ve fazla yere yakındı. Beyazdiş bu numarayı denemeyi bıraksa daha iyi olacaktı, ama hızlıca yön değiştirip arkadan dolanmalarından birinde önüne çıkan fırsatı değerlendirerek bir kez daha denemek istedi. Kendisi kadar hızlı dönemeyen Cherokee'yi kafası öbür yana dönükken yakalamıştı. Beyazdiş hayvanın açıkta kalan omzuna girişti ama kendi omzu fazla yukarıdaydı ve öyle sert bir şekilde vurmuştu ki hızını alamayarak hayvanın üzerinden diğer tarafa yuvarlandı. İnsanlar tüm dövüş hayatında Beyazdiş'in ayağının yerden kesildiğine ilk kez tanık oluyordu. Vücudu havada yarım takla atmıştı ve eğer ayaklarını yere doğru çevirmek için havadayken kedi gibi dönmemiş olsaydı sırtüstü düşecekti. Bu durumdaysa sertçe yan tarafının üstüne düştü. Bir an sonra ayaktaydı, ama o kısacık anda Cherokee'nin çeneleri boğazında kilitlenmişti.

Yeri fazla aşağıda, Beyazdiş'in göğsüne doğru olduğundan çok iyi bir ısırık sayılmazdı, ama Cherokee bırakmadı. Beyazdiş ayağa fırladı ve buldogun bedenini silkeleyip atabilmek için çılgınca koşturmaya başladı. Bu asılıp kalan ve bırakmayan ağırlık onu deli ediyordu. Hareketlerini engelliyor, özgürlüğünü sınırlıyordu. Tuzak gibiydi ve bu durumdan tüm içgüdüleriyle nefret ediyor, isyan ediyordu. Delice bir isyandı bu. Birkaç dakika için tam anlamıyla aklını kaçırmış gibiydi. İçindeki temel yaşam içgüdüsü onu eline geçirmişti. Bedeninin yaşama tutkusunun hükmü altındaydı. Zekâsı sıfırlanmıştı. Sanki beyni yok gibiydi. Mantığının yerini bedeninin var olmak ve hareket etmek için duyduğu kör arzu almıştı. Ne pahasına olursa olsun hiç durmadan hareket etmek istiyordu, çünkü hareket etmek var olmak anlamına geliyordu.

Boynunda sallanan yirmi beş kiloluk ağırlığı silkeleyip atabilmek için daireler çizerek koşuyor, kendi etrafında ve sağa sola dönüp duruyordu. Buldogunsa tek yaptığı ısırmış olduğu yere sımsıkı tutunmaktı. Seyrek de olsa ara sıra ayaklarını yere değdirmeyi başarıyor ve bir an için Beyazdiş'e karşı gücünü topluyordu. Ama bir an sonra ayağı tekrar yerden kesiliyor ve yine Beyazdiş'in çılgınca dönüşlerinden birinde sağa sola savruluyordu. Cherokee kendini içgüdüsüyle özdeşleştirmişti. Tuttuğunu bırakmayarak doğru şeyi yaptığını biliyordu ve zaman zaman bundan duyduğu tatmin mutlu bir heyecana dönüşüyordu. Böyle anlarda işi gözlerini kapatıp herhangi bir yaralanma kaygısı filan duymadan bedeninin istemsizce sağa sola sallanmasına izin vermeye kadar götürüyordu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Isırıktı önemli olan ve ısırığı bırakmıyordu.

Beyazdiş yorulana dek durmadı. Ne bir şey yapabiliyor ne de bir şey anlıyordu. O kadar dövüşmüş, bir kere bile böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Onun bildiği kö-

pekler böyle dövüşmüyordu. Onlarla dövüşürken tek yaptığı saldırmak, ısırmak ve kaçmaktı; saldırmak, ısırmak ve kaçmak. Kısmen yan tarafının üstüne uzanıp soluklandı. Isırdığı yeri hâlâ sıkı sıkı tutan Cherokee onu iterek tam olarak yan yatırmaya çalıştı. Beyazdiş direndi. Çenelerin tutuşunun değiştiğini hissediyordu. Çiğnemeye benzer bir hareketle biraz gevşeyip sonra tekrar sıkışıyorlardı. Her hareketle gırtlağına biraz daha yaklaşıyordu dişler. Buldogun tekniği, tuttuğunu bırakmamak ve fırsat çıkınca dahası için zorlamaktı. Beyazdiş'in sakin durduğu anlarda çıkıyordu bu fırsat. Beyazdiş mücadele ettiği zamansa Cherokee yalnızca ısırdığı kadarını tutmakla yetiniyordu.

Cherokee'nin ensesinin arkasındaki şişkin katman vücudunda Beyazdiş'in dişlerinin erişebildiği tek yerdi. Bunun alt kısmından, ensenin omuzlardan ayrıldığı yere yakın bir noktadan yakaladı Beyazdiş; ama ne çiğneme tekniğiyle dövüşmeyi biliyordu ne de çene yapısı buna uygundu. Yer kazanmak için dişleriyle gelişigüzel şekilde kesip yarıyordu. Sonra bir pozisyon değişikliğiyle yerini hepten kaybetti. Buldog onu sırtüstü çevirmeyi başarmış ve boğazını bırakmadan üstüne çıkmıştı. Beyazdiş, bir kedi gibi arka bacaklarını karnına çekerek üzerindeki düşmanının karnını ayaklarıyla tepmeye, tırnaklarıyla uzun ve kesici darbeler vurmaya başladı. Eğer Cherokee ısırdığı yeri bırakmadan hemen doksan derece dönerek Beyazdiş'in üstünden inmese bağırsakları deşilecekti.

Bu ısırıktan kurtulmanın yolu yoktu. Alınyazısı gibiydi, kaçışı yoktu. Şahdamarı boyunca yavaşça yukarı kayıyordu. Beyazdiş'i ölümden kurtaran tek şey boynunun gevşek derisi ve onun üstündeki kalın postuydu. Deri Cherokee'nin ağzının içinde kalın bir rulo oluşturuyor, post da dişlerine meydan okuyordu. Ama ne zaman bir fırsatını yakalasa gevşek deri ile postun birazını

daha alıyordu ağzının içine. Bunun sonucunda Beyazdiş'in boğazı yavaş yavaş sıkılıyordu. Dakikalar ilerledikçe giderek daha zor nefes alır olmuştu.

Dövüşün sonu gelmiş gibi görünüyordu. Cherokee'nin taraftarları coşmuş ve gülünç bahisler teklif etmeye başlamışlardı. Buna karşılık iyice çökmüş olan Beyazdiş taraftarları da ona-bir ve yirmiye-bir gibi bahisleri reddediyorlardı. Bu noktada elliye-birlik bir iddiaya girecek kadar gözü dönmüş olan tek bir adam vardı, o da Yakışıklı Smith'ti. Dövüş alanına girip parmağını Beyazdiş'e doğru uzattı. Sonra da aşağılayan ve alay eden bir tavırla gülmeye başladı. İstenen etkiyi yaratmakta gecikmedi bu yaptığı. Beyazdiş öfkeden çılgına döndü. Kalan bütün gücünü toplayıp ayağa kalktı. Alanın içinde, boynunda asılı duran o yirmi beş kiloluk ağırlıkla mücadele ederken korkusu giderek yerini paniğe bıraktı. İçindeki temel yaşam güdüsü onu bir kez daha ele geçirmişti ve bedeninin hayatta kalma istemi karşısında zekâsı uçup gitmişti. Döne döne ve düşe kalka, hatta arada arka ayakları üzerinde şaha kalkıp rakibinin ayağını yerden keserek, bu tuttu mu bırakmayan ölümü silkeleyip atmaya boş yere uğraştı durdu.

Sonunda arkaüstü devrilerek yere düştü. Tükenmişti. Buldog derhal ısırığını biraz daha kaydırdı ve kürk kaplı etin daha da fazlasını ağzına tıkıştırarak Beyazdiş'in boğazını daha da beter sıkmaya başladı. Alkışlar ve çığlıklar kazanan taraf için yükseldi, her yandan "Cherokee!" "Cherokee!" bağırışları geliyordu. Cherokee bunlara minik kuyruğunu coşkuyla sallayarak yanıt verdiyse de tezahüratların dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Kuyruğu ile muazzam çeneleri arasında herhangi bir bağ yoktu. Kuyruğu keyifle sallanıyor olabilirdi, ama çenelerinin Beyazdiş'in boğazındaki o amansız ısırışı bırakmaya niyeti yoktu.

Tam bu sırada bir şey seyircilerin dikkatini dağıttı. Bir yerlerden çan sesleri geliyordu. Ardından kızak sürücülerinin bağırtıları duyuldu. Üzerlerindeki polis korkusu büyük olduğundan Yakışıklı Smith hariç herkes endişeyle o tarafa baktı. Ama sesler kasaba yönünden değil diğer yönden geliyordu. Derenin aşağısında bir yerlerde yaptıkları keşif gezisinden döndükleri belli olan iki adam, köpekleri ve kızaklarıyla koşarak onlara doğru yaklaşmaktaydı. Toplanmış insanları görünce köpeklerini durdurup geldiler ve heyecanın nedenini anlamak amacıyla kalabalığa karıştılar. Kızak sürücüsü bıyıklıydı, daha uzun ve daha genç olan diğer adamdaysa ne sakal ne de bıyık vardı ve yanakları soğuk havada koşmaktan pembeleşmişti.

Artık Beyazdiş'in mücadele etmeyi bıraktığı söylenebilirdi. Arada şöyle bir direnişe kalkışsa da boşunaydı. Çok az hava alabiliyordu artık. Üstelik her an daha da sıkılaşan o acımasız çeneler yüzünden giderek daha da azalıyordu aldığı hava. Eğer buldogun ilk ısırdığı yer neredeyse göğüste denebilecek kadar aşağıda olmasaydı, üzerindeki posttan zırha karşın Beyazdiş'in şahdamarı şimdiye kadar çoktan kesilmiş olurdu. O ilk ısırığı yukarı kaydırmak Cherokee'nin hem çok zamanını almış hem de ağzının çok fazla tüy ve deri katmanı ile dolmasına neden olmuştu.

Bu arada, Yakışıklı Smith'in içindeki o iğrenç zorba beynini tamamen ele geçirmiş ve sahip olduğu azıcık aklı da hükmü altına almıştı. Beyazdiş'in gözlerinin donuklaşmaya başladığını görünce dövüşü kesinlikle kaybettiğini anladı. O zaman zıvanadan çıktı. Beyazdiş'in üstüne atılıp hayvanı vahşice tekmelemeye başladı. Kalabalıktan ıslıklar ve yuhalamalar geldi, ama hepsi o kadar. Yakışıklı Smith onlara aldırmadan Beyazdiş'i tekmelemeye devam ederken kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Yeni gelenlerden uzun boylu olanı herhangi bir

nezaket gösterisine gerek duymaksızın, önündeki adamlara omuz atıp onları sağa sola iterek zorla yol açıyordu kendine. O dövüş alanına ulaştığı sırada Yakışıklı Smith de Beyazdiş'e bir tekme daha atmak üzereydi. Bütün ağırlığı bir ayağının üstündeydi ve kararsız bir denge halindeydi. Tam o anda yeni gelenin yumruğu yüzünün ortasına iniverdi. Yakışıklı Smith'in yerde olan ayağı da yerden kesildi ve geriye doğru savrulup karın içine düşmeden önce tüm bedeni havalandı sanki. Yeni gelen, kalabalığa döndü.

"Korkaklar!" diye haykırdı. "Canavarlar!"

O da çok öfkeliydi – ama aklı başında bir öfkeydi onunki. Kalabalığa doğru çevirdiği gri gözleri çelik gibiydi. Yakışıklı Smith ayağa kalktı ve burnunu çekerek korka korka yaklaştı adama. Yeni gelen ne olduğunu anlamadı. Karşısındakinin ne kadar adi bir korkak olduğunu bilmediği için onun dövüşmek niyetiyle geldiğini sandı. Bu yüzden de "Hayvan herif!" diye bağırarak Yakışıklı Smith'i yüzüne indirdiği ikinci bir yumrukla tekrar yere devirdi. Yakışıklı Smith karların kendisi için en güvenli yer olduğuna karar verdi ve kalkmak için herhangi bir çaba göstermeden düştüğü yerde kaldı.

"Hadi Matt, bana yardım et," diye seslendi yeni gelen, peşinden gelmiş olan kızak sürücüsüne.

İki adam birden köpeklere doğru eğildiler. Matt, Cherokee'nin çeneleri gevşediği an çekmeye hazır şekilde Beyazdiş'i tuttu. Genç adam da buldogun çenelerini elleriyle tutmuş aralamaya çalışıyordu. Beyhude bir çabaydı. Bir yandan çeker, asılır ve bükerken, bir yandan da verdiği her nefesle bir kez daha "Hayvanlar!" diye bağırıyordu.

Kalabalık kontrolden çıkmaya başlıyor, bazıları eğlencelerinin bozulmuş olmasını protesto ediyordu; ama yeni gelen, kafasını işinden bir an kaldırıp onlara dik dik bakınca sustular.

"Canavarlar!" diye patlayarak işine geri döndü o da.

"İşe yaramıyor Bay Scott, onları öyle ayıramayacaksınız," dedi Matt sonunda.

İkili durup birbirine kenetlenmiş köpekleri inceledi.

"Pek fazla kanaması yok," dedi Matt. "Henüz tam kesememiş."

"Ama kesmesi an meselesi," diye yanıtladı Scott. "İşte gördün mü? Isırığını biraz daha kaydırdı bile."

Genç adamın heyecanı ve Beyazdiş için duyduğu kaygı artmaktaydı. Cherokee'nin kafasına defalarca vurdu. Ama çeneler gevşemedi. Cherokee, bu darbelerin ne anlama geldiğini anladığını, ama ısırdığını bırakmayarak sadece görevini yerine getirdiğini, bu yüzden de haklı olduğunu bildiğini göstermek istercesine salladı küçük kuyruğunu.

"Yardım edecek kimse yok mu?" diye çaresizce haykırdı Scott kalabalığa.

Ama kimse yardıma gelmedi. Onun yerine alay etmeye ve gülünç öneriler yağdırmaya başladılar.

"Bir manivela bulmak gerek," dedi Matt.

Diğeri belindeki kılıfa uzanıp tabancasını çekti ve namluyu buldogun çenelerinin arasına sokmaya çalıştı. Çeliğin kilitli dişler üzerinde çıkardığı ses net olarak duyulana kadar sertçe itti. Her iki adam da dizlerinin üstünde ve köpeklere doğru eğilmişti. O sırada Tim Keenan dövüş alanına girdi. Scott'ın yanında durarak omzuna dokundu ve uğursuz bir sesle konuştu:

"O dişleri kırmasan iyi olur, yabancı."

"Boynunu kırarım o zaman," diye karşılık verdi Scott, tabancasının namlusuyla iteklemeye ve kanırtmaya devam ederek.

"Sana o dişleri kırma dedim," diye yineledi kumarbaz, bu kez daha da uğursuz bir sesle.

Ama eğer niyeti blöf yapmak idiyse, işe yaramadı.

Scott çabalarından hiç vazgeçmeden serinkanlı bir şekilde başını kaldırıp sordu:

"Senin köpeğin mi?"

Kumarbaz homurdandı.

"O zaman gel de aç şu çeneleri."

"Bak yabancı," dedi diğeri sinir bozucu bir yavaşlıkta konuşarak, "bunun beni de aşan bir şey olduğunu söylememde bir sakınca yok sanırım. Nasıl yapılacağını ben de bilmiyorum."

"O halde çekil kenara," oldu yanıt, "ve beni de rahatsız etme. İşim var."

Tim Keenan tepesinde dikilmeye devam etti, ama Scott onun orada oluşuyla daha fazla ilgilenmedi. Namluyu bir taraftan çenelerin arasına sokmayı başarmış, şimdi de diğer taraftan dışarı çıkarmaya uğraşıyordu. Bunu da başarınca çeneleri azar azar gevşeterek yavaşça ve dikkatle kanırtmaya başladı. Bu arada Matt de Beyazdiş'in parçalanmış boynunu azar azar çıkarıyordu çenelerin arasından.

"Yaklaş da köpeğini almaya hazırlan," diye sert bir tavırla emretti Scott, Cherokee'nin sahibine.

Kumarbaz uysalca eğilip Cherokee'yi sıkıca tuttu.

"Şimdi," diye bağırdı Scott son bir kez kanırtırken.

Köpekler ayrılmıştı, ama buldog var gücüyle mücadele ediyordu.

"Uzaklaştır onu," diye emretti Scott. Tim Keenan da Cherokee'yi sürükleyerek kalabalığın arasına soktu.

Beyazdiş birçok kere kalkmayı denediyse de başaramadı. Bir keresinde bir an için ayaklarının üstünde durdu, ama bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüz olduğu için yavaşça geri yığılıp tekrar karların içine gömüldü. Gözleri yarı kapalıydı ve yüzeyleri camlaşmıştı. Ayrık çenelerinin arasından dışarı sarkan dili kirli ve gevşekti. Her haliyle boğularak öldürülmüş bir köpeğe

benziyordu. Matt onu inceledi.

"Neredeyse gidiyormuş," dedi, "ama hâlâ nefes alıyor."

Tekrar ayağa kalkan Yakışıklı Smith de Beyazdiş'e bakmaya gelmişti.

"İyi bir kızak köpeği kaç para eder, Matt?" diye sordu Scott.

Hâlâ dizlerinin üstünde olan kızak sürücüsü Beyazdiş'e doğru eğilerek hesap yaptı bir an.

"Üç yüz dolar," diye yanıtladı.

"Peki, bunun gibi posası çıkmış bir tane?" diye sordu Scott, Beyazdiş'i ayağı ile dürterek.

"Yarısı kadar," diye yanıtladı.

Scott, Yakışıklı Smith'e döndü.

"Duydun mu hayvan herif? Köpeğini senden alacağım ve sana onun için yüz elli dolar vereceğim."

Cüzdanını açtı ve paraları saydı.

Yakışıklı Smith ellerini arkasında tutarak uzatılan paraya dokunmayı reddetti.

"Satmıyorum," dedi.

"Yok yok, satıyorsun," dedi diğeri. "Çünkü ben alıyorum. İşte paran. Köpek benimdir."

Yakışıklı Smith, elleri hâlâ arkasında, geri geri gitmeye başladı.

Scott ona doğru sıçrayıp bir yumruk daha vurmak için gerildi. Yakışıklı Smith yumruğun beklentisiyle sindi.

"Haklarım var benim," diye sızlandı.

"Sen o köpeğe sahip olma hakkını kaybettin," oldu gelen cevap. "Parayı alacak mısın? Yoksa bir yumruk daha mı istiyorsun?"

"Peki," dedi ödü kopan Yakışıklı Smith, can havliyle. "Ama parayı baskı altında alıyorum," diye de ekledi. "Köpek mükemmel durumda. Kazık yemeye niyetim yok. İnsan hakları diye bir şey var."

"Doğru," dedi Scott parayı verirken. "İnsan hakları diye bir şey var. Ama sen insan değilsin. Sen bir canavarsın."

"Dawson'a varınca görürsün sen," diye tehdit etti Yakışıklı Smith. "Seni polise şikâyet edeceğim."

"Dawson'a vardığında ağzını açmaya kalkarsan seni kasabadan sürdürürüm. Anladın mı?"

Yakışıklı Smith bir homurtuyla karşılık verdi.

"Anladın mı?" diye gürledi diğeri aniden parlayarak.

"Evet," diye homurdandı Yakışıklı Smith korkuyla geri çekilirken.

"Evet ne?"

"Evet efendim," diye hırladı Yakışıklı Smith.

"Dikkat! Isıracak!" diye bağırdı birileri ve kalabalık kahkahaya boğuldu.

Scott, Yakışıklı Smith'e arkasını dönerek Beyazdiş' le ilgilenmekte olan kızak sürücüsüne yardıma girişti.

Adamların bir kısmı ayrılmaya başlamıştı bile. Kalanlarsa gruplar halinde durmuş, hem seyrediyor hem konuşuyorlardı. Tim Keenan gruplardan birine yaklaştı.

"Kim bu herif?" diye sordu.

"Weedon Scott," diye yanıtladı aralarından biri.

"Kimin nesiymiş bu Weedon Scott?" diye sordu bu kez kumarbaz.

"Ya, şu meşhur madencilik uzmanlarından biri işte. Bütün kodamanlarla yakınlığı var. Eğer başını derde sokmak istemiyorsan ondan uzak dur derim. Resmî görevlilerle içli dışlıdır kendisi. Altın İşleri Müdürü de yakın dostudur."

"Önemli biri olduğunu tahmin etmiştim," dedi kumarbaz. "O yüzden elimi sürmedim zaten en başta."

19

Boyuneğmez

"Hiç umut yok," diye itiraf etti Weedon Scott.

Kulübesinin önündeki basamakta oturmuş, aynı derecede umutsuz bir omuz silkişle karşılık veren kızak sürücüsüne bakıyordu.

İkisi birlikte döndüler ve zincirini sonuna kadar germiş, sırtını kabartıp korkunç bir şekilde hırlayarak ötedeki kızak köpeklerine ulaşmaya çalışan Beyazdiş'e baktılar. Matt'ten bu konuda birkaç ders almış olan kızak köpekleri –hele de bu dersler sopa aracılığıyla anlatılmış olunca– Beyazdiş'i rahat bırakmaları gerektiğini gayet iyi anlamışlardı. O sırada da biraz uzakta uzanmış yatıyor ve onun varlığını hiç umursamaz görünüyorlardı.

"Kurt bu," dedi Weedon Scott. "Mümkün değil evcilleşmez."

"Ben o kadar emin değilim," diye itiraz etti Matt. "Bana sorarsanız içinde epeyce köpek de olabilir. Ama esas emin olduğum başka bir şey var... Asla inkâr edilemeyecek bir şey..."

Kızak sürücüsü durakladı ve kendinden emin bir edayla Moosehide Dağı'na doğru salladı başını.

"Hadi uzatma da söyle ne biliyorsan," diye çıkıştı, sözünü bitirmesi için ona makul bir süre tanıyan Scott. "Çıkar ağzındaki baklayı. Neymiş o emin olduğun şey?"

Kızak sürücüsü başparmağıyla Beyazdiş'i işaret ederek konuştu:

"Kurt ya da köpek olması fark etmez. Birileri onu evcilleştirmiş zaten."

"Hadi canım!"

"Kesinlikle öyle! Üstelik koşuma da sokmuşlar. Şuraya dikkatle bakın. Göğsündeki izleri görüyor musunuz?"

"Haklısın, Matt. Yakışıklı Smith'in eline geçmeden önce kızak köpeğiymiş demek."

"Ve tekrar kızak köpeği olmaması için de pek bir neden yok."

"Demek öyle diyorsun ha?" dedi Scott hevesle. Ama umudu hemen söndü ve başını sallayarak ekledi: "İki haftadır bizimle, ama iyiye gitmek bir yana, şu anda ilk geldiği zamankinden de azgın, baksana."

"Ona bir şans verin," dedi Matt. "Bir süre serbest bırakın."

Öbürü inanmaz gözlerle baktı ona.

"Ciddiyim," diye devam etti Matt, "denediniz biliyorum, ama elinizde sopa yoktu."

"Sen dene o halde."

Kızak sürücüsü eline bir sopa alıp zincirli hayvana doğru gitti. Beyazdiş sopayı, kafesteki bir aslanın terbiyecisinin kırbacını izlediği gibi izliyordu.

"Görüyor musunuz, nasıl ayırmıyor gözünü sopadan," dedi Matt. "Bu iyiye işaret. Aptal değil. Elimde bu sopa oldukça bana saldırmaya kalkmaz. Aklını peynir ekmekle yememiş ya."

Adamın eli ensesine yaklaşırken Beyazdiş tüylerini kabartıp hırladı ve yere çöktü. Ama bir yandan yaklaşan ele bakarken bir yandan da diğer elin kafasının üstünde tehditkâr bir şekilde salladığı sopadan da gözünü ayırmıyordu. Matt zinciri tasmadan ayırıp geri çekildi.

Beyazdiş özgür olduğunu zor anladı. Yakışıklı Smith'in eline düşeli aylar olmuştu ve bütün bu süre boyunca başka köpeklerle dövüşmek üzere salındığı zamanlar dışında bir an bile serbest kalmamıştı. O dövüşler biter bitmez de hemen yeniden hapsediliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilemedi. Kim bilir, belki de tanrılar başına yeni bir şeytani çorap örmekteydi yine. Her an gelebilecek bir saldırıya hazır halde, yavaş ve dikkatle ilerledi. Daha önce karşılaşmadığı bir durumdu bu. Ne yapacağını bilemiyordu. Tedbiri elden bırakmadan, onu izlemekte olan iki tanrıdan uzaklaşmayı denedi ve kulübenin köşesine doğru dikkatle ilerledi. Hiçbir şey olmadı. Basbayağı şaşırmıştı. Geri gelip adamların üç dört metre uzağında durdu ve onlara dikkatle baktı.

"Kaçıp gitmez mi?" diye sordu yeni sahibi.

Matt omuzlarını silkti. "Bir kumar oynamak zorundayız. Denemeden bilemeyiz."

"Zavallı şeytan," diye söylendi Scott acıyarak. "Birilerinin ona insan şefkati göstermesine ihtiyacı var," diye ekledi dönüp kulübeye girmeden önce.

Geri geldiğinde elinde bir parça et vardı. Eti Beyazdiş'e doğru attı. Beyazdiş biraz uzağa sıçrayıp oradan şüpheyle baktı ete.

"Binbaşı, dur!" diye bağırdı Matt uyarmak için, ama çok geçti.

Binbaşı ete doğru atılmıştı bile. Çeneleri etin üzerine kapanırken Beyazdiş saldırdı. Binbaşı devrilmişti. Matt koştuysa da Beyazdiş ondan daha hızlıydı. Binbaşı zar zor ayağa kalktı ama boynundan fışkıran kan, giderek büyüyen bir kar çemberini kızıla boyuyordu.

"Yazık oldu, ama hak etti," dedi Scott aceleyle.

Ama Matt'in ayağı Beyazdiş'e bir tekme atmak niyetiyle harekete geçmişti bile. Bir sıçrayış ve birden görünüveren dişlerin ardından tiz bir feryat duyuldu. Vah-

şice hırlayan Beyazdiş metrelerce geri kaçarken Matt durmuş bacağının durumunu inceliyordu.

"İyi kapmış," dedi yırtılan pantolonu, uzun içliğini ve giderek büyüyen kırmızı lekeyi göstererek.

"Umutsuz olduğunu söylemiştim sana, Matt," dedi Scott, cesaretinin kırıldığını belli eden bir ses tonuyla. "Hiç düşünmek istemesem de bu olasılık geliyordu ara sıra aklıma. Ama zamanı geldi artık. Yapacak başka bir şey yok."

Konuşurken, bir yandan da isteksizce silahını çekip silindiri kontrol etti dolu olduğundan emin olmak için.

"Bakın Bay Scott," diye itiraz etti Matt, "bu hayvanın çektiklerinin cehennem azabından farkı yok. Bir anda masum bir meleğe dönüşmesini bekleyemezsiniz. Ona biraz zaman tanıyın."

"Binbaşı'nın haline baksana," dedi diğeri.

Kızak sürücüsü yaralı köpeğe baktı. Karların üstünde, kendi kanından oluşmuş bir dairenin ortasında yatmıştı ve belli ki son nefesini veriyordu.

"Hak etti o bunu. Siz kendiniz de söylediniz ya Bay Scott. Beyazdiş'in etini çalmaya kalkarsa sonu bu olur. Bu, beklenen bir şey. Kendi eti için savaşmayan köpeği üstüne para verseler istemem."

"Ama kendi haline de bir bak Matt. Köpekler konusunda haklı olabilirsin, ama bir yerde de çizgiyi çizmek gerek."

"Ben de hak ettim," dedi Matt inatla. "Ne diye tekmelemeye kalktım ki hayvanı? Yaptığının doğru olduğunu siz kendiniz söylediniz. O halde onu tekmelemeye hakkım yoktu."

"Onu öldürmekle daha hayırlı bir iş yapmış oluruz," diye ısrar etti Scott. "Evcilleşecek gibi değil."

"Hadi ama Bay Scott, canını kurtarmak için bir şans verin şu zavallıya. Daha hiç fırsatı olmadı sayılır. Cehen-

nemden yeni çıktı ve daha ilk kez serbest kalıyor. Siz ona hak ettiği şansı verin, eğer yola gelmezse onu ben kendim öldüreceğim. Söz!"

"Tanrı biliyor ya, onu ne öldürmek ne de öldürtmek istiyorum aslında," diye yanıtladı Scott tabancasını geri koyarken. "O halde serbest bırakalım ve iyilik ve şefkatin nelere kadir olabildiğini görelim. İşte bu da ilk deneme olsun."

Beyazdiş'e doğru yürüyüp onunla yumuşak ve sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Elinize bir sopa alsanız iyi edersiniz," diye uyardı Matt.

Scott ise başını sallayıp ilerlemeye devam etti. Amacı Beyazdiş'in güvenini kazanmaktı.

Beyazdiş kuşkulanmıştı. Bir şeyler olmak üzereydi. Az önce bu tanrının köpeğini öldürmüş, sonra da arkadaşı olan tanrıyı ısırmıştı; korkunç bir cezadan başka ne bekleyebilirdi ki. Ama bunun karşısında boyun eğmeyecekti. Tüylerini kabartıp dişlerini gösterdi; gözleri kocaman açılmış, tüm bedeni gergindi ve olabilecek her şeye hazırlıklıydı. Tanrının elinde sopa yoktu, o yüzden oldukça yakınına gelmesine ses çıkarmadı. Tanrının eli uzanmıştı ve kafasına doğru iniyordu. Beyazdiş küçüldükçe küçüldü elin altında, çok gerilmişti. Bu işte bir hile, bir numara, bir şey vardı mutlaka. Tanrıların ellerini iyi tanıyor, onların ispatlanmış becerilerini ve acı verme konusundaki ustalıklarını iyi biliyordu. Üstelik insanların ona dokunmasıyla ilgili eski antipatisi de depreşmişti. Hırlaması daha bir tehditkârlaştırken biraz daha çöktü yere. Ama el hâlâ ona doğru inmeye devam ediyordu. Isırmak istemiyordu eli. İçindeki dürtü kontrolden çıkıp da o karşı konulmaz yaşam enerjisi ruhunu ele geçirene kadar da sabretti.

Weedon Scott elini ısırttırmayacak kadar hızlı oldu-

ğunu sanıyordu. Ama çöreklenmiş bir yılanın kararlılığı ve süratiyle saldıran Beyazdiş'in sıra dışı çevikliğiyle tanışmamıştı daha.

Scott şaşkınlıkla tiz bir çığlık atarak kesik elini diğer eliyle sıkıca tuttu. Matt okkalı bir küfür savurarak yanına koştu. Beyazdiş yere çökerek gerilerken hâlâ dişlerini gösterip kötü kötü bakıyordu. Artık Yakışıklı Smith'ten yedikleri gibi korkunç bir dayak bekleyebilirdi.

"Dur! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Scott birden.

Matt kulübeye koşup elinde bir tüfekle geri gelmişti.

"Hiç," dedi ağır ağır, umursamaz bir sakinlik havası takınarak, "verdiğim bir sözü tutuyorum sadece. Onu öldüreceğimi söylemiştim, o halde bunu yerine getirmek bana düşüyor."

"Hayır, düşmüyor."

"Evet, düşüyor. Seyredin."

Matt ısırılan kendisi olduğunda Beyazdiş'i nasıl savunduysa, bu kez de savunma sırası Weedon Scott'taydı.

"Ona bir şans vermemi söylemiştin. Sen de ver o zaman. Dur bakalım, daha yeni başladık; bu kadar baştayken bırakmak olmaz. Bu sefer olanları da ben hak ettim. Bir de... Şuna bak!"

Beyazdiş on, on iki metre kadar ileride, kulübenin köşesine yakın bir yerde durmuş, insanın kanını donduran bir vahşilikle hırlıyordu ama hırladığı kişi Scott değil, kızak sürücüsüydü.

"Bak sen şu namussuza!" diye bağırdı kızak sürücüsü şaşkınlıkla.

"Hayvandaki zekâyı görüyor musun?" diye devam etti Scott aceleyle. "Ateşli silahların ne anlama geldiğini senin benim kadar biliyor. Müthiş zeki bir hayvan bu, Matt. Bu zekâya bir şans daha vermek zorundayız. Hadi kaldır şimdi şu silahı."

"Tamam, kaldırıyorum," dedi Matt ve silahı yandaki odun yığınına dayadı.

"Ama şuna bir bakar mısınız!" diye bağırdı hemen ardından.

Beyazdiş sakinleşmiş, hırlamayı bırakmıştı.

"Bu incelemeye değer. İzleyin."

Matt'in tekrar tüfeğe uzanmasıyla Beyazdiş'in hırlamaya başlaması bir oldu. Matt tüfekten uzaklaştı ve Beyazdiş'in dudakları gevşeyip dişlerinin üstünü örttü yeniden.

Matt, tüfeği eline alıp yavaşça omzuna doğru kaldırmaya başladı. Hareketle birlikte Beyazdiş'in hırlaması da başladı ve hareket hedefine yaklaştıkça giderek yükseldi. Ama tüfek ona doğrulmadan hemen önce yana doğru sıçrayarak kulübenin köşesinin ardında kayboldu. Matt, karın üstünde Beyazdiş'in az önce durduğu noktadaki boş alana bakakaldı.

Kızak sürücüsü tüfeğini ciddiyetle yere indirdi ve dönüp patronuna baktı.

"Haklısınız Bay Scott. Bu köpek öldürülmeyecek kadar zeki gerçekten."

20

Sevgili sahip

Weedon Scott'ın yaklaştığını gören Beyazdiş tüylerini kabartıp hırlayarak cezalandırılmaya razı olmayacağını gösterdi. Şimdi sarılmış ve kanamayı durdurmak için askıya alınmış olan şu eli ısırmasının üstünden yirmi dört saat geçmişti. Beyazdiş geçmişte ertelenmiş cezalarla karşılaşmıştı ve şimdi de başına benzer bir şeyin geleceğini tahmin ediyordu. Başka ne olabilirdi ki? Büyük günah olduğunu bildiği bir şey yapmış, bir tanrının kutsal etine dişlerini geçirmişti – hem de o üstün beyaz tanrılardan birinin. Eşyanın doğası ve tanrılarla olan ilişkilerinin seyri gereğince başına korkunç bir şey gelmeliydi.

Tanrı birkaç metre ötede yere oturdu. Bunda bir tehlike yok gibi geldi Beyazdiş'e. Tanrılar ceza verirken ayakta dururlardı. Üstelik bu tanrının elinde ne bir sopa ne bir kırbaç ne de ateşli bir silah vardı. Dahası, kendisi de serbestti. Ne bir zincir ne de bir sopa vardı onu bağlayan. Daha tanrı ayağa kalkamadan o kaçıp uzaklaşabilirdi. Bekleyip olacakları görmeye karar verdi.

Tanrı öyle sessiz ve hareketsizce oturmaya devam etti. Beyazdiş'in hırlaması da giderek azalıp gırtlağının derinlerine indi, sonunda da durdu. Sonra tanrı konuştu ve onun sesinin duyan Beyazdiş'in ensesindeki tüyler dikleşti ve bir hırlama yükseldi boğazından. Ancak tanrı

herhangi bir düşmanca hareket yapmayıp sakince konuşmaya devam etti. Beyazdiş bir süre onunla eşzamanlı olarak hırlamaya devam etti. Onun hırlamasıyla adamın sesi arasında ortak bir ritim oluşmuştu. Daha önce kimsenin konuşmadığı bir şekilde konuşuyordu Beyazdiş'le. Yumuşak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla ve bir şekilde Beyazdiş'in içinde bir yerlere dokunan bir şefkatle konuşuyordu. İçgüdülerinin huzursuz eden uyarılarına karşın elinde olmadan bu adama güven duymaya başlamıştı. O güne dek insanlarla olan deneyimlerinin tümüyle çelişen bir şeydi bu güven duygusu.

Uzun bir süre sonra tanrı ayağa kalkıp kulübeye girdi. Dışarı çıktığında Beyazdiş dikkatle süzdü onu. Ne sopası ne kırbacı ne de silahı vardı. Ne de yaralı eliyle arkasında bir şey saklıyordu. Birkaç metre öteye, demin oturduğu yere oturdu yine aynı şekilde. Bir parça et uzatıyordu ona. Beyazdiş kulaklarını kaldırıp aynı anda hem ete, hem de tanrıya bakmayı başararak kuşkuyla inceledi eti. Adamın niyetini açık edecek hiçbir hareketi kaçırmamak için dikkat kesilmişti ve gergin bedeni ilk düşmanlık belirtisinde kaçmaya hazırdı.

Cezası yine erteleniyordu. Tanrının bütün yaptığı, bir parça eti Beyazdiş'in burnuna tutmaktı. Et de hiç fena görünmüyordu hani. Ama Beyazdiş hâlâ kuşkulanıyordu. Et ne kadar davetkâr el hareketleriyle kendisine doğru uzatılsa da o dokunmaya yanaşmıyordu. Tanrıların işlerine akıl ermezdi ve bu masum görünüşlü etin arkasında ne gibi bir numaranın gizli olduğu hiç belli olmazdı. Geçmiş deneyimlerinde, özellikle de Kızılderili kadınlarıyla olanlarda et ve ceza sık sık birbirleriyle feci şekilde ilişkili olmuştu.

Sonunda tanrı eti karların üstüne, Beyazdiş'in ayaklarının dibine attı. Beyazdiş eti dikkatle kokladı, ama ona bakmadı. Bir yandan eti koklarken diğer yandan da gö-

zünü tanrının üstünden ayırmıyordu. Hiçbir şey olmadı. Eti ağzına alıp yuttu. Yine bir şey olmadı. Hatta tanrı ona bir parça daha et uzatıyordu. Elinden almaya yine yanaşmadı ve yine et ona doğru fırlatıldı. Defalarca tekrarlandı bu. Ama bir noktada tanrı eti fırlatmaz oldu. Onu elinde tutuyor ve ısrarla uzatıyordu.

Et lezzetli, Beyazdiş ise açtı. Son derece temkinli bir şekilde, adım adım yaklaştı ele. Sonunda bir an geldi ve eti adamın elinden yemeye karar verdi. Tanrıdan gözünü ayırmadan kulaklarını geriye yatırıp kafasını ileri uzattı, sırtındaki tüyler istemsizce dikleşiyordu. Aynı zamanda, adamı onu hafife almaması konusunda uyarmak için boğazından da hafif bir hırlama yükseliyordu. Eti yedi ve hiçbir şey olmadı. Parça parça bütün eti yedi ve hiçbir şey olmadı. Ceza yine ertelenmişti.

Dudaklarını yalayıp bekledi. Tanrı konuşmaya devam ediyordu. Sesinde iyilik vardı – Beyazdiş'in daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi bu. Ve benzerini daha önce hiç hissetmediği duygular uyandırıyordu içinde. Tuhaf bir tür tatmin duyduğunu fark ediyordu; bir ihtiyacı giderilmekte, varlığındaki bir boşluk dolmaktaydı sanki. Ama sonra içgüdülerinin dürtmesi ve geçmiş deneyimlerinin uyarısıyla kendine geldi. Tanrıların kurnazlıklarının sonu yoktu ve amaçlarına ulaşmak için akla gelmeyecek yollar bulurlardı onlar.

Ah, işte bunu tahmin etmişti! Yaklaşıyordu işte tanrının can yakmaya niyetli eli; ona doğru uzanıyor, kafasına doğru iniyordu. Ama tanrı konuşmaya da devam ediyordu. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Tehditkâr ele rağmen güven uyandırıyordu bu ses. Ama el de emniyet hissi uyandıran sese rağmen kuşku uyandırıyordu. Beyazdiş birbiriyle çelişen hisler ve dürtülerin arasında kalmıştı. İçinde birbirlerine üstünlük kazanmak için mücadele eden zıt kuvvetleri bir arada tutmak ve kontrol et-

mek için sarf ettiği güç öyle büyüktü ki neredeyse parçalara ayrılacaktı.

Bir orta yol buldu sonunda. Hırladı, kabardı ve kulaklarını yatırdı. Ama ne ısırdı ne de kaçtı. El iniyordu. Giderek daha yakına geliyordu. Dikilmiş tüylerinin uçlarına dokundu. Elin altında küçüldü Beyazdiş. Ama el de onunla beraber aşağıya inip daha da bastırmaya başladı kafasına. Küçülse de, hatta neredeyse titriyor da olsa kendine hâkim olmayı başarıyordu. Bu elin dokunuşu ve içgüdülerini ihlal edişi tam bir işkenceydi. O güne dek insanların ellerinden çektiği bütün eziyetleri bir günde unutması mümkün değildi.

El bir an kalktı ve sonra bir okşama, sevme hareketiyle yeniden indi. Bu böyle devam etti etmesine, ama elin her kalkışıyla birlikte altındaki tüyler de dikiliyordu. Ve her inişiyle de kulaklar yatıyor ve Beyazdiş'in boğazından boğuk bir hırlama geliyordu. Israrlı bir uyarı tonuyla durmaksızın hırlıyordu Beyazdiş. Canı herhangi bir şekilde yanacak olursa karşılığını vermeye hazır olduğunu belirtiyordu bu yolla. Tanrının gizli niyetlerini ne zaman açık edeceği belli olmazdı. O yumuşak, güven veren ses her an bir gazap gürlemesine dönüşebilir, şimdi şefkatle okşayan o el bir anda mengene gibi bir kavrayışla onu etkisiz hale getirip cezasını verebilirdi.

Ama tanrı sakin sakin konuşmaya devam ediyor, el de düşmanca olmayan dokunuşlarla durmadan inip kalkıyordu. Beyazdiş'in duyguları iki yönlüydü. İçgüdüsel olarak bu olanlardan rahatsızdı. Onu kısıtlıyor ve kişisel özgürlük istemine karşı geliyordu. Öte yandan fiziksel olarak haz veriyordu tanrının yaptıkları. Okşama hareketi yavaş yavaş kulakların arkasını kaşımaya dönüşmüş ve fiziksel haz daha da artmıştı. Ama hâlâ korkuyordu Beyazdiş ve her an akla gelmeyecek bir şeytanlık beklentisi içinde, gardını asla indirmiyordu. Bu duygulardan bir

biri, bir diğeri üstünlük kazanıp Beyazdiş'i etkisi altına alırken, o da dönüşümlü olarak bir keyifleniyor bir acı çekiyordu.

"Vay canına, gör de inanma!" dedi o sırada kulübeden çıkan Matt. Kolları sıvanmıştı ve elinde içi kirli suyla dolu bir bulaşık leğeni vardı. Leğendeki suyu boşaltırken Weedon Scott'ın Beyazdiş'i okşadığını görmüş ve öylece donup kalmıştı.

Sessizlik Matt'in sesiyle bozulurken Beyazdiş geriye doğru sıçradı ve vahşice hırladı yeni gelene.

Matt, patronuna kederli ve kınayan gözlerle baktı.

"Alınmayın Bay Scott, ama müsaadenizle şunu söylemeden edemeyeceğim: Yaptığınız budalalıkların haddi hesabı yok."

Weedon Scott üstünlük taslayan bir havayla gülümseyip ayağa kalktı ve Beyazdiş'e doğru yürüdü. Onunla yine yatıştırıcı bir sesle konuştu, ama bu kez konuşma faslını fazla da uzatmadan yavaşça uzandı, elini Beyazdiş'in başına koydu ve durmaksızın okşamaya devam etti. Beyazdiş katlandı buna; kuşkulu gözlerini başını okşayan adama değil, kapıda dikilen adama kilitlemişti.

"Müthiş bir madencilik uzmanı, hatta bu konunun bir numarası olabilirsiniz, tamam," diye anlaşılmaz bir şekilde söze başladı kızak sürücüsü, "ama küçükken kaçıp bir sirke katılmamakla hayatınızın fırsatını kaçırmışsınız bence."

Beyazdiş onun sesini duyunca yine hırladı, ama bu kez uzun ve sakinleştirici dokunuşlarla başını ve ensesini okşamakta olan elden uzağa kaçmadı.

Beyazdiş için sonun başlangıcıydı bu – eski hayatının ve nefret devrinin kapanışıydı. Yeni ve öncekiyle karşılaştırılamayacak kadar hoş bir hayat başlamaktaydı onun için. Bunu başarmak için Weedon Scott'ın çok kafa yorması ve çok sabırlı olması gerekliydi. Beyazdiş'e dü-

şen görevinse bir devrimden aşağı kalır yanı yoktu. İçgüdülerinin ve aklının uyarılarını duymazdan gelmesi, deneyimlerine sırt çevirmesi, yaşamın kendisini yalancı çıkarması gerekiyordu.

O güne dek bildiği yaşamda şu anda yaptıklarına hiç yer olmadığı gibi, o güne dek karşılaştığı tüm akıntılar da şu anda kendisini bıraktığı akıntının aksi yönündeydi. Kısacası, her şey dikkate alındığında, Beyazdiş'in şu anda yapması gereken yön değişikliği, kendi isteğiyle Vahşi Doğa'yı terk edip Gri Kunduz'un hâkimiyetini kabul ettiği zamankinden de daha muazzamdı. O zamanlar daha yavruydu, taze ve yumuşaktı; henüz şekil almamıştı ve koşulların şekillendirici elinin üzerine yapacağı çalışmaya hazırdı. Oysa şimdi her şey farklıydı. Koşulların eli görevini fazlasıyla yapmıştı. Onun sayesinde vahşi, acımasız, sevmeyen ve sevilmeyen Dövüşçü Kurt'a dönüşmüştü ve çamuru da öyle sertleşmişti. Bu değişimi gerçekleştirmek varoluşunun akışını tersine çevirmek demekti; üstelik de bunu, gençliğindeki yoğrulabilirliğini yitirmişken, ipliği düğümlenip sertleşmiş, atkı ve çözgüleri ondan çelik gibi sert ve geçit vermez bir kumaş yaratmışken, ruhunun yüzü taş kesilmiş, tüm içgüdüleri ve kabullenmeleri yerleşmiş kurallar, ihtiyatlar, nefretler ve arzular olarak katılaşmışken yapmak demekti.

Bu yeni uyum sürecinde de koşulların eliydi onu yeniden yoğurup şekillendiren ve sertleşmiş olanı yumuşatıp daha iyi bir forma sokan. Aslında bu el Weedon Scott'ın kendisiydi. Beyazdiş'in doğasının köklerine inmiş, orada unutulmuş ve neredeyse yok olmuş gizli güçleri iyiliğiyle yaşama döndürmüştü. Bu güçlerden biri sevgi idi. Sevgi, daha önce tanrılarla olan ilişkilerinde yaşadığı en coşkun duygu olan hoşlanmanın yerini almıştı.

Ama bu sevgi bir günde ortaya çıkmadı. Hoşlanma ile başlayıp oradan yavaş yavaş gelişti. Serbest dolaşma-

sına izin verildiği halde kaçmıyordu Beyazdiş, çünkü bu yeni tanrıdan hoşlanıyordu. Şimdiki yaşamı Yakışıklı Smith'in kafesindekinden kesinlikle daha iyiydi ve bir tanrısı olması da şarttı. İnsanın hükmü altında olmak onun doğasının gereğiydi. Vahşi Doğa'yı bırakıp atılacağını düşündüğü dayağı sineye çekmeye hazır olarak Gri Kunduz'un ayağının dibine geldiği o gün insana bağımlılığın damgası vurulmuştu ona. Daha sonra, o uzun kıtlık bitip de Gri Kunduz'un köyünde yine balık bulunur olunca Vahşi Doğa'dan ikinci kez dönmesiyle bir kez daha ve silinmez bir şekilde vurulmuştu aynı damga.

Yani bir tanrıya ihtiyaç duyduğu ve Weedon Scott'ı Yakışıklı Smith'e tercih ettiği için kaldı orada Beyazdiş. Bağlılığının ifadesi olarak da sahibinin mülkünü koruma işini üstüne aldı. Kızak köpekleri uyurken, Beyazdiş kulübenin etrafında dolaşıp etrafı kolaçan ediyordu. Kulübeye gelen ilk akşam ziyaretçisi, Weedon Scott gelip de kurtarana dek kendisini bir sopayla savunmak zorunda kalmıştı. Ama Beyazdiş hırsızlarla dürüst insanları birbirinden ayırmayı, insanları yürüyüş ve duruşlarına göre değerlendirmeyi kısa zamanda öğrendi. Sesli adımlarla dosdoğru kapıya giden insanları rahat bırakıyordu – kapı açılıp da sahibinden onay işaretini alana kadar gözünü üstlerinden ayırmıyordu yine de. Ama sessizce yürüyen, yolu dolandıran, etrafa çekinerek bakan ve gizlilik peşinde olan insanlar... İşte onlar hakkında kararını hemen veriyordu Beyazdiş ve onlar derhal, telaş içinde ve onursuzca uzaklaşıyorlardı oradan.

Weedon Scott, Beyazdiş'i kurtarma görevini üstüne almıştı – ya da daha doğrusu insanoğlunu Beyazdiş'e yaptıklarının günahından kurtarmak görevini. Bu bir prensip ve vicdan meselesiydi onun için. Beyazdiş'e çektirilenlerin insanoğlunun hesabına yazılan ve geri ödenmesi şart olan bir borç olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden de Dövüşçü

Kurt'a özellikle iyi davranmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Beyazdiş'i her gün sevip okşamaya ve bunu uzun uzun yapmaya özen gösteriyordu.

Başlarda kuşkucu ve düşmanca davranan Beyazdiş, zamanla bu okşamalardan hoşlanmaya başladı. Ama bir türlü aşamadığı bir şey vardı: hırlaması. Okşama başladığı andan bitene dek durmaksızın hırlıyordu. Ama bu, içinde yeni bir tını olan bir hırlamaydı. Bir yabancı bu tınıyı duyamaz, dolayısıyla Beyazdiş'in hırlaması o yabancı için ilkel bir yabaniliğin sinir bozucu ve kan dondurucu ifadesinden başka bir şey olamazdı. Oysa Beyazdiş'in gırtlağının yapısı, ta bebekliğinin geçtiği indeki o ilk minik öfke cızırtısından beri geçen onca sene boyunca çıkardığı bütün azgın sesler yüzünden sertleşmişti ve şimdi hissetmekte olduğu yumuşak duyguları ifade edecek kadar yumuşatamıyordu o gırtlaktan çıkan sesleri. Buna rağmen, Weedon Scott'ın kulağı ve anlayışı, saldırganlığın içinde neredeyse boğulup giden o yeni tınıyı yakalayacak kadar hassastı – bir hoşnutluk mırıltısının soluk izini taşıyan ve ondan başka kimsenin duyamadığı bir tınıydı o.

Günler ilerledikçe hoşlanmanın sevgiye dönüşümü hızlandı. Her ne kadar sevginin ne olduğunu bilmese de, Beyazdiş de bu dönüşümü fark etmeye başlamıştı. Benliğindeki bir boşluk olarak gösteriyordu sevgi kendini – dolmak için feryat eden, aç, sancılı, özlem yüklü bir boşluk. Bir tür acı ya da huzursuzluktu hissettiği ve yalnızca yeni tanrının varlığı ve dokunuşuyla yatışıyordu. Böyle anlarda sevgi büyük bir keyif oluyor, çılgınca ve nefes kesici bir doyum veriyordu ona. Ama tanrısından ayrı kalınca acı ve huzursuzluk geri geliyor, içindeki boşluk ayaklanıp onu eziyor ve duyduğu açlık içini kemirip duruyordu.

Beyazdiş kendini bulma sürecindeydi. Yılların getirdiği olgunluğa ve onu şekillendiren kalıbın amansız katı-

lığına rağmen doğası bir gelişim yaşamaktaydı. İçinde tuhaf duygular ve alışılmamış dürtüler filiz veriyordu. Eski davranış kuralları değişiyordu. Eskiden rahat etmeyi ve acıdan uzak olmayı sever, rahatsızlık ve acıdan hoşlanmazdı ve davranışlarını da buna göre ayarlardı. Ama şimdi işler değişmişti. İçindeki bu yeni hisler yüzünden çoğu zaman tanrısı uğruna rahatsızlık ve acıyı bile tercih eder olmuştu. Sabahın erken saatlerinde etrafta dolaşıp yiyecek aramak ya da korunaklı bir köşede yatmak yerine tanrının yüzünü görebilmek umuduyla kulübenin önündeki sıkıcı basamaklarda saatlerce bekliyordu. Geceleyin, tanrı eve döndüğünde Beyazdiş onun parmaklarının dostça bir dokunuşu ya da bir selamlama sözü uğruna karların içinde kendine yaptığı sıcak yatağından kalkıp onu karşılıyordu. Tanrıyla birlikte olmak, onun tarafından okşanmak ya da ona kasabaya kadar eşlik etmek için etten bile vazgeçmeye razıydı.

Hoşlanmanın yerini sevgi almıştı. Ve benliğinde hoşlanmanın asla ulaşamadığı derinliklere salınan bir çeküldü sevgi. Ve buna yanıt olarak o derinliklerden yeni bir şey çıkmıştı: sevgi. Kendisine sunulan şeye aynı şekilde karşılık veriyordu. Karşısındaki bir tanrıydı gerçekten – bir sevgi-tanrısıydı. Ve bu sıcak ve ışıltılı tanrının ışığı altında Beyazdiş'in doğası güneşin altında gelişen bir çiçek gibi gelişiyordu.

Ancak Beyazdiş'in duygularını açığa vurduğu söylenemezdi. Kendini yeni şekillerde ifade etmeyi öğrenmek için fazla yaşlı ve esneklikten uzaktı. Kendi yalnızlığı içinde fazla ağırbaşlı olmuş, fazla vakurlaşmıştı; hatta utangaçtı. Suskunluğu, mesafeliliği ve somurtkanlığı benimseyeli çok olmuştu. Hayatında bir kere bile havlamamıştı ki, bu yaştan sonra sahibini bir hoş geldin havlaması ile karşılamayı öğrenebilsin. Kimsenin ayağına dolanmaz, sevgisini gösterirken asla abartılı ya da budalaca bir şey

yapmazdı. Sahibini karşılamaya koşmazdı asla. Belli bir uzaklıkta durup beklerdi; ama her zaman bekler, her zaman orada olurdu. Onun sevgisi bir tür ibadet gibiydi; dilsiz, kendini ifade etmekten aciz, sessiz bir tapınmaydı. Yalnızca göz kırpmadan bakarak ifade ederdi sevgisini, bir de tanrısının her hareketini gözleriyle bıkmadan izleyerek. Arada, tanrısının ona baktığı ve onunla konuştuğu zamanlarda, sevgisinin kendisini ifade etme çabası, Beyazdiş'in fiziksel olarak bunu gerçekleştirmekten aciz oluşu ile birleşir, sıkıntılı bir utangaçlık yaşatırdı ona.

Birçok bakımdan bu yeni yaşam tarzına uyum sağlamayı öğrenmişti. Sahibinin köpeklerinden uzak durması gerektiği anlamıştı. Buna rağmen hükmetmeye alışkın yanı kendini göstermiş, üstünlüğünü ve liderliğini onlara kabul ettirmek için kaba kuvvet kullanmıştı başta. Bunu hallettikten sonra onlarla arasında pek bir sorun çıkmadı. O gelip geçerken ya da aralarında yürürken yol veriyorlar ve o bir tavır koyduğunda boyun eğiyorlardı.

Benzer şekilde Matt'e tahammül etmeyi de öğrendi – ne de olsa o da sahibinin mülküydü. Sahibi Beyazdiş'i nadiren beslerdi, Matt'in işiydi bu. Buna karşın, yediği etin sahibine ait olduğu ve dolaylı olarak da olsa onu esas besleyenin sahibi olduğu Beyazdiş'e malum olmuştu. Onu koşuma sokup diğer köpeklerle birlikte kızak çektirmeye ilk çalışan Matt oldu. Ama başaramadı. Beyazdiş'in razı olması için koşumunu Weedon Scott'ın takması gerekti. Kendisinin de diğer köpekler gibi Matt tarafından çalıştırılıp kızağa koşulmasının sahibinin arzusu olduğunu ancak o zaman anladı.

Ayaklı Klondike kızakları Mackenzie'deki ayaksız kızaklardan farklıydı. Ve köpekleri çalıştırma yöntemleri de farklıydı. Takım yelpaze açılımıyla koşturulmuyordu. Köpekler birbiri ardınca tek sıra halinde ve çift koşumla koşuyordu. Ve Klondike'ta lider gerçekten liderdi. En

akıllı ve en güçlü köpek lider oluyor, takım da ona itaat ediyor ve ondan korkuyordu. Beyazdiş'in kısa zamanda bu pozisyonu alması kaçınılmazdı. Binbir tatsızlık ve sorundan sonra Matt'in de anladığı gibi daha azıyla yetinmesi mümkün değildi Beyazdiş'in. O bu pozisyonu kendisi seçmiş, Matt de bu düzeni bir kez deneyince memnuniyetini küfürler savurarak ifade etmişti. Beyazdiş gündüzleri kızakta çalışsa da geceleri sahibinin mülkünü koruma görevini ihmal etmiyordu. Her zaman görev başında, her an tetikte ve hep sadıktı Beyazdiş. Köpeklerin en değerlisiydi.

"İçimden geçenleri söylememe izin verirseniz," dedi Matt bir gün, "bu köpeği o fiyata almakla çok büyük akıllılık ettiğinizi belirtmek isterim. Yalnızca suratını dağıtmakla kalmayıp bir de kazık atmışsınız meğer Yakışıklı Smith'e."

Gri gözleri bir anda yeniden alevlenen öfkeyle parlayan Weedon Scott "Hayvan!" diye söylendi.

Baharın sonlarına doğru Beyazdiş'in başına büyük bir felaket geldi. Sevgili sahibi hiç haber vermeden aniden ortadan kayboldu. Aslında buna işaret eden şeyler olmuştu, ama bu konularda cahil olan Beyazdiş çanta toplamanın ne anlama geldiğini bilememişti. Sonradan bu toplanma işinin sahibinin gidişinden önce gerçekleştiğini hatırlayacaktı, ama o sırada hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. O gece sahibinin dönmesini bekledi Beyazdiş. Gece yarısına doğru esmeye başlayan dondurucu rüzgâr yüzünden kulübenin arka tarafına sığınmak zorunda kaldı. Orada uyukladıysa da aslında yarı uyanıktı ve kulağı o tanıdık ayak seslerindeydi. Saat iki olduğunda daha fazla dayanamayarak ön taraftaki soğuk basamaklara geri döndü ve orada büzülüp bekledi.

Ama sahibi gelmedi. Sabah kapı açıldı ve Matt dışarı çıktı. Beyazdiş ona dertli dertli baktı. Öğrenmek iste-

diği şeyi sorabileceği bir ortak dil yoktu aralarında. Günler gelip geçiyor, ama sahibi gelmiyordu. O güne dek hastalık bilmeyen Beyazdiş hastalandı. Hem de öyle kötü hastalandı ki Matt onu kulübeye almak zorunda kaldı. Patronuna yazdığı mektuba da Beyazdiş'in durumuyla ilgili bir dipnot ekledi.

Circle City'de mektubu okuyan Weedon Scott'ın karşılaştığı dipnot şöyleydi:

"Kahrolası kurt çalışmıyor. Yemek de yemiyor. Hiç hali kalmadı. Bütün köpeklerden dayak yiyor. Size ne olduğunu merak ediyor, ama ben nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Belki de ölür."

Matt'in yazdıkları doğruydu. Beyazdiş yemeden içmeden kesilmişti, morali bozuktu ve diğer köpeklerin kendisini hırpalamasına ses çıkarmıyordu. Kulübede sobanın yanında yatıyor, ne yemekle ne Matt'le ne de yaşamla ilgileniyordu. Matt onunla yumuşak da konuşsa, küfür de etse onun için bir farkı yoktu; tek yaptığı, adama donuk gözlerle bakmak, sonra da başını her zamanki gibi ön ayaklarının üzerine yaslamaktı.

Derken bir gece, oturmuş, dudaklarını oynatıp kendi kendine mırıldanarak kitap okuyan Matt, Beyazdiş'ten gelen hafif bir iniltiyle irkildi. Köpek ayağa kalkmış, kulaklarını kapıya doğru dikleştirmiş, dikkatle dinliyordu. Bir an sonra bir ayak sesi duyuldu ve açılan kapıdan içeri Weedon Scott girdi. İki adam tokalaştılar. Sonra Scott etrafa bakındı.

"Kurt nerede?" diye sordu.

Sonra gördü onu. Az önce sobanın yanında yatmakta olduğu yerde ayakta duruyordu şimdi. Başka köpekler gibi koşup gelmemişti. Orada durmuş, bakıyor ve bekliyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı Matt. "Baksanıza nasıl kuyruk sallıyor!"

Weedon Scott bir yandan Beyazdiş'i çağırarak odanın ortasına kadar yürüdü. Beyazdiş fırlamadı, ama hızlıca gitti sahibine. Utangaç ve ne yapacağını bilemez bir hali vardı ama yaklaştıkça gözlerine tuhaf bir ifade geldi. Dile getirilemeyen bir duygu yoğunluğu ışık olup gözlerine vurmuş, parlıyordu.

"Sizin burada olmadığınız sürede bir kez bile böyle bakmadı," dedi Matt.

Weedon Scott duymadı onu. Çömelip yüzünü Beyazdiş'in yüzüne yanaştırmış, seviyordu onu – kulaklarının arkasını kaşıyor, ensesinden omuzlarına doğru uzun hareketlerle okşuyor, parmak uçlarıyla sırtını hafif hafif sıvazlıyordu. Beyazdiş de karşılık olarak hırlıyordu, ama bu kez hırlamasındaki mutluluk mırıltıları her zamankinden daha belirgindi.

Ama bununla da kalmadı. O hep içinden taşan ve kendini ifade etmeye çabalayan büyük sevgi yeni bir ifade yolu bulmayı başardı bu mutluluk anında. Birden ileri uzattığı kafasıyla itekleyerek sahibinin koluyla gövdesi arasında kendine yer açtı ve kulaklarından başka bir yeri görünmez olana dek soktu kafasını oraya. Kendini oraya hapsedip sahibine sokulmaya devam etti; artık hırlamıyordu.

İki adam birbirlerine baktılar. Scott'ın gözleri parlıyordu.

"Vay be!" dedi Matt, hayret dolu bir sesle.

Bir an sonra, kendini biraz toparladığında, "Ben hep demiyor muydum bu kurtta var bir köpeklik diye?" dedi. "Buyurun işte!"

Sevgili sahibinin dönüşüyle birlikte Beyazdiş hızla iyileşti. Kulübede iki gece ve bir gün daha geçirdikten sonra kendini dışarı attı. Kızak köpekleri onun ne yaman bir hayvan olduğunu unutmuşlardı. Bütün hatırladıkları, son zamanlardaki zayıf ve hasta haliydi. Kulübeden çık-

tığını görür görmez üstüne atıldılar.

"Gör işte şimdi patırtıyı," diye neşeyle mırıldandı kapıda surmuş seyreden Matt. "Oku canlarına, kurt! Oku canlarına... Hiç acıma!"

Beyazdiş'in tezahürata ihtiyacı yoktu. Sevgili sahibinin dönmüş olması ona yetiyordu. O muazzam ve boyun eğmez yaşam gücü yine doldurmuştu içini. Sırf keyfinden dövüştü o gün, hissedip de dile getiremediği bütün o şeyleri dışa vurmak için bir yoldu sanki dövüşmek. Bu, tek bir şekilde sona erebilirdi. Küçük düşürücü bir yenilgiye uğrayan takım darmadağın oldu ve köpekler ancak hava kararıktan sonra tek tek geri dönebildiler. Süklüm püklüm halleri Beyazdiş'e duydukları hürmetin bir ifadesi gibiydi.

Sokulmayı bir kez öğrenen Beyazdiş artık sokulmadan edemez olmuştu. Bu onun için son sözdü. Bunun ötesine gidemezdi. O güne dek özellikle sakındığı bir şey varsa o da kafasıydı. Kafasına dokunulmasından oldu olası hazzetmezdi. Temas karşısında panik düzeyine varan tepkiler göstermesinin sebebi, içindeki Vahşi Doğa idi, can acısı ve tuzak korkusuydu. Kafasının serbest olması içgüdüsel bir zorunluluktu onun için. Oysa şimdi, sevgili sahibine bu şekilde sokularak kendini bile bile umutsuzca aciz bir duruma sokuyordu. Eksiksiz bir güven duygusunun, koşulsuz bir teslimiyetin ifadesiydi bu; "Kendimi sana teslim ettim. Ne istersen yap bana," der gibiydi sanki.

Scott'ın dönüşünden kısa bir süre sonra, bir gece Scott ve Matt yatmadan önce oturmuş, bir el kâğıt oynuyorlardı. Matt'in, "On beş-iki, on beş-üç, bir de çift, eder altı," diye hesap yaptığı sırada dışarıdan bir feryat ve bir hırlama sesi geldi. Ayağa kalkarken birbirlerine baktılar.

"Kurt mıhladı birini," dedi Matt.

Korku ve acı yüklü vahşi bir çığlık onları iyice telaş-

landırdı. "Bir ışık getir!" diye bağırdı Scott dışarı fırlarken.

Matt elinde lambayla peşinden geldi ve lambanın ışığında, karların içinde sırtüstü yatan bir adam gördüler. Kollarını yüzüne ve boynuna kapatmıştı. Bu şekilde kendini Beyazdiş'in dişlerinden korumaya çalışıyordu. İyi de yapıyordu. Beyazdiş öfkeden çıldırmış, adama en can alıcı yerinden saldırıyordu. Paltosunun, mavi flanel gömleğinin ve iç gömleğinin kolları omuzlardan bileklere kadar paramparça olmuş, adamın kendi kollarıysa feci şekilde yaralanmış ve kanıyordu.

Bunlar, kulübeden çıkan iki adamın ilk anda gördükleriydi. Bir an sonra Weedon Scott, Beyazdiş'i boynundan yakalamış uzaklaştırmaya çalışıyordu. Beyazdiş mücadele edip hırladıysa da ısırmaya kalkmadı ve sahibinin sert bir sözüyle de derhal sakinleşti.

Matt yerde yatan adamın kalkmasına yardım etti. Kalkarken kollarını yüzünden indirince Yakışıklı Smith'in hayvani yüzü ortaya çıktı. Kızak sürücüsü eli yanan bir insanın hareketine benzer bir telaşla çekti ellerini adamın üstünden. Yakışıklı Smith lambanın ışığında gözlerini kırpıştırarak etrafa bakındı. Beyazdiş'i görünce yüzünü bir dehşet ifadesi sardı.

Tam o sırada karda duran iki cisim çarptı Matt'in gözüne. Lambayı yaklaştırırken patronu da görsün diye ayağının ucuyla gösterdi yerdekileri: çelik bir köpek zinciri ve bir de kalın sopa.

Weedon Scott gördü ve kafasını salladı. Kimse tek kelime etmedi. Kızak sürücüsü elini Yakışıklı Smith'in omzuna koyup onu ters yöne çevirdi. Bir şey söylenmesine gerek bile olmadı. Yakışıklı Smith koşmaya başladı.

Bu arada sevgili sahibi Beyazdiş'i okşayarak konuşuyordu onunla:

"Seni çalmaya çalıştı ha? Sen de buna izin vermedin

değil mi? Eh, onunki de yapılacak iş değilmiş ama."

"Neye uğradığını şaşırmış olmalı," dedi kızak sürücüsü kıs kıs gülerek.

Hâlâ çok gergin olan Beyazdiş hırlamaya devam ediyordu. Ama kabarık tüyleri zamanla yatıştı ve o bildik hoşnut mırıltı tınısı ta derinlerden başlayıp gırtlağına yükseldi yavaş yavaş.

21

Uzun yol

Havada bir şeyler vardı. Daha elle tutulur bir belirti ortaya çıkmadan sezmişti Beyazdiş yaklaşan felaketi. Bir değişikliğin eli kulağında olduğu içine doğmuştu anlaşılmaz bir şekilde. Nasılını ve nedenini bilmese de yaklaşmakta olan bu olayın işaretlerini tanrıların kendilerinden alıyordu. Farkında olmayacakları kadar ince şekillerde niyetlerini açık ediyorlardı basamaklardan ayrılmayan kurt-köpeğe, kulübenin içine bile girmeden akıllarından geçenleri okuyordu çünkü o.

"Şunu dinlesenize!" dedi kızak sürücüsü bir akşam yemek sırasında.

Weedon Scott kulak verdi. Kapıdan, için için ağlamakta olan birinin çıkaracağı seslere benzeyen, hafif ve kaygılı bir inilti geliyordu. Ardından, tanrısının hâlâ içeride olduğunu, henüz o esrarengiz ve yalnız seyahatlerinden birine çıkıp ortadan kaybolmadığını fark ederek kendini yatıştıran Beyazdiş'in uzun iç çekişi duyuldu.

"Bence bu kurt sizin niyetinizi anlamış," dedi kızak sürücüsü.

Weedon Scott yoldaşına neredeyse yalvaran gözlerle baktı, ama ağzından çıkan sözler bakışlarını yalanlıyordu.

"Ne yaparım ben bir kurtla California'da?" diye sordu.

"Ben de onu söylüyorum," diye yanıtladı Matt. "Ne yapılır ki bir kurtla California'da?"

Ama bu yanıt Weedon Scott'ı tatmin etmedi. Sanki karşısındaki onu yargılıyor ve bir şekilde onaylamıyordu.

"Beyazların köpeklerinin hiç şansı olmaz bunun karşısında," diye devam etti Scott. "Görür görmez öldürür onları. Ben açılacak tazminat davalarıyla iflas etmezsem bile yetkililer Beyazdiş'i elimden alıp öldürürler."

"O tam bir katil, biliyorum," diye yanıtladı kızak sürücüsü.

Weedon Scott kuşkuyla baktı ona.

"Olacak iş değil," dedi kararlılıkla.

"Olacak iş değil," diye onayladı onu Matt. "Sırf ona baksın diye birini tutmanız gerekir."

Diğerinin kuşkusu yatışmıştı. İçtenlikle salladı kafasını. Takip eden sessizlikte o yarı ağlamaklı inilti bir kez daha duyuldu, ardından da ulumayı andıran o uzun iç çekiş.

"Size hayran olduğu bir gerçek," dedi Matt.

Diğeri ani bir öfkeyle kötü kötü baktı ona. "Kes sesini! Ben ne yapacağımı bilirim, neyin en iyisi olduğunu da!"

"Size hak veriyorum ben. Yalnızca..."

"Yalnızca ne?" diye atıldı Scott.

"Yalnızca..." diye yumuşak bir tonda başladı kızak sürücüsü, ama sonra fikrini değiştirdi ve kendisinin de biraz sinirlenmekte olduğunu belli etti. "Aslında o kadar sinirlenmenizin âlemi yok. Hareketlerinize bakılırsa ne yapacağınızı o kadar da iyi bilmiyorsunuz sanki."

Weedon Scott bir süre konuyu kafasının içinde evirip çevirdikten sonra daha yumuşak bir ses tonuyla konuştu: "Haklısın Matt. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sorun da bu zaten."

"Ama o köpeği yanımda götürmek düpedüz saçmalık olur," dedi bir başka uzun sessizliğin ardından.

"Size hak veriyorum," oldu Matt'in yanıtı ama patronu yine tatmin olmadı bu yanıttan.

"Ama benim hayret ettiğim şey, nasıl olup da sizin gideceğinizi anladığı," diye devam etti kızak sürücüsü masum masum.

"Ben de anlamıyorum, Matt," diye yanıtladı Scott, kafasını hüzünle sallayarak.

Derken bir gün Beyazdiş kulübede yere konmuş olan o kahrolası seyahat çantasını ve eşyalarını toplayan sevgili sahibini gördü. Durmadan birileri gelip gidiyordu ve kulübenin o eski sakin havasını bozan tuhaf bir karışıklık ve huzursuzluk vardı etrafta. Artık kuşkuya yer yoktu. Beyazdiş zaten sezmişti olacakları. Şimdiyse tamamen anlamıştı. Tanrısı bir başka seyahate hazırlanmaktaydı. Ve nasıl geçen sefer onu yanına almadıysa şimdi de arkada bırakılmayı beklemeliydi Beyazdiş.

O gece tam bir kurt gibi uzun uzun uludu. Küçükken Vahşi Doğa'dan geri gelip de köyün yerinde yeller estiğini ve Gri Kunduz'un çadırından geriye yalnızca bir öbek çöp kaldığını gördüğünde nasıl ulumuşsa şimdi de aynı şekilde burnunu kaldırıp soğuk yıldızlara anlattı kederini.

Kulübenin içindeki iki adam daha yeni yatmışlardı.

"Yemekten kesildi yine," diye seslendi Matt yatağından. Weedon Scott'ın yatağından bir homurtu geldi ve battaniyeler hareket etti.

"Geçen sefer nasıl yemeden içmeden kesildiğini düşünüyorum da bu sefer ölürse şaşırmam doğrusu."

Diğer yataktaki battaniyeler sinirli sinirli kıpırdandı yine.

"Of, kapa şu çeneni!" diye bağırdı Scott karanlıkta. "Kadından beter dırdır ediyorsun."

"Size hak veriyorum ben," diye yanıtladı kızak sürücüsü. Weedon Scott, adamın bunu söylerken kıs kıs gülüp gülmediğinden emin olamadı.

Ertesi gün Beyazdiş'in kaygısı ve huzursuzluğu daha da belirgin bir hal aldı. Sahibi ne zaman kulübeden çıksa peşine düşüyor, o içerideyken de basamaklardan ayrılmıyordu. Kapı açılıp kapandıkça yerdeki bavulları görüyordu. Küçük seyahat çantasına iki büyük kanvas valiz ve bir de kutu eklenmişti. Matt, sahibin battaniyelerini ve kürkünü bir muşambaya sarıp denk yapıyordu. Bu işlemi seyrederken inildedi Beyazdiş.

Daha sonra iki Kızılderili geldi. Onların bavulları yüklenişini ve denkle seyahat çantasını taşımakta olan Matt'in peşi sıra tepeden aşağı inişlerini dikkatle seyretti. Ama onların peşinden gitmedi Beyazdiş. Sahibi hâlâ içerideydi. Bir süre sonra Matt geri döndü. Sahibi kapıya çıkıp Beyazdiş'i içeri çağırdı.

"Seni zavallı şeytan," dedi şefkatle, Beyazdiş'in kulaklarını kaşıyıp sırtını sıvazlarken. "Senin gelemeyeceğin yerlere doğru uzun bir yola çıkıyorum ben dostum. Hadi şimdi bir hırla bakayım bana, şöyle güzel bir güle güle hırlaması."

Ama Beyazdiş hırlamayı reddetti. Onun yerine efkârlı ve anlamaya çalışan bir bakışın ardından kafasını sahibinin kolunun altına saklayıp sokuldu ona.

"Düdük çalıyor!" diye bağırdı Matt. Buharlı bir nehir gemisinin boğuk düdük sesi geliyordu Yukon'dan doğru. "Hadi artık kısa kesin biraz. Siz ön kapıyı kilitleyin, ben arkadan çıkarım. Hadi acele edin."

İki kapı aynı anda kapandı ve Weedon Scott, Matt'in ön tarafa dolanmasını bekledi. İçeriden hafif iniltiler ve hıçkırıklar duyuluyordu. Sonra uzun ve derin koklama sesleri geldi.

"Ona iyi bak Matt," dedi Scott tepeden aşağıya yü-

rürlerken. "Bana yazıp nasıl olduğunu bildir."

"Elbette," diye yanıtladı kızak sürücüsü. "Ama şunu bir dinlesenize!"

İki adam da durdu. Beyazdiş, sahipleri ölen köpeklerin uludukları gibi uluyordu. Sesinde katıksız bir keder vardı. Çığlığı, yürek burkan büyük ataklarla yükseliyor, ardından ıstırapla titreşerek inişe geçiyor ve sonra art arda gelen acı ataklarıyla yeniden tırmanıyordu.

Aurora, o yıl "dışarı" giden ilk gemiydi ve güverteleri zengin maceraperestler ve yıkılmış altın avcılarıyla doluydu. Hepsi de başta "içeri" gelmeye nasıl hevesli idilerse şimdi aynı hevesle kendilerini "dışarı" atmak istiyorlardı. Scott, iskele tahtasının yakınlarında, kıyıya dönmeye hazırlanan Matt'le el sıkışıyordu. Ama gözü Scott'ın arkasındaki bir şeye takılan Matt'in eli boşalıverdi birden. Scott da bakmak için döndü. Beyazdiş güvertede, birkaç metre ötelerinde oturmuş kederli kederli onlara bakıyordu.

Kızak sürücüsü şaşkınlık içinde alçak sesle küfretti. Scott ise hayretler içinde bakakalmıştı.

"Ön kapıyı kilitlemiş miydiniz?" diye sordu Matt.

Diğeri olumlu anlamda başını sallayıp sordu: "Ya sen arka kapıyı?"

"Tabii ki kilitledim," diye yanıtladı Matt hararetle.

Beyazdiş, sokulgan bir edayla arkaya yatırdı kulaklarını, ama herhangi bir yaklaşma hamlesi yapmaksızın olduğu yerde kaldı.

"Ben karaya çıkarayım şunu."

Matt'in ona doğru birkaç adım atmasıyla Beyazdiş'in kaçıp gitmesi bir oldu. Kızak sürücüsü peşinden koştuysa da Beyazdiş bir grup adamın bacaklarının arasından geçerek atlattı onu. Eğilerek, dönerek, çark ederek güvertenin üzerinde koşuyor, Matt'in bütün yakalama hamlelerini boşa çıkarıyordu.

Ama sevgili sahibi seslenince Beyazdiş derhal uysalca geldi yanına.

"Bunca zamandır onu besleyen ele gelmiyor ama," dedi kızak sürücüsü sitemle. "Oysa siz onu kendinize alıştırmaya çalıştığınız o ilk günlerden sonra bir kere bile yemek vermediniz ona. Patronun siz olduğunuzu nereden bildiğini anladıysam ne olayım."

Beyazdiş'i okşamakta olan Scott birden eğilip ona biraz daha yaklaştı ve burnunun üstündeki taze kesikleri ve gözlerinin arasındaki uzunca yarayı gösterdi.

Matt eğilip elini Beyazdiş'in karnında dolaştırdı.

"Pencereyi tamamen unuttuk tabii. Bütün karnı yol yol kesilmiş. Kafa atarak camı kırıp içinden geçmiş olmalı."

Ama Weedon Scott onu dinlemiyordu. Hızlıca düşünüyordu. *Aurora*'nın düdüğü kalkış için son bir kez daha öttü. Adamlar iskele tahtasından koşarak kıyıya iniyorlardı. Matt, tam boynundaki bandanayı çıkarıp Beyazdiş'in boynuna bağlamaya girişmişti ki Scott kızak sürücüsünün elini tuttu.

"Hoşça kal Matt, eski dostum. Bana kurt hakkında bir şey yazman gerekmeyecek. Anlayacağın, ben..."

"Ne?" diye haykırdı kızak sürücüsü. "Yani siz diyorsunuz ki..?"

"Tam da öyle diyorum. Al bakalım şu bandananı. Artık ben yazarım sana onun hakkında."

Matt iskele tahtasının ortalarında durakladı.

"O iklime dayanamaz!" diye bağırdı geriye. "Sıcakta tıraş etmelisiniz onu!"

İskele tahtası kalktı ve Aurora kıyıdan ayrıldı. Weedon Scott son bir kez daha el salladı. Sonra dönüp yanı başında duran Beyazdiş'e eğildi.

"Hadi hırla bakalım serseri, hırla!" dedi kafasını okşayıp geriye yatmış kulakları kaşırken.

22

Güney

Beyazdiş, bindiği buharlı gemiden San Francisco'da indi. Şaşkına dönmüştü. Benliğinin derinlerinde, akıl yürütme süreçlerinin ve bilinçli eylemlerin hepsinin altında, gücü hep tanrılıkla özdeşleştirmişti o. Ve beyaz adamlar, ona hiç şu anda San Francisco'nun kaymak gibi asfaltlanmış yollarında dolaşırken olduğu kadar müthiş tanrılar gibi görünmemişlerdi. Onun bildiği kulübelerin yerini yüksek binalar almıştı burada. Sokaklarda tehlike kol geziyordu – at arabaları, faytonlar, otomobiller; koskoca römorkları zorlanarak çeken devasa atlar; bütün bunların ortasından korna ve zillerini çalarak geçen, tıpkı Kuzey'deki ormanlardan tanıdığı vaşaklar gibi tehditkâr çığlıklar atan korkunç tramvay ve troleybüsler.

Tüm bunlar gücün dışavurumuydu. Hepsinin içinde ve arkasında, yöneten, kontrol eden ve her zamanki gibi kendini eşya üzerindeki hâkimiyeti ile ifade eden insan vardı. Muazzam ve sersemleticiydi. Dehşete düşmüştü Beyazdiş. Korkuyordu. Yavruyken Vahşi Doğa'dan Gri Kunduz'un köyüne ilk kez geldiğinde kendisini nasıl küçücük ve önemsiz hissettiyse şimdi de yetişkin cüssesine ve gurur duyduğu kuvvetine rağmen kendini aynı şekilde küçük ve önemsiz hissediyordu. Ve ne kadar da çok tanrı vardı etrafta! Onların kaynaşmasından başı dön-

müştü. Caddelerin gümbürtüsü kulaklarında patlıyordu. Etrafındaki her şeyin durmaksızın koşturup hareket etmesi şaşkına çevirmişti onu. Kendini daha önce hiç olmadığı kadar bağımlı hissediyordu sevgili sahibine; asla arkasından ayrılmıyor, ne olursa olsun onu gözden kaybetmiyordu.

Ama Beyazdiş'in şehirle ilgili deneyimi bir kâbustan öteye gitmeyecekti – kötü bir rüya gibi gerçekdışı, korkunç ve etkisinden kolay kolay çıkılmayan bir deneyim. Sahibi tarafından bir yük vagonuna bindirilip yığınla sandık ve valizin arasında bir köşeye zincirlendi. Burada, sandıkları ve kutuları büyük bir gürültüyle sağa sola fırlatan, onları çekerek kapıdan içeri sokan, onlardan devasa yığınlar yapan ya da onları dışarıda bekleyen başka tanrılara paldır küldür atan bodur ve kaslı bir tanrının sözü geçiyordu.

Ve sahibi Beyazdiş'i burada, bu bagaj cehenneminde, terk edip gitti. Ya da en azından sahibinin kanvas valizlerinin kokusunu alıp onların başında nöbet tutmaya başlayana dek terk edildiğini sanmıştı Beyazdiş.

Weedon Scott bir saat sonra kapıda belirdiğinde "Nihayet geldiniz," diye homurdandı vagonun tanrısı. "Şu sizin köpek yüzünden eşyalarınıza elimi bile süremedim."

Vagondan çıkan Beyazdiş afalladı. Kâbus şehir yok olmuştu. Onun için herhangi bir evdeki herhangi bir odadan farksız olan o vagona girerken etrafı şehirle çevriliydi. Aradan geçen zamanda şehir yok olmuştu. Uğultusu kulaklarını çınlatmıyordu artık. Karşısında, güneşin altında sükûnet içinde tembel tembel uzanan güler yüzlü bir diyar vardı. Ama bu dönüşüme hayret edecek fazla zamanı olmadı Beyazdiş'in. Bunu da tanrıların diğer anlaşılmaz işlerini kabullendiği gibi kabullendi. Onlar böyleydi.

Onları bekleyen bir atlı araba vardı. Bir adam ve bir kadın sahibine yaklaştılar. Kadının kolları uzanıp sahibinin boynuna dolandı – düşmanca bir eylem! Weedon Scott derhal kendisine sarılan kollardan kurtulup hırlayan ve öfkeden kuduran bir iblise dönüşmüş olan Beyazdiş'i tuttu.

"Tamam anne, bir şey yok," dedi Scott, bir yandan Beyazdiş'i sıkıca tutup onu yatıştırmaya çalışırken. "Senin bana zarar vereceğini sandı da ondan müdahale etti. Tamam. Tamam. Kısa sürede öğrenir, merak etme."

"Eh, o zamana kadar ben de oğlumu köpeği etrafta yokken severim, ne yapalım," diye güldü annesi, ama az önce atlattığı korku yüzünden benzi hâlâ solgundu ve titriyordu.

Kadın kendisine bakınca tüylerini dikleştirip hırladı ve ona kötü kötü baktı Beyazdiş.

"Öğrenmek zorunda, hem de hiç vakit kaybetmeden," dedi Scott.

Sakinleştirene kadar Beyazdiş ile yumuşak bir tonla konuştu ama sonra sesi sertleşti.

"Yat bakayım aşağı! Yat!"

Sahibinin ona öğrettiği şeylerden biriydi bu. Beyazdiş yatarken gönülsüz ve memnuniyetsiz olduğunu belli etse de buyruğa itaat etti.

"Hadi anne."

Scott gözünü Beyazdiş'ten ayırmadan kollarını annesine uzattı.

"Yat!" diye uyardı bir kez daha. "Yat!"

Beyazdiş, tam kalkarken olduğu yere geri çöktü ve düşmanca eylemin tekrarlanışını, tüylerini sessizce kabartarak izledi. Ama ne bu eylemden ne de diğer yabancı erkek tanrının sarılmasından bir zarar gelmedi sahibine. Sonra bavullar arabaya taşındı ve yabancı tanrılarla sevgili sahibi de arabaya bindi. Peşlerine düşen Beyazdiş

kimi zaman pürdikkat arkalarından koşuyor, kimi zaman tüylerini kabartarak hızla çekip götürmekte oldukları sahibine bir zarar gelmemesi konusunda atları uyarıyordu.

On beş dakika sonra araba dönüp taş bir kapıdan geçti ve üzeri her iki yanda sıralanan ceviz ağaçlarının birbirine karışan dallarıyla örtülü bir yola girdi. İki taraftaki geniş çimenliklerin üzerinde kocaman, sağlam dallı meşe ağaçları vardı yer yer. Az ötede, kahve ve sarı tonları, bakımlı çimenlerin taze yeşil rengiyle kontrast oluşturan, güneşte kavrulmuş otlaklar vardı; onların ötesinde ise bakır rengi tepeler ve yükseklerdeki çayırlar. Çimenliğin başındaki geniş verandalı ve çok pencereli ev, vadi yamacındaki ilk yumuşak yükseltiye kurulmuş, aşağıyı seyrediyor gibiydi.

Beyazdiş'in bütün bunları görmeye pek fırsatı olmadı. Daha araba köşkün arazisine girer girmez parlak gözlü, sivri burunlu bir çoban köpeği, haklı bir öfkeyle üzerine atıldı. Onunla sahibinin arasına girmiş, yolunu kesmişti. Beyazdiş herhangi bir uyarı hırlaması yapmadan sadece tüylerini kabartarak sessiz ve ölümcül saldırısına girişti. Ama bu saldırı hiç gerçekleşemedi. Hızını kesebilmek için ön bacaklarını gererek paldır küldür durdu Beyazdiş; karşısındaki köpekle temastan kaçınabilmek için öyle bir kararlılıkla geri çekti ki kendisini neredeyse poposunun üstüne oturuyordu. Dişi bir köpekti bu ve türünün kanunu onunla arasına bir set çekiyordu. Ona saldırmak için içgüdülerine karşı gelmesi gerekiyordu.

Oysa çoban köpeği için durum farklıydı. Dişi olduğu için böyle bir içgüdüye sahip değildi o. Diğer yandan, çoban köpeği olduğu için de Vahşi Doğa'ya, hele kurtlara karşı duyduğu içgüdüsel korku normalden daha şiddetliydi. Beyazdiş onun için bir kurttu. Koyunların ilk güdülmeye başlandığı ve onun uzak atalarının koruması

altına girdiği zamanlardan beri sürülere saldıran ezeli yağmacıydı o. Bu nedenle Beyazdiş saldırmaktan vazgeçip ona dokunmamak için kendini tutunca çoban köpeği Beyazdiş'in üzerine atlayıverdi. Karşısındakinin dişlerinin omzunda hisseden Beyazdiş istemsizce hırladıysa da bunun ötesinde ona zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Gergin bacaklarla sıkıntılı bir halde gerileyip çoban köpeğinin arkasından dolaşmaya çalıştı. Sağa kaçtı olmadı, sola kıvrıldı olmadı. Ne yaparsa yapsın çoban köpeği hep gitmek istediği yönle arasında oluyordu.

"Collie buraya gel," diye seslendi arabadaki yabancı adam.

Weedon Scott güldü.

"Boşver baba. İyi eğitim oluyor. Beyazdiş'in öğrenmesi gereken çok şey var ve öğrenmeye ne kadar erken başlarsa o kadar iyi. Alışır o, merak etme."

Araba tekrar yola koyulduğunda Collie hâlâ Beyazdiş'in yolunu kesiyordu. Yoldan çıkıp çimenlerin üzerinden bir yay çizerek onu geride bırakmayı denediyse de iç çemberde koşan Collie, parlayan iki sıra dişiyle her an karşısında olmayı sürdürdü. Ters yöne dönüp yolu tekrar aşıp diğer çimenliğe geçti, ama çoban köpeği yine önünü kesti.

Araba, sahibini almış götürüyordu bu arada. Beyazdiş onun ağaçların arasında gözden yitişini görüyordu. Durum umutsuzdu. Bir yay denemesi daha yaptı. Çoban köpeği hızla koşarak takibe başlayınca Beyazdiş birden ona doğru döndü. Eski dövüş numaralarından biriydi bu. Sıkı bir omuz attı rakibine. Çoban köpeği yalnızca devrilmekle kalmadı. Öyle hızlı koşmaktaydı ki yuvarlanmaya başladı. Pençeleriyle çakıl taşlarına tutunarak durmaya çalışırken bir sırtı, bir yanı yere geliyor, kırılan gururunu ve öfkesini cırtlak bir sesle haykırıyordu.

Beyazdiş'in bekleyecek hali yoktu. Yol açılmıştı ve

bütün istediği de buydu zaten. Çoban köpeği, haykırmaya devam ederek peşine düştü. Şimdi yaptıkları dosdoğru koşmaktı ve iş gerçek koşuya dönünce çoban köpeğinin Beyazdiş'ten öğrenecek çok şeyi vardı. Çoban köpeği kendini sonuna kadar zorlayarak, deli gibi koşuyor, ne kadar çaba sarf ettiğini her adımda bir kez daha haykırıyordu. Bu arada bir hayalet gibi sessiz ve zahmetsizce koşan Beyazdiş de sürekli olarak arayı açıyordu.

Evin köşesini dönüp de araba kapısına ulaştığı sırada araba durmuş, sahibi inmekteydi. Bu sırada, hâlâ son hızla koşmakta olan Beyazdiş yandan saldırıya uğramakta olduğunu fark etti aniden. Bir İskoç tazısıydı gelen. Beyazdiş ona doğru dönmeye çalıştı. Ama çok hızlı koşuyordu ve tazı da fazla yakındaydı. Hayvan yandan çarptı Beyazdiş'e. Böyle bir şeyi hiç beklemeyen Beyazdiş, yüksek hızının de etkisiyle savrulup yere yuvarlandı. Kendini diğer köpekten kurtarabildiğinde, arkaya yatmış kulakları, gerilmiş dudakları ve kırışmış burnuyla bir kötülük sembolüne dönüşmüştü. Dişleri tazının yumuşak boğazını kılpayı ile kaçırıp birbirlerine çarptı.

Sahibi koştu, ama fazla uzaktaydı. Tazının hayatını kurtaran, tam Beyazdiş dalıp ölümcül darbeyi vurmak üzereyken yetişen Collie oldu. Çakıl taşlarının üstünde yuvarlanmanın küçük düşürücülüğü bir yana, Beyazdiş onu hem atlatmış hem de tozunu yutturmuştu. Ama gelişi fırtına gibi oldu. Kırılan onuru ve haklı gazabı, bu yabani yağmacıya karşı duyduğu içgüdüsel nefret ile birleşmişti. Atlayışının tam orta yerinde, dik açıyla çarptı Beyazdiş'e ve Beyazdiş bir kez daha devrildi ve yuvarlandı.

Hemen ardından sahibi yetişti. O bir eliyle Beyazdiş'i tutarken babası da diğer köpekleri çağırdı.

"Kuzey Kutbu'ndan gelen zavallı yalnız bir kurt için bayağı sıcak bir karşılama oldu bu bence," dedi sahibi, Beyazdiş'i okşayarak sakinleştirirken. "Hayvanın bütün

hayatı boyunca ayağı sadece bir kere yerden kesilmişti; burada otuz saniye içinde iki kez devrildi."

Araba gitmiş, evden başka yabancı tanrılar çıkmıştı. Bunların bir kısmı saygılı bir şekilde belli bir mesafede dururken, iki tanesi, iki kadın, o düşmanca eyleme girişip kollarını sahibinin boynuna doladılar. Neyse ki Beyazdiş bu eylemi hoş görmeye başlıyordu. Bir zararı olmayabilirdi, hem tanrıların çıkardığı sesler de tehditkâr sayılmazdı. Bu tanrılar Beyazdiş'e doğru da hamle ettiler ama o bir hırlamayla, sahibi ise birkaç sözle uyardı onları. Böyle anlarda Beyazdiş sahibinin bacağına yaslanır ve kafasını okşatırdı ona.

Tazı, "Dick! Yat!" emri altında merdivenlerden çıkıp verandanın bir tarafına yatmıştı, ama hâlâ hırlayarak ve somurtarak davetsiz misafiri göz hapsinde tutuyordu. Collie ise kadın tanrılardan birinin gözetimi altındaydı. Kadın kollarını onun boynuna dolamış, sevip okşuyordu, ama bu kurdun orada olmasına izin verilmesine sinirlenen ve tanrıların bir hata yaptığına inanan Collie şaşkınlık ve endişeyle mızıldanıp huzursuzlanıyordu.

Bütün tanrılar eve girmek için merdivenlerden çıkmaya başladılar ve Beyazdiş de sahibinin hemen arkasındaydı. Dick verandadan hırladı, Beyazdiş de merdivenlerden yanıt verdi sırtını kabartıp hırlayarak.

"Collie'yi içeri alalım, bu ikisi dövüşsün," önerisinde bulundu Scott'ın babası. "Ondan sonra dost olurlar."

"Sonra Beyazdiş, dostluğunun bir işareti olarak cenazede herkesten çok yas tutar," diye güldü sahibi.

Babası inanmaz gözlerle önce Beyazdiş'e, sonra Dick'e, en sonunda da oğluna baktı.

"Yani sen diyorsun ki?.."

Weedon başını salladı. "Tam da onu diyorum. Bir, en fazla iki dakika içinde ölmüş olur Dick."

Sonra Beyazdiş'e dönerek "Hadi bakalım kurt. Esas

içeri girmesi gereken biri varsa o da sensin," dedi.

Beyazdiş, gergin bacaklar ve dimdik bir kuyrukla, yandan gelebilecek saldırılara karşı gözünü Dick'ten ayırmadan merdivenlerden çıkıp verandayı geçti. Aynı zamanda, evin içinden çıkıp üzerine atlayabilecek bilinmeyen korkutucu şeylere karşı da hazırlıklıydı. Oysa herhangi korkunç bir şey atlamadı dışarı. Eve girince her yeri dikkatle dolaşıp aradıysa da korkunç bir şeye rastlamadı. Bunun üzerine mesut bir homurtuyla sahibinin ayağının dibine uzanıp olup bitenleri izlemeye başladı. Ama yine de her an ayağa fırlayıp evin çatısı altında kol gezdiğini hissettiği korkunç şeylerle savaşmak için hazırdı.

23

Tanrının evi

Beyazdiş, zaten doğası gereği uyumlu olmasının yanı sıra, çok seyahat ettiği için uyum sağlamanın anlam ve önemini de çok iyi biliyordu. Burada, Yargıç Scott'ın Sierra Vista adındaki evinde de kısa süre içinde kendi evindeymiş gibi rahat etmeye başladı. Köpeklerle arasında başka bir ciddi problem yaşanmadı. Güneyli tanrıların huylarını Beyazdiş'ten daha iyi biliyorlardı onlar ve tanrılarla birlikte içeri girerek onların gözünde kabul kazanmıştı Beyazdiş. Yeni gelen, bir kurt da olsa, daha önce böyle bir şey hiç görülmemiş de olsa tanrılar onun orada olmasına izin verdikten sonra köpeklere düşen, bu kararа saygı göstermekti.

Başta aralarında bir iki pürüz yaşansa da Dick sonunda Beyazdiş'in aileye katılmasını sükûnetle kabullendi. Ona kalsa iyi arkadaş da olurlardı aslında, ama Beyazdiş arkadaşlık konusuna pek sıcak bakmıyordu. Onun diğer köpeklerden tek istediği, onu rahat bırakmalarıydı. Tüm hayatı boyunca kendi türünden uzak yaşamıştı ve bu mesafeyi korumaya devam etmek istiyordu. Dick'in yakınlaşma çabaları canını çok sıktığında hırlayarak onu kendinden uzaklaştırıyordu. Sahibinin köpeklerini rahat bırakması gerektiğini daha Kuzey'deyken öğrenmişti ve şimdi de aklından çıkarmıyordu bu dersi.

Ancak o da kendi mahremiyeti ve yalnızlığı konusunda ısrarcıydı. Öyle büyük bir kararlılıkla görmezden geldi ki Dick'i, hayvancağız sonunda vazgeçti ve ondan sonra da ahırın oradaki at bağlama kazıkları kadar bile önemsemez oldu Beyazdiş'i.

Collie ile durum farklıydı. Tanrıların arzusu bu yönde olduğu için Beyazdiş'i kabullendiyse de onu rahat bırakması için geçerli bir neden teşkil etmiyordu bu. O ve onun gibilerin kendi soyuna karşı işlediği sayısız suçun hatırası Collie'nin benliğine işlemişti. Talan edilmiş onca koyun ağılının anısı, ne bir günde ne de bir kuşakta unutulacak gibi değildi. Bütün bunlar onu kışkırtıyor ve intikam duygularını harekete geçiriyordu. Beyazdiş'i eve alan tanrılara açıkça karşı gelemezdi, ama birtakım küçük numaralarla hayatı Beyazdiş için çekilmez hale getirmesine engel değildi bu. Çok eski bir düşmanlıktı aralarındaki ve Collie bunu Beyazdiş'e unutturmamaya kararlıydı.

Böylece Collie, cinsiyetinin ona verdiği avantajı kullanarak Beyazdiş'i taciz edip onu rahatsız etmeye başladı. Beyazdiş kendi içgüdülerine karşı gelip Collie'ye saldıramadığı gibi, Collie'nin ısrarcılığı yüzünden onu görmezden gelmeyi de başaramıyordu. Collie'nin saldırıları karşısında tek yaptığı kalın postunun koruması altındaki omzunu onun sivri dişlerine doğru çevirip gergin bacaklar ve ağırbaşlı bir tavırla oradan uzaklaşmak oluyordu. Daha da fazla zorlarsa omzunu hep Collie'den tarafa verip başını diğer yana çevirerek yüzünde ve gözlerinde sabırlı ve sıkıntılı bir ifadeyle Collie'nin etrafında dönmeye başlıyordu. Ancak bazen omzuna yediği bir ısırık yüzünden biraz fazlaca hızlı kaçıyor, o zaman da pek öyle ağırbaşlı bir hali kalmıyordu. Ama genelde vakara varan bir saygınlık düzeyini korumayı başarıyordu. Collie'nin varlığını elinden geldiğince görmezden geliyor ve ondan

uzak durmaya özen gösteriyordu. Onun geldiğini gördüğü ya da duyduğu anda kalkıp uzaklaşıyordu.

Başka alanlarda da Beyazdiş'in öğrenmesi gereken çok şey vardı. Sierra Vista'nın karmaşık düzeniyle karşılaştırıldığında Kuzey'deki yaşam yalınlığın ta kendisi sayılırdı. Öncelikle sahibinin ailesini öğrenmesi gerekti. Ama buna biraz hazırlıklıydı aslında. Mit-sah ve Klookooch'un Gri Kunduz'a ait olduğu, onun yemeğini, ateşini ve battaniyelerini paylaştığı gibi, şimdi Sierra Vista'da da evin tüm fertleri sevgili sahibine aitti.

Ancak bu konuda bir, hatta birçok fark söz konusuydu. Bir kere Sierra Vista, Gri Kunduz'un çadırından katbekat daha büyüktü. Sonra dikkate alınacak çok daha fazla insan vardı burada. Yargıç Scott ve karısı vardı. Sahibinin iki kız kardeşi Beth ve Mary, karısı Alice ve çocukları, dört yaşındaki Weedon ve altı yaşındaki Maud vardı. Ona tüm bu insanları, hakkında hiçbir şey bilmediği ve asla da bilemeyeceği kan bağlarını ve ilişkileri anlatmanın bir yolu yoktu. Ama bunların hepsinin sahibine ait olduğunu çabucak kavradı. Sonra gözlem yaparak ve eylemleri, konuşmaları, ses tonlarını her fırsatta inceleyerek yavaş yavaş her birinin sahibine olan yakınlık düzeyini ve ayrıcalıklarını öğrendi. Ve kendisi de onlara belirlediği bu standarda uygun olarak davranmaya başladı. Sahibi için kıymetli olan onun için de kıymetliydi, sahibinin sevdikleri Beyazdiş tarafından el üstünde tutulur ve korunurdu.

İki çocuk için de geçerliydi bu. Hayatı boyunca çocuklardan hazzetmemişti. Onların ellerinden nefret eder ve korkardı. Kızılderili köylerinde geçirdiği günlerde onların zorbalık ve gaddarlıkları hakkında almış olduğu dersler pek hoş sayılmazdı. Weedon ve Maud ona ilk kez yaklaştıklarında onlara hırlamış ve kötü kötü bakmıştı. Her ne kadar sahibinden yediği bir tokat ve birkaç sert

sözle çocukların kendisini okşamalarına izin vermeye ikna olduysa da minik ellerin altında durmaksızın hırlamıştı ve bu hırlamanın altında herhangi bir memnuniyet mırıltısı filan da yoktu. Sonraları bu kızla oğlanın sahibinin gözündeki değerinin çok büyük olduğunu gözlemledi. Ondan sonra da bir daha kendini onlara okşatması için ne tokat ne de azar gerekti.

Ancak Beyazdiş hiçbir zaman fazla sevecen olmadı. Kendini sahibinin çocuklarına teslim edişinde rahatsız ama dürüst bir nezaket vardı, onların yaramazlıklarına ıstıraplı bir ameliyata katlanır gibi katlanıyordu. İşler dayanamayacağı bir noktaya geldiğindeyse kalkıp kararlı adımlarla onlardan uzaklaşıyordu. Gerçi bir süre sonra çocuklardan hoşlanmaya bile başladı. Ancak yine de bunu pek belli etmiyordu. Kendisi kalkıp onların yanına gitmiyordu sözgelimi. Ama artık onları görür görmez kaçmak yerine durup yanına gelmelerini bekliyordu. Daha da sonraları, onların yaklaştığını gördüğünde gözlerinin memnuniyetle ışıldadığı, onu bırakıp başka bir eğlenceye yöneldiklerindeyse arkalarından tuhaf bir kederle baktığı fark edildi.

Bütün bunlar adım adım olan gelişmelerdi ve gerçekleşmeleri zaman aldı. Çocuklardan sonra en çok önem verdiği Yargıç Scott'tı. Bunun muhtemelen iki nedeni vardı. Birincisi, Yargıç'ın sahibinin kıymetli bir varlığı olduğu aşikârdı. İkinci nedense Yargıç'ın duygularını ifade ederkenki ölçülü haliydi. Beyazdiş, geniş verandada gazetesini okuyan Yargıç'ın ayaklarının dibinde yatmaktan, arada bir kendisine yönelttiği bakış ya da sözlerden hoşlanıyordu – Beyazdiş'in varlığını ve orada oluşunu onayladığını ifade eden ufak ve zahmetsiz jestlerdi bunlar. Ama bütün bunlar yalnızca sahibi etrafta yokken oluyordu. O ortaya çıkar çıkmaz Beyazdiş'in gözü başka hiç kimseyi görmez oluyordu.

Beyazdiş, ailenin bütün fertlerinin kendisini okşayıp sevgi göstermesine izin verse de onların sevgi gösterilerine asla sahibine verdiği gibi karşılık vermiyordu. Onların okşamaları hiçbir zaman o sevgi mırıltısına yol açmıyordu ve ne kadar uğraşsalar da onu kendilerine sokulmaya ikna edemiyorlardı. Bu kendinden geçiş, teslimiyet ve koşulsuz güven gösterisi yalnızca sahibine ayrılmıştı. Aslına bakılırsa aile bireyleri hiçbir zaman sahibinin varlıkları olmaktan öte bir anlam taşımadılar Beyazdiş için.

Diğer yandan, Beyazdiş aile bireyleriyle hizmetkârlar arasındaki farkı da kısa sürede anladı. Hizmetkârlar ondan korkuyordu, Beyazdiş'inse onlarla ilgili yaptığı tek şey, onlara saldırmaktan sakınmaktan ibaretti. Çünkü onların da sahibine ait olduklarını düşünüyordu. Onlarla arasında bir tarafsızlık söz konusuydu, hepsi bu. Tıpkı Matt'in Klondike'ta yaptığı gibi onlar da sahibi için yemek yapıyor, bulaşık yıkıyor ve diğer işleri yapıyorlardı. Kısacası, onlar da ev halkının eklentileri sayılırdı.

Ev halkının dışında da Beyazdiş'in öğrenmesi gereken çok fazla şey vardı. Sahibinin toprakları geniş ve karmaşıktı, ama sınırsız da değildi.

Arazinin kendisi köy yoluna kadar gidiyordu. Oradan sonrası tüm tanrıların ortak mülküydü. Daha ötede başka çitler ve onların ardında da başka tanrıların toprakları vardı. Bütün bunlar bir dünya yasa ile yönetiliyor, o yasalara göre hareket ediliyordu. Oysa Beyazdiş tanrıların dilinden anlamıyordu ve bildiği tek öğrenme yolu deneyimden geçiyordu. Herhangi bir yasa ile çatışmadıkları sürece kendi doğal dürtülerine göre yaşıyordu o. Böyle çatışmalar birkaç kez tekrarlanınca yasayı öğreniyor ve sonrasında ona uymaya özen gösteriyordu.

Ama eğitiminde en etkili olan unsur, sahibinin tokadı ve azarıydı. Sahibine duyduğu büyük sevgi yüzünden ondan yediği bir tokat Gri Kunduz ya da Yakışıklı Smith'

ten yediklerinin hepsinden çok daha fazla yakıyordu canını. Onların dayakları sadece tenini acıtırdı, tenin altındaysa o muhteşem ve yenilmez ruh öfkeden kudurmaya devam ederdi. Sahibinin tokatlarıysa asla tenini acıtacak kadar sert olmuyor, ama çok daha derine işliyordu. Sahibinin onu kınaması anlamına gelen bu tokatlar Beyazdiş'in içine oturuyordu.

Aslına bakılırsa nadiren gerek oluyordu tokada. Çoğu zaman sahibinin sesi bile yetiyordu. Beyazdiş yaptığının doğru olup olmadığını o sesten anlıyor, davranışlarını o sese göre düzeltip ayarlıyordu. Bu yeni diyarın ve yeni yaşamın kuralları içinde yerini ve yönünü bulmak için kullandığı pusulaydı o.

Kuzey'de evcilleştirilen tek hayvan köpekti. Geri kalan bütün hayvanlar yabaniydi ve avlayabildikleri her şeyi avlayıp yemek köpeklerin hakkıydı. Beyazdiş de bütün hayatı boyunca canlıları avlamıştı yemek için. İşlerin Güney'de farklı olabileceği aklına bile gelmemişti. Ama bu, Santa Clara Vadisi'ndeki ilk günlerinde öğrendiği şeylerden biri oldu. Bir gün sabahın erken saatlerinde evin etrafında aylak aylak dolanırken kümesten kaçmış bir tavuğa rastladı. Doğal dürtüsü tavuğu yemek yönündeydi. Bir iki sıçrama, aniden görünüveren dişler ve korku dolu bir gıdaklamanın ardından Beyazdiş macerapeverest tavuğu kapıvermişti bile. Çiftlikte yetişmiş olan tavuk şişman ve körpeydi. Bu yemeği çok beğendiğine karar verdi Beyazdiş yalanırken.

Birkaç saat sonra ahırların orada bir tane daha kaçak tavuğa rastladı. Bu kez seyislerden biri tavuğun yardımına koştu. Beyazdiş'in nasıl bir hayvan olduğunu bilmediği için koşarken eline aldığı silah hafif bir arabacı kamçısından ibaretti. İlk kamçı darbesiyle tavuğu bırakıp adama döndü Beyazdiş. Onu durdurmaya bir sopa yetebilirdi ancak, kamçı değil. İkinci kamçıyı yediği sırada adama

doğru atılmaya başlamıştı bile. O boğazına saldırırken adam bağırarak geriye doğru sendeledi. Kamçıyı bırakıp kollarıyla boğazını korudu, ama sonuçta kollarından biri kemiğe karar yarılmış oldu.

Adam çok korkmuştu. Beyazdiş'in vahşiliğinden ziyade sessizliği bozmuştu seyisin sinirini. Boğazını ve yüzünü, parçalanmış ve kanayan koluyla korumaya devam ederek ahıra doğru kaçmaya çalıştı. Ve eğer o sırada Collie ortaya çıkmasaydı, zavallının başına daha kötü şeyler de gelebilirdi. Daha önce Dick'in hayatını kurtardığı gibi şimdi de seyisin hayatını kurtardı Collie. Öfkeden çıldırmış halde saldırdı Beyazdiş'in üzerine. Haklı çıkmıştı işte. Şaşkın tanrılardan daha iyi bilmişti olacakları. Bütün kuşkularında haklıydı. Kadim yağmacı eski numaralarına başlamıştı yine.

Seyis ahıra kaçtı. Beyazdiş ise kâh Collie'nin belalı dişleri karşısında geriledi, kâh omzunu ona çevirip etrafında koşmaya başladı. Ama Collie'nin bu kez her zamanki gibi makul bir ceza süresinden sonra Beyazdiş'in peşini bırakmaya niyeti yoktu. Tersine, öfkesi ve heyecanı her an biraz daha artıyordu; öyle ki sonunda Beyazdiş gururu filan bir kenara bıraktı ve tarlalara doğru seğirterek düpedüz kaçtı Collie'den.

"Tavukları rahat bırakmayı da öğrenecek," dedi sahibi. "Ama onu iş üstünde yakalamazsam dersini veremem."

Beklenen fırsat iki gece sonra geldi, ama işin boyutları sahibinin tahmin ettiğinden biraz daha büyük oldu. Beyazdiş kümesleri ve tavukların hareketlerini dikkatle gözlemişti. Geceleyin tavuklar uyuduktan sonra yeni gelmiş bir kereste yığının üzerine tırmandı. Oradan kümeslerden birinin çatısına sıçradı ve çatı direğini aşarak yere atladı. Bir an sonra kümesin içindeydi ve katliam başlamıştı.

Sabahleyin verandaya çıkan sahibi, seyis tarafından

sıralar halinde yere dizilmiş tam elli tane beyaz Leghorn cinsi tavuk ölüsüyle karşılaştı. Önce şaşkınlık, ama sonuna doğru biraz da takdirle hafif bir ıslık çaldı kendi kendine. Tavuklarla birlikte Beyazdiş de karşısında duruyordu, ama utanç ya da suçluluktan eser yoktu halinde. Sanki gerçekten övgüye değer ve beceri gerektiren bir iş yapmış gibi gururla duruyordu oracıkta. İşlediği günahın farkında değildi. Yapması gereken tatsız iş karşısında dudakları gerildi sahibinin. Ne yaptığını bilmez suçluyu azarlamaya başladığında sesinde tanrısal bir gazap vardı yalnızca. Sonra Beyazdiş'in burnunu ölü tavuklara doğru tutup bir güzel de patakladı.

Beyazdiş bir daha asla bir tavuk kümesi basmadı. Bu yasalara aykırıydı ve o da bunu öğrenmişti. Sonra sahibi onu alıp tavuk kümeslerinin oraya götürdü. Ortalıkta, hatta burnunun dibinde dolaşan kanlı canlı yiyecekleri görünce Beyazdiş'in doğal dürtüsü üzerlerine atlamak yönünde oldu. Ama bu dürtüye uymaya kalkınca sahibinin sesi tarafından sertçe uyarıldı. Kümeslerin etrafında yarım saat kadar dolaştılar. Arada sırada aynı dürtü yeniden canlanıyor, ama Beyazdiş ona uymaya her kalktığında bir kez daha sahibinin sesi tarafından uyarılıyordu. Böylece yasayı anladı ve tavukların alanını tavuklara bıraktı. Onların varlığını görmezden gelmeyi öğrenmişti artık.

"Bir tavuk katilini asla yola getiremezsin." Yargıç Scott başını üzüntüyle salladı, oğlu Beyazdiş'e verdiği dersi öğlen yemeğinde anlatınca. "Bir kere alışıp kanın tadını da aldılar mı..." Başını yine salladı üzüntüyle.

Ama Weedon Scott babasıyla aynı fikirde değildi.

"Ne yapacağım biliyor musun?" dedi sonunda. "Beyazdiş'i bütün öğleden sonra tavukların arasına kapatacağım."

"Tavuklar ne olacak peki?" diye itiraz etti Yargıç.

"Dahası," diye devam etti oğlu, "Beyazdiş'in öldüreceği her tavuk için de sana bir altın dolar vereceğim."

"Ama babam kaybederse o da bir şey vermeli," diye araya girdi Beth.

Kız kardeşi de katıldı ona ve masanın çevresinden bir hemfikirler korosu yükseldi. Yargıç Scott başını salladı onlara hak vererek.

"Peki." Weedon Scott bir an düşündü. "Eğer öğleden sonranın bitiminde Beyazdiş bir tane bile tavuğa zarar vermemişse orada geçirdiği sürenin her on dakikası için bir kez, mahkeme kürsüsünde oturmuş hüküm veriyormuşsun gibi ciddi ve özenli bir edayla şöyle diyeceksin ona: 'Beyazdiş, sen sandığımdan daha akıllıymışsın.'"

Aile bireyleri çeşitli köşelere saklanıp seyrettiler gösteriyi. Ama seyredecek pek bir şey olmadı. Sahibi onu tavukların yanına sokup sonra da bırakıp gidince Beyazdiş yatıp uyudu. Bir kez kalkıp yalağa kadar yürüyüp su içti. Tavukları sakince görmezden geliyordu. Onun için yoktular onlar. Saat dörtte koşarak kümeslerden birinin çatısına sıçradı ve oradan da dışarı atladı. Sonra da sakin sakin eve doğru yürüdü. Yasayı öğrenmişti. Verandada, zevkten dört köşe olmuş ailesinin önünde, Yargıç Scott Beyazdiş'i karşısına aldı ve büyük bir ciddiyetle, tam on altı kez yavaş yavaş tekrarladı: "Beyazdiş, sen sandığımdan daha akıllıymışsın."

Ama yasaların çokluğu Beyazdiş'in aklını karıştırıyor ve sık sık başına iş açmasına neden oluyordu. Diğer tanrıların tavuklarını da ellememesi gerektiğini öğrenmesi gerekti. Sonra kediler, tavşanlar ve hindiler de vardı uzak durması gereken. Aslında yasayı yarım yamalak kavradığı zamanlarda tüm canlıları rahat bırakması gerektiği izlenimine kapılmıştı. Arkadaki çayırlıkta burnunun ucundan geçen bir kekliğe bile dokunmuyordu artık. Heves ve arzuyla tir tir titriyor ama yine de içgüdü-

lerine hâkim olup kendini tutuyordu. Tanrıların emirlerine itaat ediyordu.

Ama sonra bir gün, yine arkadaki çayırlıkta Dick'in bir kırtavşanını korkutup kovaladığını gördü. Sahibi de bakıyor, ama karışmıyordu. Hatta Beyazdiş'i kovalamacaya katılması için teşvik bile etti. Böylece Beyazdiş kırtavşanları üzerinde bir yasak olmadığını öğrenmiş oldu. Sonunda yasanın tamamını çıkardı. Kendisi ile diğer evcil hayvanlar arasında düşmanlık olamazdı. Dost olunamıyorsa bile en azından bir tarafsızlık durumu korunmalıydı. Ancak diğer hayvanlar –sincaplar, keklikler, yabani tavşanlar– Vahşi Doğa'ya aittiler ve insana bağlılık yemini etmemişlerdi. Onları avlamak her köpeğin hakkıydı. Tanrılar yalnızca evcilleştirdiklerini koruyorlardı ve evciller arasında ölümcül anlaşmazlıklara izin yoktu. Kulları üzerinde ölüm kalım kararları verme gücü tanrılara aitti ve bu gücü kimseyle paylaşmak istemiyorlardı.

Kuzey'in yalınlığından sonra Santa Clara Vadisi'ndeki yaşam çok karmaşıktı. Ve uygarlığın getirdiği bu karmaşanın talep ettiği başlıca şey kontroldü, özdisiplindi – tül gibi incecik kanatların çırpışı kadar zarif, ama aynı zamanda çelik gibi sağlam olmayı gerektiren bir denge. Yaşamın binlerce yüzü vardı ve Beyazdiş'in bunların hepsiyle tanışması gerekiyordu – bunu arabanın ardından koşarak San Jose'ye gittiği ya da araba durduğunda sokaklarda başıboş dolaştığı zamanlarda anlamıştı. Yaşam, tüm derinliği, genişliği ve çeşitliliğiyle yanından akıp gidiyor, duyularını durmaksızın uyarıyor, ondan ani ve bitmek bilmeyen düzeltmeler ve yanıtlar bekliyor ve onu hemen her zaman doğal dürtülerini baskılamaya zorluyordu.

Etlerin ulaşabileceği yerlerde asılı olduğu kasap dükkânları vardı. Bu etlere dokunması yasaktı. Sahibinin ziyarete gittiği evlerde kediler vardı rahat bırakılması gereken. Ve her yerde ona hırlayan, ama onun saldırmaması gere-

ken köpekler vardı. Sonra bir de kalabalık kaldırımlarda ona ilgiyle bakan sayısız insan vardı. Durup bakıyorlar, onu birbirlerine gösteriyorlar, sağını solunu inceliyorlar, onunla konuşuyorlar ve en kötüsü onu seviyorlardı. Ve onun bu yabancı ellerin bu tehlikeli temaslarına katlanması gerekiyordu. Bunu başarıyordu da. Dahası, zamanla sıkılganlık ve utangaçlığını da yendi. Bütün o yabancı tanrıların ilgisini asil bir edayla karşılıyordu. Lütuflarını lütfeder gibi kabul ediyordu. Öte yandan fazla samimiyetin önüne geçen bir şey vardı Beyazdiş'te. İnsanlar onun başını okşuyor, sonra bunu yaparak göstermiş oldukları için cesaretten memnun ve mesut yürüyüp gidiyorlardı.

Ama Beyazdiş için her şey o kadar kolay değildi. Arabanın ardından koşarak San Jose'nin kenar mahallelerinden geçtiği zamanlar ona taş atmayı spor haline getirmiş birtakım küçük oğlan çocuklarıyla karşılaşıyordu. Ama biliyordu ki onları kovalayıp alaşağı etmesi yasaktı. Bu noktada ihlal etmesi gereken kendini savunma içgüdüsüydü ve ihlal de ediyordu, çünkü evcilleşiyor ve uygarlığa uyum sağlıyordu.

Bununla birlikte Beyazdiş'in içinde yaşadığı düzenden çok memnun olduğu söylenemezdi. Adalet ve dürüstlük hakkında soyut fikirleri yoktu. Ama yaşamın kendi içinde bir adalet hissi vardır ve taş atanlara karşı kendisini savunmasına izin verilmemesindeki adaletsizliğe gücenen de Beyazdiş'in içindeki bu histi işte. Tanrıların onunla yaptıkları anlaşmada ona bakıp onu koruyacaklarına söz verdiklerini unutmuştu. Ama bir gün sahibi, elinde kamçısıyla arabadan atladı ve taş atan çocukları bir güzel benzetti. Ondan sonra bir daha hiç taş atmadılar, Beyazdiş de anladı ve memnun oldu.

Buna benzer bir başka olay daha geçti başından. Kasaba yolu üzerinde, dört yol ağzındaki barın oralarda takılan üç köpek vardı. Bunlar her geçişinde Beyazdiş'e

saldırmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Onun ölümcül dövüş tekniğini iyi bilen sahibi dövüşmemekle ilgili yasayı sürekli hatırlatıyordu Beyazdiş'e. Bunun sonucunda, dersini iyi öğrenmiş olan Beyazdiş, ne zaman dört yol ağzındaki barın önünden geçse çok zor durumda kalıyordu. İlk saldırıdan sonra her defasında hırlayarak üç köpeği kendinden uzak tutmayı başarmıştı, ama yine de bağırıp çağırarak peşinden koşuyor, onu küçük düşürüyorlardı. Bu bir süre böyle devam etti. Bardaki adamlar da Beyazdiş'e saldırsınlar diye köpekleri kışkırtıyorlardı. Hatta bir gün açık açık üstüne saldırttılar köpekleri. Sahibi arabayı durdurdu.

"Saldır!" dedi Beyazdiş'e.

Ama Beyazdiş inanamadı. Bir sahibine bir de köpeklere baktı. Sonra dönüp hevesli ve sorgulayan bir ifadeyle tekrar sahibine baktı.

Sahibi başını salladı. "Saldır onlara dostum. Bitir işlerini."

Beyazdiş daha fazla tereddüt etmedi. Dönüp sessizce düşmanlarının arasına atladı. Üçünün de yüzü ona dönüktü. Hırlama ve gırlamalardan, birbirine çarpan dişlerden ve savrulan bedenlerden geçilmiyordu ortalık. Yoldaki tozlar havalanarak dövüşü perdeledi. Birkaç dakika sonra köpeklerden ikisi yerde çırpınıyordu ve üçüncüsü de tam gaz kaçmaktaydı. Bir hendeğin üstünden atladı, bir demiryolu çitinin içinden geçti ve bir tarlanın içinden koşmaya başladı. Beyazdiş ise yerin üstünde tam bir kurt gibi ve bir kurt süratiyle kayarak çevik ve sessiz bir şekilde takip ediyordu onu. Yetişip tarlanın ortalarında bir yerde alaşağı etti köpeği ve öldürdü.

Bu üçlü cinayetle birlikte köpeklerle sorunları büyük ölçüde sona erdi. Olanlar vadinin her yanında duyulmuştu ve insanlar köpeklerinin Dövüşçü Kurt'tan uzak durması için ne gerekiyorsa yapar olmuşlardı.

24

Türünün çağrısı

Aylar geldi geçti. Güneyde yiyecek boldu ve yapacak hiç iş yoktu. Refah içinde yaşayan Beyazdiş semirmişti ve gayet mutluydu. Yalnızca coğrafi olarak güneyde değildi, yaşamın da güneyindeydi artık. Çevresindeki insanların iyiliği onu güneş gibi ısıtıyor, o da verimli toprağa dikilmiş bir çiçek gibi açıyordu.

Ama her şeye rağmen diğer köpeklerden farklıydı hâlâ. Gerçi buradakinden başka bir hayat bilmeyen köpeklerden bile daha iyi öğrenmişti yasayı ve onlardan daha büyük bir titizlikle uyuyordu, ama yine de bastırılmış bir yabaniliği çağrıştıran bir şeyler vardı onda. Sanki Vahşi Doğa hâlâ dolaşıyordu damarlarında ve içindeki kurt yalnızca uykudaydı.

Diğer köpeklerle hiç muhabbeti yoktu. Kendi türü söz konusu olduğunda yalnızlığı seçmişti o güne dek ve bundan sonra da yalnız yaşayacaktı. Köpeklere karşı, Liplip ve yavru sürüsünün tacizlerine maruz kaldığı yavruluk günlerinden ve Yakışıklı Smith'in yanındaki dövüş döneminden kalma bir nefret duyuyordu. Yaşamının normal akışına müdahale edilmişti ve kendi türünden uzaklaştıkça insanlara daha çok yaklaşmıştı Beyazdiş.

Ayrıca, Güneyli köpeklerin hepsi ona kuşkuyla bakıyordu. Beyazdiş onların Vahşi Doğa'ya karşı olan içgüdü-

sel korkularını harekete geçiriyordu ve bu yüzden de hep hırlamayla ve saldırgan bir nefretle karşılaşıyordu. Ama o, onlar üzerinde dişlerini kullanmasına gerek olmadığını öğrenmişti. Dudaklarını gerip dişlerini göstererek durdurup oturtamadığı saldırgan köpek yok gibiydi.

Ama Beyazdiş'in hayatında bir tek bela vardı: Collie. Bir an bile rahat bırakmıyordu Beyazdiş'i. O, Beyazdiş kadar bağlı değildi yasaya. Sahibinin Beyazdiş'le aralarını yapma konusundaki tüm çabalarını boşa çıkarmıştı. Onun tiz ve asabi hırlaması sürekli kulaklarındaydı Beyazdiş'in. Tavuk öldürme olayını hiç affetmemişti Collie ve Beyazdiş'in art niyetli olduğu konusundaki yargısı hiç değişmiyordu. Onu daha eyleme bile geçmeden suçlu ilan edip ona göre hareket ediyordu. Tam bir bela olmuştu Beyazdiş'in başına. Ahırların oraya gittiğinde ya da arazide dolanırken onu bir polis gibi takip ediyor, ezkaza bir tavuk ya da güvercine merakla baktığını görse çileden çıkıyor, öfke feryatlarıyla ortalığı yıkıyordu. Beyazdiş'in Collie'ye karşı kullanmayı en çok sevdiği görmezden gelme tekniği, yere yatıp başını ön ayaklarının üzerine koymak ve uyuma taklidi yapmaktı. Bununla onu her zaman afallatıp susturmayı başarıyordu.

Collie dışında her şey iyi gidiyordu Beyazdiş için. Kontrol ve dengeyi öğrenmişti ve yasayı biliyordu. Bir tür ağırbaşlılık, sakinlik ve filozofça bir hoşgörü geliştirmişti. Artık düşmanca bir ortamda yaşamıyordu. Tehlike, acı ve ölümün kol gezdiği yerler değildi buralar. Zaman içinde, "bilinmeyen", Beyazdiş'in soluğunu her an ensesinde hissettiği o korku ve tehdit nesnesi özelliğini yitirdi. Yaşam yumuşak ve kolaydı, durgun bir nehir gibi akıp gidiyordu ve kıyıda kol gezen korkular ya da düşmanlar da yoktu.

Farkında olmadan karı özlüyordu. Eğer bu konuyu düşünüyor olsaydı "Ne kadar da uzun bir yaz" olurdu

aklından geçen. Oysa onunki yalnızca bilinçaltında ve hayal meyal bir özlemdi. Benzer şekilde, özellikle güneşten rahatsız olduğu sıcak yaz günlerinde Kuzey'e karşı hafif bir hasret duyuyordu. Ama bunların onun üzerindeki yegâne etkisi nedenini bilmediği bir huzursuzluk ve gerginlikti.

Beyazdiş duygularını göstermeyi hiçbir zaman pek beceremeyişti. Sokulmaktan ve sevgi hırlamasına kondurduğu o mutluluk mırıltısından öte bir yol bilmiyordu sevgisini ifade etmek için. Ama üçüncü bir yol keşfetmek için bir fırsat çıktı zaman içinde karşısına. Tanrıların kahkahaları onu hep kuşkulandırmıştı. Kahkaha onu delirtir, öfkeden kudurturdu. Ama sevgili sahibine istese de kızamıyordu ve ne zaman sahibi ona iyi niyetli bir şakacılıkla gülse ne yapacağını bilemez halde apışıp kalıyordu. İçinde uyanmaya çabalayan o eski öfkenin dürtüp iğnelemesini hissetse de sevgisi buna engel oluyordu. Kızamazdı, ama bir şey de yapması gerekiyordu. Başlardaki ağırbaşlı hali sahibini daha fazla güldürüyordu. O zaman daha da ağırbaşlı olmaya çalıştı, ama sahibi daha da fazla güldü bu duruma. Sonunda sahibi güle güle onu baştan çıkardı. Çeneleri aralandı, dudakları biraz kalktı, gözlerine mizahtan çok sevgiyle bezenmiş alaycı bir ifade yerleşti. Gülmeyi öğrenmişti.

Benzer şekilde sahibiyle birlikte azmayı, onun tarafından yere devrilip yuvarlanmayı ve onun binbir değişik numarasına hedef olmayı da öğrendi. Bunların karşısında öfkelenmiş gibi yapar, tüylerini kabartıp vahşice hırlar, ölümcül ısırıklara niyetlenir gibi dişlerini birbirine vururdu. Ama asla kendini kaybetmezdi. O ısırıklar hep boşlukta kapanırdı. Bu tür azgınlıkların sonunda, silleler ve tokatlar, ısırıklar ve hırlamalar iyice zıvanadan çıktığında, aniden ayrılıp birbirlerinden birkaç metre uzakta durur ve öfkeyle birbirlerine bakarlardı. Ve sonra, tıpkı

fırtınalı bir denizde güneşin çıkıvermesi gibi, gülmeye başlarlardı aynı anilikle. Bunun sonunda sahibi her zaman kollarını Beyazdiş'in boynuna ve omuzlarına dolar, diğeri de sevgi türküsünü mırıldanarak hırlardı.

Ama başka hiç kimse böyle oynamazdı Beyazdiş'le. Buna izin vermezdi. Onlar karşısında ağırbaşlılığını korurdu ve eğer hamle etmeye kalkarlarsa onlara gösterdiği uyarı hırlamaları ve dikleşen tüylerin oyunculukla uzak yakın bir ilgisi olmazdı. Sahibinin böyle şeyler yapmasına izin veriyor olması onun herkese sevgi saçan, herkesle birlikte azıp hoşça vakit geçiren sıradan bir köpek olması için geçerli bir neden teşkil etmiyordu. Kalbinde tek bir sevgiye yer vardı Beyazdiş'in ve ne kendisini ne de sevgisini ayağa düşürmeye niyeti yoktu.

Sahibi sık sık at sırtında gezmeye çıkıyordu ve ona bu gezilerde eşlik etmek Beyazdiş'in hayattaki temel görevlerinden biriydi. Kuzey'deyken, bağlılığını koşuma girip çalışarak gösterirdi, oysa Güney'de ne çekilecek kızak vardı ne de taşınacak yük. O da bağlılığını başka şekilde gösteriyordu – sahibinin atının yanında koşarak. En uzun günde bile yorulmak bilmezdi. Kurt koşusuydu onunki, akıcı, yorulmaz ve zahmetsiz; seksen kilometre bile koşmuş olsalar dönüşte hâlâ atın önünde neşeyle koşuyor olurdu.

Beyazdiş'in kendine bir diğer ifade yolu bulması da bu atlı gezilerle bağlantılı şekilde oldu – önemliydi, çünkü Beyazdiş bu yolu hayatında yalnızca iki kere kullandı. İlk seferinde sahibi huysuz bir safkana binicisinin inmesine gerek kalmadan bahçe kapısını açıp kapatma tekniğini öğretmeye çalışıyordu. Atı defalarca kapıya yanaştırıp kapıyı kapattırmaya çalıştı, ama her seferinde at ürküp geri çekiliyor ve şaha kalkıyordu. Her an biraz daha geriliyor, biraz daha heyecanlanıyordu. Şaha kalktığı zaman sahibi mahmuzları kullanarak ön ayaklarını tekrar

yere indirtiyor, at da bunun üzerine arka ayaklarıyla çifteler atmaya başlıyordu. Beyazdiş artık kendini tutamaz hale gelene kadar olayı giderek artan bir endişeyle seyretti ve sonunda da kendini atın önüne atıp onu uyarırcasına hırsla havladı.

Bu olaydan sonra sık sık havlamayı denediyse de sahibinin tüm yüreklendirmelerine karşın yalnızca bir kez başarabildi ve onda da sahibi yanında değildi. Bu ikinci havlamaya yol açan olaylar sırasıyla çayırda bir koşuşturma, atın ayağının altında aniden beliriveren bir kırtavşanı, ani bir manevra, bir tökezleme, bir düşüş ve sahibinin kırılan bacağı olmuştu. Beyazdiş öfkeyle kabahatli atın boğazına atıldıysa da sahibinin sesi tarafından durduruldu.

Bacağının durumunu değerlendiren sahibi Beyazdiş'e dönüp "Eve git! Eve!" diye emretti.

Beyazdiş'in onu orada bırakmaya niyeti yoktu. Sahibi bir not yazmayı düşündüyse de ceplerinde boşuna kâğıt ve kalem aradı. Beyazdiş'e bir kez daha eve gitmesini emretti.

Beyazdiş ona kederle bakıp yürümeye başladı, ama sonra durup döndü ve hafifçe inildedi. Sahibi onunla sevecenlikle, ama ciddi bir ses tonuyla konuştu, o da kulaklarını dikip acı veren bir dikkatle dinledi onu.

"Tamam dostum, her şey yolunda, sen yalnızca koşup eve git," diyordu sahibi. "Eve git ve onlara anlat başıma ne geldiğini. Eve diyorum sana kurt. Eve git!"

Beyazdiş "ev"in anlamını biliyordu ve söylenenlerin gerisini anlamasa da sahibinin onun eve gitmesini istediğini anlamıştı. Dönüp isteksizce uzaklaşmaya başladı. Sonra durdu ve omzunun üstünden kararsızca baktı arkaya.

"Eve git!" oldu yine gelen sert emir ve o da bu kez emre uydu.

Aile öğleden sonranın serinliğinde veranda oturmaktaydı Beyazdiş geldiğinde. Soluk soluğa ve toz toprağa bulanmış bir halde aralarına daldı.

"Weedon gelmiş," dedi annesi.

Çocuklar Beyazdiş'i sevinç çığlıklarıyla karşılayıp ona doğru koştular. Onları atlatıp verandanın öbür tarafına geçtiyse de çocuklar onu bir sallanan sandalye ile parmaklıkların arasına sıkıştırmayı başardılar. Hırlayarak kurtulmaya çalıştı onlardan. Anneleri endişeyle izliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki çocukların yakınında olması beni endişelendiriyor," dedi. "Bir gün hiç beklenmedik bir anda üstlerine saldırıverecek diye korkuyorum."

Beyazdiş vahşice hırlayarak köşeden fırladı ve iki çocuğu da yere devirdi. Anneleri onları yanına çağırıp sakinleştirdi ve Beyazdiş'i rahatsız etmemelerini söyledi.

"Kurt kurttur," dedi Yargıç Scott. "Hiç güven olmaz."

"Ama o tam bir kurt değil," diye söze karıştı Beth, ağabeyinin yokluğunda ondan yana çıkarak.

"Bu konuda elinde Weedon'un sözünden başka bir kanıt yok," diye yanıtladı yargıç. "Onunki de Beyazdiş'te bir miktar köpek kanı olduğuna dair bir tahmin yalnızca. Bu konuda bildiği hiçbir şey olmadığını o da kabul edecektir zaten. Görünüşüne bakıldığında da..."

Cümlesini bitirmedi. Beyazdiş karşısına dikilmiş vahşice hırlıyordu.

"Git! Yat aşağı!" diye emretti Yargıç.

Sevgili sahibinin karısına döndü bu kez Beyazdiş. Kadının çığlıklarına aldırmadan elbisesinin eteğini yakalayıp ince kumaşı yırtana kadar çekiştirdi. Bu noktada artık herkesin ilgi odağı haline gelmişti. Hırlamayı bıraktı ve durup başını kaldırdı ve tek tek hepsinin yüzlerine baktı. Anlatmaya çalışıp da anlatamadıklarını içinden çı-

karıp atabilmek için tüm vücudu çabalıyor, gırtlağı kasılıyor ama ses çıkaramıyordu.

"İnşallah delirmiyordur," dedi Weedon'un annesi. "Sıcak iklimin kutup hayvanına yaramayacağını söylemiştim Weedon'a."

"Bence konuşmaya çalışıyor," dedi Beth.

Tam o anda dile geldi Beyazdiş ve müthiş bir havlama tutturdu.

"Weedon'a bir şey olmuş," dedi karısı kararlılıkla.

Artık hepsi ayaktaydı. Beyazdiş de koşarak merdivenlerden indi ve dönüp onlara baktı takip etmeleri için. Hayatında ikinci ve son kez havlamış ve derdini anlatmıştı.

Bu olaydan sonra Sierra Vistalıların gönüllerindeki yeri daha da sağlamlaştı. Kolunu yaraladığı seyis bile kurt da olsa akıllı bir köpek olduğunu kabul ediyordu onun. Yargıç Scott ise hâlâ aynı fikirdeydi; bunu, aldığı ölçüler ve ansiklopedilerden ve diğer kitaplardan bulduğu tanımlarla kanıtladıysa da kimseyi inandıramadı.

Günler gelip geçiyor, Santa Clara Vadisi'ne getirdikleri güneş ışığı ise hiç bitmiyordu. Ama günler kısalıp da Güney'deki ikinci kışı başlarken tuhaf bir şey keşfetti Beyazdiş. Collie'nin dişleri sivri değildi artık. Isırıklarına bir oyunculuk hâkim olmuş, canını yakmayacak kadar nazikleşmişlerdi. Beyazdiş bir zamanlar Collie'nin hayatı kendisine zindan ettiğini unutmuştu. O etrafında oynaşmaya başlayınca Beyazdiş de ağırbaşlı bir şekilde karşılık veriyor, oyuncu olmaya çalıştıkça kendini gülünç duruma düşürüyordu.

Collie bir gün Beyazdiş'i peşine takıp arkadaki çayırlığı aştı ve ormana yöneldi. Sahibinin atla gezeceği öğleden sonralardan biriydi ve Beyazdiş de bunu biliyordu. At eyerlenmiş, kapıda beklemekteydi. Beyazdiş tereddüt etti. Ama içinde, öğrendiği tüm yasalardan, ona

şekil vermiş olan geleneklerden, sahibine duyduğu sevgiden, hatta kendi yaşam iradesinden bile derin bir his vardı. Tam bu kararsızlık anında Collie gelip de küçük bir ısırık alıp kaçınca Beyazdiş dönüp onun peşine düştü. O gün sahibi yalnız gezdi. Beyazdiş de ormanda Collie ile yan yana koştu, tıpkı annesi Kiche ile ihtiyar Tekgöz'ün yıllar önce o sessiz Kuzey ormanlarında koştukları gibi.

25

Uyuyan kurt

Aşağı yukarı aynı günlerde, gazeteler San Quentin Cezaevi'ndeki bir suçlunun akıllara durgunluk veren kaçışı ile ilgili haberlerle doldu. Vahşi bir adamdı bu. Mayası iyi değildi. Doğuştan kötüydü ve toplumun ellerinde aldığı şekil de pek iyiye götürmemişti onu. Toplumun elleri haşindi ve bu adam da o ellerden çıkan ürünlerin çarpıcı bir örneğiydi. O bir hayvandı – evet, bir insan-hayvandı ama yine de öyle azılıydı ki ancak etobur olarak tanımlanabilirdi.

San Quentin Cezaevi'ndeyken anlaşılmıştı ıslah olmayacağı. Cezalar onun ruhuna işlemiyordu. Son ana kadar savaşıp bir aptal gibi ölebilirdi ama sağ kalıp dayak yiyemezdi. O ne kadar şiddetle savaşırsa toplum da ona o kadar haşin davranıyordu ve bu haşinliğin tek etkisi de onu eskisinden de azgın hale getirmekti. Deli gömlekleri, aç bırakmalar ve dayak Jim Hall'a uygun muameleler değildi ama gördüğü muamele de bundan ibaretti. Üstelik de San Francisco'nun kenar mahallelerinden birinde henüz küçücük bir çocuk olduğu zamanlardan beri gördüğü tek muameleydi bu – toplumun ellerine teslim edilmiş, şekil verilmeye hazır yumuşak bir hamur olduğu zamanlardan beri.

Üçüncü kez hapse düştüğünde, en az kendisi kadar

büyük bir canavar olan bir gardiyanla tanıştı Jim Hall. Gardiyan ona haksızlık ediyor, cezaevi müdürüne onun hakkında yalanlar söylüyor, ona puan kaybettiriyor, onu taciz ediyordu. Aralarındaki tek fark, gardiyanın bir tomar anahtar ve bir de silah taşıyor olmasıydı. Jim Hall' unsa yalnızca çıplak elleri ve dişleri vardı. Ama bir gün gardiyanın üzerine atladı ve tıpkı vahşi bir hayvan gibi dişlerini boynuna geçiriverdi.

Bundan sonra Jim Hall, ıslah olmasından ümit kesilenlerin gönderildiği hücrelerden birine tıkıldı. Orada tam üç yıl yaşadı. Hücrenin zemini, duvarları ve tavanı demirdendi. Hücreden hiç çıkmıyordu. Ne gökyüzünü ne de gün ışığını görebiliyordu. Gündüz alacakaranlık, gece ise kapkara bir sessizlikten ibaretti. Demir bir mezarın içinde canlı canlı gömülmüş gibiydi. Ne bir insan yüzü görüyor ve ne de biriyle konuşuyordu. Yemeği içeri itildiğinde vahşi bir hayvan gibi hırlıyordu. Her şeyden nefret ediyordu. Günler, geceler boyunca evrene duyduğu öfkeyi haykırdı. Haftalar, aylar boyunca tek ses çıkarmadan o kara sessizlikte kendi ruhunu yedi. Hem insan hem canavardı o; kâbus gören hasta bir beynin sayıklamalarındaki en korkunç şey kadar korkunç, berbat bir korku nesnesiydi.

Ve sonra bir gece kaçtı. Cezaevi müdürü bunun imkânsız olduğunu söylüyordu, ama gel gör ki hücre boştu ve ölü gardiyanın bedeni, yarısı hücrenin içinde, yarısı dışında olacak şekilde kapıda yatıyordu. Cezaevinin içinden dış duvarlara kadar kat ettiği yol başka iki ölü gardiyanla işaretlenmişti. Üstelik ses çıkarmamak için elleriyle öldürmüştü hepsini.

Ölen gardiyanların silahlarını kuşanmıştı. Tepelere doğru canlı bir cephanelik gibi kaçarken toplumun tüm organize güçlerini de peşine taktı. Başına yüklü miktarda altın ödülü konmuştu. Açgözlü çiftçiler ellerinde çifteleriyle Jim Hall avına çıktılar. Kazanılacak kan parasıyla

ipotekler ödenebilir ya da bir oğul üniversiteye gönderilebilirdi. Hayırsever vatandaşlar da tüfeklerini alıp düştüler peşine. Bir tazı sürüsü kanayan ayaklarının izini sürüyordu. Toplumun maaşlı dövüş hayvanları olan polis dedektifleri de telefon, telgraf ve özel trenleriyle gece gündüz iz peşindeydiler.

Kimi zaman aralarından birileri Jim Hall'u karşısında buluyor ve bunlar ya kahramanlar gibi dövüşüyor ya da dikenli tel filan dinlemeden kaçıyorlardı. Halk da bütün bunları kahvaltı masalarında gazetelerden bayıla bayıla okuyordu. Bu tip olaylardan sonra ölü ve yaralılar kasabalara taşınırken yerlerini insan avına meraklı yenileri alıyordu.

Derken Jim Hall ortadan kayboldu. Tazılar kayıp izleri boş yere aradılar. Bir yandan ücra vadilerde masum çiftçiler silahlı adamlarca durdurulup kimlikleri soruluyor, diğer yandan Jim Hall'un cesedi kan parasına göz koymuş kişilerce on iki ayrı dağ başında bulunuyordu.

Bu arada gazeteler Sierra Vista'da da okunmaktaydı, ama okudukları onları meraklandırmaktan çok endişelendiriyordu. Kadınlar korkuyordu. Yargıç Scott gülüp burun kıvırsa da kadınlar haklıydı, çünkü Jim Hall'un cezasını veren, o sıralar kürsüdeki son günlerini geçirmekte olan Yargıç Scott'tan başkası değildi. Ve Jim Hall, o halka açık duruşmada, herkesin gözü önünde, bir gün kendisine bu cezayı veren Yargıç'ı doğduğuna pişman edeceğini ilan etmişti.

Hayatında belki de ilk kez haklıydı Jim Hall. Cezalandırılmasına neden olan suçu o işlememişti. Hırsızların ve polislerin deyimiyle tam bir "oldubitti"ydi söz konusu olan. Jim Hall, bu "oldubitti" sonucunda işlemediği bir suç için cezaevine gönderilmekteydi. Daha önceki iki mahkûmiyetini de dikkate alan Yargıç Scott onu elli yıla mahkûm etmişti.

Yargıç Scott'ın bilmediği şeyler vardı. Bir polis komplosuna alet edildiğini, kanıtların düzmece olduğunu ve Jim Hall'un masum olduğunu bilmiyordu. Buna karşılık Jim Hall da Yargıç Scott'ın her şeyden habersiz olduğunu bilmiyordu. Onun da polisle işbirliği yaptığını ve bu canavarca haksızlıkta parmağı olduğunu sanıyordu. İşte bu yüzden, onu yaşarken ölüme mahkûm eden elli yıllık hapis cezası Yargıç Scott tarafından açıklanınca, toplumun onu istismar eden bütün unsurlarından nefret eden Jim Hall ayağa kalkıp öfkesini bütün duruşma salonuna kustu, ta ki mavi üniformalı düşmanlarından altısı tarafından dışarıya sürüklenene kadar. Onun için Yargıç Scott bu haksızlığın köşe taşıydı ve dolayısıyla da bütün gazabının ve intikam tehditlerinin tek hedefiydi. Sonra Jim Hall yaşarken ölmeye götürüldü... Ve kaçtı...

Beyazdiş'in bütün bunlardan hiç haberi yoktu. Ama sahibinin karısı Alice ile aralarında bir sır vardı. Her gece, bütün Sierra Vista uykuya daldıktan sonra Alice kalkıp Beyazdiş'i büyük salonda uyuması için eve alıyordu. Beyazdiş ev köpeği değildi elbette ve normalde içeride uyumasına izin verilmiyordu, bu yüzden de Alice her sabah herkesten önce kalkıp onu dışarı salıyordu.

Yine böyle bir gecede, tüm ev uykudayken Beyazdiş uyandı, ama ses çıkarmadan yatmaya devam etti. Havayı sessizce koklayarak yabancı bir tanrının varlığı ile ilgili mesajı okudu. Yabancı tanrının hareketlerinin sesi de kulaklarına ulaştı. Öfkelenip bağırıp çağırmaya kalkmadı Beyazdiş. Bu onun tarzı değildi. Yabancı tanrı sessizce yürüyordu, ama tenine sürtünen giysileri olmayan Beyazdiş daha da sessiz yürüyordu. Çıt çıkarmadan takip etti. Vahşi Doğa'da inanılmaz derecede ürkek hayvanları avlamışlığı vardı ve avını şaşırtmanın faydasını iyi biliyordu.

Yabancı tanrı büyük merdivenlerin başında durup

etrafı dinledi. Onu uzaktan seyreden Beyazdiş bir ölü kadar hareketsizce bekledi. O merdivenler sevgili sahibine ve sevgili sahibinin en değerli varlıklarına çıkıyordu. Tüyleri dikleştiyse de beklemeye devam etti Beyazdiş. Yabancı tanrının ayağı yerden kalktı. Yukarı çıkmaya başlıyordu.

İşte Beyazdiş tam o anda saldırdı. Hiçbir uyarıda bulunmamış, eyleme geçmeden önce hırlamamıştı. Bir sıçrayışla kendini yerden kaldırdı ve yabancı tanrının sırtına atladı. Ön ayaklarıyla adamın omuzlarına tutundu ve aynı anda dişlerini adamın ensesine geçirdi. Tanrıyı sırtüstü düşürmeye yetecek kadar bir süre omuzlarına asılmaya devam etti. Yere birlikte düştüler. Beyazdiş bir an açığa atladıysa da adam toparlanıp kalkmaya çalışırken bir kez daha daldı keskin dişleriyle.

Sierra Vista halkı dehşetle uyandı. Canavarların kapışmasının andıran bir gürültü geliyordu aşağıdan. Silah sesleri duyuldu. Bir adam acı ve korkuyla feryat etti. Müthiş hırlamaların yanında parçalanan mobilya ve kırılan cam sesleri de geliyordu.

Ama neredeyse başladığı kadar aniden kesildi patırtı. Mücadele en fazla üç dakika sürmüştü. Ev halkı korku içinde toplandı merdivenin başına. Karanlık bir kuyu gibi görünen alt kattan, hava kabarcıklarının suyun içinde fokurdamasını andıran sesler geliyordu. Bir ara fokurtu ıslıklanır gibi oldu. Ama bu da çabucak azaldı ve kesildi. Sonrasında, güçlükle hava almaya çalışan bir yaratığın ağır soluk seslerinden başka bir ses gelmez oldu karanlıktan.

Weedon Scott'ın bir düğmeye basmasıyla merdiven ve alt kat bir anda ışığa boğuldu. Sonra o ve Yargıç Scott ellerinde tabancalarıyla dikkatle aşağı indiler. Dikkat etmelerine gerek yoktu aslında. Beyazdiş görevini yapmıştı. Devrilmiş ve kırılmış mobilya yığınının orta yerinde,

hafifçe yan yatmış bir adam vardı, kolu yüzünü kapatıyordu. Weedon Scott eğilip adamın kolunu kenara çekti ve onu sırtüstü çevirdi. Boynundaki kocaman yarık ölüm şeklini açıklıyordu.

"Jim Hall," dedi Yargıç Scott ve baba oğul birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar.

Sonra Beyazdiş'e döndüler. O da yan yatmıştı. Gözleri kapalıydı, ama üstüne eğildiklerinde onlara bakmak için gözkapaklarını aralamaya çalıştı. Sallamak için boş yere uğraştığı kuyruğunun kıpırtısı da gözlerinden kaçmadı. Weedon Scott'ın okşamasına gırtlağından yükselen bir hırıltıyla karşılık verdi. Ama zayıf bir hırıltıydı bu ve çabucak da sönüp gitti. Gözkapakları sarkıp kapandı ve sanki tüm bedeni gevşeyip yere iyice yayıldı.

"İşi bitmiş zavallının," diye mırıldandı sahibi.

"Göreceğiz bakalım," dedi Yargıç, telefona doğru giderken.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ancak binde bir şansı var," dedi Beyazdiş'in üzerinde bir buçuk saat çalışan cerrah.

Şafak sökmekteydi ve pencerelerden içeri dolan gün ışığı elektrik lambalarını solduruyordu. Çocuklar dışında bütün aile cerrahın etrafına toplanmış söylediklerini dinliyordu.

"Bir kırık arka bacak," diye devam etti. "Üç kırık kaburga, en az bir tanesi de akciğerleri delmiş. Vücudundaki bütün kanı kaybetmiş neredeyse. İç kanama olasılığı da yüksek. Adam üstüne atlamış olmalı. Delip geçen üç tane kurşun yarasından bahsetmedim bile daha. Aslına bakarsanız binde bir bayağı iyimser bir olasılık. On binde bir bile sayılmaz şansı."

"Yine de elimizden gelen her şeyi yapmalıyız!" diye bağırdı Yargıç Scott. "Kaça mal olacağı hiç önemli değil. Röntgenini filan çekin... Ne gerekiyorsa yapın işte. Wee-

don, hemen San Francisco'ya Doktor Nichols'a telgraf çek. Yanlış anlamayın doktor, size kusur bulduğumuzdan değil. Ama işe yarayacak her şey yapılmalı onun için."

Cerrah anlayışla gülümsedi. "Elbette anlıyorum. Yapılacak her şeyi hak ediyor. Bir insana, hasta bir çocuğa bakar gibi bakılmalı ona. Ateşiyle ilgili söylediklerimi unutmayın. Ben saat onda yine gelirim."

Beyazdiş'e aynen öyle bakıldı. Yargıç Scott'ın diplomalı bir hemşire tutma önerisini hararetle reddeden kızlar bu işi kendileri üstlendiler. Ve Beyazdiş cerrahın ona çok gördüğü on binde bir şansa tutundu.

Ama hesaplarındaki hata için cerraha kızmanın âlemi yoktu. Tüm meslek hayatı boyunca, kuşaklardır korunaklı hayatlar yaşayan, medeniyetin yumuşattığı insanlara bakmış, onları ameliyat etmişti. Beyazdiş'e göre daha zayıf ve kırılgandı insanlar ve yaşama tutunan ellerinde yeterince güç yoktu. Beyazdiş ise zayıf olanın yok olup gittiği ve korunmanın herkese nasip olmadığı Vahşi Doğa'dan geliyordu dosdoğru. Ne annesinde ne babasında ne de onlardan önceki kuşaklarda tek bir zayıflık yoktu. Demir gibi bir yapı ve Vahşi Doğa'nın yaşam gücü vardı onun genlerinde. Ve yaşama tutundu Beyazdiş; her bir parçası ve tüm varlığıyla, hem bedeni hem ruhuyla, bir zamanlar bütün canlılarda bulunan o azimle tutundu.

Bir mahkûm gibi bağlanmış halde, sargılar ve alçılar yüzünden hiçbir yerini kıpırdatamadan haftalar geçirdi Beyazdiş. Uzun uzun uyuyor, sayısız düş görüyordu ve Kuzey'e ait imgeler sonu gelmez bir geçit töreni halinde geçip duruyordu aklından. Geçmişine ait tüm hayaletler ayaklanmış, yanına gelmişti. Bir kez daha inde Kiche'nin yanında buldu kendini, bağlılığını sunmak için titreyerek Gri Kunduz'un dizinin dibine gitti, Lip-lip ve bağrışan yavru sürüsünden kaçtı yine canını kurtarmak için.

Kıtlık ayları boyunca yaptığı gibi sessizlik içinde koşup avlandı yeniden. Yine kızak takımının en önünde koştu; Mit-sah ve Gri Kunduz'un kırbaçları şakladı arkasında, sonra "Raa! Raa!" diye bağırdılar dar bir geçide geldiklerinde ve takım bir yelpaze misali kapandı geçitten geçebilmek için. Yakışıklı Smith'le geçirdiği günleri ve yaptığı tüm dövüşleri yeniden yaşadı. Böyle zamanlarda uykusunda inildeyip hırlıyordu, bakanlar da onun kötü düşler gördüğünü anlıyordu.

Ama onu esas rahatsız eden kâbus başkaydı – zilleri ve çınlamalarıyla ona çığlık atan dev vaşaklar gibi görünen canavar tramvaylar vardı bu kâbusta. Bir çalının arkasına saklanmış, bir sincabın ağaçtaki sığınağından yeterince uzaklaşıp yere inmesini bekliyor oluyordu rüyasında. Sonra, tam üzerine atladığında sincap korkunç ve tehditkâr bir tramvaya dönüşüyor, yanı başında bir dağ gibi büyüyor, çınlıyor ve ona ateş püskürtüyordu. Aynı şeyi, meydan okuyarak gökyüzünden aşağı çağırdığı atmacayla da yaşıyordu. Mavi gökten aşağı süzülüp tam üzerine doğru düşerken o kahrolası tramvaya dönüşüveriyordu o da. Ya da yeniden Yakışıklı Smith'in kafesinde buluyordu kendini. Dışarıda adamlar toplanmış oluyordu. Dövüşeceğini anlayan Beyazdiş rakibinin gireceği kapıya bakıyordu. Sonra kapı açılıyor ve o berbat tramvay üzerine atılıyordu. Aynı şeyleri bin kere gördü belki ama her seferinde kapıldığı dehşet aynı derecede canlı ve büyüktü.

Sonunda en son sargı ve en son alçının da çıkacağı gün geldi. Bayram günü gibiydi. Tüm Sierra Vista etrafına toplandı. Sahibi kulaklarını ovaladı, o da sevgi hırıltısını mırıldandı. Sahibinin karısını ona "Kutlu Kurt" dedi. Bu isim beğenildi ve bütün kadınlar ona "Kutlu Kurt" dediler.

Ayağa kalmaya çalıştı, ama öyle güçsüzdü ki birkaç

denemeden sonra düşüp kaldı. O kadar uzun bir süredir yatıyordu ki kaslarında ne beceri kalmıştı ne de güç. Güçsüzlüğünden hafif bir utanç duydu, sanki tanrılara vermesi gereken hizmeti veremiyor gibi hissediyordu kendini. Bu yüzden ayağa kalmak için kahramanca bir çaba sergiledi ve sonunda sendeleyerek ve sallanarak da olsa dört ayağının üstünde durmayı başardı.

"Kutlu Kurt!" diye bağırdı kadınlar hep bir ağızdan.

Yargıç Scott'ın onlara bakışında bir zafer havası vardı.

"İşte kendi ağzınızla söylediniz," dedi. "Tam da benim en başından beri iddia ettiğim gibi. Onun yaptığını hiçbir köpek yapamazdı. O bir kurt."

"Kutlu bir kurt," diye düzeltti Yargıç'ın karısı.

"Evet, kutlu bir kurt," diye onayladı Yargıç. "Ve ben de bundan sonra ona böyle sesleneceğim."

"Yürümeyi yeniden öğrenmesi gerekecek," dedi cerrah, "ve buna hemen başlamaması için bir neden yok. Hadi onu dışarı çıkarın. Canı yanmaz, merak etmeyin."

Ve bir kral gibi çıktı evden Beyazdiş. Tüm Sierra Vista etrafındaydı ve onunla ilgileniyordu. Öyle güçsüzdü ki çimenlere ulaşınca uzanıp dinlendi biraz.

Sonra tören alayı yeniden yola koyuldu. Kullandıkça kaslarına yavaş yavaş güç geliyordu ve kan dolaşımı hızlanıyordu. Az sonra ahırlara geldiler. Collie orada, kapıda yatıyordu ve etrafında güneşte oynayan yarım düzine tombul yavru vardı.

Beyazdiş meraklı gözlerle baktı.

Collie ona bir uyarı hırlaması yolladı, o da fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. Sahibi, ortalıkta dolaşan yavrulardan birini ayağının ucuyla ona doğru itti. Beyazdiş şüpheyle tüylerini kabarttı, ama sahibi onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etti. Kadınlardan birinin kollarında sıkıca tutulmakta olan Collie ise onu kıskançlıkla seyrederken hırlayarak her şeyin yolunda olmadığını belirtti.

Yavru, sarsak yürüyüşüyle Beyazdiş'in önüne kadar geldi. Beyazdiş kulaklarını dikip merakla baktı ona. Sonra burunları birbirine değdi ve Beyazdiş yavrunun minik sıcak dilini çenesinde hissetti. Dili dışarı çıktı ve neden yaptığını bilmeksizin yavrunun yüzünü yalamaya başladı.

Tanrılar bu gösteriyi alkışlar ve sevinç çığlıklarıyla karşıladılar. Beyazdiş şaşırmıştı, onlara hayretle baktı. Güçsüzlüğü kendini yeniden hissettirince yere uzandı ve kulaklarını dikip kafasını yana yatırarak yavruyu seyretti. Collie'nin büyük memnuniyetsizliğine karşın diğer yavrular da ona doğru geldiler ve Beyazdiş onların üstüne tırmanıp yuvarlanmalarına ciddiyetle izin verdi. Başta tanrıların alkışları karşısında o eski sıkılganlığına geri döner gibi olsa da yavruların soytarılıkları ve ısırıkları sürerken hızla geçti bu his ve Beyazdiş, yarı kapalı, sabırlı gözlerle güneşin altında öylece uzanıp uyuklamaya başladı.

KLASİKLER

Beyazdiş ve *Vahşetin Çağrısı*, Kuzey Amerika'daki "altına hücum" dönemini çok değişik açıdan ele alan iki başyapıttır. Kuzeyin karlarla kaplı bölgelerinde sürdürülen yaşam kavgası, soğuk, açlık ve hayatta kalma mücadelesini Jack London bu defa, insanların değil, aynı koşulları onlarla paylaşan hayvanların açısından aktarıyor.

Beyazdiş, bir kurt kırması; damarlarında hem kurt hem de köpek kanı taşıyor. Ana babası dışında kendi türünden canlıları hiç tanımadan bir mağarada yaşarken, bir gün dışarıdaki gerçek dünyayla yüzyüze geliyor. Çok farklı görünümü, çok farklı kuralları ve düzeni olan bu yerden, dünyayı ve yaşamı keşfetmeye başlıyor.

Vahşetin Çağrısı'nın kahramanı Buck ise, California'da bir malikânede dünyaya geldikten sonra bahçıvanlardan biri tarafından kızak köpeği olarak kullanılmak üzere altın arayıcılarına satılıyor. Romanda bu evcil köpeğin, kızak köpeği olarak mücadelesini ve giderek, doğanın çağrısıyla vahşi bir kurda dönüşümüne tanık oluyoruz.

İki köpek/kurdun öyküsü, alt metin olarak o zorlu koşullar altında insanların değişimlerini ve dönüşümlerini, yaşam koşullarının bir canlıyı evcilleşmeye ya da vahşileşmeye nasıl sürüklediğini dile getiriyor. İki romanın diğer ortak noktası da iki uzun yolculuk: biri güneyden kuzeye, diğeri kuzeyden güneye, ama her ikisi de farklı dünyalara...

Kapak resmi: SPIRITARTIST

ISBN 978-975-07-1302-6

24 TL
KDV DAHİL